

NORA ROBERTS

#1 NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

MİRAS

**Adrian Rizzo, babasıyla ilk tanıştığında yedi yaşındaydı.
Eğer annesi Lina müdahale etmeseydi,
babası onu neredeyse öldürecekti...**

O korkunç günden kısa bir süre sonra Adrian, Maryland'de yaşayan anneannesi ile dedesinin yanına gider. Küçük kız, orada geçirdiği o unutulmaz yaz boyunca yeni bir arkadaş edinir. Arkadaşının ağabeyine karşı hissettiği duygusal yakınlık ise çocukluğunun en güzel anılarından biri olur.

On yıl sonra, henüz lisedeyken, annesinin izinden giderek kendi yoga ve egzersiz videolarını oluşturur. Rekabetten ziyade kendini ispat etme çabasında olan Adrian, yavaş yavaş tanınmaya başlar. Ölümle tehdit edildiği ilk mektubu da tam o sıralar alır. Ülkenin çeşitli yerlerinden her yıl düzenli bir şekilde gönderilen bu mektuplar, evi olarak gördüğü Maryland'e taşındığında ve çocukluk aşkı Raylan ile karşılaştığında da devam eder.

O tüyler ürpertici mesajlar hiçbir zaman hayata geçmeyecekmiş gibi görünür. Ta ki cinayetler başlayana kadar...

Miras, başından sonuna kadar okura heyecan, gerilim ve romantizmin azalmadığı bir hikâye vaat ediyor.

MIRAS

NEMESIS KİTAP / Roman
Yayın Numarası: 769

Miras Nora Roberts

Düzenleme

Kitabın Özgün Adı: Legacy
Çeviren: Belgin Selen Haktanır

Ny.ozlem

Yayın Yönetmeni: Serap Çakır Özcan
Yayın Koordinatörü: Oytun Arslan
Yabancı Yayınlar Koordinatörü: Merve Mumcu
Editör: Gözde Sayınsoy
Kapak Tasarımı: Cern Özcan
Sayfa Düzeni: Pınar Şeker

ZM

© Nemesis Kitap, 2024 © Nora Roberts, 2021

Bu kitabın yayın hakları Libris Ajans aracılığıyla alınmıştır.
Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın
hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN: 978-625-6755-20-8
Baskı: Şubat 2024

Nemesis Kitap:
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9 Beyoğlu/İstanbul
Tel: (0212) 222 10 66 info@nemesiskitap.com • www.nemesiskitap.com
Sertifika No: 49065

Baskı ve Cilt:
MY Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 674 85 28
Sertifika No:47939

**NORA
ROBERTS**

MİRAS

Çeviren: Belgin Selen Haktanır

Ninova

Nora Roberts

Amerikalı ünlü aşk ve macera romanları yazarıdır. 1950'de Maryland'de beş çocuklu bir ailenin en küçüğü olarak dünyaya geldi. Çocukluğundan itibaren okumadığı ya da hikâyeler uydurmadığı bir an bile olmadı. İki yüzden fazla roman yazmış, kitapları uzun süre çoksatanlar listesinde kalmış ve otuz beş ülkede basılmıştır. Ayrıca J. D. Robb takma adıyla 21. yüzyılda geçen Ölüm Serisi (In Death) adı altında polisiye aşk romanları da yazmaktadır.

Belgin Selen Haktanır

1970'te Brüksel, Belçika'da dünyaya gelmiştir. Lise eğitimini New York'ta, lisans eğitimini Hacettepe Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı bölümünde ve lisansüstü eğitimini Atılım Üniversitesi İngiliz Edebiyatı alanında tamamlamıştır. Diplomatik bir kuruluştaki araştırma asistanlığı, üniversite seviyesinde İngilizce öğretmenliği ve müzik stüdyosu işletmeciliği gibi iş alanlarından sonra, senelerdir yarızamanlı olarak bir parçası olduğu çeviri alanında tamzamanlı çalışmaya başlamıştır. Amatör olarak müzikle ilgilenmektedir ve çeviri çalışmalarına Ankara'da devam etmektedir.

*Çocuklarım ve onların çocukları için.
Ve onlardan sonra gelecek olanlar için.*

Ninova

BİRİNCİ KISIM

TUTKULAR

İyilik yapma gücü, hedeflerimizin gerçek ve doğru sonucudur.

– Sir Francis Bacon

BİRİNCİ BÖLÜM

Georgetown

Adrian Rizzo babasıyla ilk karşılaştığında, babası onu öldürmeye çalışmıştı.

Yedi yaşında, dünyası oradan oraya gitmekten ibaretti. Çoğu zaman annesiyle –ve ikisine bakan Mimi’yle– New York’ta yaşıyordu. Ama bazen birkaç haftalığına L.A.’de ya da Chicago’da veya Miami’de kalıyorlardı.

Yaz aylarında, en az iki hafta Maryland’deki büyükannesini ve büyükbabasını ziyaret ediyordu. En çok bu ziyaretin eğlenceli olduğunu düşünüyordu çünkü onların köpekleri, oyun oynatabileceği kocaman bir bahçeleri ve araba lastiğinden yapılmış bir salıncakları vardı. Manhattan’da olduklarında okula gidiyordu ve orayı da seviyordu. Dans dersleri alıyor, jimnastik yapıyordu ve bunlar onun için okuldan çok daha iyiydi.

Annesinin işleri için seyahat ettiklerinde, Mimi ona ev eğitimi veriyordu çünkü eğitim alması gerekiyordu. Mimi derslere, kaldıkları yerlerle ilgili bilgiler de ekliyordu. Tam bir ay boyunca DC’de olacakları için eğitimine anıtları ziyaret etmek, bir Beyaz Saray turu yapmak ve Smithsonian Müzesi’ne gitmek de dahil olacaktı.

Bazen annesiyle birlikte çalışıyordu ve bunu çok seviyordu. Annesinin fitness videolarından birinde yer alacağı zaman, bir kardiyo dansı ya da yoga pozları gibi bir rutin öğrenmesi gerekiyordu.

Öğrenmeyi de dans etmeyi de seviyordu.

Beş yaşındayken, annesiyle birlikte çocuklar ve aileleri için uzun bir videoda oynamıştı. Bir yoga videosuydu çünkü Yoga Baby serisinde annesine eşlik etmiş olan bebek *kendisiydi*.

Annesinin birlikte bir video daha çekeceklerini söylemesi onu gururlandırmış ve heyecanlandırmıştı. Kendi yaş gurubu hedef kitlesi için on yaşındayken bu videoyu çekebileceklerini söylemişti.

Annesi yaş grupları, demografi gibi şeyleri bilirdi. Adrian bu gibi konuları menajeriyle ve yapımcılarıyla konuştuğunu duymuştu.

Annesi fitness, zihin-beden bağlantısı ve beslenme, meditasyon gibi konularda da çok bilgiliydi. Yemek pişirmeyi bilmezdi; bir restoranları olan dedesi ve anneannesi gibi yemek yapamazdı. Mimi gibi oyun oynamaktan hoşlanmazdı çünkü kariyerini ilerletmek için çok çalışırdı.

Bir sürü toplantıya, provaya ve planlama seanslarına katılması, halkın önüne çıkması ve röportaj vermesi gerekirdi.

Adrian yedi yaşında olmasına rağmen, Lina Rizzo'nun anne olmakla ilgili pek bir şey bilmediğini görebiliyordu.

Yine de annesi, her şeyi ait olduğu yere koyduğu sürece mak-yaj malzemeleriyle oynamasına kızmazdı. Bir rutini çalışırken Adrian'ın hata yapmasına da hiç kızmazdı.

O seyahatin en güzel yanı, annesi videosunu, röportajları ve toplantılarını bitirdikten sonra New York'a dönmek yerine uzun bir hafta sonu için büyükannesi ile büyükbabasına gidecek olmalarıydı.

O hafta sonunu bir haftaya dönüştürmek için plan yapıyordu ama o sırada kapının önüne oturup bir başka rutin üstünde çalışmakta olan annesini izledi.

Lina o ay için o evi seçmişti çünkü aynalı duvarlı bir spor odası vardı ve annesi için bu özellik yatak odası sayısı kadar önemliydi.

Lina *squat*, *lunge*, diz kaldırma, *burpee* hareketleri yapıyordu; Adrian hepsinin ismini biliyordu. Annesi aynanın karşısında – izleyicileriyle– konuşuyor, onlara talimatlar veriyor, onları teşvik ediyordu.

Zaman zaman bir küfür sözcüğü söylediği için bazı hareketlere baştan başlıyordu. Adrian onun çok güzel olduğunu, terli bir prensese benzediğini düşündü ama etrafta başkaları ya da kameralar olmadığı için makyaj yapmamıştı. Anneanesi gibi yeşil gözleri ve güneşlenmediği halde bronz bir teni vardı. O sırada toplanmış olan saçları, Noel vakti bir kesekâğıdına doldurulan sıcak ve mis kokulu kestanelerin rengindeydi.

Annesi uzun boyluydu –dedesi kadar değil– ve Adrian büyüdüğünde onun gibi uzun boylu olacağını umut ediyordu.

Üstünde dar, mini bir şort ve bir spor sutyeni vardı ama videolarda ya da programlarda açık seçik şeyler giymezdi çünkü klas olmadığını düşünürdü.

Adrian zihin-beden sağlığı farkındalığıyla yetiştirildiği için; annesinin fit, formda ve harika olduğunu biliyordu.

Lina kendi kendine mırıldanarak notlarının yanına gidip bir şeyler yazdı. Adrian bunların videonun planıyla ilgili notlar olduğunu biliyordu. Bu videonun her biri otuz dakika olan üç ayrı bölümü olacaktı –kardiyo, güç antrenmanı ve yoga– ve tüm vücut için on beş dakikalık bir bonus da içerecekti.

Lina yüzünü silmek için bir havlu alırken kızını gördü. “Lanet olsun, Adrian! Ödümü kopardın. Burada olduğu görmemiştim. Mimi nerede?”

“Mutfakta. Akşam yemeğinde tavuk, pilav ve kuşkonmaz var.”

“Harika. Neden gidip ona yardım etmiyorsun? Duşa girmem gerek.”

“Neden kızdın?”

“Kızmadım.”

“Telefonda Harry’yle konuşurken kızgındın. Kimseye, özellikle de şu küfrettiğin sansasyonel gazete muhabirine bir şey söylemediğini söylerken kızgındın.”

Lina başı ağrıdığı zamanlarda yaptığı gibi saç tokasını çekerek çıkardı. “Özel konuşmaları dinlememelisin.”

“Dinlemedim, *duydum*. Harry’ye kızgın mısın?”

Adrian annesinin halkla ilişkiler uzmanını çok severdi. Harry onun çantasına gizlice ufak M&M’s ya da Skittles paketleri koyar, komik fıkralar anlatırdı.

“Hayır, Harry’ye kızgın değilim. Gidip Mimi’ye yardım et. Ona yarım saate aşağıya ineceğimi söyle.”

Annesi uzaklaşırken, Adrian onun kızgın olduğunu düşündü. Belki Harry’ye değil ama birisine kızgındı çünkü egzersiz yaparken çok hata yapmıştı ve bol bol küfretmişti.

Annesi nadiren hata yapardı.

Belki de sadece başı ağrıyordu. Mimi insanların çok endişelendiklerinde bazen başlarının ağrıdığını söylemişti.

Adrian ayağa kalktı. Akşam yemeğine yardım etmek sıkıcı olduğu için fitness odasına girdi. Aynanın karşısında durdu. Yaşına göre uzun boyluydu ve bir zamanlar büyükbabasının saçları gibi siyah olan kıvrıkcık saçları saç tokasından taşmıştı. Gözlerinde annesininki gibi yemyeşil diyemeyeceği kadar çok altın rengi benek vardı ama göz renginin değişeceğini umuyordu.

Pembe şortuyla ve çiçekli tişörtüyle bir poz verdi. Zihninde müziği hayal edip dans etmeye başladı.

New York’ta olduklarında dans ve jimnastik derslerine bayılıyordu ama o sırada bir öğrenci değil, öğretmen olduğunu hayal

ediyordu. Kendi etrafında hızla döndü, bacaklarını havaya savurdu, bir perende attı ve bacaklarını dümdüz iki yana açarak oturdu. Çapraz adım, salsa, *sıçra!* Hareketleri dansa devam ederken uyduruyordu.

Yirmi dakika boyunca dans ederek oyalandı. Hayatının son masum yirmi dakikası olacaktı.

Derken, birisi ön kapının zilini çaldı. Çalmaya devam etti.

Zilin öfkeli bir tınısı vardı ve bu sesi asla unutmayacaktı.

Kapıyı onun açmaması gerekiyordu ama gidip kimin geldiğine bakabilirdi. Oturma odasına gitti ve antreye doğru giderken Mimi hızla mutfaktan çıktı.

Mimi telaşla kapıya doğru giderken ellerini koyu kırmızı bir el havlusuna sildi. “Tanrı aşkına! Yangın mı var, neler oluyor?”

Adrian’a bakıp koyu kahverengi gözlerini devirdi ve el havlusunu blucininin beline soktu.

Ufak tefek bir kadın olmasına rağmen sesi gürdü. “Bir dakika, geliyorum!”

Adrian, Mimi’nin annesiyle yaşıt olduğunu biliyordu çünkü üniversitede birlikte okumuşlardı.

“Derdin ne senin?” diye bağırان Mimi kilidi çevirip kapıyı açtı.

Adrian durduğu yerden Mimi’nin öfkeli ifadesinin –odasını toplamadığında olduğu gibi– yerini korkuya bıraktığını gördü.

Sonra, her şey bir çırpıda oldu.

Mimi kapıyı kapatmaya çalıştı ama adam kapıyı itip onu geriye savurdu. Mimi’den daha iri yarıydı. Çok daha iriydi. Biraz grileşmiş kısa bir sakalı vardı ve altın rengi saçlarının arasında mora çalan daha çok gümüş rengi tel vardı ama yüzü oraya kadar koşmuş gibi kıpkırmızıydı. Adrian adamın Mimi’yi ittiğini görünce şok geçirip donakaldı.

“Nerede o?”

“Burada değil. Buraya böyle giremezsin. Defol. Derhal git buradan Jon, yoksa polisi ararım.”

“Yalancı kaltak.” Adam Mimi’yi kolundan tutup onu sarstı. “Nerede o? Boş boş konuşarak hayatımı *mahvedebileceğini* mi sanıyor?”

“Çek ellerini üstümden. Sarhoşsun.”

Mimi adamın elinden sıyrılmaya çalıştığında, adam ona tokat attı. Tokat sesi Adrian’ın zihninde ateşlenen bir silahın sesi gibi yankılandı ve öne fırladı.

“Ona vurma! Onu rahat bırak!”

“Adrian, yukarı çık. Derhal yukarı çık.”

Ama öfkelenmiş olan Adrian yumruklarını sıktı. “O adamın gitmesi gerek!”

“Bunun için mi?” diye hırladı adam Adrian’a. “Bunun için mi lanet olasıca hayatımı mahvediyor? Bana hiç benzemiyor. Başkalarıyla yatıp kalktıktan sonra, küçük piçi bana kakalamaya çalışıyor. Lanet olsun. Lanet olsun ona.”

“Adrian, yukarı.” Mimi hızla ona döndüğünde, Adrian yüzünde bir öfke ifadesi görmedi. Mimi korkmuştu. “*Derhal!*”

“O kaltak yukarıda, değil mi? Yalancı. Yalancılara ne yapacağımı gösteririm şimdi.” Bu sefer tokat atmadı. Mimi’nin yüzüne iki yumruk savurdu.

Mimi yere yıkılınca, Adrian korkuya kapıldı. Yardım. Yardım bulmalıydı.

Ama adam onu merdivenlerde yakaladı. Kıvrıkcık saçlarından tutup çektiğinde, başı geriye savruldu.

Adrian çığlık çığlığa annesine seslendi.

“Evet, anneni çağır.” Adam ona o kadar sert bir tokat attı ki Adrian yüzünün alev alev yandığını hissetti. “Annecikle konuşmak istiyoruz.”

Adam onu sürükleyerek merdivenlerden çıkarırken, Lina üstünde bir bornozla, saçları ıslak bir halde banyodan çıktı.

“Adrian Rizzo, neler...”

Annesi adamla göz göze gelince donakaldı. “Bırak onu, Jon. Bırak da ikimiz konuşalım.”

“Yeteri kadar konuştun. Hayatımı mahvettin, seni aptal kaltak.”

“O muhabire senin hakkında ya da başkası hakkında bir şey söylemedim. Haber benden çıkmadı.”

“Yalancı!” Adam yine Adrian’ın saçlarını çekti. O kadar sert çekmişti ki Adrian başı alev almış gibi hissetti.

Lina dikkatle öne doğru iki adım attı. “Onu bırak. İkimiz bu konuyu hallederiz. Bunu düzeltebiliriz.”

“Artık çok geç. Üniversite bu sabah beni uzaklaştırdı. Karım utanç içinde. Çocuklarım –bu küçük kaltağın çocuğum olduğuna bir an için bile inanmıyorum– ağlıyor. Bunu yapmak için buraya, *benim* şehrimde geldin.”

“Hayır, Jon. İş için geldim. O muhabirle ben konuşmadım. Aradan yedi seneden uzun bir süre geçti Jon. Neden şimdi konuşayım? Ne gerek var? Kızımın canını yakıyorsun. Kes şunu.”

“Mimi’ye vurdu.” Adrian hâlâ annesinin duş jelinin ve şampuanının kokusunu hissedebiliyordu; belli belirsiz tatlı bir portakal çiçeği kokusuydu. Adamın ne olduğunu bilmediği leş kokusuysa ter ve burbon karşımı bir kokuydu. “Yüzüne vurdu, Mimi yere yıkıldı.”

“Sen...” Lina bakışlarını ondan ayırıp ikinci katı çevreleyen tırabzanlara çevirdi. Mimi’nin, yüzü kanlar içinde bir koltuğun arkasına doğru sürünmeye çalıştığını gördü.

Tekrar Jon’a döndü. “Birisi incinmeden önce buna bir son vermelisin, Jon. Bırak da...”

“İncinen benim, seni lanet sürtük!”

Adamın sesi de yüzü gibi, Adrian’ın kafa derisindeki yanma hissi gibi hiddetliydi.

“Böyle olduğu için üzgünüm ama...”

“Ailem incindi! İncinmiş birisini mi görmek istiyorsun? Piçinle başlayalım.”

Adam onu fırlattı. Adrian bir an için dehşet içinde havada uçtuğunu hissetti ve en üst basamağın kenarına düştü. Başında

hissettiği yanma hissi bu sefer kol bileğine ve eline yayıldı ve kolumundan yukarı ilerledi. Sonra, başını parkeye vurdu ve görebildiği tek şey annesine hücum eden adamdı.

Adam ona arka arkaya vurdu ama annesi de ona vurup tek-meler attı. Korkunç sesler çıkıyordu. O kadar feciydi ki kulaklarını kapatmak istedi ama kıpırdayamadı. Basamaklara serilmiş, titrer bir halde kalmıştı.

Annesi bağırarak ona kaçmasını söylediğinde bile bunu yapamamıştı.

Adam ellerini annesinin boğazına dolamış onu sarsıyordu. Annesi adamın Mimi'ye yaptığı gibi yüzüne bir yumruk attı.

Her yer kan içinde kaldı. Annesi de adam da kanlar içindeydi.

Adeta bir sarılma pozisyonunu andıran ama çok daha sert ve öfkeli bir şekilde birbirlerini tutuyorlardı. Derken, annesi adamın ayağına bastı ve ona diz attı. Adam geriye doğru sendeleyince de onu itti.

Adam tırabzanlara çarptı. Sonra da düştü.

Adrian onun kollarını etrafa savurarak düştüğünü gördü. Annesinin üstüne çiçekler ve mumlar koyduğu masaya çarptığını gördü. O korkunç sesleri duydu. Adamın başından, kulaklarından ve burnundan kanlar aktığını gördü.

Sonra...

Sonra, annesi onu yerden kaldırdı ve kendisine çevirip yüzünü göğsüne bastırdı.

“Bakma, Adrian. Artık her şey yolunda.”

“Canım acıyor.”

“Biliyorum.” Lina şefkatle kızının bileğini tuttu. “Bunu düzeltceğim. Mimi. Ah, Mimi.”

“Polis geliyor.” Mimi gözü şişmiş, yarı kapanmış ve morarmaya başlamış bir halde güçlükle basamakları çıktı, yere oturdu ve ikisine sarıldı. “Yardım geliyor.”

Mimi küçük kızın başının üstünden dudaklarını oynatarak iki kelime söyledi: *O öldü.*

Adrian acı hissini, kol bileğindeki yaş ağaç kırığını* stabil hale getiren ilkyardım görevlisinin huzur veren mavi gözlerini asla unutmuyacaktı. Adam gözlerine ufak bir fener tutarken ve kaç parmağını kaldırdığını sorarken de ses tonu sakindi.

Sirenler kesildikten sonra içeri giren ilk polis memurlarını da hatırlayacaktı. Lacivert üniformalı olanları.

Ama o sırada bile olan biten her şey bulanık ve geçmişte kalmış gibiydi.

İkinci kattaki arka avluya ve balıklı ufak süs havuzuna bakan oturma odasında toplandılar. Üniformalı polisler daha çok annesiyle konuştular çünkü Mimi hastaneye götürülmüştü.

Annesi onlara adamın isminin Jonathan Bennett olduğunu ve Georgetown Üniversitesi'nde İngilizce profesörü olduğunu söyledi. Daha doğrusu, onu tanıdığı dönemde orada çalıştığını anlattı.

Annesi olanları anlatmaya başladı.

Tam o sırada, içeri bir adam ve bir kadın girdi. Adam çok uzun boyluydu ve bir papyonu vardı. Teni daha koyu kahverengiydi ve dişleri bembeyazdı. Kadının kızıl saçları kısıydı ve yüzünün her yanı çillerle kaplıydı.

Televizyon programlarındaki rozetleri vardı.

"Bayan Rizzo, ben Dedektif Riley, bu da partnerim Dedektif Cannon." Kadın rozetini kemerine takmıştı. "Bunun zor olduğunu biliyoruz ama size ve kızıınıza birkaç soru sormamız gerekiyor."

Kadın Adrian'a gülümsedi. "İsmin Adrian, değil mi?"

Adrian başını sallayınca Riley, Lina'ya döndü. "Adrian'ın bana odasını göstermesinde ve biz konuşurken sizin Dedektif Cannon'la konuşmanızda bir sakınca var mı?"

"Bu şekilde daha mı hızlı bitecek? Arkadaşımı –kızımın dadısını– hastaneye götürdüler. Burnu kırılmış ve beyin sarsıntısı geçirmiş. Adrian'ın sol kol bileğinde de ilkyardım görevlisinin dediği gibi bir yaş ağaç kırığı var ve başını çarptı."

* Çocuklarda görülen bir kırık tipi. (e.n.)

“Siz de biraz hırpalanmış gözüküyorsunuz,” dedi Cannon. Lina omzunu silkti. Sonra acı içinde yüzünü buruşturdu.

“İncinen kaburgalarım da yüzüm de iyileşir. Gerçekten de yüzüme odaklandı.”

“Sizi hemen bir hastaneye götürebiliriz ve doktor muayene ettikten sonra sizinle konuşabiliriz.”

“Ben... aşağı katta işiniz bitince gitmeyi tercih ederim.”

“Anlaşıldı.” Riley yine Adrian’a döndü. “Odanda konuşabilir miyiz, Adrian?”

“Sanırım.” Adrian kalkıp askıya alınmış olan kolunu göğsüne bastırdı. “Annemi hapse götüremezsiniz.”

“Saçmalama, Adrian.”

Adrian annesini duymazdan gelip Riley’nin gözlerinin içine baktı. Gözleri yeşildi ama annesinin gözlerinden daha açık bir renkti. “Size izin vermem.”

“Peki. Sadece konuşacağız, tamam mı? Odan bu katta mı?”

“Sağdan ikinci oda,” dedi Lina. “Adrian, Dedektif Riley’yle git. Sonra, birlikte Mimi’yi ziyaret ederiz. Her şey yoluna girecek.”

Adrian dedektife yolu gösterdi ve pastel pembe ve canlı yeşil renkli odaya giren Riley yeniden gülümsedi. Yatakta kocaman pelüş bir köpek duruyordu.

“Çok güzel bir oda. Çok da derli toplu.”

“Bu sabah odamı toplamak zorunda kaldım. Yoksa kiraz to-murcuklarını görmek ve dondurma yemek için dışarı çıkamayacaktım.” Küçük kız da annesi gibi yüzünü buruşturdu. “Ona dondurmadan söz etmeyin. Donmuş yoğurt alacağımızı söylemiştik.”

“Tamam, aramızda sır. Annen ne yediğin konusunda katı mıdır?”

“Bazen. Çoğu zaman.” Adrian’ın gözleri doldu. “Mimi de o adam gibi ölecek mi?”

“Yaralandı ama çok kötü değil. Ona çok iyi baktıklarını biliyorum. Şu arkadaşla biraz oturmaya ne dersin?”

Riley yatağın kenarına oturup pelüş köpeğin başını okşadı. “İsmi ne?”

“Barkley. Harry’nin Noel hediyesi. Artık New York’ta yaşadığımız ve çok sık seyahat ettiğimiz için gerçek bir köpek alamıyoruz.”

“Harika bir köpeğe benziyor. Bana ve Barkley’ye biraz olanları anlatır mısın?”

Adrian bir baraj yıkılmış gibi bir çırpıda olanları anlattı.

“Adam kapıyı çaldı. Zili sürekli olarak çalıyordu. Kimin geldiğini merak ettim. Kapıyı açmamam gerektiği için Mimi’yi bekledim. O da mutfaktan çıkıp kapıyı açtı. Sonra, hemen kapatmaya çalıştı ama adam kapıyı itip açtı ve onu geriye savurdu. Neredeyse yere düşürecekti.”

“Onu tanıyor muydun?”

“Hayır ama Mimi tanıyordu çünkü ona Jon dedi ve gitmesini söyledi. Adam çok kızdı, bağırıp küfürler etti. O sözcükleri söyleyemem.”

“Sorun değil.” Riley gerçek bir köpekmiş gibi Barkley’nin başını okşamaya devam ediyordu. “Ne demek istediğini anladım.”

“Adam annemi görmek istedi ama Mimi annem evde olduğu halde burada olmadığını söyledi. Annem yukarı katta düş alıyordu. Adam bağırmaya devam etti ve Mimi’ye bir tokat attı. Ona vurdu. İnsanlara vurmamak gerekir. Bu, yanlış bir davranış.”

“Haklısın.”

“Adam onun kollarını kavramıştı ve canını acıtıyordu. Onu bırakması için bağırdım. Sonra bana baktı. Beni daha önce fark etmemişti ama beni gördü ve bakışları beni çok korkuttu. Mimi’nin canını yaktığı için öfkelen dim. Mimi bana yukarı kata çıkmamı söyledi. Adam onu gerçekten de incitiyordu. Sonra, adam ona yumruk attı.”

Adrian sağlam elini yumruk yaparken, gözyaşları yanaklarından aşağı süzölmeye başladı. “Etraf kan oldu ve Mimi yere düşünce kaçmaya çalıştım. Annemin yanına gitmeye çalıştım ama adam beni yakaladı. Saçlarımı sert bir şekilde çekti, beni sürükleyerek yukarı kata çıkardı. Sürekli olarak anneme sesleniyordum.”

“Durmak ister misin canım? Geri kalanını sonra anlatabilirsin.”

“Hayır. Hayır. Annem banyodan fırladı ve onu gördü. Adama tekrar tekrar beni bırakmasını söyledi ama adam bırakmadı. Adam küfrederek ona hayatını mahvettiğini söyleyip duruyordu. Çok kötü küfürler etti. Annem kimseye bir şey söylemediğini, bunu düzeltebileceğini ama beni bırakmasını söyledi. Adam canımı yakıyordu. Sonra, bana da küfretti ve... beni fırlattı.”

“Seni fırlattı mı?”

“Merdivenlere. Beni merdivenlere fırlattı. Tırabzanlara çarp-tım. Bileğim yanmaya başladı ve başımı vurdum ama çok aşağı düşmedim. Birkaç basamak düştüm galiba. Annem ona bağırdı ve üstüne atılıp ona karşı koydu. Adam annemin yüzüne vurdu ve ellerini boğazına dolayıp...”

Adrian boğuluyormuş gibi yaptı.

“Kıpırdayamadım. Adam yüzüne vurdu ama annem karşılık verdi. Annem ona sert bir şekilde vurdu ve tekmeler attı. Boğuşmalar ve sonra... Adam tırabzanların üstünden aşağı düştü. Annem kaçabilmek, yanıma gelebilmek için onu itti. Yüzünden kanlar akı-yordu. Adamı itti ve adam aşağı düştü. Adamın suçuydu.”

“Tamam.”

“Annem yanıma gelip bana sarıldığında, Mimi sürünerek yu-karı çıktı ve yardım geleceğini söyledi. Herkesin üstü kanlıydı. O adamdan önce bana kimse vurmamıştı. Onun babam olmasın-dan nefret ediyorum.”

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Bağırarak söylediklerinden, bana ettiği küfürlerden biliyo-rum. Aptal değilim. Ayrıca, annemin okuduğu üniversitede öğ-retmen ve annem babamla üniversitede tanıştığını söylemişti. O yüzden biliyorum.” Adrian omuzlarını kaldırdı. “Bu kadar. Herkese vurdu, pis kokuyordu ve beni merdivenlerden aşağı it-meye çalıştı. Kötü yürekli olduğu için kendisi düştü.”

Riley kolunu Adrian'ın omuzlarına atarken tüm bunların ku-lağa doğru geldiğini düşündü.

Mimi'yi bir gece hastanede tutacaklardı. Lina onun odasına götürmek için hastanenin hediyelik eşya dükkânından –elinden gelenin en iyisi buydu– ona çiçek aldı. Adrian hayatının ilk röntgenini çekti ve şişlik indikten sonra hayatının ilk alçısı yapılacaktı.

Lina, Mimi'nin yemek planlarını tamamlamak yerine pizza sipariş etti.

Tanrı biliyordu ya, çocuğu pizzayı hak etmişti. Tıpkı kendisinin kocaman bir kadeh şarabı hak ettiği gibi.

Kendisine bir kadeh şarap aldı ve Adrian yemeğini yerken uzun süredir izlediği kuralını çiğneyerek ikinci kadehini aldı.

Milyon tane telefon açması gerekiyordu ama hepsi bekleyebiliyordu. Kendisini toparlayana dek her lanet olasıca iş bekleyebilirdi.

Arka avluda ağaçların gölgesinin altında, yüksek çitlerin mahremiyetinde yemeklerini yediler. Daha doğrusu, Adrian pizzasını yerken Lina şarap yudumları arasında pizza dilimini kemirdi.

Belki dışarıda yemek yemek için hava biraz serindi ve Adrian'ın karnını pizzayla doyurması için bir hayli geç olmuştu ama, o gün korkunç bir gündü.

Kızının uyuyacağını umdu ama onun yatmadan önce neler yaptığını çok iyi bilmiyordu. O işleri hep Mimi hallederdi.

Geçici alçıyı ıslatmadığı sürece belki köpüklü bir banyo alabilirdi. Alçıyı ve bu olayın çok daha kötü sonuçlanmış olabileceğini düşününce içinden şarap kadehini tekrar doldurmak geçti.

Ama vazgeçti. Lina öz disiplin konusunda çok başarılıydı.

“O adam nasıl babam oldu?”

Lina ona dönünce, kızının altın-yeşil gözlerini ona diktiğini gördü.

“Çünkü eskiden genç ve aptaldım. Üzgünüm. Keşke öyle olmadığımı söyleyebilseydim ama o zaman sen olmazdın, öyle değil mi? Geçmiş değiştiremeyiz. Önemli olan sadece şu an ve gelecek.”

“Sen genç ve aptalken o daha iyi bir insan mıydı?”

Lina bir kahkaha attı ama kaburgaları fena halde sızlıyordu. Yedi yaşındaki bir çocuğa ne kadarını anlatmak doğru olur diye düşündü.

“Öyle olduğunu düşünmüştüm.”

“Sana daha önce de vurdu mu?”

“Bir kere. Sadece bir kere vurdu ve o günden sonra onu bir daha görmedim. Bir erkek sana bir kere vurursa, büyük bir olasılıkla bunu tekrar tekrar yapar.”

“Daha önceden bana babamı sevdiğini ama ilişkinizin yürümediğini ve bizi istemediği için onun bir önemi olmadığını söylemiştin.”

“Onu sevdiğimi sanıyordum. Bunu söylemem gerekirdi. Sadece yirmi yaşındaydım, Adrian. Benden büyüktü, yakışıklı, çekici ve zekiydi. Genç bir profesördü. Yarattığı izlenime âşık olmuştum. O zamandan beri de benim için bir önemi yok.”

“Bugün neden o kadar kızgındı?”

“Çünkü birisi, bir muhabir, ilişkimizi öğrenip bir haber yazmış. Nasıl öğrendiğini, ona kimin anlattığını bilmiyorum. Ben anlatmadım.”

“Önemli olmadığı için anlatmadın.”

“Aynen öyle.”

Ne kadar anlatmalı, diye düşündü yine Lina. O şartlar altında, belki de her şeyi anlatmalıydı.

“O evliydi, Adrian. Bir karısı ve iki çocuğu vardı. Bunu bilmiyordum. Bana yalan söyledi ve boşanmak üzere olduğunu anlattı. Ben de ona inandım.”

İnanmış mıydı? Bunca zaman sonra hatırlamak zordu.

“Belki de sadece inanmak istedim ama inandım. Üniversite yakınlarında ufak bir dairesi vardı. O yüzden, bekâr olduğunu sanmıştım. Daha sonradan yalan söylediği tek kişinin ben olmadığını anladım. Gerçekleri öğrendiğimde ondan ayrıldım. Umurunda bile değildim.”

Aslında, bu tam olarak doğru değil, diye düşündü. Bağırması, onu tehdit etmiş, itmişti.

“Sonra, hamile olduğumu anladım. Anlamış olmam gereken tarihten çok sonra farkına vardım ve ona söylemem gerektiğini hissettim. İşte, bana o gün vurdu. Bugünkü gibi sarhoş değildi.”

İçki içmişti ama sarhoş değildi, diye düşündü. O günkü gibi değildi. “Ona ondan bir şey istemediğimi, bir şeye ihtiyacım olmadığını, biyolojik babanın o olduğunu birilerine söyleyerek kendimi kötü bir duruma düşürmeyeceğimi söyledim. Sonra da gittim.”

Lina tehditlerden, bebeği aldırma taleplerinden ve tüm diğer çirkin davranışlardan söz etmedi. Bunları anlatmanın bir anlamı yoktu.

“O dönemi tamamladım, mezun oldum ve eve döndüm. Anneannen ve deden bana yardımcı oldular. Gerisini, sana hamileyken nasıl derslere ve videolara başladığımı biliyorsun. Önce hamile kadınlar, sonra da anneler ve bebekleri için videolar yaptım.”

“Yoga Baby.”

“Evet.”

“Ama sana hep kötü davranmış. Ben de mi onun gibi olacağım?”

Tanrım, dedi içinden. Bu annelik işini hiç beceremiyordu. Annesi olsa ne derdi diye düşündü.

“Kötü birisi olduğunu mu hissediyorsun?”

“Bazen öfkeleniyorum.”

“Ben de.” Ama Lina gülümsedi. “Bence kötülük bir seçimdir ve kötü olmayı seçmek zorunda değilsin. Ona hiç benzemediğin konusunda haklıydı. Sen Rizzo tarafına çekmişsin.”

Lina masanın üstünde uzanıp Adrian’ın sağlam elini tuttu. Belki tam olarak çocuklara uygun olmayan bir konuşma yapıyordu ama elinden gelenin en iyisi buydu.

“Onun bir önemi yok, Adrian. Ona bir önem atfetmediğimiz sürece yok. O yüzden, ona önem vermeyeceğiz.”

“Hapse girmek zorunda kalacak mısın?”

Lina şarap kadehini kaldırdı. “Onlara izin vermeyecektin, unuttun mu?” Kızının korktuğunu görünce, elini sıktı. “Şaka yapıyorum, Adrian. Polis olanları anladı. Dedektife doğruyu söyledin, değil mi?”

“Evet. İnan ki doğruyu söyledim.”

“Ben de. Mimi de. Artık olanları unutmaya bak. Bu öykü yüzünden bunlar oldu ve başka öyküler de olacak. Yakında Harry’yle konuşacağım. Bu konuda bana yardımcı olur.”

“Dedeme ve anneanneme gidebilecek miyiz?”

“Evet. Mimi iyileşince, senin alçın takılınca ve ben birkaç işi halledince onların yanına gideceğiz.”

“Yakında gidebilir miyiz? Çok yakında yani.”

“En kısa zamanda. Belki birkaç güne.”

“Tamam, bu yakın bir tarih. Orada her şey yoluna girer.”

Her şey yoluna girene dek uzunca bir süre geçecek, diye düşündü Lina. Ama şarabını başına dikti. “Kesinlikle.”

İKİNCİ BÖLÜM

Lina'nın kariyerinin temelinde plansız hamileliği vardı. Birkaç ay içinde bir üniversite öğrencisinden yarı zamanlı özel antrenör/grup fitness eğitmenine dönüşmüş, egzersiz videoları dünyasına adım atmıştı.

İşinin filizlenmesi biraz zaman almıştı ama kararlılığı, sebat etmesi ve iş hayatından anlaması sayesinde onu yeşertmişti.

Jon Bennett'ın Georgetown'da zorla içeri girmesinden önceki aylarda, Lina'nın kariyeri iki milyon dolar kâr getirerek –videolar, DVD'ler, röportajlar, bir kitap (ikincisini de planlamıştı)– tomurcuklanmıştı.

Çekici ve kıvrak zekâlı bir kadın olan Lina sabah programlarının çoğunda, sonra da gece geç saatte yayınlanan programlarda boy göstermişti. Fitness dergileri için makaleler yazmış, bunları fotoğraf çekimleriyle desteklemişti.

Uzun, sağlam bir vücuda sahip genç ve çekici bir kadındı ve bu özelliklerini avantaj olarak kullanmayı biliyordu.

Hatta bir yayın ağının serisinde birkaç ufak rol de kapmıştı.

Spot ışıklarının altında olmaktan hoşlanıyordu ve bundan ya da hırslı oluşundan dolayı utanmıyordu. Ortaya çıkardığı ürün-

lere –sağlık, fitness ve denge– ve bu ürünleri tanıtacak en iyi kişi olduğuna gönülden inanıyordu.

Çok çalışmayı sorun etmiyordu. Hatta sürekli seyahat etmek, yoğun bir program ve ileriye planlamak ona güç veriyordu.

Fitness ekipmanlarıyla ilgili bir seri üzerine çalışıyordu ve gıda takviyesi serisi için bir beslenme uzmanı ve doktorla işbirliği içindeydi.

Derken, istemeden hayatının gidişatını değiştirmiş olan adamı iterek öldürmüştü.

Nefsi müdafaaydı. Polisin onun kendisini, kızını ve arkadaşlarını korumak için bunu yaptığını anlaması uzun sürmedi.

Korkunç bir şekilde, bu olay satışların fırlamasına, isminin duyulmasına ve yeni tekliflerin gelmesine neden oldu.

Lina'nın bu fırsatı değerlendirmeye karar vermesi de uzun sürmedi.

O dehşet verici olaydan bir hafta sonra, bundan en iyi şekilde yararlanmayı planlayarak arabayla Georgetown'dan Maryland'ın kırsal bölgesine gitti.

Kocaman bir güneş gözlüğü takmasına ve büyük bir özenle makyaj yapmasına rağmen yüzündeki çürükleri kapatamamıştı. Kaburgaları hâlâ sızlıyordu ama farklı bir egzersiz rutini uygulamaya ve fazladan meditasyon yapmaya başlamıştı.

Mimi'nin başı hâlâ zaman zaman ağrıyordu ama kırık burnu iyileşiyordu ve gözünün etrafındaki morluk sararmaya başlamıştı.

Adrian alçısına sinir olmuştu ama üstüne imza atılması hoşuna gitmişti. Doktoru iki hafta sonra bir kere daha röntgen çekilmesi gerektiğini söylemişti.

Çok daha kötü olabilirdi. Lina kendisine sürekli olarak bunu hatırlatıyordu.

Harry, Adrian'a yeni bir *Game Boy* getirdiği için, küçük kız yol boyunca arka koltukta oyun oynamıştı. Lina, Maryland dağlarının berrak mavi göğe karşı soluk leylak rengi gölgelerini gördü.

Geçmişte bunlardan; sessiz ortamdan, insanı deli eden ağır tempodan hareketliliğe, kalabalığa, insanlara ve dışarıdaki dünyaya kaçmayı o kadar çok istemişti ki.

Hâlâ da kaçıyordu.

Ufak kasabalara ve kırsal hayata uygun bir insan değildi. Aile işi olsa da asla köfte veya pizza sosu yapmak ya da bir restoran işletmek istememişti.

Kalabalığı, şehri ve evet; spot ışıklarını arıyordu.

Tam olarak yuvası olarak görmese de New York'u bir karargâh olarak görüyordu. Yuvasının işlerin ve hareketin yaşandığı yer olduğunu ve her zaman öyle kalacağını düşünüyordu.

Nihayet I-70 otoyolundan çıktığında trafik hafifledi ve yol irili ufaklı tepelerin, yeşil tarlaların, etrafa serpiştirilmiş gibi gözükken evlerin ve bunların etrafındaki çiftliklerin arasında kıvrılarak ilerlemeye başladı.

Evet, tekrar eve *dönebilirdi* ama orada yaşayamazdı. En azından, Lina Theresa Rizzo yaşayamazdı.

"Neredeyse geldik!" diye sevinçle bağırdı Adrian arka koltuktan. "Bak! İnekler! Atlar! Keşke anneannemin ve dedemin de atları olsaydı. Ya da tavukları. Tavukları olması eğlenceli olurdu."

Adrian penceresini açıp yüzünü mutlu bir yavru köpek gibi dışarı çevirdi. Kıvrıcık siyah saçları rüzgârda uçuştu.

Lina bu yüzden kızının saçlarının karmakarışık olacağını biliyordu. Sonra, sorular gelmeye başladı.

Ne kadar kaldı? Lastik salıncakta sallanabilir miyim? Anneannem limonata yapmış mıdır? Köpeklerle oynayabilir miyim?

Oynayabilir miyim? Benimle oynarlar mı? Neden?

Lina soruları yanıtlamayı Mimi'ye bıraktı. Çok geçmeden, kendisi başka soruları yanıtlamak zorunda kalacaktı.

Samanlıkta daha on yedi yaşına basmadan bekâretini kaybettiği kırmızı ahırın yanından saptı. Bir mandıra çiftçisinin oğlu olduğunu hatırlıyordu. Futbol takımında oyun kurucuydu. Matt

Weaver, diye düşündü. Yakışıklı, iri yapılı, iyi huylu ama hakkını koruyan bir gençti.

İnsanların o yaşlarda birbirlerini sevdiği gibi birbirlerini seiyorlardı. Matt onunla evlenmek istiyordu –bir gün– ama Lina’nın başka planları vardı.

Onun başka birisiyle evlendiğini, bir ya da iki çocuğu olduğunu ve hâlâ babasıyla çiftlikte çalıştığını duymuştu.

Onun için sevindim, diye düşünmüştü içtenlikle. Ama çiftlik hayatı asla ona göre olamazdı. Rizzo ailesinin İtalyan restoranının iki nesildir Traveler’s Creek isimli ufak kasabanın تنها meydanında durmuş olduğu yerden geçip yoluna devam etti.

Restoranı inşa etmiş olan anneannesi ve dedesi en sonunda daha sıcak iklimli bir yere gitmeleri gerektiğini kabul etmişlerdi. Ama sonra Outer Banks’te bir başka Rizzo restoranı açmamışlar mıydı?

Kanımızda var, demişlerdi ama nedense –neyse ki– o gen Lina’yı atlamıştı.

Dere boyunca yola devam etti ve bölgeye fotoğrafçıları, turistleri ve düğünleri çeken üç üstü kapalı köprüden birine doğru ilerledi.

Derenin kıvrımında bulunan ufak tepedeki köprü’nün aslında hoş olduğunu düşündü. Lina sivri tepeli mavi çatının altından ve ahır kırmızısı duvarların arasından geçerken, Mimi ve Adrian her zamanki gibi bir ağızdan “Yaşasın!” diye bağırdılar.

Lina kızının arka koltukta lastik bir top gibi zıplamasına aldırış etmeden yine saptı, nihayet kıvrılarak ilerleyen yola çıktı ve kasabaya ismini veren derenin üstündeki ikinci köprüden geçip tepedeki büyük eve doğru gitti.

Köpekler koşarak yanlarına geldi. Biri sarı renkli büyük kırma bir köpekti; diğeryse ufak, uzun kulaklı bir tazıydı.

“Tom ve Jerry oradalar! Yaşasın! Selam, çocuklar, selam!”

“Araba durana kadar emniyet kemerini çözme, Adrian.”

“Anne!” Ama Adrian annesinin dediğini yaptı ve oturduğu yerde zıplamaya devam etti. “Anneannem ve dedem!”

Dom ve Sophia el ele evin etrafını olduğu gibi saran büyük verandaya çıkmışlardı. Yüzünü çevreleyen kestane rengi saçları olan Sophia, pembe renkli spor ayakkabılarıyla bir yetmiş yedi boyundaydı ve kocası bir doksan beşlik boyuyla ondan da uzun-
du. Formda ve güçlü yapıları sayesinde ikinci katın verandasının gölgesinde dururlarken on yaş genç gözüküyorlardı. Kaç yaşında olmuşlardı? Annesi altmış yedi, altmış sekiz yaşındaydı, babası da ondan dört yaş kadar büyüktü. Lisede tanışıp sevgili olmuşlardı ve neredeyse elli senedir evliydim.

Kırk sekiz saatten az yaşayan bir oğullarını kaybetmiş, üç düşük atlattıktan sonra doktorların bir daha çocuklarının olamaya-
cağını söylemesi kalplerini kırmıştı.

Ta ki –sürpriz! – ikisi de kırklı yaşlardayken Lina Theresa dünyaya gelene kadar.

Lina parlak kırmızı renkli, arkası açık bir kamyonetin ve kocaman siyah bir cipin yanındaki yanları açık, geniş garajın altına park etti. Annesinin bebeğinin –turkuaz renkli, üstü açık çok şık bir spor araba– evden ayrı olan garajda şeref konluğu olduğunu biliyordu.

Frene bastığı anda Adrian dışarı fırladı. “Anneanne! Dede! Selam, çocuklar, selam!” Köpeklerle sarıldı ve Tom ona sokulurken, Jerry kuyruk sallayıp yüzünü yaladı. Sonra, küçük kız dedesinin iki yana açtığı kollarına koştu.

“Bir hata yaptığımı düşündüğünü biliyorum,” dedi Lina, “ama ona baksana, Mimi. Şu anda onun için en iyi yer burası.”

“Küçük bir kız annesini ister.” Mimi arabadan inip gülümsedi ve verandaya doğru yürüdü.

“Tanrım, onu bir sepete koyup sazların arasına bırakacak değilim. Sadece bir yaz mevsiminden söz ediyoruz.”

Annesi verandanın basamaklarından inip yarı yolda Lina'yla buluştu. Sophia ellerinden biriyle kızının çürüklerle dolu yüzünü tuttu ve hiçbir şey demeden ona sarıldı.

O dehşet verici önceki hafta kadar hiçbir şey onu yerle bir etmeye yaklaşmamıştı.

“Bunu yapamam, anne. Adrian'ın ağladığını görmesini istemiyorum.”

“İçten gözyaşlarından utanılmaz.”

“Bir süre hepimiz o gözyaşlarını döktük.” Lina kasıtlı olarak geri çekildi. “Çok iyi gözüküyorsun.”

“Senin için aynı şeyi söyleyemem.”

Lina gülümsemeye çalıştı. “Sen bir de diğer adamı gör.”

Sophia ani bir kahkaha attı. “İşte, Lina'm geri gelmiş. Gel, verandada oturalım. Hava çok güzel. Acıkmışsınızdır. Yemeklerimiz hazır.”

Ya İtalyan ya da restoran genlerindendi ama Lina'nın annesi ile babası evlerine gelen herkesin aç olduğunu düşünürlerdi.

Yetişkinler verandadaki yuvarlak masanın etrafına otururken Adrian ön bahçede köpeklerle oynamaya koyuldu. Ekmek ve peynir, mezeler ve zeytin vardı. Adrian'ın olduğunu umduğu limonata bir sürahide duruyordu. Saat daha yeni öğle vakti olmasına rağmen masada şarap da vardı.

Lina'nın kendisine izin verdiği yarım kadeh, araba yolculuğunun gerginliğini dindirdi.

Adrian –kısa bir süre için– masaya gelip Dom'un kucağına oturduğu ve yeni *Game Boy*'unu gösterdiği ya da limonatasını içip köpeklerden söz ettiği için olanlardan söz etmediler.

Lina babasının sabırlı olduğunu düşündü. Çocuklara karşı hep çok sabırlıydı ve onlarla çok iyi anlaşırdı. Kar beyazı saçları, altın-kahverengi gözlerinin etrafındaki gülme kırışıklıklarıyla çok da yakışıklıydı.

Lina hayatı boyunca ikisinin kusursuz bir çift olduklarını düşünmüştü: Uzun boylu, formda, güzel ve birbirlerine son derece uyumlu bir çift.

Onlara pek ayak uyduramadığını hissetmişti.

Bu, doğru değil miydi? Onlara, oraya, yerel halkın sadece Creek dediği o kasabaya pek ayak uyduramamıştı.

O yüzden de kendi ritmini başka bir yerde bulmuştu.

Anneanesi ve dedesi alçısını güzelce imzaladıklarında ve anneanesi köpeklerin resimlerini yapıp isimlerini de yazdıktan sonra, Adrian kıkırdadı.

“Odalarınız hazır,” dedi Sophia. “Eşyalarınızı yerleştirebilmeniz için valizlerinizi yukarı getiririz. İsterseniz biraz dinlenin.”

“Benim restorana gitmem gerek,” dedi Dom, “ama akşam yemeğine evde olacağım.”

“Aslında, Adrian günlerdir lastik salıncağından söz ediyor. Mimi, onu biraz arka bahçeye götürüp oyun oynamasını sağlar mısın?”

“Peki.” Mimi ayağa kalktı ama Lina’ya fırlattığı anlık bakış onun bu tavrından hoşnut kalmadığını anlatıyordu. Neşeli bir sesle, “Gidip sallanalım,” dedi Adrian’a.

“Evet! Gelin çocuklar!”

Dom, peşindeki Mimi’yle birlikte Adrian’ın evin yan tarafından gözden kaybolmasını bekledi. “Neler oluyor?”

“Mimi ve ben kalmayacağız. New York’a dönmem ve DC’de başladığım projeyi tamamlamam gerek. Artık DC’de bunu yapmam mümkün olmayacağı için... belki Adrian’a siz bakarsınız diye umuyordum.”

“Lina.” Sophia uzanıp kızının elini tuttu. “Dinlenmek, kendine gelmek, Adrian’ın kendisini yeniden güvende hissetmesini sağlamak için en azından birkaç güne ihtiyacın var.”

“Dinlenip kendime gelebileceğim kadar vakit yok. Hem Adrian buradan başka nerede daha güvende hissedebilir?”

“Annesi olmadan mı?”

Lina babasına döndü. “İkiniz de buradasınız. Bu olayı unutturmam gerek. Kariyerimi ve işlerimi baltalamasına izin vermem. O yüzden, bunu geride bırakıp işlerime devam edeceğim.”

“O adam seni öldürebilirdi. Seni, Adrian’ı ve Mimi’yi öldürebilirdi.”

“Biliyorum, baba, inan ki biliyorum. Oradaydım. Adrian burada mutlu olacak. Buraya bayılıyor. Günlerdir bundan başka bir şeyden söz etmiyor. Bir sonraki röntgeni için bir doktora görünebilsin diye tıbbi kayıtlarını da getirdim. DC’deki doktor bir iki haftaya çıkarılabilir bir atel takılabileceğini söyledi. Yaygın ve ufak bir yaralanma. O yüzden...”

“Ufak mı?”

Babası parlayınca, Lina ellerini kaldırdı. “Onu merdivenden aşağı atmaya çalıştı. Ona zamanında ulaşamadım. Onu durduramadım. O adam o kadar aptal, zilzurna sarhoş olmasaydı onu aşağı atardı ve bileği yerine boynu kırılırdı. İnan bana, bunu asla unutmayacağım.”

“Dom,” diye mırıldanan Sophia kocasının elini okşadı. “Bizimle ne kadar kalmasını istiyorsun?”

“Bu yaz bitene kadar. Bakın, bunun uzun bir süre olduğunu ve sizden büyük bir iyilik istediğimi biliyorum.”

“Seve seve ona bakarız,” dedi Sophia. “Yanlış yapıyorsun. Şu anda giderek yanlış yapıyorsun, Lina. Ama onun burada güven-de ve mutlu olmasını sağlarız.”

“Teşekkür ederim. Okul senesini tamamlamış sayılır ama Mimi’nin ona vermesi gereken birkaç ödev ve size talimatları var. Bir sonraki okul dönemi başladığında, bu olayı geride bırakmış olacak. Ben de siz de geride bırakmış olacağız.”

Annesi ile babası bir şey demeden ona baktılar. Babasının altın-kahverengi, annesinin yeşil gözleri Lina’ya bu insanların kulsursuz bir karışımı olduğunu düşündürdü.

“Gideceğini biliyor mu?” diye sordu Dom. “Onu almadan New York’a döneceğini biliyor mu?”

“Henüz bir şey söylemedim çünkü önce size sormam gerekiyordu.” Lina ayağa kalktı. “Şimdi gidip onunla konuşacağım. Mimi’yle birazdan yola çıkmamız gerek.” Duraksadı. “Sizleri yine hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum. Ama bence herkes için en iyisi bu. Benim odaklanabilmek için biraz zamana ihtiyacım var. Şu anda onun ihtiyaç duyacağı ilgiyi gösteremeyebilirim. Hem burada, yanınızda olursa, bir muhabirin fotoğraf çekmesi ve bir süpermarket gazetesine yollaması mümkün değil.”

“Ama sen reklam yapacaksın,” dedi Dom ona planlarını hatırlatarak.

“Evet ama kontrol edebileceğim ve yönlendirebileceğim bir reklam olacak. Baba, birçok erkeğin senin gibi olmadığını biliyorsun. İyi yürekli ve sevecen değiller ve birçok kadın yüzlerinde çürüklerle kalakalıyor.” Parmağını gözünün altına vurdu. “Bir sürü çocuğun da kolu alçıya alınıyor. Fırsat bulduğumda bu koldan söz edeceğimden emin olabilirsiniz.”

Lina keyifsizce uzaklaştı çünkü haklı olduğundan emindi. Ama bir yandan da yanıldığından şüphelendiği için canı sıkındı.

Bir saat sonra, Adrian verandada durmuş, annesi ile Mimi’nin arkasından bakıyordu.

“O adam benim yüzümden herkesi incitti. Annem bu yüzden beni yanında istemiyor.”

Dom uzun boyuna rağmen eğildi, torunu gözlerinin içine bakana dek ellerini nazikçe onun omuzlarına koydu.

“Bu, doğru değil. Olanlar senin suçun değil. Annen çok meşgul olacağı için seni bize bıraktı.”

“Hep çok işi var. Zaten bana Mimi bakıyor.”

“Hepimiz yazı bizimle geçirmek istersin diye düşündük.” Sophia torununun saçlarını okşadı. “Mutlu olmazsan –mesela

bir haftaya kadar- deden ve ben seni arabayla New York'a götü-
rürüz."

"Sahi mi?"

"Sahi. Ama bir haftalığına en sevdiğimiz torunumuz yanı-
mızda olacak. *Gioia*'mız yanımızda olacak." Neşemiz.

Adrian hafifçe gülümsedi. "Ben sizin tek torununuzum."

"Olsun, yine de en sevdiğimiz torunumuzsun. Burada mutlu
hissedersen, deden sana *ravioli* yapmasını, ben de tiramisu yap-
masını öğretirim."

"Ama ev işlerine yardım edeceksin," dedi Dom parmağını
Adrian'ın burnuna vurarak. "Köpeklerle mamalarını verecek,
bahçe işleri yapacaksın."

"Sizi ziyarete geldiğimizde bunları yapmayı sevdiğimi biliyor-
sun. Bunlar iş gibi değil."

"Mutlulukla yapılan işler yine de iştir."

"Restorana gelip pizza hamuru yapmanı izleyebilir miyim?"

"Bu ziyaretinde sana hamuru nasıl fırlatacağını öğreteceğim.
Alçın çıktıktan sonra başlayabiliriz. Ama şimdi restorana git-
mem gerek. O yüzden, ellerini yıkayıp benimle gel."

"Tamam!"

Adrian koşarak içeri girdikten sonra Dom doğruldu. İç çekti.
"Çocuklar dayanıklıdır. Adrian iyi olacak."

"Evet, iyi olacak. Ama Lina bu zamanı asla geri alamayacak.
Eh." Sophia, Dom'un yanağını okşadı. "Ona fazla şeker alma."

"Yeteri kadar alacağım."

Raylan Wells, Rizzo'da iki kişilik bir masada aptal ev ödevini ya-
pıyordu. Ona göre zaten evde yapması gereken işler olduğu için
ödevi *vardı*. Neden okulla ilgili işler aptal okulda kalmıyordu?

On yaşındaki Raylan sık sık yetişkin dünyası ve çocuklar için
belirlenmiş olan kurallar yüzünden bunalır ve ne yapacağını bi-
lemezdi.

Matematik ödevini bitirmişti. Matematik mantıklı olduğu için ona kolay geliyordu. Ama başka bir sürü şey anlamsızdı. Mesela, İç Savaş'la ilgili bir dizi soruyu yanıtlamak gibi. Evet, Antietam'ın yakınlarında yaşıyorlardı ve savaş alanı havalıydı ama o savaş çoktan geride kalmıştı.

Birlik galip gelmişti, Konfederasyon yenilmişti. Stan Lee'nin -Stan Lee bir dâhiydi- dediği gibi: Bu kadar yeter.

Böylece, Raylan bir soruyu yanıtladı, sonra, kâğıda karalamalar çizdi, bir başka soruyu yanıtladı ve Örümcek Adam ile Doc Ock arasında destansı bir savaş hayal etti.

Annesinin durgunluk zamanı dediği saatten beri -öğle yemeği sonrası, akşam yemeği öncesi- müşterilerin çoğu arka tarafta video oyunları oynamak, belki bir dilim pizza ya da bir kola almak için gelmiş olan liseli gençlerdi.

Aptal ödevini bitirene dek oyun oynaması yasaktı. Annesinin kuralı böyleydi.

Genel olarak boş olan restorana ve tezgâhın arka tarafında annesinin çalıştığı büyük mutfığa baktı.

Altı ay önce, annesi yemekleri evdeki mutfaklarında pişiriyordu. Ama sonra babası onları terk etmişti.

Faturaları ödemek zorunda oldukları için, artık annesi orada çalışıyordu. Ön tarafında Rizzo yazan kocaman kırmızı renkli bir önlük takmış, saçlarını bütün aşçıların ve yardımcılarının taktığı o şapşal beyaz şapkanın altında toplamıştı.

Orada çalışmaktan hoşlandığını söylüyordu ve annesinin doğruyu söylediğini düşünüyordu çünkü o devasa ocağın başında çalışırken mutlu gözüküyordu.

Hem genellikle annesi doğruyu söylemediğinde bunu anlardı.

Ona ve kız kardeşine her şeyin yolunda olduğunu söylediği anda gözlerinin aksini söylediği zamanki gibi.

İlk başlarda korkmuştu ama sonra her şeyin yolunda olduğunu söylemişti. Maya haberi duyunca ağlamıştı ama daha yedi yaşındaydı ve bir kızdı. Bu konuyu unutmuştu.

Unutmuş sayılırdı.

Raylan artık evin erkeği olduğunu düşünmüştü ama bunun ev ödevlerini atlayabileceği ya da okul gecelerinde geç saate kadar oturabileceği anlamına gelmediğini kısa sürede öğrenmişti.

Bu yüzden, İç Savaş'la ilgili aptal bir soruyu daha yanıtladı.

Maya'nın, birlikte ödev yapmak için arkadaşı Cassie'nin evine gitme izni vardı. Gerçi onun fazla ödevi olmuyordu. Ama ya kendisi? Bir yere gitme izni yoktu.

Belki de bunun nedeni, önceki gün en yakın arkadaşı ve diğer en yakın iki arkadaşıyla ödevlerini yapmak yerine basketbol oynamış olmalarıydı.

Ondan önceki gün de.

Doc Ock, "Anne Öfkesi"ne kıyasla hiçbir şeydi; bunun için artık Mick, Nate ya da Spencer'la buluşmak yerine, okuldan sonra her gün Rizzo'ya gitmek zorundaydı.

Arkadaşları Rizzo'ya gelip onunla vakit geçirebilseydi, durum o kadar da can sıkıcı olmazdı. Ama onların anneleri de sertti.

Bay Rizzo'nun içeri girdiğini gören Raylan'ın keyfi biraz yeline geldi. Bay Rizzo mutfaka girdiğinde, pizza hamuru yapardı. Raylan'm annesi ve diğer aşçılardan birkaçı da hamur yapabiliyordu ama Bay Rizzo hamuru havaya fırlatıp çevirmek ve arkasından tutmak gibi numaralar yapabiliyordu.

Restoran sakin olduğunda, Raylan'ın da bunu denemesine ve dilediği malzemelerle kendi pizzasını yapmasına izin verirdi; hem de ücretsiz olarak.

Bir kız olduğu için Bay Rizzo'nun yanındaki çocuğa pek dikkat etmemişti. Ama kızın kolu alçılıydı ve bu yüzden biraz daha ilginçti.

Raylan ödevinin son aptal sorusunu da yanıtlarken, kızın kolunun neden alçılı olabileceğiyle ilgili nedenler hayal etti.

Bir kuyuya düşmüş olabilirdi, bir ağaçtan ya da bir ev yangını sırasında pencereden düşmüş olabilirdi.

Soruları tamamlayınca –nihayet!– son ödevine geçti.

Kolay olduğu için önce matematik ödevini yapmıştı. Sonra, sıkıcı olduğu için o aptal tarih ödevini yapmıştı.

Eğlenceli olduğu için de o hafta yazılışını öğrendikleri sözcükleri bir cümlede kullanma ödevini sona bırakmıştı.

Sözcükleri matematikten ve neredeyse resim yapmaktan bile daha çok seviyordu.

1- Yaya. Banka soyguncularının bindiği araba hızla uzaklaşırken yayayı ezdi.

2- Mahalle. Zork gezegeninden gelen uzaylılar dünyayı istila ettiğinde, herkes onları koruması için Örümcek Adam'a güvendi.

3- Toplamak. Kötü yürekli bilim insanı biri sürü insanı kaçırdı ve çılgınca deneyleri için onların organlarını toplamaya başladı.

Annesi iki kişilik masaya otururken, son on sözcüğü de tamamladı.

“Aptal ödevlerimin hepsini yaptım.”

Vardiyası bittiği için Jan önlüğünü ve şapkasını çıkarmıştı. Kocasını onu terk ettikten sonra saçlarını kısacık kesmiş, bu modelin ona yakıştığını düşünmüştü. Hem kısa saçla uğraşmak daha kolaydı.

Raylan'ın da saçlarını kestirme vakti geldiğini düşündü. Bir zamanlar ayçiçeği kadar sapsarı olan saçları artık koyu bal rengine dönüşmeye başlamıştı. Büyüyor, diye düşündü Raylan'a ödevlerini göstermesini işaret ederken.

Raylan o muhteşem yeşil-mavi gözlerini annesine devirdi – gözlerini babasından almıştı– ve dosyasını masadan ona itti.

Jan oğlunun saçları artık ipek gibi yumuşacık ve sapsarı değil, gür ve biraz dalgalı olduğu için büyümeye başladığını düşünüyordu. Yüzündeki bebeksi ifade kaybolmuştu –zaman nereye uçup gitmişti?– ve yetişkinlik çağına taşıyacağı daha keskin, belirgin hatlara bürünmeye başlamıştı.

Gözlerinin önünde şirin yüzü yakışıklı bir yüze dönüşmüştü. Ev ödevlerini kontrol etti çünkü günün birinde büyüüp kocaman bir adam olacağını bildiği halde oğlu zaman zaman aylaklık etmeyi severdi.

Cümlelerde kullandığı sözcüklere göz atınca iç çekti.

“Müşkül. Kara Şövalye’nin düştüğü müşkül durum, var gücüyle doğrular için savaşıyordu.” Raylan sırtıttı. “Doğru kullandım.”

“Bu kadar zeki bir insan neden bir saatten kısa sürede yapabileceği ödevlerinden kaçınmak için bu kadar zaman ve çaba harcar?”

“Çünkü ev ödevleri sıkıcı.”

“Doğru,” dedi Jan. “Ama senin görevin. Bugün usluydun.”

“O zaman Mick’e gidebilir miyim?”

“Matematikte bu kadar başarılı olan birisine göre, okul haftasında geriye kalan günleri saymakta zorlanıyorsun. Cumartesiye kadar arkadaşlarla görüşmek yok. Ödevlerini yine geciktirirsen...”

“İki hafta arkadaşlarımla görüşmem,” dedi Raylan, haksızlığa uğramaktan daha çok, üzgün bir ses tonuyla annesinin lafını tamamlayıp. “Şimdi ne yapacağım peki? Daha saatler var.”

“Merak etme, canım.” Jan dosyayı ona geri itti. “Sana vereceğim çok iş var.”

“Ev işleri.” O anda sıkkın bir ifadeye bürünmüştü. “Ama bütün ödevlerimi yaptım.”

“Bir dakika, yapman gereken şeyleri yaptın diye bir de ödül mü istiyorsun? Buldum!” Jan kocaman bir gülümseme ve muzip bir ifadeyle ellerini çırpıttı. “Bütün yüzünü öpmeme ne dersin?” Öne eğildi. “Burada, herkesin önünde bütün yüzünü öpeyim. Hmm, muck muck.”

Raylan yüzünü buruşturdu ama sırtımadan edemedi. “Yapma anne!”

“Seni şapur şapur öpsem çok utanırdın, değil mi tatlı oğlum?”

“Çok garipsin, anne.”

“Garipliğimi senden almışım. Şimdi, kız kardeşini alıp eve git.”

Raylan dosyasını tika basa dolu olan sırt çantasına koydu.

İnsanlar bir bardak bira ya da bir kadeh şarap içmek için ya da erken bir akşam yemeğinde arkadaşlarıyla buluşmak üzere gelmeye başlamışlardı.

Bay Rizzo şapkasını ve önlüğünü takmış, hamur fırlatma numaralarını yapıyordu. Kız da bar taburelerinden birine oturmuş onu alkışlıyordu.

“Hoşça kalın, Bay Rizzo!”

Bay Rizzo hamuru yakaladı, döndürüp göz kırptı. “Ciao, Raylan. Annene iyi bak.”

“Peki efendim.”

Birkaç kişinin çoktan masalarda yiyip içtiği üstü kapalı ön bahçeye çıktılar. Saksılardaki çiçeklerin mis kokusu kızarmış kalamar, baharatlı sos ve kızarmış ekmek kokusuna karışıyordu.

Kasaba meydanına eşit aralıklarla büyük beton saksılarda çiçekler yerleştirilmişti ve bazı işyerlerinin önünde de saksılar ya da asılmış çiçek sepetleri vardı.

Yaya ışığın yanmasını beklerken, Jan oğlunun elini tutmak için kendisini zor tuttu.

Artık on yaşında, dedi içinden. Sokağın karşısına geçerken annesinin elini tutmak istemiyordu.

“Bay Rizzo’nun yanındaki kız kimdi?”

“Efendim? Ha, torunu Adrian. Bu yaz onlarla kalacak.”

“Kolu neden alçıda?”

“Bileğini incitmiş.”

“Nasıl?” dedi Raylan sokağın karşısına geçerlerken.

“Düşmüş.”

Jan bir sonraki blokta yürürlerken oğlunun ona baktığını hissettiği için ona döndü. “Ne oldu?”

“Yüzünde o ifade var.”

“Hangi ifade?”

“Bana kötü bir şey anlatmak istemediğin zamanlarda beliren ifade.”

Jan bunun doğru olabileceğini düşündü. Dahası, Traveler’s Creek büyüklüğündeki, Rizzo ailesinin dokusunun büyük bir parçası olduğu bir kasabada Raylan’ın –yarasa kulaklarıyla– olanları öğreneceğinden emindi. “Onu babası incitmiş.”

“Cidden mi?” Kendi babası da bir sürü kötü şey söylemiş ve yapmıştı ama asla onun ya da Maya’nın bileğini kırmamıştı.

“Senden Bay ve Bayan Rizzo’nun mahremiyetine saygı göstermeni bekliyorum, Raylan. Arkadaşlık etmeleri için Maya’yı oraya götüreceğim için –o ve Adrian aynı yaşta– kız kardeşine hiçbir şey söylemeni istemiyorum. İsterse Adrian ona ya da başkalarına söyler. Onun bileceği iş.”

“Tamam ama anne, babası kolunu kırmış!”

“Bileğini, ama o da çok kötü.”

“Adam hapiste mi?”

“Hayır, ölmüş.”

“İnanılmaz.” Şok geçiren –ve biraz da heyecanlanan– Raylan daha canlı adımlarla yürümeye başladı. “Babasını öldürmek zorunda mı kalmış, yoksa kendisini korumak için bir şey mi yapmış?”

“Hayır. Saçmalama. O, sadece kötü bir olay yaşamış olan küçük bir kız. Onu soru yağmuruna tutmanı istemiyorum.”

Evlerinin tam karşısında olan Cassie’nin evine vardılar.

Babası onları terk ettikten ve bankadaki paraların büyük bir kısmını alıp gittikten sonra, Rizzo’lar annesine bir iş verdiği için evlerini kurtarmışlardı.

Babasının yapmış olduğu korkunç şeylerden biri de buydu.

Raylan o olaydan sonra ve iş bulmadan önce annesinin onun uyuduğunu düşündüğü zamanlarda ağladığını duymuştu.

Bay ya da Bayan Rizzo’yu incitecek bir şey asla söylemez ya da yapmazdı. Ama kız artık daha çok ilgisini çekmeye başlamıştı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Adrian, Maya'yla tanıştığı anda, o yazla ilgili her şey değişti.

Dünyası yatıya kalmalara, oyun randevularına ve paylaşılan sırlara açıldı.

Hayatında ilk kez gerçek bir en iyi arkadaşı oldu.

Maya'ya yoga ve dans adımları öğretti –bir de neredeyse perende atmayı– Maya da ona baton çevirmeyi ve *Yahtzee* oyunu oynamayı öğretti.

Maya'nın arka ayaklarının üstünde yürüyebilen Jimbo isimli bir köpeği ve insanlara sokulmayı seven Miss Piss isimli bir kedisi vardı.

Raylan isimli bir ağabeyi vardı ama onun tek istediği video oyunları oynamak, çizgi romanlar okumak, arkadaşlarıyla takılmak olduğu için onu pek görmüyordu.

Ama Raylan'ın annesinin ve anneannesininkinden çok daha yeşil ve koyu renkli gözleri vardı. Sanki gözlerinde yeşil bir ışık parıldıyormuş gibiydi.

Maya onun genellikle çok şapşal olduğunu söylemişti ama Raylan onlardan uzak durduğu için Adrian onun şapşal yönlerini görmemişti.

Ayrıca, gözlerini çok beğenmişti.

Yine de insanın bir erkek ya da kız kardeşi olmasının nasıl bir şey olduğunu merak ediyordu. *Elbette*, bir kız kardeş daha güzel olurdu ama evde yaşına yakın birisi olması eğlenceli olabilir diye düşünüyordu.

Maya'nın annesi gerçekten de çok tatlı bir kadındı. Anneannesi onun çok iyi yürekli olduğunu, dedesi de onun iyi bir aşçı ve çok çalışkan bir kadın olduğunu söylemişti. Bazen Bayan Wells'in vardiyası olduğunda, Maya gelip bütün gün onlarda kalıyordu ve önceden izin aldıkları takdirde diğer kızlar da gelebiliyordu.

Alçısı çıkarıldıktan sonra, Adrian'ın üç hafta daha çıkarılabilir bir atel takması gerekiyordu. Ama en azından bir köpük banyosu yapmak istediğinde ya da Maya'nın arkadaşı Cassie'nin arka bahçesinde havuzda yüzmesi için davet edildiğinde ateli çıkarabiliyordu.

Haziran ayının ortalarında bir gün, dışarıdaki büyük ağacın gölgesinin altında düzenlemeyi planladıkları çay partisi için ihtiyaç duydukları şeyleri almak üzere Maya'yla yukarı kata çıktılar.

Adrian, Raylan'ın yatak odasının açık duran kapısının önünde durdu. Raylan üstünde kocaman bir "GİRİLMEZ" tabelası olan kapısını hep kapalı tutuyordu.

"İzin almadan odasına girmememiz gerekiyor," dedi Maya. O gün altın rengi saçları Fransız örgüsü tarzında örülmüştü çünkü annesinin izin günüydü ve bunu yapacak vakti olmuştu.

Maya hep yaptığı gibi elini beline dayadı ve gözlerini devirdi. "Sanki odasına girmek istiyorum. Dağınık ve kötü kokuyor."

Adrian kapıdan kötü bir koku almıyordu ama dağınık olduğu doğrudur. Yatağını bile biraz toparlamamıştı. Her yere giysiler ve ayakkabıların yanı sıra aksiyon figürleri saçılmıştı.

Ama dikkatini esas duvarlar çekti. Raylan duvarlara resimler asmıştı.

Süper kahramanlar, savaşılan canavarlar ya da süper hainler, uzay gemileri, garip binalar, ürkünç görünümlü ormanlar çizmişti.

“Tüm bunları o mu yaptı?”

“Evet, sürekli olarak resim yapar. Çizimi iyi ama hep aptalca şeylerin resmini çiziyor. Asla hoş bir şey çizmez; sadece bir kere Anneler Günü için anneme güzel bir şey çizmişti. Bir buket çiçek resmi yapıp güzelce boyamıştı. Annem ağlamıştı ama resmi beğendiği için.”

Adrian resimlerin aptalca olduğunu düşünmedi. Bazıları biraz korkunçtu ama aptalca değildi. Yine de Maya en yakın arkadaşı olduğu için bir şey demedi.

Başını odaya biraz daha uzattığı anda, Raylan merdivenlerden koşarak çıktı. Bir an için gözlerini kısıp donakaldı. Sonra, hemen odasına gidip kapıda durdu.

“Odama giremezsiniz.”

“Odana girmedik, şapşal. Kimse leş kokulu odana girmek istemiyor.” Maya abartılı bir tavırla burnunu çekti ve elini beline dayadı.

“Kapı açık duruyordu,” dedi Adrian, Raylan’ın kardeşine yanıt vermesine fırsat vermeden. “Gerçekten de içeri girmedim. Sadece resimlere bakıyordum. Hepsi çok güzel. Özellikle de Demir Adam’inkini beğendim. Şunu,” dedi Adrian. Kollarından birini öne uzatıp yumruğunu sıktı ve uçuyormuş gibi poz verdi.

Raylan’ın öfkeli bakışları ona çevrildi. Adrian bileğinin sızladığı hissederek içgüdüsel bir hareketle geri çekildi.

Raylan onun diğer eliyle incinmiş olan bileğini tuttuğunu gördü ve babasını hatırladı.

Babaları bir yerlerini kıran herkes korkardı.

O yüzden, umurunda değilmiş gibi omzunu silkti. Ama belki onun Demir Adam’ın kim olduğunu bilmesinden biraz etkilenmiş olabilirdi.

“Sorun değil. Sadece pratik yapıyorum. Daha iyilerini çize-
bilirim.”

“Örümcek Adam ile Doc Ock’un resimleri de süper.”

Tamam, bir hayli etkilenmişti. Maya’nın diğer kız arkadaşları-
nın hiçbirini Green Goblin’den Doc Ock’u bilmiyordu.

“Evet, sanırım.” Bir kızla yeteri kadar konuştuğunu düşün-
rek kız kardeşine çıkıştı. “Odamdan uzak durun.”

Ondan sonra da odasına girip sert bir şekilde kapıyı kapattı.

Maya tatlı tatlı gülümsedi. “Gördün mü? Çok şapşal.”
Adrian’ın elini tutup çay partisi malzemelerini almak için seke
seke odasına gitti.

O gece yatmadan önce, Adrian en sevdiği süper kahramanı
Kara Dul’u çizmek için kâğıt kalem aldı.

Çizdiği her şey, çizgilere bağlı lekeler ya da daha çok lekeye
benziyordu. Üzgün üzgün her zaman çizdiği şeylere geri döndü:
bir ev, ağaçlar, çiçekler ve kocaman yuvarlak bir güneş.

Bunlar bile çok iyi olamamıştı. Resimlerinin hiçbirini çok iyi
değildi ama anneannesi hep buzdolabının üstüne resimlerinden
birini asardı.

Resim yapma becerisi yoktu. Anneannesi ve dedesi hızlı öğ-
rendiğini söyledikleri halde ocak ve fırın yemeklerinde de iyi
değildi.

Peki, hangi konuda yetenekliydi?

Rahatlamak için yoga yapıyordu ama bileğine çok yüklenme-
meye dikkat ediyordu.

Geceki rutinini tamamladıktan sonra dişlerini fırçalayıp pi-
jamalarını giydi.

Tam dedesine yatmaya hazır olduğunu –anneannesi Rizzo’da
alışıyordu– söylemek üzereyken, dedesi odasının açık duran
kapısını tıklattı.

“Kızıma bakın. Tertemiz, ıslıl ıslıl olmuş; yatmaya hazırmış. Şuna
bakın,” dedi çizdiği resmi görünce. “Bunu sanat galerimize ekle-
memiz gerek.”

“Bebek gibi çizdim.”

“Sanat, bakana göre değişir. Ben beğendim.”

“Maya’nın ağabeyi Raylan çok güzel resim yapıyor.”

“Haklısın. Çok yetenekli.” Dedesi asık suratına baktı. “Ama onu hiç ellerinin üstünde yürürken görmedim.”

“Henüz onu yapmamam gerekiyor.”

“Ama yine yapacaksın.” Dedesi alnını öpüp onu yatağına yönlendirdi. “*Matilda*’dan bir bölüm daha okuyabilmek için seni ve Barkley’yi yatırayım. Kızım çoğu genç kızdan çok daha güzel kitap okuyor.”

Adrian pelüş köpeğine sarılıp yattı. “Aktif zihin, aktif beden.”

Dom güldü ve kitabı alıp yatağın kenarına oturduğunda Adrian ona sokuldu.

Dedesi akşam yemeğinden önce bahçe işleriyle uğraştığı için yeni biçilmiş çim gibi kokuyordu.

“Sence annem beni özlüyor mudur?”

“Elbette özlüyor. Her hafta seninle konuşmak, nasıl olduğunu, neler yaptığını sormak için aramıyor mu?”

Keşke daha sık arasa, diye düşündü Adrian. Ama pek ne yaptığını sormuyor.

“Yarın sana makarna yapmasını öğreteceğim. Sonra, sen de bana bir şey öğretebilirsin.”

“Ne gibi?”

“Şu koreografisini yaptığın rutinler gibi.” Dedesi hafifçe onun burnuna vurdu. “Aktif zihin, aktif beden.”

Adrian bu fikre bayıldı. “Tamam! Senin için yepyeni bir rutin hazırlayacağım.”

“Çok zor olmasın. Bu işte yeniyim. Şimdilik, bana bir öykü oku.”

Adrian sonraları o yazı düşündüğünde, ne kadar dertsiz tasasız geçtiğini görebiliyordu. Gerçekliğe ve sorumluluklara ara verilmiş gibiydi ve bir daha asla tam olarak deneyimlemeyeceği bir rutine girmişti.

Verandada limonata içtiği uzun, sıcak ve güneşli günler, bahçede köpeklerin neşeyle havlayışı. Gökyüzünün gümüş rengine büründüğü, ağaçların sallanıp adeta dans ettiği ani bir fırtınanın yarattığı heyecan. Birlikte gülüp oynayabileceği arkadaşları vardı. Onu o kısacık dönemde dünyalarının merkezine oturtmuş olan sağlıklı, enerjik ve ilgili bir anneanesi ve dedesi vardı.

Mutfakta güzel beceriler edinmişti ve bunlardan bazılarını hayat boyu kullanacaktı. Bahçede yetişen taze otları ve sebzeleri toplamanın ne kadar eğlenceli olduğunu keşfetmişti. Dedesi anneannesine bir avuç yabani çiçek getirdiğinde, anneannesinin nasıl gülümsediğini görmüştü.

O yaz ailenin ve toplumun ne anlama geldiğini öğrenmişti. Bunu asla unutmayacaktı ve sık sık özleyecekti.

Ama aradan günler geçti. 4 Temmuz'da bir geçit töreni ve havai fişek gösterisine gitti. Karnaval kasabaya geldiğinde, rengârenk ışıklar ve çeşitli sesler arasında sıcak rutubetli bir gece geçirdi. Ateşböceklerini yakalayıp serbest bıraktı, sinekkuşlarını izledi, derenin akıntısını bile duyabileceği kadar sessiz bir günde evin etrafını çevreleyen büyük verandada vişneli çubuk dondurma yedi.

Derken, herkes okul giysilerinden ve malzemelerinden söz etmeye başladı. Arkadaşları heyecan içinde kimin öğretmenleri olacağını konuşuyor, birbirlerine yeni sırt çantalarını ve dosyalarını gösteriyorlardı.

Sıcağa, güneşe, uzun günlere rağmen, yaz ayları hızla geçti.

Anneanesi valizini hazırlamasına yardım ederken ağlamaya çalıştı ama beceremedi.

"Ağlama, bebeğim." Sophia ona sıkı sıkı sarıldı. "Sonsuza dek gitmiyorsun. Bizi yine ziyarete geleceksin."

"Aynı şey değil."

"Ama daha özel olacak. Anneni ve Mimi'yi özledin."

"Ama şimdi seni, dedemi, Maya'yı, Cassie'yi ve Bayan Wells'i özleyeceğim. Neden hep birilerini özlemek zorunda kalıyorum?"

“Zor olduğunu biliyorum çünkü deden ve ben de seni özle-
yeceğiz.”

“Keşke burada yaşayabilseydik.”

O büyük evde, doğrudan verandaya çıkıp köpekleri, bahçeyi
ve dağları görebildiği o güzel odada yaşayabilirdi. “Burada yaşa-
yabilseydik, kimseyi özlemek zorunda kalmazdım.”

Adrian’ın sırtını şöyle bir ovalayan Sophia kalkıp valize bir
blucin koydu. “Burası annenin evi değil, bebeğim.”

“Ama *eskiden* onun eviydi. Burada doğdu ve burada okula gitti.”

“Ama artık evi burası değil. Herkesin kendi evini bulması gerekir.”

“Ya ben burasının evim olmasını istiyorsam? Neden istedi-
ğim şey olmuyor?”

Sophia o tatlı, inatçı yüze baktı ve kalbinin sızladığını hissetti.
Adrian tıpkı annesi gibi konuşuyordu.

“Büyüdüğünde burada yaşamak isteyebilirsin. Ya da New
York’ta veya başka bir yerde yaşamak isteyebilirsin. Kararı sen
vereceksin.”

“Çocuklar *hiçbir* konuda karar veremiyorlar.”

“Bu yüzden onları seven insanlar onlar büyüyene dek onlar
için en iyi kararları vermeye çalışıyorlar. Annen elinden geleni
yapıyor, Adrian. İnan ki yapıyor.”

“Sen burada yaşayabileceğimi söyleseydin, buna izin verebilirdi.”

Sophia kalbinin giderek daha da paramparça olduğunu his-
setti. “Ama bu ne senin için ne de annen için doğru şey olurdu.”
Yatağın kenarına oturup Adrian’ın gözyaşlarıyla ıslanmış yüzü-
nü ellerinin arasına aldı. “Birbirinize ihtiyacınız var. Bir dakika,”
dedi torunu başını iki yana sallayınca. “Sana her zaman doğruyu
söylediğime inanıyorsun, değil mi?”

“Evet, sanırım. Evet.”

“Şu anda da sana doğruyu söylüyorum. Birbirinize ihtiyacınız
var. Üzgün ve kızgınken sana öyle gelmeyebilir ama var.”

“Sizin bana ihtiyacınız yok mu?”

“Hem de nasıl.” Sophia ona sıkı sıkı sarıldı. “*Gioia mia*. İşte, bu yüzden bize mektuplar yazacaksın. Biz de sana yazacağız.”

“Mektup mu? Daha önce hiç mektup yazmadım.”

“Artık yazacaksın. Hatta sana yardımcı olması için çok güzel mektup kağıtları vereceğim. Çalışma masamda duruyor. Gidip getireyim. Onları da valizine koyalım.”

“Sadece bana mı mektup yazacaksınız?”

“Sadece sana. Kesinlikle haftada bir yazacağız. Hem bizi arayacaksın, telefonda da konuşacağız.”

“Söz mü?”

“Yemin ederim.” Sophia serçe parmağını torununun serçe parmağına geçirince, Adrian gülümsedi.

Araba geldiğinde ağlamadı –kocaman, parlak siyah bir limuzin gelmişti– ama dedesinin elini sıkıca tuttu.

Dedesi elini sıktı. “Şu şık arabaya bak! Tam sana yaraşır bir arabaymış doğrusu. Haydi, bin bakalım.” Elini tekrar sıktı. “Koş, annene sarıl.”

Takım elbiseli ve kravatlı şoför arabadan inip kapıyı açtı. Annesi arabadan indi. Ayaklarında çok şık sandaletler vardı ve Adrian onun ayak tırnaklarına, gömleğine uyan pembe bir oje sürdüğünü fark etti.

Mimi diğer taraftan indiğinde, gözleri dolu dolu olmasına rağmen kocaman bir gülümsemeyle ona baktı.

Adrian henüz sekiz yaşına basmamış olduğu halde, önce Mimi’ye sarılmanın yanlış olduğunu biliyordu. O yüzden, bahçede annesine doğru yürüdü. Lina ona sarılmak için eğildi.

“Boyun uzamış galiba.” Lina doğrulurken, Adrian’ın kıvrıcık at kuyruğunu okşadı. Bir şey hoşuna gitmediğinde yaptığı gibi kaşlarını çatı. “Çok yanmışsın.”

“Güneş kremi sürdüm. Dedem ve anneannem buna çok dikkat ettiler.”

“Güzel. Çok güzel.”

“Hani bana?” Mimi kollarını iki yana açtı. Bu sefer, Adrian koşarak onun kollarına atıldı. “Ah, seni çok özlemişim!” Mimi onu kucaklayıp yanaklarından öptü ve daha da sıkı sarıldı. “Boyun uzamış, bronzlaşmışsın ve gün ışığı gibi kokuyorsun.”

Herkes kucaklaştı ama Lina yemeğe kalamayacaklarını söyledi.

“Chicago’da uçakla geldik. Şu anda bile çok yorgunuz. Sabah *Today* programına çıkacağım. Adrian’a baktığınız için çok teşekkür ederim.”

“Bizim için büyük bir keyifti.” Sophia torununun ellerini tutup öptü. “Çok büyük bir keyifti. Bu güzel yüzünü çok özleyeceğim.”

“Anneanne.” Adrian, Sophia’nın boynuna sarıldı.

Dom onu kucağına alıp salladı ve sarıldı. “Anneni üzme.” Boynunu öptü ve onu yere bıraktı.

Adrian, Tom ile Jerry’ye sarıldı ve yüzünü tüylerine gömüp biraz ağladı.

“Gel, Adrian. Onları bir daha görmeyecek değilsin ya? Göz açıp kapayıncaya dek yine yaz olacak.”

“Noel’de gelebilirsiniz,” dedi Sophia.

“Duruma bakarız.” Lina annesinin, sonra da babasının yanaklarını öptü. “Teşekkür ederim. Onun.... Her şeyden uzak olduğunu bilmek beni çok rahatlattı. Daha uzun kalamadığım için özür dilerim ama sabah altıda stüdyoda olmam gerek.”

Mimi’nin Adrian’ı çoktan limuzine bindirdiğini ve farların nasıl yakıldığını göstererek onu oyalamaya çalıştığını gördü.

“Burası ona iyi geldi. Herkes için iyi oldu.”

“Noel’de gelin.” Sophia kızının elini sıkı sıkı tuttu. “Ya da Şükran Günü’nde.”

“Denerim. Kendinize iyi bakın.”

Lina arabaya binip kapıyı kapattı.

Annesi emniyet kemerini takmasını söylediği halde onu duymazdan gelen Adrian, arka pencereden dışarıya bakabilmek için

büyük arabanın arka koltuğunda dizlerinin üstüne oturdu ve ayaklarının dibinde köpekleriyle büyük taş evin önünde duran dedesinin ve anneannesinin onlara el salladıklarını gördü.

“Adrian, otur da Mimi kemerini taksın.” Lina konuşurken ve limuzin üstü kapalı köprüden geçerken, Lina’nın cep telefonunu çaldı. Ekranı baktı. “Bunu açmam gerek.” Uzun koltuğun en ucuna kaydı. “Ben Lina. Merhaba, Meredith.”

“Maden suyu ve meyve suyu var,” dedi Mimi neşeyle, küçük kızın emniyet kemerini takarken. “Böğürtlen ve şu sevdiğin sebzeli cipslerden var. Arabada piknik yapacağız.”

“Sorun değil.” Adrian anneanesi ile dedesinin ona aldıkları sırt çantasını açıp içinden *Game Boy*’unu çıkardı. “Aç değilim.”

NEW YORK

Seneler önceki o yaz tatilinden sonra, Adrian mektup yazma alışkanlığı edindi. Anneannesini ve dedesini haftada en az bir kere arıyor, zaman zaman e-posta ya da mesaj yazıyordu ama her hafta yazdığı mektuplar artık bir gelenek haline gelmişti.

Ilık ve berrak bir eylül sabahından istifade ederek, annesinin Yukarı Doğu Yakası’ndaki tripleks evinin çatı terasında oturup okul senesinin ilk haftası hakkında bir mektup yazmaya koyuldu.

Bunu bilgisayarında yazıp postayla yollayabilirdi ama bu ona e-posta yazmakla aynı şeymiş gibi geliyordu. Mektupları kişisel kılan unsurun elle yazılmalarını olduğunu düşünüyordu.

Sık sık Maya’yla mesajlaşıyordu. Hatta bir keresinde elle yazdığı bir kart da yollamıştı.

Artık bir dadısı yoktu. Mimi, Issac’a âşık olmuş, evlenmiş ve iki de çocukları olmuştu. Zaten Adrian altı haftaya on yedisine basacaktı.

Mimi hâlâ Lina için çalışıyordu ama artık bir idari asistandı ve hem randevularını ayarlıyordu hem de Harry’yle röportajları ve davetleri programlıyordu.

Annesi kitaplarla ve DVD'lerle, fitness gösterileriyle, motivasyon konuşmalarıyla, televizyon programlarında yer almasıyla (*Law and Order: SVU*'nun bir bölümünde oynamıştı) bir anda kariyerinde yükselmişti.

Yoga Baby markası çok popülerdi.

En önemli şirketi olan Manhattan'daki Ever Fit spor salonunun ülkenin dört bir yanında şubeleri açılmıştı. Fitness giysileri serisi, sağlıklı yiyecekler serisi, bitki yağları, mumlar, losyonlar ve markalaşan spor salonu ekipmanları; on seneden biraz uzun bir zamanda tek bir kadının işlettiği bir operasyondan milyar dolarlık ülke çapında bir girişime dönüşmüştü.

Yoga Baby, Adrian annesinin cömert davranmadığını iddia etmesin diye yoksul çocuklar için kamplar düzenliyor, kadın sığınaklarına büyük bağışlar yapıyordu.

Ama Adrian okuldan sonra çoğu zaman bomboş bir eve dönüyordu. Maya'ya binanın kapı görevlisiyle annesinden daha yakın bir ilişkisi olduğu esprisini yapıyordu.

Adrian en yakın temaslarının her sene yaptıkları anne-kız egzersiz DVD'sinin haftalar süren çekimleri sırasında gerçekleştiğini düşünüyordu.

Ama hayatı böyleydi ve kendi seçimlerini yapabildiği zaman hayatının geri kalanında ne yapacağına çoktan karar vermişti.

Hatta ilk seçimlerinden birini yapmıştı ve ılık esintide otururken bombanın patlamasını bekliyordu.

Uzun sürmedi.

Arkasındaki cam kapıların kayarak açıldığını ve küt diye durduğunu duydu.

"Adrian, Tanrı aşkına, ne yapıyorsun? Valizlerini hazırlamaya başlamamışsın. Bir saate gidiyoruz."

"Sen bir saate gidiyorsun," dedi Adrian mektubunu yazmaya devam ederken. "Benim valizlerimi yapmama gerek yok, çünkü gelmiyorum."

“Bebek gibi davranma. Yarın L.A’de programım çok yoğun olacak. Valizlerini hazırla.”

Adrian kalemini masaya koydu, annesinin gözlerinin içine bakmak için sandalyesini çevirdi. “Hayır. Ben gitmiyorum. Önümüzdeki iki buçuk hafta boyunca beni oradan oraya götürmene izin vermiyorum. Otel odalarında yaşayıp dersleri internetten takip etmeyeceğim. Burada kalıyorum ve geçen ilkbahar da burayı satın aldıktan sonra beni zorla yolladığın o salak özel okula gideceğim.”

“Sana ne dersem onu yapacaksın. Hâlâ reşit değilsin ve...”

“Bana az önce bebek gibi davranmamamı söyledin. İkisi birden olamam, anne. On altı yaşındayım. Birkaç haftaya on yediye basacağım. Hiç arkadaşımın olmadığı bu yeni okula sadece üç hafta gidebildim. Günümü bir otel odasında ya da gösteri merkezinde geçirmek istemiyorum. Okuldan sonra burada da tek başıma oturabilirim.”

“Burada yalnız kalacak kadar büyümedin.”

“Ama sen yeni kitabını ya da DVD’ni imzalarken, röportajlar verirken ya da programlar katılırken, bir başka şehirde yalnız kalabilecek kadar büyüdüm, öyle mi?”

“Orada yalnız kalmıyorsun.” Lina bıkkınlıkla ve şaşkınlıkla yanına oturdu. “Sana bir telefon ya da bir mesaj kadar uzagım.”

“Mimi iki hafta yalnız bırakmak istemediği iki çocuğu olduğu için seninle gelmiyor ki, o da bir telefon kadar uzak. Ama kendime bakabilirim. Fark etmediysen söyleyeyim, bir süredir kendi başımın çaresine bakabiliyorum.”

“İhtiyacın olabilecek ya da isteyebileceğin her şeyin olmasını sağladım. Sakın benimle o ses tonuyla konuşma, Adrian.” Bıkkınlık ve şaşkınlık ifadesi şok ve kızgınlığa dönüştü. “Dünyanın en iyi, dilediğin üniversiteye girmeni sağlayacak olan eğitimlerinden birini alıyorsun. Çok güzel ve güvenli bir evin var. Bunları sana verebilmek için çılgınlar gibi çalıştım.”

Adrian uzun uzun annesine baktı. "Çılgınlar gibi çalışmanın nedeni gerçek bir tutkuya sahip hırslı bir kadın olman. Bu yüzden seni suçlamıyorum. Devlet okulunda mutluydum. Orada arkadaşlarım vardı. Şimdi, beni koyduğun yerde mutlu olmaya, arkadaş edinmeye çalışacağım. İki hafta burada olmazsam, bunu yapamam."

"Genç bir kızı partilere gidebilsin, okuldan kaçsın ve dilediği saatte dışarı çıkabilsin diye tek başına New York'ta bırakacağımı sanıyorsan çok yanılıyorsun."

Adrian kollarını masanın üstünde kavuşturup öne eğildi. "Partilere gitmek mi? Kiminle? İçki ve sigara içmiyorum, uyuşturucu kullanmıyorum. Geçen sene az kalsın bir erkek arkadaşım olacaktı ama burada sıfırdan başlamak zorundayım. Okuldan kaçmak mı? On yaşımdan beri onur listesindeyim. Dilediğim zaman dışarı çıkmak isteseydim, bunu sen buradayken de yapabilirdim. Ruhun bile duymazdı."

"Bana bak." Adrian kollarını havaya savurdu. "O kadar sorumluluk sahibiyim ki kendime sinir oluyorum. Öyle olmak zorunda kaldım. Madem sen dengeden söz edip duruyorsun, ben de bunu uygulayacağım. Bir daha beni rutinimden uzaklaştırmayacaksın. Hayır."

"Gitmemeye kararlıysan, anneannen ve deden sana birkaç hafta bakabilir mi diye soracağım."

"Onları ziyaret etmeyi çok isterdim ama burada kalacağım. Buradaki okula gideceğim. Bana güvenmiyorsan, Mimi beni her gün kontrol edebilir. Saat kaçta binaya girip çıktığımı rapor et-sinler diye aşağıdaki kapı görevlilerine rüşvet ver. Umurumda değil. Sabahları kalkıp okula gideceğim. Öğleden sonraları eve gelip ödevlerimi yapacağım. Burada kurduğun o güzel spor odasında egzersiz yapacağım. Kendime yemek yapacağım ya da bir şeyler sipariş edeceğim. Partilerin, seksin ve körkütük sarhoş olana dek içki içmenin peşinde değilim. Okul senesine normal bir başlangıç yapmak istiyorum. O kadar."

Lina kalkıp duvara doğru gitti ve Doğu Nehri'ne baktı. "Sen şey gibi konuşuyorsun... Senin için elimden geleni yaptım, Adrian."

"Biliyorum."

Seneler önceki yaz tatilinde anneannesinin sözleri aklına geldi. *Annen elinden geleni yapıyor*, Adrian.

"Biliyorum," dedi tekrar. "Ama seni utandırmayacak bir şey yapmayacağıma güvenmen gerek. Buna güvenmiyorsan, bil ki anneannemi ve dedemi asla üzmemek ya da hayal kırıklığına uğratmak istemem. Sadece şu lanet olasıca okula gitmek istiyorum."

Lina gözlerini yumdu. Onu zorlayabilirdi. Kontrol kendisindeydi. Ama ne pahasına? Bunun ne faydası olurdu?

"Saat dokuzdan sonra dışarı çıkmak ya da mahalleden ayrılmak yok. Sadece Mimi'nin Brooklyn'deki evine gitmek için iznin var."

"Cuma ya da cumartesi gecesi sinemaya gitmek istersem, dönüşüm onu bulabilir."

"Kabul ama o durumda bana ya da Mimi'ye haber vereceksin. Ben yokken Mimi ve ailesi dışında eve kimseyi almanı istemiyorum. Ya da Harry dışında. O benimle geliyor ama bir günlüğüne geri dönebilir."

"Misafir çağırmayı düşünmüyorum. Denge kurma peşindeydim."

"Birimiz -ben, Harry ya da Mimi- her gece arayacak. Saat kaçta arayacağımızı söylemeyeceğim."

"Rasgele mi arayacaksınız?"

"Sorumlu davranacağına güvenmek ile işi şansa bırakmak arasında bir fark var."

"Anlaştık."

Esinti Lina'nın koyu kestane rengi saçlarını etrafa savurdu. "Ben... seyahat etmekten hoşlandığını sanıyordum."

"Biraz. Bazen."

"Fikrini değiştirirsen; Mimi'ye, anneannen ile dedene ya da neredeysem oraya gelmen için ayarlama yaparım."

Annesinin bunlardan herhangi birini yapabileceğini biliyor-

du ve “Sana söylemiştim” demediği için Adrian içinde bir şeyin yumuşadığını hissetti. “Teşekkürler ama burada gayet iyi olacağım. Okul beni meşgul edecek. Hem burada üniversite araştırmamı yapacağım. Bir de başlamak istediğim bir proje var.”

“Ne projesi?”

“Biraz daha düşünmem gerek.” Adrian on altı yaşında olmasına rağmen soruları rahatlıkla geçiştirmeyi iyi biliyordu. Dikkat dağıtmayı da öyle.

“Ayrıca, gidip birkaç kiloluk M&M’s çikolatası, birkaç litre kola, beş altı tane de patates cipsi almam gerek. Temel ihtiyaçlar işte.”

Lina hafifçe gülümsedi. “Bunu ciddi söylediğini düşünseydim, seni bayılıp sürükleyerek yanımda götürürdüm. Gitmem gerek. Araba birazdan gelir. Sana güveniyorum, Adrian.”

“Güvenebilirsin.”

Lina eğilip kızının başını öptü. “L.A’ye vardığımda vakit geç olacak. O yüzden aramam. Mesaj atarım.”

“Tamam. İyi yolculuklar ve iyi turneler.”

Lina başını salladı ve içeri girmek üzere döndü. Arkasına bakıp da Adrian’ın kalemini yeniden eline aldığını görünce kalbi sızladı.

Adrian sıradan bir öğleden sonrasıymış gibi mektubunu yazmaya devam etti.

Lina aşağı kata inerken telefonunu çıkarıp Mimi’yi aradı.

“Selam, yola çıktınız mı?”

“Birazdan. Dinle, Adrian burada kalıyor.”

“Ne dedin?”

“Beni ona güvenebileceğime ikna etti. Sen olsan öyle yapmazdın biliyorum ama büyük bir ihtimalle yeni okul senesinin üçüncü haftasında ülke çapında bir turneye evet demezdin. Üstelik yeni bir okula başlamışken. Ben bunu düşünemedim. Bir dakika.”

Ev telefonundan aşağı katı aradı. “Merhaba, Ben. Ben Lina Rizzo. Valizleri alması için yukarı birisini yollar mısın? Teşekkürler.”

“Mimi, ona güvenmem gerek. Bana hiçbir zaman aksini düşündürmedi. Tanrım, o düşündüğümde de sert bir çocuk. Böyle olması iyi sanırım. Daha sonra onu bir arayıp sesi nasıl geliyor diye bir bakar mısın?”

“Elbette. Sen yokken bizimle kalmak isterse bir ayarlama yaparız.”

“Kararı kesin. Fikrini değiştirirse seni arar herhalde. Ama şu anda gayet kararlı.”

“Annesine çekmiş olabilir mi?”

“Öyle mi?” Lina aynanın karşısında durup saçlarını ve yüzünü kontrol etti. Görünüş olarak evet, diye düşündü. Kızını kendisine çok benzetiyordu. Ama geri kalanı... Belki de ona yeteri kadar ilgi göstermemiştir.

“Neyse, idare edebileceğinden eminim. Onu arada sırada ararsan sevinirim.”

“Elbette. Onu da seni de ararım. Affedersin, Lina,” dedi Mimi arka planda çocukları bağışmaya başlayınca. “Jacob yine kız kardeşini öldürmeye karar verdi. Gitmem gerek ama iyi yolculuklar. Gözün arkada kalmasın.”

“Teşekkürler, görüşmek üzere.”

Zil çalınca kapıyı açmaya gitti.

Sonra, aklındaki her şeyi bir kenara attı. Uçakta yapması gereken hazırlıklar ve onu bekleyen çok yoğun bir program vardı.

Düzenleme
Ny.zolem

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

New York'ta yalnız kalan Adrian sabah rutinine başladı. Alarm sesiyle uyandı, sabah yogasını yaptı. Duş aldı, saçlarıyla uğraştı –her zaman uğraşması gerekiyordu– ve azıcık makyaj yaptı. Makyajla arasında hep bir aşk hikâyesi vardı.

O nefret edilen okul üniformasını giydi: Lacivert pantolon, beyaz gömlek, lacivert hırka. Üniformayı her giydiğinde, mezuniyetten sonra bir daha isteyerek lacivert bir hırka giymemeye yemin ediyordu.

Karışık meyveli yoğurt, on tahıllı bir dilim kızarmış ekmek ve meyve suyundan oluşan kahvaltısını hazırladı.

Mimi ona bu alışkanlıkları aşıladığı için bulaşıkları yıkayıp yatağını topladı.

Telefonundan havanın yine güneşli ve ılık olacağını görünce ceket almadı.

Sırt çantasını omzuna astı ve çatı katının özel asansörüne binip aşağı kata indi.

Özelikle de hava o kadar güzelken okula beş blok yürümekten dolayı şikâyet edemezdi. Yürüyüş süresini planını düşünmek için kullandı: Rutinden kurtulmak.

Ona koyulmuş olan tek kuralı çiğnemeyi planlıyordu. Telefon çalınca ekrana baktı. “Selam, Mimi.”

“Sadece görevimi yapıyorum.”

“Annem sorduğunda ona okula yürümekte olduğumu söyleyebilirsin. Elbette, okula gitmek yerine bir trene atlayıp Jersey sahillerine gideceğim, güneşleneceğim ve sahte kimliğimle bir sürü bira alıp ucuz bir otelde yabancılarla bol bol seks yapacağım.”

“İyi plan ama raporumda bu bölümü atlayacağım sanırım. İyi olduğunu biliyorum tatlım, ama arayıp nasıl olduğunu sormak doğru ve sevgi dolu bir davranış.”

“Anlıyorum.”

“Hafta sonu bize gelmek ister misin?”

“Teşekkürler ama burada iyiyim. Fikrimi değiştirirsem, beni kapının önünde bulursun.”

“Bir şeye ihtiyacın olursa beni hemen ara.”

“Tamam. Konuşuruz.”

Sonra, telefonunu kaldırdı. İlk planı işe yaramazsa diye yedek bir plan da yapmıştı. Ama araştırmasını iyi yapmıştı ve A Planı’nın büyük bir potansiyele sahip olduğunu düşünüyordu.

Dokuzuncu ile on ikinci sınıflar için –yeteri kadar varlıklı ve zekiyseniz– okul olarak kullanılan saygın kahverengi binanın kısa taş basamaklarından çıkarken, kimliğini hırkasına iliştiirdi.

İçeri girip ufak güvenlik bölmesinden geçti. Gıcırdamayan, cilalı ahşap parke zemin ve tertemiz duvarlar; eski okulunun gürültüsü, hareketliliği ve hafif küf kokusuyla büyük bir tezat oluştuyordu.

Hepsini çok özlüyordu.

İki sene, dedi içinden. Geniş giriş alanından soldaki koridora saptı. İki seneye kadar kendi kararlarını verebilecekti.

O gün bir karar vererek bunun denemesini yapmak istiyordu.

Çoğu öğrenci ortaokul seviyesine gelene dek kendi gruplarını oluşturmuş olurdu. Yeni kıza yer açmak zaman alıyordu ve daha oradaki üç haftasını bile tamamlamamıştı.

Öğrenci gruplarının onu dikkatle incelediğini, tarttığını ve süzdüğünü biliyordu. Hiçbir zaman çekingen bir çocuk olmadığı halde, Adrian da arkadaş edinmekte acele etmemişti. Sporla uğraşan öğrenciler önündeki birkaç sene için mantıklı olabilirdi. Spor takımlarıyla pek ilgilenmemişti ama atletizme bayılıyordu. Modaya uygun giyinen kızların grubu eğlenceli olabilirdi çünkü kendisi de giysilere bayılıyordu. (Üniformasından nefret etmesinin bir diğer nedeni buydu.)

Parti meraklıları ürkütücü derecede ciddi olan entelektüeller gibi ilgisini çekmiyordu.

Her zamanki gibi grubun tamamında ukalalar ve zorbalardı, genellikle bunları birbirinden ayırt etmek zordu.

İnek öğrenciler her zaman, her yerdeydi ve sosyal tabakaya karşı bir tehlike oluşturunuyordu. Ama projesi için hedeflediği grup tam olarak onlardı.

Kesin bir şekilde sosyal hiyerarşiye karışmasına engel olacak olan kararı öğle teneffüsünde vermişti.

Yemek salonunda, Adrian elinde tepsisiyle –ızgara tavuklu yeşil salata, mevsim meyveleri, maden suyu– sporcuların masasının yanından geçti, şık giyimli kızlardan uzaklaştı ve zincirin en düşük halkası olan ineklere doğru yürümeye başladı.

İçerideki uğultunun bir an için duraksadığını, eziklerin masasının ve orada oturan üç kişinin karşısında durduğunda birkaç kişinin güldüğünü duydu.

Araştırmasını iyi yaptığı için –okul gazetesinin eski sayılarını ve önceki senenin yıllığını okumuştı– Hector Sung’ı hedef aldı.

Asya asıllı, bir dal gibi ince, koyu kahverengi gözlerini gizleyen kare biçimli, siyah çerçeveli gözlüğü olan bir çocuktü. Hector sebze pizza dilimini tam ısıracakken durdu, gözlerini kırptırarak ona baktı.

“Burada oturmamın bir sakıncası var mı?”

Hector, “Şey,” dedi.

Adrian gülümsemekle yetindi ve karşısına oturdu. “İsmim Adrian Rizzo.”

“Peki. Selam.”

Teni krem karamel rengi olan, başı muhteşem örgülerle kaplı, yuvarlak, iri siyah gözleri olan kız gözlerini devirdi. “İsmi Hector Sung ve burada bizden başka kimsenin oturmadığını düşünüyor. Ben Teesha Kirk.”

Kız kalın gümüş yüzüklü başparmağıyla gergin ve kırmızı bir yüzle Adrian’ın yanında oturan genci işaret etti. “Üçüncü olan kızıl kafanın ismi Loren Moorhead. İnek mikrobiyoloji toplumdaki tamamıyla dışlanmadan önce beş nokta üç saniyen var.”

Adrian, Teesha’yı da çok iyi araştırmış, ürkütücü bir şekilde zeki, entelektüel gruba ait olabileceğini ama içinde daha çok ineklik olduğunu keşfetmişti. Ulusal Onur Topluluğu ya da Ulusal Üstün Akademisyenler Topluluğu toplantıları yerine, Zindanlar & Ejderhalar turnuvalarını ya da *Doktor Who* maratonlarını yeğliyordu. “Tüh.” Adrian omzunu silkip salatasına limon sıktı ve ufak bir lokma aldı. “Zaman doldu sanırım. Memnun oldum; Hector, Teesha, Loren. Hector, sana bir teklifim var.”

Hector pizzasını tabağına düşürüp etrafa kırıntılar saçtı. “Ne dedin?”

“Bir iş teklifi. Bir videografikere ihtiyacım var. Bu, senin ilgi alanına girdiği için bir projede bana yardım edebileceğini düşündüm.” Bakışları iki arkadaşı arasında gidip geldi. “Okul için mi?”

“Hayır. Yedi tane on beşer dakikalık bir video serisi hazırlamak istiyorum. Haftanın her günü için bir tane. Bazılarına seslendirme yapmak, bazılarında da gerçek zamanlı ses kullanmak istiyorum. Bir tripod ve kamera kurup kendim yapmayı düşündüm. Ama bu tür bir şey istemiyorum.”

Hector nihayet ona baktığında, Adrian onun ilgilendiğini anladı. “Ne tür videolar olacak?”

“Fitness. Yoga, kardiyo, güç antrenmanı gibi. YouTube’a koymak için.”

“Bizimle dalga geçiyor olabilirsin.”

Adrian, Loren’a döndü. Koyu kıvıll olan, kıvıllık kesilmiş saçları ve sütbeyaz çilli bir yüzü vardı. Açık mavi renkli gözleri ve rahat yirmi kilo fazlası vardı.

Dilediği takdirde ona yardımcı olabilirdi.

“Bunu neden yapayım ki? Birisinin rutinlerin videolarını çekmesi gerek. Her biri için elli dolar öderim. Yedi video için toplam üç yüz elli dolar. Sanırım makul derecede pazarlık payı var.”

“Bunu biraz düşünebilirim. Ne zaman başlamak istiyorsun?”

“Cumartesi sabahı, şafak vakti. Şafak vakti ve günbatımında bölümler çekmek istiyorum. Kocaman bir terasım var. Bunun için kusursuz bir yer.”

“Asistanlara ihtiyacım olacak.”

Adrian biraz daha salatasından yedi ve düşündü. “Bölüm başına yetmiş beş dolar. Nasıl isterseniz bölüşürsünüz.”

“Şafak vakti tam olarak saat kaçta?” diye sordu Loren.

Adrian yanıt vermeye fırsat bulamadan –bunu da araştırmıştı– Teesha, “Cumartesi şafak vakti altıyı yirmi geçe-yedi arası. Günbatımı Doğu Yaz Saati’ne göre yediyi yirmi geçe,” dedi.

“Sorma,” dedi Loren. “Bu tür şeyleri bilir.”

“Harika. Oraya vakitlice gidip ekipmanlarını kurman gerek. Adresim, ana hatlarıyla ne istediğim ve temel olarak senaryolar burada.”

Adrian cebinden ince bir harici bellek çıkarıp Hector’ın tepsinin yanına koydu. “Göz atıp düşün, bana haber ver.”

“Annen Yoga Baby’deki kadın, değil mi?”

Adrian, Teesha’ya başını salladı. “Evet.”

“Neden bunu onun ekibine yaptırmıyorsun? Yapım şirketi var.”

“Çünkü bu benim için. Bana ait. O yüzden, işi kabul edersen bina görevlisine buraya gelip gidebileceğini söylemem gerek. Büyük bir ihtimalle bütün hafta sürer. Belki biraz daha uzun. Her şeyi birleştirip yayınlayabilmek için sonrasında ne kadar zamana ihtiyacın olacağını bilmiyorum.”

“Bir göz atıp yarın sana söylerim,” dedi Hector hafifçe gülümseyerek. “Biliyor musun, okulda işin zor. Umarım bu yaptığına değer.”

“Ben de öyle olacağını umarım.”

Adrian günün geri kalanını alaycı gülümsemeleri, fısıltıları ve arkasından söylenenleri görmezden ve duymazdan gelerek geçirdi. Tekrar dışarı çıktığında, ufak kabilesi peşinden geldi.

“Hey, dinle. Verdiğin özete baktım. Yapılabilir bir şey.”

“Harika.”

“Ama söz vermeden önce mekânı görmek isterim. Yapmak istediğin şey için uygun olup olmadığını görmem gerek.”

“Vaktin varsa şimdi gösterebilirim. Buradan birkaç blok ileride oturuyorum.”

“Tamam, şimdi olur.”

“Hepimiz geliyoruz,” dedi Teesha.

“Tamam.”

“Evet...” Hector yanından yürürken gözlüğünü yukarı itti. “Boş dersimde annenin videolarına göz attım. Onun üretim kalitesinde olacak, değil mi? İyi ekipmanlarım var ama onun stüdyoda çektiklerine eşdeğer bir şey yapamam.”

“Onun yaptığı gibi bir şey istemiyorum. Bana ait olan bir şey istiyorum.”

“Biraz ikinizi araştırdım.”

Adrian başını çevirip Loren’a baktı.

Münazara ekibi ineği olduğunu hatırladı. Beden eğitimi dersinde hep sona kalıyordu ve koridor görevi için hep ilk gönüllü oluyordu.

“Ve?”

“Ortalıkta çok dolandırıcı var, o yüzden araştırma yapmak istedim. Annen ciddi ciddi babanı öldürmüştü.”

Birisi ilk kez bu konuyu açmıyordu ama Adrian, Loren’ın konuya en balıklama dalan kişi olduğunu düşündü.

“O, babam değildi. Biyolojik babamdı. Dahası, o sırada beni öldürmeye çalışıyordu.”

“Neden?”

“Çünkü sarhoştı, kötü yürekliydi ve belki biraz kafayı yemişti. Bilemiyorum. Onu ilk ve son kez orada gördüm. Bu olay neredeyse on sene önceydi. Bugünle hiçbir ilgisi yok.”

“Tanrım, Loren, kapa çeneni.” Teesha ona sert bir dirsek indirdi. “Senin amcan da bilgi suistimalinden hapis yatmamış mıydı?”

“Evet ama o bir beyaz yaka suçuydu...”

“Dedi beyaz çocuk tarihinin en beyaz çocuğu,” diye karşılık verdi Teesha. “Loren’in ailesi orta sınıf beyaz Amerikalıların en beyaz olanlarındandır. Üç nesil üst seviye, pahalı avukatlardan oluşuyor.”

“Tartışmayı seviyor demek,” dedi Adrian.

“Aynen öyle. Sen yukarı dersin, Loren aşağı der ve bir saat bunu savunur.”

“Yukarı, nerede durduğuna bağlı.”

Teesha onu yine dürtükledi. “Yine başlama.”

“Tamam, şu anda aşağıda duruyoruz. Şimdi, içeri gireceğiz ve yukarı çıkacağız. Merhaba, George.”

Kapı görevlisi kapıyı açarken Adrian’a kocaman bir gülümseme fırlattı.

“Okul nasıl geçti?”

“Her zamanki gibi. Bunlar Hector, Teesha ve Loren. Arada sırada bana gelecekler.”

“Tamam. Hepinize iyi günler dilerim.”

Ufak, pahalı dükkânların bulunduğu mis kokulu lobiden geçerlerken, Adrian anahtar kartını çıkardı. Diğer asansörlerin yanından geçip ÖZEL ÇATI KATI A yazan asansöre doğru gitti.

“Cumartesi gelmeye karar verirsiniz, isimlerinizi güvenliğe ve resepsiyona vereceğim. Resepsiyon beni aradığında, asansörü size yollarım.”

“Kaçınıcı kattasın?” diye sordu Loren asansöre binerlerken.

“Kırk sekizinci kat. Çatı katı.”

“Hmm,” dedi Teesha. Loren’in beti benzi attı. “Yüksekten korkar da.”

Adrian araştırmalarında bu bilgiyi görmediği için anlayışlı bir ifadeyle Loren’a baktı.

“Üzgünüm. Terasa çıkmaya gerek yok.”

“Sorun değil.” Loren ellerini ceplerine soktu. “Sorun değil. Hallederim. Bunu yapabilirim.”

Ama Adrian, Loren’in sağ şakağından süzülen minik ter damlasının bunun aksini söylediğini düşündü.

Ama konuyu üstelemedi. Kimse utanmaktan hoşlanmazdı.

“Neyse, cumartesi diğer asansöre binebilirsiniz. O asansör sizi giriş seviyesine, ön kapıya götürür. Önce kartı şöyle geçirmeniz, sonra da alarm kodunu girmeniz gerekiyor.”

Teesha kaşlarını oynattı. “Fiyakalıymış.”

Adrian omzunu silkti. “Annem fiyakalı şeyleri sever.”

Asansör Lina’nın spor odasına açıldı. Aynalı bir duvarın önünde bir sürü ağırlık duruyordu ve iki yanında –üstlerinde denge topları, yoga minderleri ve bloklar, egzersiz lastikleri, atlama ip-leri, sağlık topları ve giryalar olan– askılar ve raflar vardı.

Uzun, dar bir şöminenin üzerindeki duvarda dev bir düz ekran vardı. Küçük, açık mutfak alanında enerji içecekleri bir şarap buzdolabını dolduruyordu. Bir cam dolabın içinde, Yoga Baby su şişeleri vardı.

Bir duvarı olduğu gibi kaplayan cam kapılardan geniş terasa ve arkasındaki şehir manzarasına çıkılıyordu.

“Egzersiz makineleri yok mu?” dedi Teesha içeride dolaşırken.

“Annemin dünyasında vücudunuz makinedir.”

“Ama organik yapılar mekanik yapılardan farklıdır.”

“Terminatör’ün hem organik hem de mekanik bölümleri vardı,” dedi Loren.

“Skynet’e daha seneler var,” dedi Teesha. “Her neyse, uyumlu ve dengeli olabilmek için vücudunu ve ağırlığını kullanmaktan söz ediyor sanırım.”

Adrian biraz duraksadı. “Doğru. Gitmesi gereken varsa, mutfakta solunda bir banyo var.” Adrian cam kapıların kilidini çevirip kapıları iki yana çekti. “Videoları burada çekmek istiyorum.”

“Muhteşem.” Hector terasa çıktı. “Gerçekten de muhteşem. Birisinin eşyaları kenara çekip yer açması gerek.” Bir platformun üzerindeki örtüsünün altında uğultulu bir ses çıkaran jakuziye baktı. “Bunu kapatman gerek. Bu yükseklikte bile trafik gürültüsü duyulur ama videoya artısı olur. Şu tarafa doğru çekim yaparsak, nehri arka plana almış oluruz.”

“Ve gün doğumunu,” dedi Adrian. “Günbatımı çekimleri için diğer yönü kullanırız. Chrysler Binası’nı ve Empire State’i görmek mümkün. Sabahın geç saatleri ya da öğleden sonraları için hangi yönün daha iyi olacağını bilemiyorum. Sadece farklı açılar istiyorum.”

“Tamam, tamam. Belki babamdan birkaç ekipman ödünç alıp ışıkla oynayabilirim. Belki iyi kamerasını kullanmama izin verir.”

“Hector’ın babası bir görüntü yönetmeni.” Loren kapının iç tarafında durduğu yerden araya girmişti. Ve orada kalakalmıştı. “*Blue Line* isimli polisiye dizide çalışıyor. Şu sağlıklı şeyler dışında içecek bir şeyler var mı? Gazlı içecek gibi?”

“Onlar bu evde yasak ama cumartesi için alırım. Ana mutfakta meyve suyu var.”

“Meyve suyu içmeden yaşayabilirim.”

“Evet...” Hector açıları inceleyerek biraz daha terasta dolandı. “Nasıl bir şey ortaya çıkacağını anlayabilmek için bir deneme çekimi yapabilir miyiz?”

“Ha, tabii. Üstümü değiştirmem gerek. Bu giysilerle egzersiz yapamam.”

“Tamam, sen üstünü değiştirirken ben de Hector’la birlikte eşyaları kenara iteyim. Belki Loren dışarı çıkıp birkaç kola alır.”

“İstersen aşağıdaki lobinin hemen sağında bir market var.”

Adrian geri gidip sırt çantasını açtı ve on dolar çıkardı. “Ben ısmarlıyorum.”

“Süper.”

Adrian yoga pantolonunu ve bluzunu giyene dek, Hector ve Teesha iki masayı, iki koltuğu ve bir sandalyeyi terasın karşı tarafına itmişlerdi.

Adrian bir yoga minderi alıp bunu güneydoğuya bakacak şekilde yere koydu.

“Geçen gün bunu denemiştım. Bu şekilde beni, nehri ve güneybatımını aynı karede yakalayabilirsin.”

“Sırf denemek için telefonumun kamerasıyla çekeceğim. Işık falan değişik olacak ama zamanlamayı, açıları deneyip daha iyi bir plan yapabilirim.”

“Süper.” Adrian asansörün açıldığını duyunca o yöne baktı. Loren kartını sırt çantasına geri koydu ve torbayı mutfak tezgâhına bıraktı.

“Kola, cips falan aldım.”

Adrian annesini düşününce güldü. “Buraya taşındığımızdan beri bunlar ilk kez buraya giriyor.”

“Tanrım, ne yiyorsunuz peki?”

“Atıştırmalık olarak mı?” Loren kolaları dağıtırken, Adrian gülümsedi. “Meyve, çiğ sebze, humus, badem ve bazen fırınlanmış tatlı patates. O kadar da kötü değil. Alıştım artık.”

“Annen bu konuda çok katıymış.”

“Fitness ve beslenme konusunda mı? Bunlar onun dini. Kendi tavsiyelerini harfiyen uygular. O yüzden, şikâyet etmek zor. Her neyse.” Minderinin önünde durdu. “Dediğim gibi, bunu ses olmadan, sonra üstüne seslendirme yapacağım şekilde çekmek istiyorum.”

“On beş dakika, değil mi?” dedi Teesha telefonunu çıkarıp. “Ben zaman tutayım.”

Adrian rutinini defalarca pratik etmiş, hedeflerine uygun hale gelene dek değiştirmişti. Güneşe nazik, tatlı bir sabah selamlaması olmasını istiyordu.

Zihnini boşalttı.

Annesiyle video çekimleri yaptığı için kameraya ve ekibe alışık olduğundan Hector ve diğerleri dikkatini dağıtmıyordu. Rutinini Savasana'yla sonlandırdığında, sesli kısımları ekledi.

“Şimdi, bu kısımda konuşacağım. Böylece, uyuyakaldığımı düşünmezler. Seslendirmede nefes almayla, zihni boşaltmayla, vücudu tamamıyla serbest bırakmayla ilgili talimatlar olacak. Ayak parmaklarından bileklere, baldırlara ve vücudun yukarısına doğru rahatlamayla, nefesi içimize çekerken yumuşak renkler ya da ışık hayal etmekle ve nefesi dışarı verirken koyu renkleri ve stresi içimizden attığımızla ilgili talimatlar olacak.”

“Doksan saniye kaldı,” dedi Teesha.

“Tamam. Biraz daha Savasana pozunda kalacağım, sonra...”

Vücudunu esnetip kollarını yukarı kaldırdı ve yana dönüp dizlerini karnına çekti. Rahatlıkla minderin ortasında bağdaş kurdu.

“Meditasyon pozisyonu,” dedi. Sağ avucunu sol avucuyla birleştirip baş parmaklarını birbirine dayadı. “Nefes al, nefes ver falan.” Kollarını göbeğinde kavuşturup öne eğildi. “Kendinize bunu yaptığınız ve rutini tamamladığınız için teşekkür ediyorsunuz ve...”

Doğrulup tekrar avuçlarını birleştirdi ve başını eğdi. “Namaste. Bu kadar.”

“On beş dakika, dört saniye,” dedi Teesha dudaklarını büzererek. “Çok iyi.”

“Çok esneksin.” Loren ağır ağır terasa çıkıp koltuklardan birine oturmuş, cips yiyordu. “Ben ayak parmaklarıma bile dokunamıyorum.”

“Esneklik önemlidir. Esnek bir insan başkalarına kıyasla

daha çok fayda görür.” Yine ona yardımcı olabileceğini düşündü.
“Ayağa kalkıp ayak parmaklarına dokunmayı dene.”

“Utanç verici.”

“Denemediğinde utanç verici.”

Loren şüpheyle ona baktı ama eğilip kollarını sarkıttı. Parmak uçları ayak parmaklarına birkaç santim bile yaklaşmadı.

“Esnediğini hissediyorsun.”

“Hem de nasıl!”

Adrian aynı pozisyona geçti. “Ben ta aşağı eğilene kadar hiçbir şey hissetmiyorum.” İyice esneyip avuçlarını yere, burnunu dizlerine dayadı.

“Bu pozisyonda ikimiz de aynı faydayı görüyoruz. Doğrulup içine bir nefes çek. Hayır, içine nefes çektiğinde balon şişirdiğini düşün. Ciğerlerini ve karnını genişlet.”

“Benim karnım yedi gün yirmi dört saat genişliyor.” Loren gülünce arkadaşları da güldü. Adrian gülümsemekle yetindi. “Bir dene. Nefes al, balonu şişir. Şimdi balonun havasını alacak, ayak parmaklarına değmek için eğildiğinde karnını omurgana doğru çekeceksin.”

Loren bunu denediğinde Adrian, Hector’ın duvara yaslanmış kamerasına baktığını gördü.

“Nasıl gözüküyor?”

“Fena değil. Bunu inceleyip açıları belirleyebilirim. Babamdan bazı ekipmanlarını isteyebilirim. Diğer çekimler için üstünde mikrofon olması gerek. Bir de açılış için bir tanıtım konuşması olmalı, değil mi?”

“Evet, bir süredir üstünde çalışıyorum. Ah, teşekkürler.” Teesha’nın ona uzattığı kolayı alıp hiç düşünmeden içti. Sonra durup gözlerini yumdu. “Tamam, bunun tadı çok güzel.”

“Ben eve varmadan yirmi tane içmiş oluyorum.” Hector videoyu kapattı. “Belki tanıtımı ve her bölüm arasındaki geçişleri gözden geçirebiliriz.”

“Yarın beyin fırtınası yaparız.” Loren yine ayak parmaklarına değmeye çalıştı. “İki gün üst üste öğle teneffüsünde bizimle oturmayı göze alırsan yarın konuşabiliriz.”

“Göze alırım.”

Onlar gittikten ve Adrian boş kola kutularını ve cips paketlerini attıktan sonra sadece özel projesi için yapım ekibini bulmadığını fark etti.

Kabilesini de bulmuştu.

Öğle teneffüsünde beyin fırtınası yaptılar, prova yaptılar ve okuldan sonra ayrıntıları konuştular.

Cuma akşamı Adrian pizza sipariş edip gazlı içecekleri aldı. Ekibinin Hector’ın babasından almayı başardığı ekipmanları kurmasını bekledi. Akşam çekimleri için ışık standı, ahır kapıları, jel filtreler, yansıtma paneli ve öğleden sonraları için şemsiye, mikrofon, kablolar.

Hector’ın alabilmek için yalvardığı ya da ödünç alabildiği şeylerle pratik bir stüdyo kurmayı başardılar.

Giriş katındaki yemek odasında Loren’in 80’lerin hit şarkılarından oluşan şarkı listesi eşliğinde pizza yediler.

Wham! grubu şarkısında gitmeden beni uyandır diye bağırırken, Adrian en sonunda, “Neden seksenler?” diye sormak istedi.

“Neden olmasın?”

“Çünkü o zamanlar hiçbirimiz dünyaya gelmemiştik.”

Loren parmağını ona doğrulttu. “Bu, bir neden olmasın değil, bir neden. Tarih, arkadaşım. Müzik tarihi. Sonra doksanları yapmayı düşünüyorum. Doğduğumuz dönemde sosyal dokuyu ve müziğin nasıl devreye girdiğini incelemek için.”

“Tam inek işi bir proje.”

“Kabul ediyorum.” Loren pizzasından bir ısırık daha aldı. “Müziğe tapıyorum, arkadaş.”

“*The Music Man*,” dedi Teesha lokmalar arasında. “Robert Preston, Shirley Jones;1962, film versiyonu. Preston aynı zaman-

da Marian rolünde Barbara Cook'la 1957 tarihli Broadway yapı-
mında başrolü oynamıştı."

"Bunları nereden biliyorsun?" dedi Adrian hayretle. "Neden biliyorsun?"

"Okuyor ve unutmuyor," dedi Hector.

"Hey, Broadway müzikalleri şarkılarının bir listesini yapmam gerek. İşte, bu tam inek işi olurdu."

"Bak bu konuda haklısın." Hector etrafına bakındı. "Burası müthiş bir yer."

"Dedi, iki haftada bir dönüşümlü olarak bir malikâne-
de ve buna çok benzeyen bir çatı katı dairesinde yaşayan çocuk."
Teesha kolasını yudumladı.

Hector omzunu silkti. "Benimkiler boşandığı için oradan
oraya gidiyorum. Üvey ebeveynler şu ana kadar sorun çıkarma-
dı. Babamdan ufak bir erkek kardeşim, annemden de ufak bir kız
kardeşim var. Süperler."

"Eskiden kardeşim olmasını isterdim. Ama hiç şansım yok
çünkü asla böyle bir şey olmayacak. Ya sen?" dedi Adrian,
Teesha'ya.

"İki ağabeyim var ve ebeveynlerim birbirlerine yapışık. Ağa-
beylerim genel olarak iyiler. Tabii, beni sinir etmedikleri sürece."

"Benim bir kız kardeşim var," dedi Loren. Pizza diliminden
bir sucuk alıp ağzına attı. "On yaşında. Annem ve babam birkaç
aylığına ayrıldılar, sonra barıştılar ve Prenses Rosalind doğdu.
Biraz başa bela bir çocuk."

"Biraz mı?" dedi Teesha gülerek.

"Peki, tam anlamıyla başa bela ama onu çok şımarttıkları için
onun suçu değil. Sen tek çocuksun," dedi Adrian'a. "Tüm ilgi se-
nin üstünde."

"Annemin kariyeri tüm ilgisini alıyor, ben de geriye kalanlarla
yetiniyorum. Sorun değil," dedi hemen. "Bu sayede çoğu zaman
beni rahat bırakmış oluyor. Hem ben kendi kariyerimi inşa edi-
yorum. Sizler bana yardım ediyorsunuz."

“Bir YouTube yıldızı olduğunda...” Teesha derin bir iç çekti. “... biz hâlâ üç inek olacağız ve sen popüler çocukların masasında oturacaksın.”

“Kesinlikle hayır. Bu dönem inekler masasında oturacağım için fahri bir inek olmalıyım.”

“Bunun fahri bir yanı yok. Sen bir ineksin,” dedi Hector. “İsteyerek havuç suyu içiyorsun ve granola yiyorsun. Annen birkaç haftalığına gitmiş ama sen eğlenmek yerine çalışıyorsun. Sen fitness ineğisin.”

Adrian hiçbir açıdan inek olduğunu düşünmemişti ama yatmadan önce yoga rutinini bitirip saat on olmadan yatağa girdiğinde bunun doğru olduğunu fark etti.

Buna kesinlikle bozulmadı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Cumartesi sabahı, şafak sökmeden çekimlere başladılar. Adrian özel servis dediği bir kahvaltı sipariş etmiş; masayı meyve sularıyla, çöreklerle, taze meyvelerle donatmıştı ve arkadaşlarının üçünün de kaliteli kahve içtiğini bildiği için çeşitli kahveler ve bir ufak bir kahve makinesi de almıştı.

Daha sonradan bunları odasına gizlemek zorunda kalacaktı çünkü Lina evde kahve içilmesini kesin olarak yasaklamıştı.

İlk bölümden memnun kalan Adrian –ışık harikaydı– bir sonraki çekimden önce üstünü ve belki saç modelini değiştirmek için aşağı kata indi.

Teesha da kostüm asistanı olarak onunla gitti.

Yatak odasının kapısını kapattıktan sonra Adrian'ın yüzü kızarmadan çıılçıplak soyunması Teesha'yı şaşırttıysa bile renk vermedi.

“Saçlarımı toplamayı düşünüyordum ama spreyle betonlaştırmazsam on beş dakikalık kardiyo dansında düzgün kalacağını sanmıyorum.”

Adrian şık ve dar, baldırlarının ortasına kadar uzanan bir tayt giyerken, Teesha dudaklarını büzdü. “Neden yanları örüp geri kalanı toplamıyorsun?”

“Örmek mi?” Adrian üstüne giymek için taytıyla aynı renk mavi bir spor sutyeni buldu. “Bu saçları mı?”

“Hey, benim tipik siyahi saçlarım var. Bu örgüleri görüyor musun? Ben saçlarımı örebiliyorum. Sende hangi saç ürünleri var?”

Adrian sutyenin üstüne koyu pembe renkli bir yoga bluzu giydi. Hip-hop tarzı bir rutin hazırladığı için beline kareli kapüşonlu bir hırka bağladı ve yüksek bilekli spor ayakkabıları giydi.

O tarzı çok iyi bilmediği için hepsini birden kullanmaya karar vermişti. “Otur kızım, bunu bana bırak.”

Teesha gerçekten de bu konuda becerikliydi. Adrian hayretler içinde aynaya baktı. “İnanamıyorum. Bir mucize bu. Şirin gözüküyor. Havalı ama düzgün. Bunu nasıl yaptığını bana göstermen gerek.”

“Tamam.” Teesha aynaya gülümsedi. “Biliyor musun, aramıza bir kızın daha katılması iyi oldu: Rizz, belki bana biraz yoga öğretirsin. Çok eğlenceli gözüküyor.”

“Öyle. Öğretirim.”

Kardiyo dansı bölümü de eğlenceliydi. Loren ses, Hector kamera işini üstlendi ve Teesha ikisine yardım etti. Üç denemeden sonra o bölümü de tamamladılar.

Sipariş ettiği öğle yemeği geldiğinde, üç bölümü tamamlamışlardı bile. Akşam yemeğinden önce iki bölüm daha çektiler ve günü günbatımında akşam yogası bölümüyle bitirdiler.

“Bir günde bu kadar çok bölüm çekebileceğimizi düşünmemiştim. Geriye sadece tüm vücut bölümü, seslendirmeler ve tanıtım kısmı kaldı.” Adrian dışarıdaki koltuklardan birine çöktü. “Belki on dakikalık bir karın egzersizini de bonus olarak eklerim.”

“Bir kopya alacağım,” dedi Hector. “Biraz videolarla uğraşmak istiyorum.”

“Nasıl yani?”

“Bir şeyler deneyeceğim. İşe yaramazsa sorun değil, esas kayıtlar bizde nasıl olsa. Yarın onda başlamaya ne dersiniz? Bu hız-

da gidersek saat bire ikiye kadar işimiz bitmiş olur. Biraz yapım, montaj falan filan derken, hafta sonuna kadar yayınlanmaya hazır olur. Bir şeyi yeniden çekmemiz gerekirse onu da bu süreye sığdırırız ama bence gerek olmayacak.”

“Kulağa harika geliyor.”

Arkadaşları öğle ve akşam yemeğinden geriye kalanları mideye indirip gittiklerinde vakit gece yarısına yaklaşıyordu. Adrian yatağına uzanıp karanlıkta gülümsedi.

Arkadaşları vardı, işi vardı, çizdiği bir yol vardı ve o yolda nereye varmak istediğini çok iyi biliyordu.

Adrian terli olmasın ya da üstünü değiştirmesine gerek kalmasın diye, çekime tanıtımdan başladılar. Adrian şehir manzarasını arkasına alıp doğruca kameraya baktı.

“Merhaba, ben Adrian Rizzo ve *Vakti Geldi* serisini izliyorsunuz.” Konuşma metnini takip ederek her bölümü açıkladı; on beşer dakikalık olduklarını, ister tek bir bölüm ister bir kombinasyon şeklinde yapılabileceklerini özellikle vurguladı.

“Bu işte iyisin,” dedi Hector ona. “Bazen çekim yaptığında babamla giderim. Oyuncular hiçbir zaman –nadiren oluyor– tek seferde bir sahneyi çekemiyorlar.”

“Pratik yaptım. Bol bol pratik yaptım.”

“İyi oldu ama yedek olarak bir çekim daha yapalım. Biraz dolaşabilirsin, peşinden gelirim.”

Videoyu öğlene kadar tamamladılar. Eşyalarını eski yerlerine çekip tripleksin en sessiz odasına gittiler: Annesinin giysi odasına.

“Vay canına.” Teesha gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde inanılmaz derece düzenli olan odada dolaştı. “Annenin muhteşem giysileri var. Ben de annemin modaya meraklı olduğunu düşünürdüm ama seninki onu kat kat aşıyor. Burada...” Gözleri oda-

da gezindi. “Yüz çift ayakkabı olmalı. Yirmi altı tane spor ayakkabısı. Renkleri güzelmış.”

“Bir video çekimi olduğunda ya da bir programa katıldığında giyeceği giysileri ve ayakkabıları veriyorlardı. DVD’de reklamları olsun diye ve hepsi onda kalıyordu. Ama artık kendi giysi serisi var.”

Benim de olacak, diye düşündü Adrian. Günün birinde.

Odanın ortasında durdu. Hector’ın dizüstü bilgisayarı önündeki bir rafta duruyordu ve ilk yoga rutini klibi açıktı.

“Mikrofondaki ses patlamasını önleyen bir filtre var,” dedi Hector mikrofonu ayaklığı takarken. “O yüzden, p harflerinde ses patlamaz. Babam ödünç almama izin verdi. Kulaklıkları da. Herkes bir çift kulaklık takıp çok sessiz olmalı. Osurmanız gerekirse, içinizde tutun. Loren sesten sorumlu. Kaydı başlattığında sana işaret edeceğim. Ben videoyu başlatınca, sen de konuşmaya başla.”

“Anlaşıldı.”

Adrian kulaklıkları taktı ve içine ağır ağır, uzun nefesler çekti. Hector parmağını ona doğrultunca da konuşmaya başladı.

“Sabah Güneşini Selamlama. Minderinizin ortasında durun.”

“Namaste,” diyerek konuşmayı bitirdiğinde, Hector biraz bekledi ve Loren’a kaydı bitirmesini işaret etti. “Muhteşem oldu. Hepsini kaydettiğini söyle Loren, çünkü gerçekten de harikaydı!”

“Ses gayet iyi. Burası cidden sessizmiş. Hepsi duvarların içinde. Ve sen, Adrian, sesin çok huzur vericiydi.”

“O halde, plan işe yaradı. Hazır iyi gidiyorken, devam edip günbatımını da yapalım mı?”

“Kesinlikle!” dedi Hector ve ekipmanları ayarlamaya koyuldu.

O çekim de bitince, Loren kulaklıklarını çıkarıp başparmaklarını havaya kaldırdı. “Millet, başardık.”

“Her şeyi baştan dinleyelim de babamın dediği gibi mi olmuş bir bakalım. Herhangi bir hata varsa onu arayabileceğimi ve beni yönlendireceğini söyledi.”

“Çok nazikmiş,” dedi Adrian.

“Öyledir.”

“Aşağı kata inelim.” Adrian nefesini dışarı verip omuzlarını oynattı. “Oturun, yayılın ve izleyin.”

“Bir de pizza sipariş edelim.”

Adrian, Loren’a baktı. “Daha cuma günü pizza yedik.”

Teesha oturduğu yerde başını yana eğdi. “Yani?”

“Tamam, sipariş ederim.”

Daha önceden bol bol kola almıştı ve annesi dönmeden önce boş kutuları atması gerektiğini biliyordu. Biraz endişeliydi çünkü kola vazgeçmesi kolay olmayan bir bağımlılık yaratmıştı.

Ama Hector videoyu başa alırken koltukta Teesha’nın yanına oturdu ve buna değdiğini düşündü. Her şeye değmişti.

“Sesim iyi mi sizce? Sıkıcı değil, değil mi?”

“Sakin,” dedi Teesha. “Sakinleştirici bir ses.”

“Rahatlatıcı,” dedi Hector aynı anda.

“Verdiğim ipuçları işe yarıyor mu? Bir dakika! Şimdi anlıyoruz. Birkaç minder getireceğim. Teesha ve Loren video sırasında hareketleri uygulayabilirler.”

Adrian yukarı kata koşmadan Loren’a kaçamak bir bakış fırlattı. “İşe yaradığını nasıl anlayacağınızı anlatırım. Hareketleri basitleştirmeyi de gösteririm. Sonra, Hector ve ben günbatımı bölümünü çekeriz.”

Hector itiraz etmek için ağzını açtı ama Adrian çoktan merdivenden çıkıyordu bile.

“Ben bunları yapamam,” dedi Loren, bir Hector’a bir Teesha’ya bakarak. “Kusabilirim ya da bir şey kırabilirim.”

“Saçmalama.” Adrian minderlerle geri gelince, Teesha ayağa kalktı.

“Bunu emin olmak için yapıyoruz. Bölümleri test etmek için. Daha önceden düşünmeliydim. Terasa çıkalım. Orada hem açık havada olursunuz hem de bol bol yer var.”

“Ben varım.” Teesha gidip ana katın teras kapılarını açtı. “Gel, Loren. Oyunbozanlık etme.”

“Kusarsam benim suçum değil. Hem yükseklik yüzünden vertigo olabilirim.”

“*Vertigo*, 1958, Jimmy Stewart ve Kim Novak’ın başrolleri paylaştığı Alfred Hitchcock klasığı.” Teesha omzunu silkti. “Televizyonda izledim.”

Loren kusmadı ama çok sızlandı. Adrian her yanına geldiğinde ve duruşunu, ellerinin, kalçalarının ya da omuzlarının pozisyonunu düzelttiğinde, yüzü kıpkırmızı kesildi.

“İşe yarıyor,” diye mırıldandı Adrian, Hector’a. “Bunu görebiliyorum. İkisi de başlangıç seviyesinde ama talimatlarımı izleyebiliyorlar. Sadece dengelerini düzeltmeleri ve pratik yapmaları gerek. Ama zaten yoganın anlamı bu. Sürekli bir pratik olduğu için... Pizza. Ben alırım.”

Adrian heyecanla içerideki masaya koyduğu parayı aldı ve dans ederek kapıya gitti.

Ama kapıyı açınca donakaldı.

“Pizza partisi mi?” Lina’nın halkla ilişkiler direktörü Harry Reese elinde iki pizza kutusuyla karşısına duruyordu.

Alaycı davrandığında ya da bir şeyi komik bulduğunda ya da her ikisi birden olduğunda yaptığı gibi sol kaşını kaldırmıştı. Siyah blucininin, siyah deri ceketinin, açık gri renkli tişörtünün ve siyah kısa botlarının içinde şık ve zarif gözüküyordu.

“Harry. Ben daha dönmeyeceğini sanıyordum...”

Harry başını yana eğdi. “Güvenli olana kadar mı?”

“Yok, yok. Bu bir parti değil. İş.”

“Hı-hı.” Harry antreye girdi. Kusursuz şekil verilmiş kahverengi saçları, zekâ fışkıran kahverengi gözleri ve bir keresinde anneannesinin yetenekli ve sihirli elfler tarafından yontulduğunu söylediği muhteşem bir yüzü olan, bir doksan boyunda bir adamdı.

“Gerçekten! Gel de kendin gör.” Adrian kutuları aldı. “Onlar özel arkadaşlarım ve iş arkadaşlarım.” Cam kapılardan Teesha ve Loren’in bir bölümü bitirmeye çalıştıklarını ve Hector’ın onlara kıs kıs güldüğünü görebildiği terası işaret etti.

Harry’yle aynı anda oturma alanında etrafa saçılmış olan kola şişelerini, cips paketlerini, bir çift spor ayakkabıyı, birisinin ka-püşonlu montunu gördü.

“Seni beni kontrol etmen için mi yolladı?”

“Hayır. Annen bugün öğleden sonra ve yarın bütün gün boş olduğu için birkaç günlüğüne kendi işlerimle ilgilenmek için geri döndüm. Hem Marsh’ı görmek istiyorum. Aşağıda pizza getiren çocuğu gördüm. Ücretini ödedim.”

“Teşekkürler.”

Marshall Tucker ve Harry üç senedir birlikteydiler ve Adrian her ikisine de taptığı halde Harry’nin zamanlamasına içinden lanetler okudu.

“Beni arkadaşlarıyla tanıştıracak mısın?”

“Tabii. Harry, dinle...”

“Toplu seks partileri yapıp da beni davet etmediğini öğrenmediğim sürece, arkadaşlarını çağırdın diye seni şikâyet etmeyeceğim.”

“Sanki öyle bir şey olabilir. Yemin ederim ki çalışıyorduk. Bir projem vardı. Bunu hayata geçirmeme yardımcı oldular.”

Adrian terasa çıkarken midisinin düğümlendiğini hissetti ama kapıları açarken elinden geldiğince özgüvenli görünmeye çalıştı. “Millet, biraz ara verelim. Bu, Harry. Kendisi annemin halkla ilişkiler direktörüdür.”

Gençler biraz daha suçlu gözükebilirlerdi ama Harry öyle olsaydı rol yapıyor olurlardı diye düşündü.

“N’aber gençler? Açık havada yoga ve pizza. Kulağa muhteşem geliyor.”

“Harry, bunlar Hector, Teesha ve Loren. Aynı okula gidiyoruz.”

Harry, demek çoktan arkadaş edindi diye düşündü memnuniyetle çünkü Lina onu ortaokulda başka bir okula yazdırmak istediğinde Adrian’ı savunmuştu.

“Bir video üstünde çalışıyorduk,” dedi Adrian. “Hector bir videografiker. Babası bazı ekipmanlarını ödünç almamıza izin verdi.”

“Öyle mi?” Harry dizüstü bilgisayara yaklaştı. “Ne tür bir video?”

“Yedi bölümlük bir fitness videosu. Bunları YouTube’a yükleyeceğiz.”

“Bir okul projesi mi bu?”

“Hayır, hayır, okul için değil.”

“Artık durabilir miyim?” Loren elini saçlarının üstünde gezdirdi. “Terlemeye başladım.”

Harry masanın diğer tarafına geçip arka planda nehrin üstünde doğan güneş manzarasıyla Savaşçı II pozunda ekranda donmuş olan Adrian’a baktı.

“Süper, ılık harika.”

“İlk on beş dakikalık bölüm bu. Sabah Güneşini Selamlama. Hareketleri deniyorlardı.”

“Sizi bölmeyeyim. Hector?”

Temkinli bir şekilde sus pus beklemekte olan Hector gözlüğünü burnunun üstüne itti ve başını salladı. “Evet efendim.”

“Tanrım, lütfen şu efendim olayını yapmayalım. Oynat düğmesine basmaya ne dersin?”

“Ha, tabii.”

Sağ elinizi avucunuz yukarı bakacak şekilde çevirirken bakışlarınızı elinizden ayırmayın; sonra sağ kolunuzu kaldırın, avucunuza bakın, sol kolunuzu sol bacağınızın arkasına indirirken Ters Savaşçı pozisyonuna geçin.

“Bir kola alacağım. Başka isteyen var mı?” Teesha, Loren’a dik dik baktı. “Şşh!”

“Ne oldu? Susadım.”

“Bütün sınıfa yetecek kadar var mı?” dedi Harry bakışlarını ekrandaki Adrian’dan ayırmadan. “Ben de bir tane isterim. Pizza çok güzel kokuyor. Sessiz kalmamın karşılığında bir dilim.”

“Tabakları getireyim,” dedi Teesha.

“Teşekkürler. Harry,” dedi Adrian.

“Şşh.” Harry ekranı işaret etti ve videoyu durdurmadan önce bir dakika kadar daha izledi. Tekrar Hector’a baktı.

“Bunu sen mi çektin?”

“Evet, efendim. Ay, yani, evet.”

“Kaç yaşındasın?”

“Şey. On yedi.”

“Nesin sen, bir dâhi falan mı?”

Hector omuzlarını kaldırıp indirdi.

“Yedi bölüm mü dedin, Ads?”

“Evet. Şey için yedi bölüm diye...”

“Kaç bölüm bitirdiniz?”

“Yedi.”

“Aman Tanrım. Bir tane daha izletin.”

“Kardiyo dansı. Sekizlik vuruşlarla, giderek yükseliyor ve tamamlanana dek tekrarlıyor. Üç kere tekrarlıyoruz. Müziğin kullanımı serbest. Sorun yok, sadece ritme ihtiyacımız vardı.”

Harry ilk birkaç dakikayı izlerken Teesha’nın getirdiği kola bardağını aldı. “Kıyafetini ve saçını değiştirmen akıllıca; şehir manzarası farklı açılardan çekilmiş, bu da iyi. Işık ve ses kalitesi de gayet iyi. Kendini gösteriyorsun ve yeteneklisin Adrian, ama her zaman böyleydin.”

Harry videoyu duraklatıp geriye yaslandı. “Ama bunu YouTube’a koymayacaksın.”

“Harry!”

“Annenin bir yapım şirketi varken olmaz.”

“Bu, bana ait. Bunu biz yaptık. Anneme ait bir şey değil.”

Harry onun inatçı ifadesini dikkatle süzerken kolasından ağır bir yudum aldı. “Senin elinde bir ürün var, annenin de bu ürünü ortaya çıkarıp pazarlayacak araçları... Geri kalanı da bu kadar iyiye seni desteklerim. O kadar iyi değilse düzeltirsin ve seni yine desteklerim. İsmi ne olacak?”

“*Vakti Geldi*. Şirketimin ismi de New Generation.* Yani, ileride kuracağım şirket.”

Harry ona gülümsedi. “Sana o konuda da yardımcı olacağım. Aptallık edip elinde olan şeyi heba etme, Ads. Annenin temsilcisi, saygın şirketi ve ben. New Generation iyi bir isim ve şimdilik o yapım şirketi Yoga Baby’nin geniş çatısı altında olabilir. DVD’ler, Adrian. Temsilci, avukatlar, sen ve annen ayrıntıları belirleyip bir anlaşma yaparsınız. Ön ödeme alırsın ve satışlardan ciddi bir yüzde talep edersin. Aslan payı senin. Bu konuda ısrarcı davranacağım, hiç şüphelen olmasın. Ben senin tarafındayım.”

“Sen her zaman benim tarafındasın.”

“Doğru.” Harry kolunu onun omzuna atıp onu kendisine çekti. “Hakkını koruyacağımı biliyorsun.”

“Sana güveniyorum.”

“O halde, beni dinle. İzin ver bunu annene götüreyim. Tabii, ben hepsini izledikten sonra.”

Adrian teklifi dikkatle düşünmeye çalıştı. Gerçekten de sadece kendisine ait bir şey istiyordu ama... “Sizin de söz hakkınız var. Bunu birlikte yaptık.”

“Evet ama senin projen,” dedi Hector.

“DVD’ler havalı olurdu. Yani, satış açısından. Benim fikrim bu tabii,” dedi Loren, Hector ona dik bir bakış fırlattığında. “Yani, YouTube da süper ama büyük resme baktığında...”

“Teesha?”

* (İng.) Yeni nesil. (e.n.)

Teesha omuzlarını silktilti. “Karar senin, Hector haklı. Ama iyi bir iş çıkardık. Cidden iyi oldu.”

Adrian duvara gidip manzaraya baktı ve geri döndü. “Diyelim ki senin dediğin gibi yaptık, annem de yapım ve pazarlamayı üstlenmeyi kabul etti. DVD üstünde benim yapım şirketimin ismi olacak, dediğin gibi aynı çatı altında. Ben de baş yapımcı ve ko-reograf olarak ücret alacağım.”

“Adilane bir plan.”

“Hector yapımcı ve videografiker, Loren yapımcı ve ses teknisyeni, Teesha da yapımcı ve ışıkçı olarak ücret alacak. Ayrıca, bölüm başına ücret alacaklar.”

“Nasıl yani?” diye mırıldandı Loren ama Hector elini sallayıp onu susturdu.

“Bir de son aşamada kârın yüzde beşini.”

“Gerçekçi olmak gerekirse temsilcin yüzde iki diyecektir.”

“Pazarlık yaparız. İş o raddeye gelirse tabii.”

“Bu tür DVD’ler kaçta satılıyor? Uzunluğu yüzünden iki CD olacak.” Teesha başını kaldırıp göğe baktı. “22,95 dolar gibi bir fiyata satılıyor sanırım.”

“O, zaten bir marka,” dedi Harry. “İki CD’li bir set olursa, 29.99’dan satarız.”

“Tamam. Adrian’ın yatırımı, yapım ve üretim, kapak tasarımı ve kutu, satıcı indirimi, pazarlama masraflarını düşününce... Net 10,50 dolar diyelim ama araştırma yapmadan bu sadece bir tahmin. Böylece –yüzde iki dersek– satış başına her birimiz için yirmi bir sent artı bölüm başı ücret demektir. Belki yüz bin adet satar. O durumda, iki bin beş yüz dolar alırız. Adam başı.”

“Rizzo markası Yoga Baby’nin desteğiyle ve yeni bir ürün olduğu için...” Harry konuşurken bakışlarını Teesha’dan ayırmadı. “Bir milyon satacağını tahmin ediyorum.”

Teesha ona bakakaldı. “Tamam, yüzde iki iyi o zaman.”

“Hepiniz dâhi misiniz?”

“Biz ineğiz,” dedi Hector.

“Tamam, inekler, şimdi biraz pizza yiyelim ve neler yaptığınızı göz atalım.”

Harry her şeyi izledikten sonra, pizzalar bitmişti ama geriye hoş anılar kalmıştı. Harry geriye yaslandı. “Tamam, çocuklar. Asla naçizane olmayan fikrime göre, burada çok iyi bir şey var. Hector, bana bir DVD hazırlar mısınız?”

“Tabii. Size dosyayı e-posta olarak yollayabilirim.”

“İkisini de yap. Pazartesi öğleden sonra Lina’yla Denver’da buluşacağım. DVD’yi ona gösterip bir teklif vereceğim.” Ayağa kalkıp omuzlarını çevirerek terasa doğru yürüdü. “Tatil dönemi satışlarıyla ilgili olarak; üretmek, tanıtmak ve dağıtmak için çok geç ama ocak ayında, spor satışlarında suçluluk duygusuyla alışveriş yapanları yakalayabiliriz.”

Onlara döndü. “İnekler, ebeveynlerinize ne yaptığınızı henüz anlatmadıysanız bence anlatmanın tam vakti. Anlaşma imzalayabilmeniz için onayları gerekecek.” Cebinden gümüş kartvizit kutusunu çıkıp masaya birkaç kartvizit bıraktı. “Sormak istedikleri herhangi bir şey olursa, beni arayabilirler. Hector, dosyayı karttaki e-posta adresine yollayabilirsin. Hazırlıklı olun. Bu iş hızlı ilerleyecek.”

Hector büyük bir özenle kopyaladığı CD’nin üstüne etiket yapıştırdı. “Benim babam biliyor. Bugün olanlar dışında her şeyi biliyor. Bu arada, o da bu sektörde.” CD’yi kutusuna koyup Harry’ye uzattı.

“Tamam o zaman. Eve gitmem gerek. Pizza için teşekkürler.”

“Parasını sen ödedin,” dedi Adrian. Onu geçirmek için yerinden kalktı.

“Haklısın. Rica ederim.” Yürürlerken, Harry kolunu Adrian’ın omzuna attı. “Mimi biliyor mu?”

“Hayır.”

“Ona anlat. Sana destek verecektir.”

“Tamam ama Harry...”

“Bana güven.” Adrian’ın başını öptü. “Arkandayım.”

Adrian kapıyı kapattıktan iki saniye sonra, terastan tezahürat sesleri geldi. Sonra, beceriksizce dans ettiler.

Lina Rizzo’yu tanımıyorlar, diye düşündü Adrian. Ama Harry onların yanındaydı.

Bir perende attı.

Otuz altı saat sonra ve dokuz bin kilometre yüksekte Lina, Harry’nin dizüstü bilgisayarında iki bölüm izledi. Uçak Dallas’a doğru uçarken sodasını -buzsuz- yudumladı.

“Bunlardan yedi tane mi var?”

“Evet.”

“Tam bir saat olması için altı tane on dakikalık bölüm çekmiş olmalıydı.”

“İki CD’lik bir set. Tanıtım, açılış ve üç bölüm birinde, dört bölüm diğerinde. Temiz iki saat. On beş dakika daha büyük bir adanmışlık gerektiriyor ve ikisi birlikte otuz dakikalık bir egzersiz demek.”

“Kardiyo rutinindeki müzik neydi? Ya o kıyafet?”

“Hip-hop, Lina. Güzel, taze ve enerjik bir havası var. Eğlenceli bir rutin ve ona göre giyinmiş.”

Lina başını iki yana sallayarak diğer iki bölümü oynattı. Harry onu çok iyi tanıdığı için sesini çıkarmadı.

“Bundan haberin yok muydu?”

“Yoktu. Kendi başına yapmak istemiş. Girişimci, yaratıcı ve iş odaklı bir kız. Okulunda bu projesini gerçekleştirmesine yardım edebilecek arkadaşlar bulmuş. Hepsi iyi çocuklar.”

“Onlarla birkaç saat geçirip mi anladın bunu?”

“Evet. Ayrıca, aileleriyle de konuştum ama evet, iyi ve zeki çocuklar oldukları belli. Cidden çok zekiler,” dedi Harry. “Arkadaş edinmiş, Lina. Onlarla özel bir şey yapmış.”

“Benim şehirdışında olduğum bir zamanı bekleyip bunu yapmasına rağmen sırf onaylamamı değil, yapımcılığını da yapmamı istiyor.”

“Hayır, o istemiyor. Ben istiyorum. Bunu arkadan iş çevirmesi ya da kendi başına iyi bir şey yapmak istemesi olarak görebilirsin. Kendisini kanıtlamak için. Ortaya çıkan sonuca bakıp kendisini kanıtlamadığını söyleyemezsin. Onunla gurur duymalısın.”

Lina maden suyuna bakıp ufak bir yudum aldı. “İyi bir şey yapmadığını söylemiyorum ama...”

“Orada dur.” Harry elini kaldırdı. “Nitelendirme. Hem ikimiz de çok iyi iş çıkardığımızı biliyoruz. Seninle ve Adrian’la olan özel ilişkim bir yana, seninle halkla ilişkiler direktörün olarak konuşuyorum. Kızının şirketini kurmasına yardım edersen ve iki CD’lik bu DVD’yi basarsan, onun markasını ön plana çıkarmasına yardım edersin. Kendi ürünlerin de ön plana çıkacak.”

“Yapımcı olarak bir grup ergen.”

“Yem de bu zaten, Lina.” Harry öyle bir sırttı ki ağzına kulaklarına degecekmiş gibiydi. “Sen de benim kadar parlak altın renkli bir kancanın ne olduğunu bilirsin. Bu öykü bir sürü DVD’nin satılmasını sağlayacak. Bunu gerçekleştirebilmek için her şeyi yaparım.”

“Her şeyi yapabileceğini biliyorum.”

“İşim bu,” dedi Harry gülerek. “Ama bu? Bu, resmen parlak bir külçe altın.”

“Olabilir, olabilir. Düşüneceğim. Geri kalanını da izleyip düşünürüm.”

Haklı, diye düşündü Lina. Onun haklı olduğunu biliyordu. Sadece hemen evet demek istemiyordu.

“Geri dönüp evime uğramamış olsaydın... İki gün olmaman beni çok sinir etti.”

“Gitmem gereken bir randevu vardı. Sana daha oradan ayrılmadan söylemiştim.”

“Beni Denver’da bırakıp gittin.”

Lina onu güldürmeye çalıştığı için Harry gülümsedi. “Önemli bir randevuydu.”

“Belli ki derin, büyük bir sır.”

“Artık değil.” Harry nefesini dışarı verdi. “Marshall ve ben bir taşıyıcı anne bulduk.”

“Taşıyıcı bir anne mi?” Lina su bardağını kaldırdı ve küt diye yerine koydu. “Bir bebek için mi?”

“Evet. Sen bir şey söylemeden önce söyleyeyim, anne hamileliğinin on ikinci haftasına gelene kadar kimseye bir şey söylememeye karar verdik. Sınır o tarihti. Bir ailemiz olsun istiyoruz, Lina. O yüzden taşıyıcı anne aradık. Pazartesi sabahı onunla on ikinci haftadaki muayenesine gittik. Ve... kalp atışlarını duyduk.”

Gözleri doldu. “Kalp atışlarını duyduk ve...”

Harry ayaklarının dibindeki evrak çantasını açıp bir ultrason resmi çıkardı. “İşte, bebeğimiz. Marsh’la bebeğimizin resmi.”

Lina eğilip resmi inceledi, dolan gözlerini kırıştırdı. “Hiçbir şey göremiyorum.”

“Ben de!” Harry gözleri dolu dolu bir halde Lina’nın elini tuttu. “Ama bu oğlum ya da kızım... bunlardan biri. Yaklaşık olarak 16 Nisan’da baba olacağım. Marsh’la baba olacağız.”

“Muhteşem babalar olacaksınız. Harika olacaksınız.” Lina hostesi çağırdı. “Şampanya içmemiz gerek.”

“Tüm dünyaya ilan etmek istiyorum ama ilk sana söyledim.” Lina’nın elini sıktı. “Bana bir hediye ver ve Adrian’ın DVD’sini çıkar. Pişman olmayacaksın.”

“Duygusallaştığımda benden bir şey istemen hiç adilane değil.” Lina iç çekti. “Tamam.”

Elbette, bunu kabul etmesi kızına bir şey söylemeyeceği, uymasını beklediği tavsiyelerde ve taleplerde bulunmayacağı anlamına gelmiyordu. Dairesine girdiğinde valizlerini ana yatak odasına taşıyan bina görevlilerine bahşiş verdi. Bir duş almaktan

ve turnede mümkün olmayan o sekiz saatlik uykudan başka bir şey istemiyordu.

Ama önce daha önemli işleri halletmeliydi. Öncelikli işlerle ilgilenmemek elinde değildi. Valizlerini boşalttı, yıkanacakları ve kuru temizlemeye gidecek giysileri ayırdı, ayakkabılarını ve turnede taktığı ufak mücevher koleksiyonunu kaldırdı.

Daha soğuk şehirlerde kullandığı fularları ve ceketleri astı.

Aşağı kata inip kendisine maden suyu koydu ve içine bir dilim limon attı. Kapının açıldığını duyduğunda, işlerini tam zamanında bitirdiğini düşündü.

Mutfaktan çıkınca, hava epey serinlediği için üniformasının üstüne hafif bir mont giymiş, sırt çantasını omzuna asmış olan kızını gördü. Yüzünde temkinli bir ifade vardı.

“George döndüğünü söyledi. Hoş geldin.”

“Teşekkürler.”

Orta yolda buluşup birbirlerinin yanağına minik birer öpücük kondurdular. “Oturup şu projeni konuşalım.”

“Maddie’yle konuştum. Sen onay verdiğin için beni ve arkadaşlarımı temsil etmeyi kabul etti. Sözleşmenin yakında hazır olacağını söyledi.”

“Biliyorum.” Lina oturup ona da oturmasını işaret etti. “Bu projede sana destek verdiğin için Harry’ye teşekkür edebilirsin.”

“Ettim bile.”

“Bana danışmış olsaydın, buna gerek kalmazdı.”

“Sana danışmış olsaydım, bir işbirliği olurdu. Ben bunu kendi başıma yapmak istedim ve yaptım. Daha doğrusu Hector, Teesha ve Loren’la yaptım.”

“Ama ben onlarla henüz tanışmadım ve haklarında çok az şey biliyorum.”

“Henüz araştırmadığın neleri öğrenmek istiyorsun?”

“Onu konuşuruz. Madem böyle bir proje gerçekleştirmek istiyordun, sana tavsiye, bir stüdyo ve profesyonel bir ekip verebilirdim.”

“Senin stüdyon, senin profesyonel ekibin. Ben farklı bir şey yapmak istedim ve yaptım. Ortaya iyi bir sonuç çıktı. İyi olduğunu biliyorum. Senin stüdyon ve ekibinle olabileceği kadar şık ve rafine bir şey olmayabilir ama yine de iyi. Sen sıfırdan başlamıştın,” dedi annesinin konuşmasına fırsat vermeden. “Ben sıfırdan başlamadığımı biliyorum. Sen önemli bir şey inşa ettiğin için senin sahip olmadığın avantajlara sahibim. İşimin kolay olduğunu, sen bana kapıyı açıp desteklediğin için bu işe girmemin kolay olduğunu söyleyeceklerini biliyorum. Bir bakıma doğru olabilir ama bunu yapabileceğimi biliyordum. Kendi işimi inşa edebileceğimi biliyorum.”

“Nasıl? Ödünç ekipmanlarla ve okul arkadaşlarıyla bir çatı katı terasında mı?”

“Bu, bir başlangıç. Columbia’ya gireceğim, egzersiz bilimi ana dalını, işletme ve beslenme yan dallarını bitireceğim. Bu arada, kesinlikle hamile kalmayı düşünmüyorum ve...”

Adrian ağzından çıkan sözlere şok olup aniden susarken, Lina gerildi ve öne eğildi. “Özür dilerim, özür dilerim. Çirkin, yanlış ve kaba bir şey söyledim. Ama istediğim ya da istemediğim her şeyi gerekçelendirmemi bekliyormuşsun gibi hissediyorum. Özür dilerim.”

Lina bardağını masaya bırakıp kalktı ve terasa doğru gitti. Kapıları açıp içeri hava gelmesini sağladı. “Bana farkında olduğumdan da çok benziyorsun. Senin için talihsizlik. Video iyi; yeteneklisin, bunu ikimiz de biliyoruz. Tema ve sunum... İlginç olmuş. Harry inanılmaz reklam yapacak ve sen onun ayarladığı bütün tanıtımlara gideceksin. Doğal olarak, hepsini destekleyeceğim. Nereye gittiğine bakacağız.”

Adrian’a döndü. “Ne kadar zamandır bu proje üstünde çalışıyorsun?”

“Sanırım yaklaşık olarak altı ay fikir, rutinler, zamanlama ve yaklaşım üstünde çalıştım.”

Lina başını sallayıp bardağına doğru gitti. “Tamam, nereye gittiğine bakacağız. Duş almak istiyorum. Akşam yemeğini dışarıdan isteyebiliriz.”

“Sana şu sevdiğin nohutlu köriden yapmayı düşünüyordum. Oda servisinden ve restoran yemeklerinden sıkılmışsındır diye tahmin ediyorum.”

“Çok haklısın. Ev yemeği yemek güzel olur.”

Yoga Baby altında New Generation şirketi *Vakti Geldi* video serisini 2 Ocak’ta piyasaya sürdü. Adrian kış tatilini reklam yaparak geçirdi; Noel’i dedesi ve anneannesiyle geçirmediğine o kadar üzüldü ki bir daha Noel’de onlardan ayrı kalmamaya yemin etti.

İlk ayın satışları ona doğru yolu seçtiğini ve tırmanmaya devam edeceğini anlatıyordu.

Bir sonraki projesini planlamaya başladı.

Şubat ayında ilk ölüm tehdidini aldı.

Lina beyaz kâğıdı inceledi. Blok baskıyla, siyah ve kalın harflerle bir şiirden oluşuyordu.

Bazıları mezar taşının üstüne güller koyuyor,

Hepsi esir olmuş derin bir hüzne.

Ama senin ne çiçeklerin ne de mezar taşın olacak,

Çünkü yalnız olacaksın seni öldürdüğümde.

“Bunun içindeydi.” Adrian titreyen eliyle zarfı annesine uzattı. “DVD hayran mektupları için kiraladığımız posta kutusuna gelmiş. İade adresi yok.”

“Tabii ki yok.”

“Posta damgasında Columbus, Ohio diyor. Neden Columbus, Ohio’da yaşayan birisi beni öldürmek istesin?”

“Öldürmek istemiyor. Sadece mide bulandırmak istiyor. İlk kez bu tür bir mektup geldiğine şaşırdım. Harry benimkileri dosyalıyor.”

Annesinin bu sözleri Adrian'ı en az şiir kadar hayretler içinde bıraktı. "Tehditler mi? Bir dosya dolu tehdit mektubun mu var?"

Lina bir havlu aldı. Adrian spor odasına girdiğinde yeni bir rutin üstünde çalışıyordu.

"Tehditler, bir o kadar çirkin cinsel imalar, sıradan adilikler." Mektubu ona geri verdi. "Bunu zarfa koy. Rapor edip bir kopyasını çıkaracağız. Orijinali polis alacak. Ama sana hiçbir şey bulamayacaklarını söyleyeyim. O yüzden, dosyaya koyup kaldıracacağız ve unutacağız."

"Birisinin ölmem gerektiğini söylediğini unutacak mıyım yani? Neden birisi ölmemi istiyor?"

"Adrian." Lina havluyu omzuna atıp su şişesine uzandı. "Pek çok insan normal değil. Kıskanç, takıntılı, öfkeli ve mutsuzlar. Sen gençsin, güzelsin, başarılısın. Televizyona çıkıyorsun, *Seventeen* ve *Shape* dergilerinin kapaklarını süslüyorsun."

"Ama... Bana hiç tehdit aldığını söylememiştin."

"Bir anlamı yok ki. Bunun için endişelenmenin de bir anlamı yok. Bunu Harry'ye vereceğiz. O bu işi halleder."

"Yani ölüm tehditleri sadece geri kalan mektupların bir parçası mı?"

Lina havluyu asıp şişeyi kenara koydu. "Sadece bunun son mektup olmayacağını ve alışacağını söylüyorum. Harry'yi ara. O ne yapması gerektiğini bilir."

Adrian odadan çıkarken arkasına baktığında, annesinin tekrar aynalı duvara dönüp bir *burpee* serisine başladığını gördü.

Harry'yi arayacağım, diye düşündü. Ama buna asla alışamayacaktı.

ALTINCI BÖLÜM

Noel'i telafi etmek isteyen Adrian, yazın iki haftasını anneannesi ve dedesiyle geçirdi. Maya'yla yeniden bağ kurdu, yaşlanmış olan Tom ve Jerry'yle oynadı ve anneannesi ve dedesiyle bahçede ve mutfakta vakit geçirdi.

Onlar da bir başka video çekebilmeleri için New York'lu üç arkadaşına evlerini açtılar.

Adrian, anneannesi ve dedesinin büyük verandada oturmuş, bir açık hava yoga rutini bölümünü çekişini nasıl izlediklerini hiçbir zaman unutmuyacaktı. Sabahları aşağı kata indiğinde anneannesi ile Teesha'nın mutfakta kahve içerken nasıl sohbet ettiklerini de.

Sonra, sonbaharla birlikte okul başladı ve rengârenk yapraklar geldi. Harry mektuplarını gözden geçirmek istediği halde, Adrian hepsini kendisi kontrol etmek istemişti. Çirkin ve müstehcen olanlar vardı ama iyi olanlar onları gölgede bırakıyordu.

Kötü olanları unutmuyordu ama bir kenara koyuyordu.

FOGGY BOTTOM, DC

Ama şair onu unutmamıştı. Onunla ilgili anıları öfkeli ve sabırla beyninde yaşıyordu. Ama daha vakit vardı, çok vakit vardı. Hem başkaları da vardı. Ondan önce gelecek pek çok kişi vardı.

Adrian bir kreşendo, en yüksek noktaydı. Ama kreşendodan önce, başlamak gerekiyordu.

Bir listeden, birinci kişi olarak birisini seçmesi gerekiyordu. Adrian Rizzo sonuncu, Margaret West ilk olacaktı.

Her şey takip etmekle, avlamakla, izlemekle ve kaydetmekle başlamıştı. Müthiş bir heyecandı! Planlamanın bu kadar heyecan verici olabileceğini kim bilebilirdi? İyi planlanmış, basit bir son her açıdan en iyisi gibiydi. Sessiz evin civarında aheste yürüyüşler, bilgisayarın başında geçirilen saatler. Avı yemek yerken, gülüp içerken, şık bir restoranda yemek yiyen bir başka müşteriydi sadece.

Zamanının tükenmek üzere olduğundan habersiz nasıl da hareket ediyordu... Bir kaşık tatlıyı tadıyor, keyifle gözlerini deviriyor ve sonradan bacaklarını iki yana açacak kadar şanslı olacağı adamla nasıl gülüyordu.

Boşanmış, erkek arayan kadın. İşte, o Maggie'ydi!

Planları uygulamaya geçtiğinde, kalp nasıl da kan pompalıyordu. Beceri ve pratik her zaman iç içe geçiyordu. O sessiz, uykuya dalmış olan evin alarmını kes. Gölgelemin arasında kimseciklere görünmeden arka kapının kilidini aç.

Evin içinde yürümek, merdivenlerden süzülürcesine çıkmak da ayrı bir heyecandı. Önceki gece ışıkların söndüğü odaya doğru git.

Yatak odası orası.

Uyuyor. Mışıl mışıl uyuyor. Onu uyandırıp tabancayı göstermeye ve nedenini söylemeye direnmek çok zor.

Silahı titretmeden tutmak için iki el. Ellerim gergin olduğum için değil, heyecanlı olduğum için titriyor. Katışıksız bir heyecan.

Susturucu olduğu için tabanca ilk seferinde neredeyse hiç ses çıkarmadı. İkinci elde biraz daha çok, üçüncü elde daha da yüksek ses çıktı. Sırf eğlencesine dördüncü eli de ateşledim.

Vücudu irkilir gibi olmuştu. Boğazından yükselen o cılız ses karanlık odada nasıl da yankılanmıştı.

Korkunç bir olay, diyeceklerdi. Kendi yatağında öldürölmüş! Hem de bu kadar güzel bir mahallede. Ne kadar güzel bir kadın!

Ama o sürtüğü gerçekten tanımıyorlardı, öyle değil mi?

Polisi şüphelendirmemek için -geri zekâlılar- bir iki şey çaldım. Hatıralıklar.

Eserimin fotoğrafını çekme fikri aklıma geldiğinde çok geçti. Sessiz evden bloklarca ötedeydim.

Bir dahaki sefere. Bir dahaki sefere sonradan bakabileceğim fotoğraflar olacaktı.

Adrian ikinci videosunu ocak ayında piyasaya sürdü ama ehliyet almak için ısrar etti, satışlardan elde ettiğı kârla satın aldığı arabayla Maryland'e gidip Noel'i tepedeki evde geçirdi.

Birkaç görüntölü görüşme yapmaya ve telefona çıkmaya razı geldi ama Noel'i Traveler's Creek'te geçirecekti.

Lina tatil dönemi dahil o ayın büyük bir kısmını Arubada çekimlerde geçirdi.

İkinci şiir ilki gibi şubat ayında geldi ama bu seferkinin üstündeki posta damgası Memphis'e aitti.

Çok özel ve seçkin olduğunu sanıyorsun,

Ama sen bir sahtekârsın ve eksiksin.

Günün birinde bir yalanı yaşamamanın cezasını çekeceksin.

O gün benim elimden gelecek ölümün.

Bu sefer, Lina'ya mektuptan söz etmedi. Lina'nın dediğı gibi, bunun ne anlamı vardı? Kendi dosyası için bir kopyasını çıkarıp orijinali Harry'ye verdi.

Okula ve bir sonraki videosu için bir tema bulmaya odaklandı. Ayrıca, Teesha Columbia'ya, Loren Harvard'a ve Hector UCLA'ya kabul edildikten sonra Columbia'ya kabul edilmeyi ta-
kını haline getirmemeye çalıştı.

Elbette, yedek üniversiteler düşünmüştü. Aptal değildi. Ama Columbia'ya gitmek istiyordu. Teesha'yla oda arkadaşı olmak is-
tiyordu.

Bunları istiyordu.

Columbia'dan gelen kabul paketini açtığında, tripleksin üç
katında da dans etti.

Anneannesini ve dedesini aradı, arkadaşlarına ve Harry'ye
mesaj çekti. Annesi Las Vegas'ta bir davete katıldığı için, kabul
mektubun bir kopyasını onun çalışma masasına koydu.

Zerre kadar üzülmeyen liseye veda etti ve izleyeceği yolun bir
sonraki aşaması olarak düşündüğü hayatına başladı.

Adrian üniversiteye stratejik bir şekilde saldırdı. Hedeflerini des-
teklediğini hissettiği seçmeli dersler aldı, enerjisini öğrenmeye
ve iyi notlar almaya yönlendirdi ve yaz aylarını video çekimleri
ve Maryland'a yaptığı uzun ziyaretlere ayırdı.

Bir sürü planı vardı ve Columbia'daki son senesine geldiğin-
de, bunların birçoğunu gerçekleştirmişti. Teesha'yla kampüse
yürüme mesafesinde olan bir daireyi paylaşıyorlardı, kirayı da
Adrian'ın DVD'sinden gelen senelik kârla ödüyorlardı.

Kendi fitness ve spor giysileri serisi için moda tasarımı oku-
yan başka bir öğrenciyle birlikte çalışmaya başladı.

Teesha umarsızca âşık olduğunu ya da şehvet hissettiğini
düşünüp vazgeçerken, Adrian flört hayatında ciddi bir adım
atmıyordu.

Aşk için vakti yoktu. Şehveti sadece daha basit bir mesele
olarak değil, aynı zamanda tatmin ve gevşeme hissiyle birlikte
sağlıklı bir hayatın bir parçası olarak gördü. Tabii, güvenli bir
şekilde ve talepler olmadan yaklaşıldığında.

Annesiyle olan iş ilişkisi karmaşık olsa da bu durum, her iki markayı da güçlendirmişti. Özel ilişkileriye Adrian'a göre her zamanki gibi mesafeli ama dostaneydi.

Biri diğerini sinirlendirmediğinde.

Rüzgârlı bir şubat gecesi, Adrian senelik "Çirkin Sevgililer Günü" kartı olarak düşündüğü kartpostalla ilgili endişelerini aklından atmaya çalışarak restorana girdi. Bu seferkinin üstündeki posta damgası Boulder'a aitti ve aldığı altıncı tehdit mesajıydı. Bunları yollayan kişinin eyleme geçmemesi, olayın tırmanmaması da onu rahatlatmıyordu. Bu kişinin istikrarlı bir şekilde tehdit mektupları yolluyor olması onun son derece odaklı ve fazla takıntılı birisi olduğuna işaret ediyordu.

Az kalsın temsilcisi ve Harry'yle olan akşam yemeği toplantısını iptal edecekti ama çantasını kurşun gibi ağırlaştırmış olan son şiirle kapıdan çıkmayı başarmıştı.

Her zamanki gibi herkesten önce oraya vardığı için yemek salonunda bir masada tek başına oturmaktansa sinirlerini yatıştırmak için barda bir kadeh içki içmeye karar verdi. İçerideki konuşma sesleri ve enerji ona iyi geldi. Hostese ismini söyledi ve koyu ahşap panelli ve tuğla duvarlı bara girdi. Tam bir tabureye oturacakken, iki kişilik masalardan birinde tanıdık bir yüz gördü.

Raylan, Savannah'daki üniversitesine gitmeden önce onu birkaç kere görmüştü. Maya ona son haberleri verdiği için, Raylan'ın Marvel Comics'de staj yaptığını ve bu sayede New York merkezinde bir ressam olarak başlangıç seviyesinde bir pozisyon kapıldığını biliyordu.

Yatak odasının duvarları resimlerle dolu olan çocuk, Adrian'm hayallerini süslediğini tahmin ettiği yerde çalışıyordu. Yanındaki dünyalar güzeli sarışın da üniversitede âşık olduğu ve Adrian gibi üniversitede son senesini tamamlarken bir uzak mesafe ilişkisi yaşadığı kız arkadaşı olmalıydı.

Tereddüt etti; birbirlerine o kadar dalmışlardı ki ay ışığının aydınlattığı ıssız bir sahildeymiş gibi davranıyorlardı. Ama Adrian en yakın arkadaşının ağabeyini görmemiş gibi davranamazdı. Masalarına doğru giderken, ikisinin de ressamlara benzediğini düşündü. Koyu kumral saçları gömleğinin yakasından taşan Raylan ve sarı saç örgüsü beline kadar uzanan ismini hatırlayamadığı kadın.

Adrian onlara doğru giderken, Raylan başını o yöne çevirdi ve yeşil gözleri şaşkınlıkla yüzünü taradıktan sonra onu tanıdı.

Adrian hafif bir heyecan hissetti ama zaten Raylan'ın gözleri her zaman bu etkiyi bırakırdı.

"Aa, merhaba Adrian."

"Sana da merhaba, Raylan. New York'ta çalıştığını duydum."

"Evet. Lorilee Winthrop, bu Maya'nın en iyi arkadaşı, Adrian Rizzo. Adrian, bu da Lorilee, benim..."

"Nişanlısı. Daha bugün nişanlandık!" Lorilee'nin sesindeki heyecan bile insanın gözlerinin önüne manolyaların, İspanyol yosunlarının ve verandalarda yudumlanan soğuk tatlı çayın gelmesine neden oluyordu. Lorilee üçüncü parmağındaki şirin bir elmas taşı olan yüzüğünü göstermek için elini uzattı.

"Aman Tanrım." Adrian içgüdüsel bir şekilde onun elini tutunca, sıcaklığı ve heyecanı hissetti. "Çok güzel. Tebrikler. Vay canına, Raylan, tebrik ederim. Maya'nın bunu bana söylemediğine inanamıyorum."

"Henüz kimseye söylemedik."

"Ben çok boşboğazımdır. Elimde değil."

"Bana bir iyilik yap da Maya'ya önce sana söylediğimizi söyleme. Anlarsın ya," dedi Raylan. "Sana söylediğinde şaşırmış gibi yapabilirsin belki."

"Evet, bunu yapabilirim. Nişan hediyem olarak kabul edin."

"Oturmak ister miydin?" dedi Lorilee. "Maya senden çok söz etti; anneannenle ve dedenle tanıştım. Çok tatlılar, değil mi? Ah,

DVD'lerine bayılıyorum. Ay, bir türlü susamıyorum. Raylan, canım, Adrian'a bir sandalye çek."

"Yok, yok, teşekkürler. Birileriyle buluşacağım. Biraz erken gelmişim."

"New York'ta yaşıyorsun. Önümüzdeki ilkbahar buraya taşınacağıma inanamıyorum."

Raylan nişanlısına dünyadaki ya da gezegendeki tek kadınmış gibi bakıyordu. Adrian gıptayla onlara bakarken, içinde bir şeylerin kıpırdadığını hissetti.

"Belki anlamamışsındır ama Lorilee güneyli bir kız."

"Sahi mi? Asla tahmin edemezdim. Ayrıca, duyduğum kadarıyla bir ressammışsın."

"Olmayı deniyorum. Esas sanat öğretmeni olmak istiyorum. Çocukları çok seviyorum. Raylan, canım; bir düzine çocuğumuz olacak."

Raylan ona gülümsedi. Adrian koyu deniz yeşili gözlerinde yıldızlar sayabildiğine yemin edebilirdi.

"Belki yarım düzine olabilir."

"Pazarlık ediyorsunuz galiba," dedi Adrian gülerek. Çocukluğundan tanıdığı Raylan'ı yarım düzine çocukla hayal etmeye çalıştı.

Garip şekilde bunu hayal edebiliyordu.

"Raylan, annen ve Maya bu habere çok sevinecekler. Sana tapıyorlar," dedi Lorilee'ye.

"Ah! Ne tatlısın."

"Doğruyu söylüyorum. Maya bana da senden çok söz etti ve söylediği şeylerden biri Raylan için fazla iyi olduğun."

"İşte, bu daha doğru," dedi Raylan. "Haziranda resmi olarak evlendikten bir sene sonrasına kadar buna inanmazsa rahatım demektir."

"Çok şapşalsın." Lorilee masanın üstünden eğilip onu öptü.

“Artık akşam yemeği toplantıma gitsem iyi olacak. Rastlaştığımızı çok sevindim. Maya ne düşünüyorsa düşünsün, ikiniz birlikte kusursuz gözüküyorsunuz. Tekrar tebrikler.”

“Seninle tanışmak çok güzeldi.”

“Seninle de.”

Adrian uzaklaştı ve temsilcisi ile Harry’ye hızla sarıldı. Masalarına oturmadan önce Raylan’ın masasına bir şişe şampanya yolladı.

Birlikte kusursuz gözüküyorlar, diye düşündü yine. Mutlulukları o kadar bulaşıcıydı ki çantasındaki şiiri unutmuştu.

Üç gün sonra, Lorilee’den bir teşekkür notu –ön tarafına elle lale resimleri çizmişti– geldi.

Sevgili Adrian,

Şampanya için çok teşekkür ederiz. Çok düşünceli, çok beklenmedik bir jestti. Sana şahsen teşekkür etmek istedik ama toplantını bölmeyelim dedik.

Tanıştığımızı çok mutlu oldum. Hem de hayatımın en mutlu gününde.

Jan ve Maya seni çok seviyorlar ve ben de onları çok seviyorum. Yani, bu bağlantı yüzünden seni de çok seviyorum. Umarım bir sakıncası yoktur.

Egzersizlerini yapmaya devam edeceğim. Nikâh gününde harika görünmeme yardım olacaklar.

Tekrar teşekkürler, Lorilee (müstakbel Bayan Wells!)

Adrian duygusal olduğunu düşünmezdi ama kart o kadar tatlıydı ki saklamaya karar verdi.

İlkbaharda mezun olduktan sonra, yeni bir video çekimine daldı. Daha önceki çekimlerde yer alması için dansçılar ve eğitimler tuttuğu halde, bu sefer Teesha ve Loren’la çalıştı.

“Salak gibi gözükeceğim.”

Üstünde bir eşofman altı ve New Gen tişörtü olan Loren artık bir doksan boyundaydı. Zayıflamıştı, ateş kızılı saçlarını Teesha'nın avukat saç modeli dediği tarzı idare edecek kadar uzatmıştı.

“Hayır,” dedi Adrian. “Provalarda gayet iyiydin. İşaretlerime uy yeter.”

“Bir anda ritim hissim olsun diye işaret veremezsin ki. Kardiyo dansı kısmını mahvedeceğim. Neden Latin tarzı, Ads? Kalçalarımızı falan sallayacağız.”

“Çünkü eğlenceli.” Adrian arkadaşının karnını dürtükledi. “Hem harika gözüküyorsun. Kaç kilo verdin?”

Loren gözlerini devirdi. “Üniversitenin ilk senesi beş kilo aldığımdan ve sen telefonda popomla dalga geçmeye başladığından beri on iki kilo verdim.”

“Bana beş kilo alma şansı vermedi bile. Telefonda ha?” Teesha ona bakıp gözlerini devirdi. “Oda arkadaş olma klyaslanamaz.”

“İyi gözüküyorsun.”

Teesha kalçalarını döndürdü ve örgülerini kestiğinden beri abanoz rengi bir hale gibi bıraktığı saçlarını kabarttı. “Evet. Kesinlikle iyi gözüküyorum. Bu kıyafetin hakkını veriyorum doğrusu.”

“Görebildiğimiz kadarını,” dedi Hector yine çekim alanında dolanarak.

Teesha'nın üstünde siyah renkli dar bir şort, parlak pembe şeritli siyah bir spor sutyeni vardı ve beline pembe renkli kapüşonlu bir New Gen kazağı bağlamıştı.

“Biliyorum, gösteriş yapıyorum.”

“Hı-hı.” Bir keçi sakalı ve kısa bir at kuyruğu olan Hector tel çerçeveli gözlüğünü yukarı itti. “Burada güvercinler var.”

“Ambiyans yaratıyor.”

Adrian sırf bu yüzden bazı yerlerde çatısı delik olan o eski binayı seçmişti. Henüz gerçek bir stüdyoda ya da şık bir spor salonunda çekim yapmamıştı ve geri bildirimler izleyicilerinin seçtiği daha sade mekânlara bayıldığını gösteriyordu.

Bir siren sesi duyulduğunda sıırttı. “Otantik bir ambiyans. Profesyonel sporcular yerine iki sıradan dansçım var.”

Işık ve ses ekibi ve Hector’ın asistanları dışında.

Yine de sonuç olarak arkadaşlıklarını pekiştiren ve hayallerini destekleyen bir çatı katı dairesinde geçirilen bir hafta sonundan farksızdı.

“Tamam, ilk olarak otuz dört dakikalık kardiyo dansı var.”

Adrian kendinden kemerli şeker pembesi bir şort, kalın askılı, siyah şeritli, pembe renkli bir spor sutyeni giymişti. O rutin için omuz hizasındaki saçlarını serbest bırakmıştı.

Yerine geçti ve Hector’ın –o gün yönetmen rolünü de üstlenmişti– işaretini bekledi. Hector’ın kamerasına bakıp gülümsedi.

“Merhaba. Ben Adrian Rizzo. *Vücudunuz İçin* serisine hoş geldiniz. İki CD’den oluşan bu set Latin ezgileri eşliğinde eğlenceli ve zorlu bir kardiyo dansından oluşuyor. Merkezi kaslara odaklanan otuz dakikalık bir rutin, hafif ve orta ağırlıklarla güç antrenmanı ve bütün kasları çalıştıran otuz beş dakikalık bir bonus bölümü var. Son olarak otuz beş dakikalık bir yoga rutini yapacağız. Bugün New York şehrindeyiz.” Tepelerinden uçan bir güvercine baktı. “Bize buranın doğal halkı eşlik ediyor. Yanımda arkadaşlarım da var. Teesha.”

Teesha hızlı bir selam çaktı.

“Ve Loren.”

Loren bir Vulkan selamı vermek için elini kaldırınca Adrian güldü. “Unutmayın, bu videonun herhangi bir yerinden başlayabilir, rutinleri birlikte yapabilirsiniz. Sizin için nasıl kolaysa öyle yapın ama mutlaka yapın çünkü bu rutinler vücudunuz için.”

Rutinlerin işe yaradığını hissedebiliyordu. Teesha'nın güldüğünü, Loren'in mırıldanarak hareketleri saydığını duyduğunda anlamıştı.

Merkezi kasları çalıştırırken Loren sırtüstü minderine yıkıldığında ve annemi istiyorum dediğinde işe yaradığını anlamıştı.

Çekimler tam üç gün sürdüğünde ve Adrian ile Teesha'nın dairesinde yerde pizza ve şarapla sona erdiğinde de anlamıştı.

"Karın kaslarım hâlâ acıyor," dedi Loren.

"Kaslarını uyandırdık."

Loren pizzasından kocaman bir ısırık aldı. "Ama kaslarım uykuya geri dönmek istiyor. Belki sonsuza dek. Bir dahaki sefere kamerayı ben idare edeyim de Hector kendi ter birikintisinde boğulsun."

"Ben kamera arkası tarzı birisiyim." Hector zamanla seveceğini umduğu şarabından bir yudum aldı. "Önümüzdeki iki ay boyunca Kuzey İrlanda'da kamera arkasında olacağım."

Teesha oturduğu yerde doğruldu. "Ne için?"

"Bir HBO serisi. B-roll ekibinde asistan olarak çalışacağım ama orada olacağım." Kocaman bir gülümsemeyle onlara baktı. "Hollywood, bebeğim. Daha doğrusu, Kuzey İrlanda versiyonu."

"Süper bir haber." Loren parmağını ona doğrulttu. "Büyük bir başarı bu."

"Önemli işlere doğru gidebilecek bir adım. Beni video grafikeriniz olarak devre dışı bırakmayın." Hector da parmağını Adrian'a doğrulttu.

"Asla. Tanrım, Hector Sung, müthiş bir haber bu! Ne zaman gidiyorsun?"

"Önümüzdeki hafta başlayacağız ama yarından sonraki gün gidip biraz gezeceğim. Bu yaz siz de gelmelisiniz."

"Tabii. Sanki Queens'e davet ediyorsun." Teesha başını salladı. "Yaz okuluna kalacağım, Hec. Bir an önce işletme yüksek lisans diplomamı almam gerek."

“Sonra benim işletme müdürüm olacak. Loren hukuk okulu-
nu bitirip avukatlık sınavım geçince avukatım olacak. Plan bu”
Adrian kadehini şerefe kaldırdı. “Grubu bir arada tutacağız.”

Sonraki birkaç ay boyunca, Adrian programlara katıldı, anneannesini ve dedesini ziyaret etti, yeni spor giysileri serisi için reklam çalışmaları yaptı ve yeni bir proje üstünde çalıştı.

Haftada bir yayımlanan bir fitness blogu ve Haftanın Beş Dakikalık Egzersizi ismini verdiği kısa bir canlı yayını vardı.

Dünyanın herhangi bir yerinden yayın yapabildiği için –Hector ona bir ara bunu nasıl yapacağını öğretmişti– genellikle bu yayına birisini daha ekliyordu. Bulunduğu yerdeki market sahibi, sokakta köpeğini yürüyüşe çıkarmış olan birisi, devriye gezen bir polis (sonradan birkaç ay onunla özel olarak görüşmüştü).

Ama en sevdiği ve sonraki senelerde defalarca izleyeceği yayınlarından biri de anneannesinin yer aldığıydı.

Dışarıda bir karış kar varken, şöminedeki odunlar çıtır çıtır yanarken ve büyük ev Noel süsleriyle parıldarken, Adrian kamerasını mutfığa kurdu.

“Sadece eğlenmene bak,” dedi Sophia’ya.

“Mutfak yemek yapmak, bir araya gelmek, yemek yemek içindir.”

Adrian kamerasını ayarlardı. “Yemek pişirip bir araya geldikten ve yemek yedikten sonra da hareket etmek gerekir.” Kameradan tatmin olan Adrian anneannesine gülümsedi.

“Harika gözüküyorsun. Hayır, Muhteşem gözüküyorsun.”

Sophia buna inanmıyormuş gibi elini salladı ve gülüp saçlarını arkaya savurdu. “Bu kıyafet yüzünden. Senin tasarımın.”

“Şey, benim markam, Ama içinde kimin olduğu önemli.”

Koyu yeşil destekli bluz, yeşil, mavi, pembe renkli kısa bir tayt ve pembe kısa bilekli spor ayakkabılar ona gerçekten de yakıştı, diye düşündü Adrian.

“Bu videoların nasıl olduğunu biliyorsun, öncekileri izledin. Beni izle yeter. Söylemek istediğin bir şey olursa söyle. Kolay, eğlenceli ve hızlı bir rutin.”

“Kendime şimdiden acıyorum.”

Adrian bir kahkaha atıp cebindeki uzaktan kumandanın kayıt tuşuna bastı. “Bu haftanın beş dakikalık egzersiziyle karşınızdayım. Muhteşem Sophia Rizzo’yla, yani anneannemle birlikteyim. Şu anda onun –ve dedemin– mutfak melekleri gibi yemek pişirdikleri mutfaklarındayız. Dedem Maryland dağlarındaki restoranlarında hamur açmakla uğraşıyor. O yüzden, anneannem ve ben tatil yemeklerimize biraz mola verip hareket edeceğiz ve kalp atışlarımızı hızlandıracacağız.”

“Hazır mısın, anneanne?”

Sophia doğrudan kameraya baktı. “Benim fikrim değil ama hayattaki tek torunum o. O yüzden...”

“Dizleri belimizden yukarı çekerek yerimizde adım atıyor, karın kaslarımızı çalıştırıyoruz. İşte, böyle anneanne. Kimse tatil yemeklerinden mahrum kalmayacak. Dom ve Sophia Rizzo’nun yemeklerini yiyeceğim için ben kesinlikle mahrum kalmayacağım. Yemekleri fazla kaçırırsanız da –aşırıya kaçmayın– sonradan hareket etmeyi unutmayın.”

“İnsanların bu zavallı yaşlı kadını görmesine sadece senin hatırın için izin veriyorum.”

“Hah! Zavallı yaşlı kadınmış. Evet, sıra popolara geldi. Çömelip kalkıyoruz. Bunu nasıl yapacağını biliyorsun, anneanne. Poponu geriye at. Popo kaslarını sık.”

Adrian *lunge* hareketine geçtiğinde anneannesinin ona pis bakışlar fırlattığını görebiliyordu. Sonra hareketleri birleştirdi, geriye doğru saydı ve kalçalarını çevirerek ve bir esneme hareketi yaparak rutini tamamladı.

“İşte, bu kadar. Alışveriş sırasında, kek pişirirken, hediye sararken, yemek yerken beş dakika mola verin. Şanslıysanız muhteşem anneannem kadar fit olabilirsiniz.”

Adrian kolunu anneannesinin beline doladı. "Ne kadar güzel, değil mi? Bu DNA'ya sahip olduğum için çok şanslı değil miyim?"

"Bana iltifat ediyor çünkü dediklerinin hepsi doğru." Sophia gülerek torununa sarıldı ve onu yanağından öptü. "Bir kurabiye yiyelim."

"Haydi." Adrian başını çevirip yanağını anneannesinin yanağına dayadı ve kameraya gülümsedi. "Mutlu Noeller ve iyi tatiller dileriz. Unutmayın. Fit, hareketli ve muhteşem kalın. Seneye görüşürüz!"

Adrian uzaktan kumandanın düğmesine bastı. "Kusursuzdun!"

"Görmek istiyorum. Baştan oynat."

"Elbette. Ama kurabiye yerken."

"Yanında şarap içerken."

"Evet. Seni çok seviyorum, anneanne."

ERIE, PENNSYLVANIA

Aralık ayının sonlarına doğru soğuk ve bulutlu bir gecede, dantel parçaları gibi gökyüzünden süzülen kar taneleri arasında, şair parlak mavi renkli sedanın arka koltuğuna sığındı.

Araba alarmı, kilitler... Araştırma yapınca bunlar çocuk oyuncakıydı.

O heyecanı son yaşadığından beri aradan uzun zaman geçmişti ama dikkatli seçim yapması gerekiyordu. Yine tabanca kullanacaktı; diğerlerinde bıçak ve sopa kullanmıştı. Ama tabanca ateş aldığı anda elinde adeta canlandığı için bunu seçmişti.

En sevdiği araçlardan biriydi.

Acı da öyle.

Bir sürtük olduğunu kanıtlamamış mıydı? O sırada bile o ucuz otel odasında kocası olmayan birisinin içine girip çıkmasına izin vermiyor muydu? Keyif aldığını umdu çünkü son kez bir şey hissediyor olacaktı.

Sana Mutlu Yıllar dileği yok kaltak.

Bir gölge gibi simsiyah giyinmişti ve sürtük nihayet kapıyı açtığı anda karanlıkta görünmez olmuştu. Odanın ışığı onu aydınlattı. Kadın, odadaki pislik herife bir öpücük fırlattı ve arabasına gelene kadar gülümsedi.

Uzaktan kumandalı anahtarına bastı ve arabaya binip direksiyonun başına geçti.

Kadının gözleri dikiz aynasında bir an için, mermi beynine saplanmadan önce irileşti.

Her ihtimale karşın bir el daha ateş etti. Sıra artık bir gelenek haline gelmiş olan fotoğrafı çekmeye gelmişti.

Birkaç saniye sonra, havada süzülen kar tanelerinin arasında üç blok öteye park ettiği arabasına doğru sakın sakın yürüyordu.

Aklından tek bir düşünce geçiyordu.

Herkese mutlu Noeller ve iyi geceler.

Şubat ayında, Adrian şiiri açtı. Şiirler onu her zaman üzüyordu ama bu seferki nefesinin kesilmesine, titreyerek bir sandalyeye oturmasına neden oldu.

Son numaran yaşlı kadın, saçları kızıla boyalı.

Onu sergileyip poz verdirmen bulandırıyor midemi.

Dikkat et ilerlemek için kimi kullandığına,

Yoksa senin gibi ölüm olur sonları.

Adrian her zamanki gibi bunu rapor etti ve kendisine bir kopya çıkardı. Ama bu sefer Traveler's Creek polisini de aradı.

Sonra, anneanesi ile dedesini aradı. Epey uğraşması gerekti ama en sonunda onları bir alarm sistemi taktırmaya ikna etti.

Dairesinde volta atarken ve Teesha'nın bir an önce eve dönmesini dilerken, aradan yedi sene geçtiğini düşündü. Nasıl bir insan yedi sene boyunca her sene hastalıklı şiirler yazıp yollayabilirdi?

Şiirler gibi hastalıklı bir insan, dedi içinden. Kesinlikle blogu nu ve gözler önündeki hayatını takip eden birisiydi.

“Ayrıca, bir ödle,” diye mırıldandı.

Bunu unutmaması gerekiyordu. Onu üzmemek ve kaygılandırmak isteyen bir ödle. Bu kişinin onu korkutarak tatmin olması na izin vermeyeceğini biliyordu ama üzülmemek ya da kaygılanmamak elinde değildi.

Pencerenin önüne geçip yoldan geçen arabaları ve kaldırımlarda hızlı hızlı yürüyen insanları izledi.

“Neden ortaya çıkmıyorsun?” diye mırıldandı. “Her kimsen, her neredeyse, orta çık da yüz yüze hesaplaşalım.”

Yağmur serpiştirmeye başlayınca, hava birden karardı.

Beklemekten başka yapabileceği bir şey olmadığını biliyordu.

YEDİNCİ BÖLÜM

Adrian, Raylan'ın nikâh töreni için bir davetiye almayı beklemiyordu ve davetiye geldiğinde başka bir işi olduğu ve gidemeyeceği için çok üzölmüştü.

Bir seneden biraz daha uzun bir süre önce nişanlarını kutlayan çifte rastladığı rüzgârlı geceyi düşündü. Aklına Lorilee'nin ona yolladığı, ön tarafına lale çiçekleri yaptığı kart geldi.

Davetiyeye üzülererek gelemeyeceğini işaretlemek yerine oturup anneannesinin bir not yazma geleneğini izledi.

Lorilee,

Eminim ki nikâh planlarıyla meşgulsündür ama üzülererek bu özel gününüze katılamayacağımı haber vermek istedim. O hafta sonu Chicago'da olacağım. Size iyi dileklerimi sunmak için orada olamayacağımdan dolayı özür dilerim.

Geçen sene tanıştığımızda, birlikte ne kadar güzel göründüğünüzü düşünmüştüm. Hiç şüphesiz, Maya benimle o güzel günün ayrıntılarını paylaşır. Nedimen olacağı için çok heyecanlı.

Harika bir ailenin bir parçası olacaksın.

Lütfen, Raylan'a tebriklerimi ilet ve iyi dileklerimi kendin için kabul et. Evlilik kutlamasının böyle yapıldığından emimim. Her halükârda, ikinizin çok mutlu olacağını biliyorum.

Her anın tadını çıkarın.

Sevgilerimle,

Adrian

Notu postaya verirken, seneler sürecekt dostane bir yazışma başlattığını bilmiyordu.

BROOKLYN, NEW YORK

İşler çok yoğun olduğunda bile –ki genellikle öyleydi– Raylan hayatına bayılıyordu.

Çoğu zaman Lorilee ile birlikte kendilerini çocukları üniversiteden mezun olduğunda oturmayı planladıkları Brooklyn'deki eski müstakil evi tadilattan geçirirken buluyorlardı. Ama devasa tavan arası, küf kokulu bodrum katı ve gıcırdayan merdivenleriyle birçok sorunu olan iki katlı eski tuğla cepheli ev onlara gerçekten de çok uygundu.

Belki ilk çocukları dünyaya geldikten sonra o evi satın almış olmaları çılgınlıktı ama ikisi de onu eve, bir yuvaya getirmek istemişlerdi.

Belki Raylan marangozluk becerilerini sınıadığı, boya badana becerilerini geliştirdiği ya da karısıyla birlikte karo döşemeyi öğrendiği beş sene boyunca sözüm ona boş vakitlerini fazlasıyla eve harcamıştı ama buna razıydılar.

İkisi de ailelerini bahçesi olan bir evde, karakterli bir mahallede yetiştirmek istiyordu. Evlendikten on üç ay sonra Bradley dünyaya geldiği için, büyük bir iyimserlikle eski evi satın almışlardı.

İki sene sonra, Mariah dünyaya gelmişti.

Evi biraz daha tadilatıtan geçirip en azından bir oda daha ekleyene dek çocuk yapmaya kısa bir ara verme konusunda anlaşmışlardı. Bir de Raylan'ın iki arkadaşıyla birlikte kurduğu çizgi roman yayınevi borçtan kurtulana kadar.

Bradley anasınıfına, Mariah anaokuluna başladığında, Lorilee lisede sanat derslerine girdiğinde ve -nihayet- Triquetra Comics şirketi borçtan kurtulunca, üç numaralı çocuğu denemeye karar vermişlerdi.

Raylan toplantılarla, strateji seanslarıyla ve seansları ayarlamakla -ve bir sonraki grafik romanı üstünde keyifle çalışarak- geçen uzun bir günün sonunda o tanıdık kaos ortamına geri dönmüştü.

Köpekleri -köpek sadece onun sorumluluğuydu çünkü önceki yaz yavru köpeğı eve o getirmişti- oturma odasında koşuturup yemek odasına girdi. Bu arada sandalyelerden biri devirdi. Lorilee'nin ocakta bir şey karıştırdığı mutfağa daldı ve tekrar oturma odasına döndü.

Üstüne prenses kostümlerinden birini giymiş olan Mariah elindeki sihirli değnekle onun peşinden koştımaya başladı. Bu arada, Bradley tabancasından Nerf topları fırlatıyor ya kız kardeşini ya da köpeğı hedef alıyordu.

"Jasper onları çiğneyince pişman olacaksın," diye uyardı Raylan oğlunu.

"Ama çok eğlenceli," dedi Bradley. Sarı saçlı, mavi gözlü çocuk kurşunu eritebilecek kadar tatlı bir gülümsemeyle koşup babasının bacaklarına sarıldı. "Yemekten sonra Carney'ye gidip dondurma yiyebilir miyiz? Lütfen!"

"Olabilir. Toplarını kaldır, evlat. İnan ki bir gün bu tavsiyemi dinlediğine sevineceksin."

Raylan bacaklarına sarılmış olan oğluyla yürümeye çalışırken, üstüne sıçrayan Jasper'ın başını okşadı ve prenses kostümlü kızını kucağına aldı.

“Jaspey’ı bir tavşana dönüştüyeceğim.”

R harflerini hala y gibi söylüyordu. Onun bu tatlı konuşması Raylan’ın kalbinin yağlarını eritiyordu. Kızının burnunu öptü. “Sonra havuç ister ama.”

Kızını kucağında, oğlunu bacağına taşıyarak karısını öpmek için mutfağa giderken, sırt çantası kalçasına çarpıyordu.

Lisedeyken boyu bir doksanı bulan –üniversitede birkaç santim daha uzamıştı– ince uzun Raylan, eğilip Lorilee’nin yanağını öptü.

Sonra, havayı kokladı. “Spagetti gecesi. Yaşasın.”

“Başlangıç olarak da güzel bir salata.”

Raylan’ın ayaklarının dibinde olan Bradley, “Hayır!” diye bağırdı. Lorilee oğluna dik bir bakış fırlattı.

“Birisi şikâyet etmeden salatasını yiyebilirse, spagettimizi ke-yifle yedikten sonra güzel bir yürüyüş yapıp dondurma yemek için Carney’ye gidebiliriz.”

“Yaşasın! Sahi mi?” Bradley babasının bacağından annesinin bacağına geçti. “Gidebilir miyiz, anne?”

“Önce salata ve makarna.” Bradley mutluluk dansını yapmak için zıplayıp dururken ve Mariah emekleyerek onun yanına giderken, Lorilee başını iki yana salladı. “Senin günün nasıl geçti?”

“İyi. Çok iyi. Ya senin?”

“Kusursuzdu. Çizelgeme göre,” kocasının kulağına yaklaştı, “bu gece bu manyaklardan bir tane daha yapmak için çok uygun olabilir. O yüzden, bugün daha da güzel.”

“Dondurmadan bile iyi.” Raylan karısının vakitten kazanmak ve uğraşmamak için kısacık kestirdiği açık sarı renkli saçlarını okşadı. Saçlarının yüzünü çevrelemesi çok hoşuna gidiyordu. “Öykü saatinden sonra yatak odasında buluşuruz.”

“Orada olacağım.” Lorilee çocuklarının dansını izlerken kocasına sokuldu. “İyi bir iş başarıyoruz, Raylan.”

Raylan elini karısının sırtından poposuna indirip tekrar yukarı götürdü. “Birkaç tane daha yapmak için can atıyorum.”

Akşam yemeğinden -dağınıklık ve gürültüden- yürüyüşten ve dondurmadan, her gece yaptıkları öykü saatinden sonra, çocuklarını yatırdılar.

Çocukları hep uyku öncesine sorular saklardı.

Bazen ayı görebildiğim halde neden gündüzleri yıldızları görmiyorum?

Neden senin yüz kılların var da annemin yok?

Neden köpekler insanlar gibi konuşamıyorlar?

Raylan'ın tahmin ettiği gibi karısıyla sessizce, rahatsız edilmekten sevişebilmesi için iki çocuklarını uyutmaları biraz zaman alacaktı.

"Biraz şaraba ne dersin? Bu gece işe yararsa, yine bir süre içmeyeceksin. Şu anda keyfini çıkarabilirsin."

"Harika olur."

Raylan şarap getirmeye gitti. İkinci katın koridorunun duvarlarındaki duvar kağıtlarının sökülmesi gerekiyordu. Çocukların odalarına, mutfığa ve üç banyo ve tuvaletin ikisine öncelik vermişlerdi.

Şansları yaver giderse, yeni bir bebeğin kendi yatak odalarını tadilatın geçirmek yerine dört odadan birini daha bebek odasına dönüştürmeleri anlamına geleceğini biliyorlardı. Yani, Raylan stüdyosunu tavan arasına taşımak zorunda kalacaktı.

Lorilee orada resim yapıyordu ama bir bölümünü Raylan'ın çalışma alanı olarak ayırabilirlerdi. Bir yolunu bulacaklardı.

Bir şişe şarap alıp açtı ve tam kadehleri çıkarırken ev telefonu çaldı.

Ekranda annesinin ismini gördü. "Selam, anne."

Annesinin sesini duyduğunda yüzünde beliren gülümseme yerini bir şok ifadesine bıraktı. "Ne? Hayır. Nasıl? Ne zaman? Ama..."

Raylan tekrar yukarı kata gelmeyince, Lorilee aşığı indi ve onu başını ellerinin arasına almış mutfak tezgâhında otururken gördü.

“Ne oldu? Raylan, ne oldu?”

Karısı hızla yanına giderken, Raylan başını kaldırdı. “Sophia Rizzo. Bir kaza olmuş. O... Yanında bir arkadaşı varmış, kitap kulübünden eve dönüyorlarmış. Fırtına çıkınca yollar kayganlaşmış ve bir başka araba kayarak onlara çarpmış. Arkadaşı hastanede ama Sophia... O, ölmüş, Lorilee. Ölmüş.”

“Aman Tanrım, olamaz.” Lorilee onu kendisine çekerken bile ağlamaya başlamıştı. “Sophia olamaz. Ah, Raylan.”

“Ne yapacağımı bilemiyorum. Düşünemiyorum. Benim için bir anneanne gibiydi.”

“Sakin ol, tatlım.” Lorilee onun yanaklarını öptü. Sonra kadehleri alıp şaraplarını koydu. “Birkaç yudum al. Annen...”

“Arayan oydu zaten.”

“Yas tutacak. Dom da öyle. Adrian ve annesi de öyle. Tanrım, canım, bütün kasaba yasa boğulacak. Bir cenaze ve anma töreni düzenlenecek. Mutlaka gitmemiz gerek. Gerekirse birkaç gün orada kalırız.”

“Annem cenaze ya da anma töreniyle ilgili bir şey bilmediğini söyledi ama yarın arayıp öğrenecek. Maya ve Joe’nun oraya gitmek üzere yola çıktığını söyledi. Collin için bir bakıcı bulup restoranı kapatmasına yardım edecekler...”

“Ah, restoran. Elbette. Bak, bir yardımın olacaksa bir iki hafta orada kal. Ben çocuklarla buraya dönebilirim.”

“Henüz ne yapacağımı bilemiyorum. Düşünmem gerek. Bir plan yaparız. Buna inanamıyorum, Lorilee. Sophia her zaman hayatımın bir parçasıydı.”

“Biliyorum, tatlım.” Lorilee ona sıkı sıkı sarılıp sırtını okşadı. “Nasıl yardım edebileceğimizi düşünürüz.” Sonra tezgâhta onun yanına oturup elini tuttu. “İşten acil durum izni alabilirim. Yarın gidip her şeyi ayarlarım. Tabii yarın yola çıkmak istiyorsan...”

“Ben...” Raylan düşüncelerini toparlamaya çalıştı ama kullarlarında hâlâ annesinin ağlamaklı sesi vardı. “Hayır. Bence her şeyi ayarlayıp çocukları okula yollarız, annemin aramasını bekleyebiliriz. Bu arada işlerimizi halledip sonraki gün yola çıkabiliriz.”

“Tamam, bana da öyle daha iyi olacak gibi geliyor. Eve döndüğümde valizlerimizi hazırlarım.”

Evet, iyi bir plan, diye düşündü. Raylan bir planı, bir programı olduğunda daha rahat ediyordu. Elinde ne yapacağını söyleyen bir şey olduğunda.

“Yarın işten erken çıkıp akşamüzeri olmadan her şeyi hazırlarım.”

“En azından bir hafta kalacak şekilde plan yapman gerek. Beni, çocukları merak etme,” dedi Lorilee itiraz etmesine fırsat vermeden. “Eve trenle döneriz. Onlar için bir macera gibi olur. Annenin sana ihtiyacı olacak. Sophia onun için bir anne gibiydi.”

“Çocuklara nasıl söyleyeceğiz?” Raylan şarabına uzandı ama sonra kadehe bakakaldı. “Daha çok küçükler, Lorilee. Bugüne kadar bu kadar yakın birisini kaybetmediler.”

“Sanırım, onlara anneannenin cennete gidip bir melek olması gerektiğini söyleyeceğiz. Neden diye sorduklarında bilmediğimizi ve bizimle olmadığı için üzgün olduğumuzu söyleyeceğiz.” Raylan’ın şarabını alıp ufak bir yudum aldı. “Ama her zaman kalplerimizde olacağını söyleyeceğiz. Sanırım, her zaman yaptığımız gibi onlara sevgimizi göstereceğiz, canım.”

Çocuklara bu haberi sabah söylememeye ve onları okula yollamaya karar verdiler. Böylece, gün boyunca kafaları bununla meşgul olmayacak, üzülmeyeceklerdi.

Raylan, Lorilee çocukları araba koltuklarına oturtmadan önce onlara biraz daha sıkı, biraz daha uzun sarıldı.

“Bir şeyler öğren,” dedi Bradley’ye.

“Bir şeyler öğrenmeye devam edersem, her şeyi bilirim ve okula gitmeme gerek kalmaz. Sonra, seninle çalışmaya ve çizgi roman çizmeye başlarım.”

“Dokuz yüz kırk altının kare kökü nedir?”

Bradley tiz bir kahkaha attı. “Bilmiyorum!”

“Gördün mü? Henüz her şeyi bilmiyorsun. Bir şeyler öğren, Sen de Prenses Mo.”

Arkasına dönüp karısına sarıldı. “Teşekkürler.”

“Ne için?”

“Sen olduğun, benim olduğun için. Var olduğun için.”

“Ahhh, tatlı kocacığım. Sonra görüşürüz.” Bradley kusuyor-muş gibi sesler çıkarana dek kocasını öptü. Onun bu haline güldü. “Seni seviyorum.”

“Seni seviyorum.”

Lorilee sürücü koltuğuna oturup kemerini takarken ona gülümsedi. “Dört gibi evde olurum. Bana ihtiyacın olursa daha erken gelebilirim.”

“Tamam, konuşuruz.”

Raylan geri çekildi ve hepsi ona el salladı. Jasper’ın ilk sabah şekerlemesini yaptığı sessiz eve girdi.

“Güne erken başlıyoruz dostum. Sen de benimle geliyorsun. Sonra, Bick’te kısa bir tatil yapacaksın.”

Raylan’ın arkadaşı ve iş ortağı çoktan köpeğe ne kadar gerekirse bakacağını söylemişti. Raylan’ın yapması gereken tek şey köpeğin mamasını, minderini, atıştırmalıklarını ve oyuncaklarını toplamaktı.

Biraz büyümüş olan bir Labrador için ne kadar çok şey biriktiğine hayret etti.

No One tişörtünün üstüne kapüşonlu bir kazak giydi. No One, şirketinin ilk çıkış karakteriydi. Triquetra’da her gün sıradan bir cuma günü gibi geçerci.

Evrak çantası olarak kullandığı sırt çantasını aldı ve dışarı çıkacağı için heyecanlanan köpeğinin kayışını taktı. Normalde, özellikle de güneşli bir ilkbahar gününde Triquetra ofislerinin olduğu eski depo binasına kadar ya on blok yürürdü ya da bisikletle giderdi ama Traveler's Creek'te daha uzun süre kalması gerekebilir diye mümkün olduğunca fazla iş halletmek istiyordu.

Jasper'ın binebilmesi için eski Prius arabasının arka kapısını açtı.

Direksiyonun başına geçince içeri hava girebilsin ve Jasper başını dışarı çıkarabilsin diye pencereyi açtı.

İşyerine doğru giderken, bir yandan bir iki hafta uzaktan çalışması gerekirse neler yapacağını düşünüyordu.

Toplantıları ve seansları telekonferans şeklinde yapabiliyorlardı. Görmesi ve onaylaması gereken işleri e-posta eki olarak yollayabiliyorlardı. Eski yatak odasında ufak bir çalışma köşesi kurabilir ve son No One çizgi romanını renklendirme işinin son teslim tarihine -on gün vardı- yetiştirebilirdi.

Programının ilerisinde olduğu için kendisine bir sorun olmadığını hatırlattı. Normalde yazıları da kendisi yazardı ama ortakları yapmadığı için bu işi kadrolarındaki çizerlere verebilirlerdi. Bir kez olsun gerektiği takdirde bir işi başkasına devredebilirdi.

Bunu o raddeye gelirlirse düşünecekti.

Meydandaki ufak yan otoparka girdi. İşyeri uzun, yüksek pencereli, eski bir yükleme alanı, geniş çelik kapıları ve yazın iş partileri verdikleri, zaman zaman tartıştıkları ya da sigara içenlerin kullandığı kocaman bir terası olan beş katlı tuğla bir binaydı.

İçeri girmeden önce köpeği çalılıklarla ve çimlerle kaplı olan arka tarafa götürdü. Jasper'ın etrafı koklaması, köpeklerin içerde yapmaması gereken şeyleri yapması için işini bitirmesini bekledi.

Anahtarlarını çıkarıp ağır çelik kapıyı açtı ve alarm sistemini kapattı.

Işıkları açtı.

Beş katın tamamı açık plandı ve katlar birbirine açık çelik basamaklarla ve birkaç yük asansörüyle bağlıydı.

Giriş katını devasa bir oyun odası/atıştırmalık ve dinlenme alanı olarak hazırlamışlardı.

Ne de olsa üç ortağından ikisi erkekti. Bick de erkek gibiydi. Sağlam bir kadındı.

Dinlenme alanına ikinci el eşyalar –kocaman koltuklar, kareli kumaş döşemeli eski televizyon koltukları, süt sandıklarından yaptıkları masalar– koymuşlardı. Artık iyi para kazandıkları için eşyaları değiştirmeyi konuşmuşlardı ama ne zaman bu konu açıl- sa duygusallaşıyor, hiçbir şeyi değiştiremiyorlardı.

Alabilecekleri en büyük düz ekranlı iki televizyon, birkaç oyun sistemi, birkaç klasik tilt oyunu makinesi (hemen hemen sürekli olarak tamir edilmeleri gerekiyordu), birkaç tane de eski oyun makinesi almışlardı. Bazen fikirlerin yüzeye çıkabilmesi için zihnin ve bedeninin oyun oynaması gerektiğine karar vermişlerdi. Günün birinde, o oyunlardan bazıları onlara ait olacaktı.

No One çizgi romanının Mor Kraliçe ve Kar Kuzgunu karakterleriyle bunu başarmışlardı.

Gerisi de gelecekti. Raylan buna inanıyordu çünkü sevdikleri şeyi yapıyorlardı ve sevdikleri işi iyi yapıyorlardı. İşe aldıkları her yeni kişi de bu iki özelliğe sahipti.

Köpeği yanında olduğu için merdivenlerden çıkmak yerine yük asansörüne bindi. Hareket eden asansör gıcırdayıp garip sesler arasında beşinci kata çıkarken korkan Jasper ona sokulup titremeye başladı.

Raylan en üst katı kendisine özel bir ofis ve çalışma alanı haline getirmişti çünkü kimse her gün beş kat çıkmak istememişti.

İşin büyük bir kısmı, faaliyet ve gürültü aşağıdaki alandaydı. Yankılar onu rahatsız etmiyor, tam aksine bu sesler hoşuna bile gidiyordu. Ama en üst kattaki o ıssız alan ve büyük pencerelerden gördüğü manzarayı seviyordu.

Nehri ta Manhattan şehir manzarasının güneyine kadar görebiliyordu. No One çizgi romanı şehirde suçlulara karşı savaşan karakterlerle ilgiliydi. İkinci kişiliği Cameron Quincy orada bir bilgisayar teknisyeni olarak çalıştığı için, Raylan sık sık ilham olsun diye farklı ruh hallerini yansıtan şehir manzarasını çiziyordu.

Ama o anda aklında artık bu dünyada olmayan, çok sevdiği birisi vardı. Haftalardır evine gitmediği, onu görüp konuşmadığı için de suçluluk hissediyordu.

Artık bunları yapması mümkün değildi.

Evet, hayat bazen çok yoğun geçiyordu ve bunu kabul ediyordu. Ama daha fazla zaman ayırmaları gerekiyordu. Kız kardeşinin henüz bir yaşına basmamış bir bebeği vardı ve Raylan onu Noel'den beri sadece bir kere görebilmişti.

Annesine torunlarıyla, çocuklarına babaanneleriyle birlikte olmaları için yeteri kadar zaman yaratmamıştı. Bunu derhal düzeltmeleri gerekiyordu. Ve Dom... O kocaman evde yalnız mı yaşayacaktı? Raylan ona vakit ayıran herkese yeteri kadar vakit ayırmak için elinden geleni yapacağına yemin etti.

Zaman önemli olduğu için, çizim masasının başına geçti. Köpeği gıcırdayan iki tekerlekli çalışma sandalyesinin, kola ve Gatorade meyve suyuyla dolu eski yurt buzdolabının, skeçlerini, notlarını ve öykü akışlarını astığı kocaman bir panonun ve karşısında yüz ifadelerini denediği aynanın bulunduğu alanda etrafı koklamaya başladı. Ailesinin çerçeveli fotoğrafları, aksiyon figürleri ve ağır ağır ölmeye başlamış olan Benjamin bitkisi de o alandaydı.

Çalışma alanına yazıları tamamlanmış ve bir kısmı renklendirilmiş olan iki sayfayı yaydı. Öykü akışını yazmış, gözden geçirmiş, değiştirmiş ve tamamlamıştı. Bütün çizimler de bitmişti. İş dijital ortamda yapabiliirdi ama elle yapmayı tercih ediyordu. Tıpkı kendi yazılarını ve renklendirmesini yapmayı tercih ettiği

gibi. Şirket büyüdükçe bu alışkanlıkları değiştirmek zorunda kalabileceğini biliyordu ama elinden geldiğince bu şekilde çalışmaya devam etmek istiyordu.

Jasper çiğneme kemiğiyle ve pelüş oyuncağıyla bir yere otururken, Raylan aletlerini aldı. Sonra da kendisini işine kaptırdı.

Beyninin bir kısmı diğerlerinin de işlerine başladıklarını algıliyordu. Konuşmaları ve gıcırdayan açık merdivenlerden inip çıkanların ayak seslerini duyuyordu. Kahve ve birisinin yanık çörek kokusunu hissetti.

Ama No One zor durumdaydı çünkü hoşlandığı kız çekici hain Bay Suave tarafından oyuna getirilmek üzereydi.

Böylece, yerine oturup çalıştı, yaptıklarını kusursuz hale getirdi ve pencerelerden içeri sızan gün ışığında çizdiği bölümlere hayat verdi.

Koyu sarı renkli saçlarının uzunluğu kulaklarının üst kısmını geçmişti. Lorilee saçını kestirmesi gerektiğini söyleyecekti ama yatakta birbirlerine sarılmış yatarlarken saçlarıyla oynamayı seviyordu. O sabah akli meşgul olduğundan tıraş olmayı unutmuştu ve ince uzun yüzü yirmi dört saatlik bir kirli sakalla kaplıydı.

Bakışları dikkatliydi ve işine odaklanmıştı ama esas karakteri derinlik kazandıkça dudaklarında bir gülümseme belirmeye başladı.

Birisinin tangır tungur sesler çıkaran basamaklardan yukarı koşturduğunu duyduğunda dönüp kim olduğuna bakmadı ama Jasper havlayıp ayağa fırladı.

Raylan arkasına baktığında Bick'in uçları kırmızıya boyalı örgülü uzun saçlarını savurarak yukarı çıktığını gördü.

"Selam, Bick. Jasper'ı alacağın için teşekkürler. Ben de işimi bitirip..."

"Raylan." Bick'in sesi çatlak çıkmıştı. İçine titrek bir nefes çekti. "Lisede silahlı bir saldırgan var. Lorilee'nin okulunda."

Raylan bir an için zihninin donduğunu hissetti. "Ne dedin?"

“Jojo dinlenme salonunda televizyonu açmıştı. Son dakika haberi geçtiler. Okul kapatılmış. Bir çocuk kurtulmayı başarmış. İçeride en az iki kişinin insanlara ateş ettiğini söylüyor. Raylan...”

Raylan çoktan kalkıp kapıya doğru koşmaya başlamıştı. Jasper ona yetişmeye çalıştı ama Bick onu kayışında yakalayıp tuttu. “Hayır, burada kalman gerek.”

Raylan adeta uçarak basamakları indi. Aşağıda beklemekte olan diğer partneri Jonah’ya çarpmaktan kıl payı kurtuldu.

“Arabayı ben sürerim.”

Raylan ne itiraz etti ne de yavaşladı. Jonah’nın turuncu renkli Mini’sine bindi. “Acele et.”

“O, iyi.” Jonah arabayı geri vitese alırken her zamanki gibi sakin. “O, zeki bir kadın. Tatbikatların hepsine katıldı.”

Raylan bunları hayal meyal duyuyordu. Kalp atışlarının sesi kulaklarında patlarken, kendi düşüncelerini bile duyamaz haldeydi.

Arabanın üstü açık olduğunda, ılık bir ilkbahar havasında ilerlemeye başladılar. Ağaçlar minik yeşil yapraklarla ve rengârenk hoş ilkbahar çiçekleriyle kaplıydı. Raylan bunları ne hissetti ne de gördü.

Gözlerinin önünde sadece arabayla uzaklaşmadan önce karısının ona gülümseyen yüzü vardı.

“Saat kaç?” Kol saatine baktığında işlerinin başında geçtiğinden beri aradan üç saat geçtiğini görünce şaşırdı.

Yani, Lorilec ilk teneffüsten önce sınıfında olmalıydı.

Sınıfta olması iyiydi. Okulda yapılan tatbikatları onun kadar iyi biliyordu. Karısı ona adımları anlatırken, buna gerek olduğu için gözyaşlarını tutamamıştı.

Sınıfın kapısını kilitle, çocukları kırtasiye odasına sok, sakın olmalarını, sessiz kalmalarını sağla.

Oraya sığınarak polisin gelmesini bekle.

İlk şoku atlattıktan sonra telefonunu çıkardı. Lorilee derste telefonunu sessizce alırdı ama titreşimi duyardı.

Araması sesli mesaja düşünce ve karısının neşeli karşılama mesajını duyunca içine kötü bir his çöktü.

“Yanıt vermiyor. Yanıt vermiyor.”

“Telefonunu masada bırakmış olabilir. Neredeyse geldik, Raylan. Neredeyse geldik.”

“Masasında olabilir.”

Raylan bunu kabul etmeye çalıştı ama tatbikatlarda öğretmenlere dışarıyla iletişim haline olmaları için telefonlarını geride bırakmamaları söylenmişti.

Barikatları, polis arabalarını, ambulansları, televizyon ekiplerini, çılgına dönmüş ebeveynleri, onun gibi soluğu orada almış olan eşleri gördü.

Araba tam durmadan dışarı atladı.

Kırmızı tuğla cepheli okul yarım blok ötedeydi. Güneş ışınları camlara vuruyordu ve etrafı yemyeşildi.

Polisleri ve uzakta olsa bile pencerelerden birinin kırık olduğunu görebiliyordu.

“Karım,” dedi Brooklyn Polis Teşkilatı’nın kurduğu barikatlara vardığında. “Lorilee Wells, sanat öğretmeni. İçeride.”

“Burada beklemeniz gerekiyor, efendim.” Üniformalı polis memuru monoton ve sakın bir ses tonuyla konuşuyordu. “Memurlarımız içeride.”

“Raylan!”

Raylan hızla kendisine doğru yürüyen kadına bakıp gözlerini kırıştırdı. Zihni korkunç bir gerçeklik ve ani hafıza kaybı arasında gidip geliyormuş gibiydi.

“Suzanne.”

Elbette, onu tanıyordu. Onun evinde, onunla ve kocasıyla yemek yemişlerdi. Kocası Bill McInerny matematik öğretmeni, satranç ustası, sıkı bir Yankees hayranıydı. Onlar da onları kendi evlerinde ağırlamışlardı.

Suzanne; çim, toprak ve çamur kokan o kadın boynuna atıldı. Raylan birden onun bir bahçıvan olduğunu hatırladı. Okulun yanı başında, büyük arka verandasıyla çiftlik tarzı bir evde yaşayan, bahçe işlerine bayılan bir kadındı.

“Raylan, Raylan, Tanrım. Bugün izin günüm olduğu için bahçede çalışıyordum. Silahlı saldırı...” Suzanne titremeye başladığında Raylan sarsıldığını hissetti. “Ateş seslerini duydum. Ama okul olabileceği aklıma gelmedi. Hiç aklıma gelmedi. Orada, arka bahçede bir şey olabileceğini düşünemiyorsun.”

“Bill’le konuştun mu? Ona ulaşabildin mi?”

“Bana mesaj attı.” Geriye çekilip gözyaşlarını sildi. “Kendisinin ve öğrencilerinin güvende olduklarını, merak etmememi söyledi. Beni sevdiğini ve endişelenmememi söyledi.” Suzanne yine parmaklarını gözlerine bastırıp indirdi. “Lorilee?”

“Yanıt vermedi.” Raylan ona yine ulaşmayı denemek için telefonunu çıkardı. Birden ateş sesleri duyuldu. Polis yanıt verdi ve havai fişek seslerini andıran peş peşe ateş sesleri geldi. Raylan mermiler kalbine keskin, ölümcül yumruklar halinde saplanmış gibi hissetti. Etrafındaki insanlar çılgılık attılar, ağlamaya ve bağır-maya başladılar.

Suzanne’in ona sarıldığı gibi, etrafındaki insanlar da birbirilerine sarılmıştı. Jonah’nın omzundaki eli görünmez bir ağırlık gibiydi. Hem oradaydı hem de değildi.

Çünkü dünya durmuştu. O boşlukta durduğu tek şey korkunç bir sessizlikti.

Derken, polis memurlarının ellerini havaya kaldırmış ya da başlarının üstüne dayamış olan bir sıra çocuğu dışarı çıkardıklarını gördü. Çocuklar ağlıyorlardı ve bazılarının giysileri kan içindeydi.

Onlara seslenen ve ağlamaya başlayan ebeveynlerin seslerini duydu. İlk yardım görevlilerinin binaya akın ettiğini gördü.

Etrafta öylesine feci bir karmaşa vardı ki sanki zihninin içinde birileri çılgık çılgıca bağıırıyordu. O telaş içinde kimin ne dediğini anlayamıyordu.

Saldırganlar vurulmuştu. Durum kontrol altına alınmıştı.

Birden fazla ölü ve yaralı vardı.

“Bill!” Suzanne hem gülererek hem ağlayarak ondan uzaklaştı. “Bill orada, Bill orada.”

Ebeveynler çocuklarına sarılıyor, eşler partnerlerinin koluna giriyorlardı. İlk yardım görevlileri sedyelerle dışarı çıkıyorlardı ve ambulanslar tiz siren sesleri arasında binadan uzaklaşıyordu.

Bakışlarını karısının her an dışarı çıkacağını düşündüğü kapılardan ayırmadı. Lorilee ona geri dönecekti.

“Bay Wells.”

Kızı tanıyordu. Karısının öğrencilerinden biriydi. Raylan senede bir iki kez sınıfta grafik romanların ve çizgi romanların hazırlanış aşamasından söz etmek için okula giderdi.

Kız yüzündeki kızarık gözyaşı izlerine karşı kireç gibi gözü küyordu. Annesi olduğunu tahmin ettiği bir kadın ona sıkı sıkı sarılmıştı ve onun da ağladığı belliydi.

Kızın ismini neden bulanık zihnine rağmen bir anda hatırladığını anlayamadı. “Caroline. Sen Lorilee’nin sınıfındasın. Bayan Wells’in. O...”

“Ateş seslerini duyduk. Sınıftaydık. Ateş ve... kahkaha sesleri duyduk. Adamlar gülererek ateş ediyorlardı. Bayan Wells tatbikatlardaki gibi kırtasiye odasına girmemizi söyledi. Acele etmemizi ve sessiz olmamızı söyledi. Sonra, sınıfın kapısını kilitlemeye gitti.”

“Hâlâ orada mı?”

“Bay Wells, kapıyı kilitlemeye gitti ve o bir anda yere yığıldı. Rob Keyler... Onu tanıyorum. Kanaması vardı ve yerde yatıyordu. Bayan Wells onu içeri almak için kendisine doğru çekti. Sonra, o...”

Kızın yanaklarından aşağı yaşlar süzölmeye başladı. Öylesine küçük ve masum bir yüzdü ki. Ergenlik sivilceleriyle boğuşan küçük bir kızdı. "Jamie Hanson'dı. Onu da tanıyorum. Jamie'ydi ve elinde bir silah vardı. O, yani Bayan Wells kendisini Rob'un üstüne attı. Görebiliyordum. Kapıyı tam kapatmadığımız için gördüm. O... Bay Wells, Bay Wells, onu vurdu. Jamie onu vurdu."

Kız hıçkırıklarını bastıramayarak boynuna atıldı. "Onu vurdu, onu vurdu ve gülüp gitti. Öylece çekip gitti."

Raylan başka bir şey duymadı. Hiçbir şey hissetmedi. Çünkü dünyası tatlı bir ilkbahar gününde, o kadar masmavi bir günde sona ermişti ki kalbi paramparçaydı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ondan bir kahraman olarak söz ettiler. Kendi vücuduyla koruduğu çocuk hastanede on gün kalmıştı ama kurtulmuştu.

Sınıfındaki öğrencilerin hiçbiri yaralanmamıştı. Kalplerinin, ruhlarının ve zihinlerinin aldığı yaraların iyileşmesi seneler sürecekti. İyileşirse.

Dünyaya öfkeli, kendi hayatlarından nefret eden on altı ve on yedi yaşındaki iki genç, mayıs ayının güzel bir gününde altı kişinin hayatını almıştı. Beşi öğrenciydi.

On bir kişi yaralanmıştı.

Yıktıkları hayatlar, ebeveynlerini, kardeşlerini, masumiyetlerini yitiren çocuklar, sonsuza dek yas tutacak olan aileler daha fazlaydı.

İki genç de saldırıdan sağ çıkmamıştı.

Dedesinin çalışma masasına oturmuş, anneannesinin mektup kâğıtlarından birini seçmekte olan Adrian kendi üzüntüsüy-le boğuşuyordu.

Çiçek yollamayı düşünmüştü ama çiçekler solardı. Verdikleri çifte kayıptan bir hafta sonra, Raylan'a mektup yazmıştı.

Sevgili Raylan,

Sana ne kadar üzgün olduğumu anlatmaya sözcükler yetmez. Annenin ve kız kardeşinin yanında olduğunu biliyorum. Umarım onların desteği bir parça rahatlatıyordur.

Lorilee'nin anma törenine gelemediğim için de üzgünüm. Dedemi yalnız bırakamadım.

Lorilee tanıdığım en güzel insanlardan biriydi. Onu iyi tanı mıyordum ve daha çok yazışı yorduk ama neşesi, iyi yürekliliği, sana ve çocuklarına olan sevgisi barizdi.

Bu dünya bir melek kaybetti.

Yapabileceğim herhangi bir şey varsa söyle demek bana boş geliyor. Ama bunu içtenlikle söylüyorum.

Bu şoku ve derin üzüntüyü atlatabilmek için, kendimi anneannemin ve Lorilee'nin artık birbirlerine göz kulak olduklarını söylüyorum. Bize de. Sana, çocuklarınıza ve bana.

Çünkü onlar öyle insanlardı.

Bazı insanlar geride bir iyilik mirası bırakırlar. Sevgili Lorilee ve anneannem de o insanlardandı.

En içten baş sağlığı dileklerimle,

Adrian

Mektubu ve dedesinin yazdığı notu alıp Dom'un oturduğu ön verandaya çıktı.

"Gel biraz arabayla dolaşalım dedeciğim. Bu mektupları postaya vermem gerek. Restorana gidip durum nasıl diye bakarız."

Dedesi ona gülümsedi ama başını iki yana salladı. "Bugün olmaz, tatlım. Belki yarın."

Her gün aynı şeyi söylüyordu. Adrian dedesinin yanına gidip yanındaki sandalyeye -anneannesinin sandalyesine- oturdu. Elini elinin üstüne koydu.

"Jan ve Maya önümüzdeki hafta geri geliyorlar. En azından, şu anki plan böyle."

“Zavallı çocuk. Zavallı çocuklar. Ben Sophia’yla bir ömür geçirdim. Raylan karısıyla uzun seneler geçiremedi. Jan gerektiği kadar orada kalmalı.”

“Bunu biliyor.”

Dedesi elini tersine çevirip onun elinin üstüne vurdu. “Hayatına devam etmelisin, Adrian.”

“Beni kovuyor musun?”

“Asla.” Dedesi elini sıktı. “Ama hayatını yaşaman gerek.”

“Şu anda yapmam gereken birkaç iş var. Eve dönmeden köfte-
li sandviç alayım mı? Paylaşabiliriz.”

Dedesinin en sevdiği sandviç olmasına rağmen, Dom onun eline hafifçe vurmakla yetindi. “Sen ne alırsan yerim.”

Bunu da neredeyse her gün söylüyordu. Adrian kalktı, eğilip onu yanağından öptü. “Bir saate gelirim.”

“Acele etmene gerek yok.”

Acele edecekti. O günlerde onu bir saatten fazla yalnız bırakmak hoşuna gitmiyordu. Dedesi çok narin ve cansız gözüküyordu.

Arabasıyla kasabaya giderken, bütün seçeneklerini bir kez daha düşündü ve bir karar vermesi gerektiğini anladı.

Aslında, başından beri bu kararın ne olduğunu biliyordu.

Arabayı Rizzo’nun otoparkına park etti, mektupları yollamak ve bir posta kutusu kiralamak için postaneye yürüdü. Postane müdiresiyle kısa bir konuşma yapması gerekti. Kadın, Dom’un nasıl olduğunu sorarken gözyaşlarına boğuldu.

Oradan ana caddeye geri döndü, Farm Fresh’ten bir litre süt ve bir düzine yumurta almaya gitti ve bir konuşma daha yaptı. İnsanlar o kadar çok yemek getirmişlerdi ve getirmeye devam ediyorlardı ki büyük bir market alışverişi yapmasına gerek yoktu.

Zaten dedesi yemesi gerektiği kadar yemiyordu.

Sabahleyin ona hazırlamayı planladığı büyük kahvaltının onu biraz heveslendireceğini umarak yabancı böğürtlen marmeladı aldı.

Sabah meditasyonunda rahatlamasına yardım olacağını düşündüğü lavantalı soya mumları da aldı.

Arabasına geri yürüyüp, kavşakta yeşil ışığın yanmasını beklerken birisiyle daha sohbet etti. Yumurtaları ve sütü ufak bir buz kovalasına koydu, geri kalanını da bagaja yerleştirip öğle vakti olduğu için kalabalık olan Rizzo'ya girdi. Daha kaç kişiyle konuşabileceğinden emin olmadığı için arka kapıdan içeri girdi. Burnuna sarımsak, baharat ve keskin bir sirke kokusu geldi. Konuşmaların gürültüsü, tabak çanak ve kesme tahtalarına çarpan bıçak sesleriyle çınlayan ana yemek salonuna ve açık mutfağa girdi.

Büyük ocakta pişmekte olan sostan buharlar yükseliyordu; aşçılardan biri içi fokurdayan bir tatlıyı daha çıkarırken taş ocağın kapısı duvara çarptı.

"Selam, Adrian." Barry kepçeyle tatlının sosunu ekledi. Sırık gibi, iri gözlü ve sadık bir adam olan Barry lise günlerinden beri orada çalışıyordu. Dört sene sonra Jan –artık restoran müdürüydü– oğlunu teselli ederken ve Dom'un derin üzüntüsüyle başa çıkmasına yardım ederken restorandaki işleri idare ediyordu. "Nasılsın? Patron nasıl?"

"İdare ediyor. Köfteli bir sandviçle ona moral vermeye çalışacağım. Bir ara yaparsın."

"Tamam, sorun değil. Köfteli sandviç bayıldığımı biliyorum. Otur sana. Bir şeyler içmek ya da bir dilim pizza yemek ister misin?"

"Hayır, teşekkürler. Ben kendime..." Hâlâ gazlı içecek içmediği için bir bardak su alayım diyecekti. Ama kendisine de onu neşelendirecek bir şey alabileceğini düşündü. "Bir kola alayım. Bir sakıncası yoksa, birkaç dakika ofisi kullanmam gerek."

"Tabii," dedi Berry. "Dom'a onu özlediğimizi söyle."

"Tamam."

Makineden bol buzlu kola aldı.

Ofis musluk eviyesinin altında bir bulaşık makinesinin çalıştığı, bir köşede büyük bir hamur makinesinin olduğu ve yardımcı aşçılardan birinin buzluktan malzemeler aldığı alanın arka tarafında ufak bir odaydı.

Adrian adama el sallayıp odaya girdi.

Daha sessiz olan odada masaya oturdu, geriye yaslanıp birkaç dakikalığına gözlerini yumdu.

Kendisini bir şeylerle meşgul ettiğinde kalp sızısı biraz hafifliyordu. Evi temizliyordu; gerçi ev zaten pırıl pırıldı. Egzersiz yapıyordu, market alışverişine gidiyordu.

Ama bir an için bile durduğunda o sızı adeta nefesini kesiyordu.

Kendisine çözümün bir şeyler yapmaya devam etmek olduğunu hatırlattı. Verdiği kararın da bunu garantiye alacağını düşündü.

O konuşmayı yüz yüze yapması gerektiğini bildiği için tableti çıkarıp Teesha'yla bir FaceTime görüşmesi başlattı.

Teesha kısa saç örgüleriyle ve kalçasına oturttuğu dünyalar tatlısı yirmi iki aylık oğlu Phineas'la ekranda belirdi.

Hayat değişiyor, diye düşündü Adrian. Hiçbir şey aynı kalmıyordu.

Eski arkadaşı, iş ortağı ve ağlama duvarı artık bir anneydi. Ona müzikle, çiçeklerle ve inanılmaz bir sabırla kur yapan seksi bakışlı, tatlı bir gülümsemesi olan bir şarkı yazarına âşık olmuştu ve bu sefer âşık kalmıştı.

“Tatlı çocuk buradaymış!”

Phineas, Adrian'ı ekranda gördüğünde sevinçle cıyıkladı, sonra ellerini çırpı. “Rizz!” diye bağırıp ona öpücükler yolladı.

“Hey, Phineas, hey, Phin, canım benim. Yüzündeki kırmızı şey kurbanlarının kanı değil, kırmızı bir sostur umarım.”

“Doğru tahmin ettin. Bu sefer. Az önce öğle yemeği yedi. Ben onun yüzünü silerken sen konuş. Monroe stüdyosuna kapandı, çalışıyor. Ama sorun değil. Gece vardiyası ona ait. Sen nasılsın, Adrian? Deden nasıl? Keşke biraz daha uzun kalabilseydik.”

“İdare ediyoruz. Ama onun için endişeleniyorum, Teesha.”

“Elbette endişeleniyorsun.” Yüzü ve elleri yıkanmakta olan Phineas bağırdı. “Dayan, evlat. Neredeyse bitti. Annenin de gitmesini söylemiştin.”

“Önceden programlanmış işleri vardı. Üç gün kaldı. Onun için Traveler’s Creek’te bir aya bedel. Çok üzgün olduğu için onu suçlayamam. Çok üzgün olduğunu biliyorum.”

“Anneanneni hepimiz özlüyoruz. *Susam Sokağı*’nı açayım da doğru dürüst bir yetişkin konuşması yapalım. Bir dakika, Rizz.” Adrian beklerken, Teesha’nın oğluna Elmo’dan söz ettiğini ve Phineas’ın kahkahalarla güldüğünü duydu.

Bu sesler Adrian’ın moralini düzeltti. Her şey yoluna girecekti. “Tamam. Off. Bu çocuk Elmo’yu benim yeni dizüstü bilgisayarıma sevdiğimden de çok seviyor. O makineye taptığımı biliyorsun.”

“Biliyorum.”

“Henüz yetişkin konuşmamıza başlayamadık. Yardım et bana.”

“Mutlu olmana çok seviniyorum, Teesha. Monroe ve Phineas hayatında olduğu için, onlar sana sahip olduğu için çok mutluyum.”

“Her şey yolunda gidiyor. Çocuk konusunda şansımız yaver gitti sanırım. Ama seni özlüyoruz.”

“Ben de sizi. Siz ikiniz hâlâ banliyölere ya da şehirdışındaki şu muhteşem eve taşınmaktan söz ediyor musunuz?”

“Ah, tabii, hâlâ bundan söz ediyoruz. Yani, ikimiz de hayatımız boyunca şehirde yaşadık ve bu hayatı sevdik. Ama...” Adrian’ın Elmo’nun tiz sesini ve Phineas’ın kıkırdadığını duyduğu noktaya baktı. “Bir ev ve bahçemizin, belki şapşal bir köpeğimizin olması güzel olurdu. Bir salıncak. Tipik bir ev kadını olmaya başladım, Adrian. Tekrar söyleyeceğim: Bana yardım et.”

“Sana çok yakıştığı için bu konuda bir şey yapmayacağım. Sana birkaç ayrı bölümden oluşan bir teklifim var. Birincisi, buraya taşınacağım.”

“Ne? Sahi mi? Orada mı kalacaksın?”

“Senden eşyalarımı buraya yollamanı rica edeceğim. Özel eşyalarımı. Mobilyalara gelince, istediğini kullanabilirsin ya da alabilirsin. Sanırım, geri kalanı bir depoya gidebilir. Burada onlara ihtiyacım olmayacak.”

“Büyük bir karar. Godzilla kadar büyük. Ne zaman karar verdin?”

“Sanırım, buraya geldiğimde ve dedemi gördüğümde. Bu kocaman evde tek başına yaşayamaz, buradan ayrılmak da onu mahveder, Teesha. Bana ihtiyacı var ama bunu asla itiraf etmez. Hem iş için New York’ta olmam gerekmiyor. Burada şanslıyım.”

“Hepsi doğru ama bu işe başladığından beri New York karar-gâhın oldu.”

“İş için evet ama esas evim –gerçek evim– çok uzun süredir burası. Alt katı biraz değiştirdikten ve tasarım ve teknolojik ayarlamaları yaptıktan sonra egzersizleri yayınlamak, çekim yapmak gibi ihtiyacım olan her şey için kullanabilirim. Oraya gelmem gerekirse de arabaya ya da trene atlayıp gelebilirim. Ama şu anda içimden bunu yapmak bile geçmiyor.”

“Anlıyorum. Gerçekten de anlıyorum. Pratik açıdan, bir senede kiradan beş haneli bir tasarrufun olur. Bunun bir kısmını oradaki çalışma alanını düzenlemek için kullanabilirsin. Yaratıcı açıdan, New York yerine Traveler’s Creek’teki mekânları kullanabilirsin. Bunu pazarlayabiliriz. Kişisel açıdansa deden için endişelenmene gerek kalmayacak çünkü yanı başında olacaksın.”

“İşte, bu yüzden sadece arkadaşım değil temsilcimsin.”

“Deden ne dedi?”

“Henüz ona söylemedim. Her şeyi ayarladıktan sonra söyleyeceğim. Ne yapacak, beni kovacak mı?”

“Haklısın.”

“İkimiz gerektiği sürece uzaktan çalışabiliriz. Tabii...” Adrian en ikna edici ses tonuyla konuşmaya başladı. “Burada çok güzel evler var. Traveler’s Creek civarında şapşal köpeklerle ve minik tatlı çocuklara uygun bahçeleri olan çok güzel yerler var.”

“Lanet olsun, Adrian.”

Phineas yüksek sesle ona seslenince gözlerini yumdu. “Ne zaman öğreneceğim?” diye mırıldandı. “Bu, Petry’lerle birlikte New Rochelle’e taşınmak gibi bir şey değil. Rob and Laura,” dedi Adrian’ın boş boş baktığını görünce. “Boş ver.”

“Daha iyisi olabilir.” Adrian nasıl ve ne zaman ısrar edeceğini, bir şeylerin birisinin aklında yer etmesini sağlayabileceğini biliyordu. “Üstünde düşünebileceğin bir seçenek. Bu seçenek aklına yatarsa, sana hemen bir iş daha verebilirim. Jan Wells, Rizzo’yu işletiyor. Anneannem ve dedem işin ticari kısmını idare ediyorlardı ama esas olarak Jan işlerin başındaydı. Dedem bu işle başa çıkabilir ama yardıma ihtiyacı olacağını düşünüyorum. Benim yapabileceğim bir şey değil bu.”

“Rizz, onu öz dedem gibi seviyorum. Elimden gelen yardımı yapacağımı biliyorsun.”

“Ben de böyle diyeceğini umuyordum. Dedemle konuşacağım. Jan birkaç güne kadar geri gelecek. Geldiğinde onunla da konuşurum. Ama işlerin düzgün gitmesi için senin o müthiş aklına ihtiyacım var.”

“Birkaç günlüğüne gelip bunu konuşuruz. Monroe’yla konuşup ne zaman gelebileceğini sorayım.”

“Teşekkürler.” Adrian devamını da anlatmaya karar verdi. “Güzel bir bahçesi olan güzel bir ev hayal et. Bir dolaptan büyük bir çalışma odan olduğunu düşün. Monroe için gerçek bir müzik odası. Phineas için ve sonradan gelecek olan kardeşleri için bir oyun odası.”

“Şimdi beni metrekare ve daha düşük vergi hesaplarıyla kandırmaya çalışıyorsun.”

“Elimden geleni yapıyorum. Bunu düşünün, kendi aranızda konuşun. Dedemin yanına dönmem gerek ama ev sahibini arayıp çıkacağımı haber vermeliyim.”

“O işi ben hallederim. Bu arada, eşyalar için depo da bulurum. Mobilyalar şimdilik sende kalsın. Orada burada kullanman gerekebilir.”

“Haklısın. Çok teşekkür ederim. Oğlanları benim için öp. Yakında yine konuşuruz.”

“Tamam, öpeceğim. Rizz? Kendin için doğru kararı verdin. Sadece deden için değil, senin için de doğru karar bu. Bana öyle geliyor.”

“Evet, ben de öyle düşünüyorum. Seni çok seviyorum.”

“Ben de seni.”

Adrian tabletini kapatıp derin bir iç çekti. Evet, her şey yoluna girecekti. Biraz zaman, çaba ve planlama gerekecekti ama her şeyi yoluna koyacaktı.

İçmeyi unuttuğu kolasıyla ön tarafa gitti. Bu sefer, tezgâhın önündeki taburelerden birine oturdu.

“İstedğin sandviçi hazırlayayım. Sen gidene kadar soğumasını istemedim.”

“Bu kalabalıkta burayı hiçbir aksama olmadan çok iyi idare ediyorsun, Berry.”

“Rizzo benim evim gibi. Her zaman öyleydi.”

“Belli oluyor. Sana bir şey soracaktım. Bir kız kardeşin var değil mi?”

“Üç kız kardeşim var. Neden burası evim gibi sanıyorsun?”

Adrian güldü, Berry sandviçi hazırlarken kolasını yudumladı. “Üniversitede okuyan kız kardeşini diyorum. İç dekorasyon okuyordu, değil mi?”

“Kayla. Evet bir hafta kadar sonra buraya gelecek. İlk senesini tamamlıyor.”

“Tamam, şimdi söyleyeceklerim aramızda kalsın. Yanıtın da bende saklı kalacak. Kız kardeşin bu konuda yetenekli mi?”

“Dairemin dekorasyonunun berbat olduğunu düşünüyor. Haksız değil ama Maxie'den ayrıldığımdan beri tek başımayım.

Kayla birkaç sene önce evdeki yatak odasını baştan yaptı ve bir dergiden fırlamış gibi gözüküyor. Bu sene onur listesine de girdi. O yüzden, evet yetenekli. Oldukça zevkli.”

“Beni aramasını söyle. Ona bir iş teklifim olabilir.”

“Sahi mi?” Berry köftelerin üstüne koyduğu provolone peynirinin ve sosun erimesi için sandviçi fırına soktu. “New York’ta bir iş mi?”

“Hayır, burada. İsterse bana bir konuda danışmanlık yapabilir. Sonra, birlikte çalışıp çalışamayacağımıza bakabiliriz.”

“Elbette. Çok sevinecek. Egzersizlerini uyguluyor.”

“Ciddi misin?” Adrian gülümseyip biraz daha kola içti. “Benden bir puan daha aldı.”

Adrian eve döndüğünde, Dom hâlâ verandada oturuyordu. Adrian sandviç torbasını ve buz kovanını eve taşıırken, dedesi ayağa kalktı.

“Dur, sana yardım edeyim.”

“Ben hallederim. Dışarıda yiyelim.”

“Nasıl istersen, bebeğim.”

“Kesinlikle dışarıda yiyelim. Hava muhteşem. Hemen dönerim.”

Adrian büyük eve girip mutfığa giderken, bazen doğru seçimin tek seçenek olduğunu düşünüyordu.

Sandviçi ikiye böldü, güzel tabaklara yerleştirdi; su ve şarap aldı. Dedesini kandırmak için tabaklara bir avuç dedesinin en sevdiği tuzlu sirkeli cipslerden de –bir gün için gayet besleyici bir yemek olduğunu düşündü– koydu.

Tepsiyi verandaya çıkarıp uzun masayı kurdu.

“Haydi, yiyelim. Restoran kalabalıktı.” Dedesi kalkıp ağır ağır masaya gelirken, Adrian konuşmaya devam etti. “Bugün Barry çalışıyor ve harika bir iş çıkarıyor ama seni orada görmeyi özlediklerini söyledi.”

“Belki yarın giderim.”

Dedesi önceki gün de aynı şeyi söylemişti.

“Harika olur. Tanrım, kim bilir en son en zaman bir köfteli sandviç yedim...” Adrian eğilip sandviçini sosa batırdı. “Cidden, bunun bazı eyaletlerde yasadışı olduğunu düşünüyorum. Günün birinde bana Rizzo’nun gizli sosunun tarifini vereceksin.”

“Vereceğimi biliyorsun.” Dedesi gülümsedi ve ufak bir ısırik aldı.

“Bu arada, dışarıdayken Teesha’yla –ve tatlı Phineas’la– FaceTime’den konuştum. Sevgilerini yolluyorlar.”

“Çok tatlı bir çocuk. Çok da zeki. Gerçekten de çok zeki.”

“Evet. Teesha’yı ve Monroe’yu buraya taşınmaya ikna edebilsem, onu daha sık görebileceğimizi umuyorum.”

“Ne? Buraya mı?”

Adrian o anda dedesinin gözlerine inmiş olan perdenin biraz aralandığını fark etti.

“Hı-hı.” Sandviçinden bir ısırik daha aldı. “Uzaktan çalışabildiğimizi biliyorsun. Bunda herhangi bir sorun yok ama Phin dünyaya geldiğinden beri bir ev almaktan söz ediyorlar. Banliyölerde, hatta belki şehrin daha da dışında. Neden burası olmasın? Teesha’nın muhteşem işletme beyni Rizzo’nun da işine yarayabilir. Monroe zaten her yerde çalışabiliyor.” Şarabından bir yudum alıp gülümsedi ve omzunu silkti. “Benim gibi.”

“Anlayamadım.”

Adrian gülümseyip bir cips aldı. “Ay, bunları neden daha önce yemediğimi anladım. Şimdi sistemim daha fazlasını istiyor. Bu arada...” Yine gülümsedi. “Buraya taşınıyorum. Bunu söylememiş miydim? New York’taki ev sahibime daireden çıkacağımı haber verdim. Daha doğrusu, Teesha benim için haber verecek. Eşyalarımın toplanıp buraya getirilmesi için ayarlama yapacak. Bazılarını depoya yollayacak. Bana yardım etmese bir günümü bile atlatamazdım.”

“Gioia, senin hayatın New York’ta.”

“New York’taydı çünkü annem orada yaşıyordu ve hayatıma orada başladım. Ama yuvam burada ve kendimi bildim bileli burası. Hayatımı ait olduğum yerde geçirmek istiyorum.”

Dedesi çenesini sıktı. “Adrian, hayatını benim için askıya almazsın. Buna izin vermem.”

Adrian sıradan bir şey söylüyormuş gibi parmağını yaladı. “Çok yazık çünkü kararımı verdim bile. Bunu senin için yapıyorum çünkü seni seviyorum. Kendim için de yapıyorum çünkü bunu istiyorum. Seni seviyorum,” dedi tekrar. “Bu kocaman evi seviyorum. Manzarayı, ağaçları, bahçeyi seviyorum. Bu kasabayı seviyorum ve buraya geliyorum. Beni durduramazsın.”

Dedesinin gözünden bir damla yaş süzüldü. “Ben senin...”

“Benim ne istediğim önemli değil mi?” Elini dedesinin elinin üstüne koydu. “Değil mi?”

“Elbette önemli. Elbette.”

“Ben bunu istiyorum.”

“Bu eski evde, üç trafik lambası olan bir kasabanın dışında mı?”

Adrian ağzına bir cips daha attı. “Evet. İstedğim şey bu. Ha, bu arada alt kata el koyuyorum.”

“Ben...”

“İlk kapan alır kuralı. Fitness videoları ve yayınlarım için bir alana ihtiyacım var. İşim için. Arka tarafta çok iyi ışık alan bir yer var. Bir ekipten gerekli olan kayıt ve ses cihazlarını kurmalarını isteyeceğim. Barry’nin küçük kız kardeşi de tasarım konusunda yardım edebilir.”

“Adrian, bu büyük bir karar. Her şeyi enine boyuna düşün.”

“Düşündüm, olumlu ve olumsuz yanlarını karşılaştırdım. Olumlu yanlar kazandı. Rizzo’ları bilirsin, dedeciğim. Ne istediğimizi biliriz, sonra da elde etmek için çalışırız.” Bardağını şerefe kaldırdı. “Buna alış, ev arkadaşım.”

Bardağı masaya koyup kalktı ve dedesinin gözlerinden yaşlar süzülürken ona sarıldı. “Bana ihtiyacın var,” dedi. “Ama benim de sana ihtiyacım var. Bu desteği birbirimize vereceğiz.”

“İkimiz de iyi olacağız.”

“Evet, olacağız.” Dedesinin yüzünü tutup yanaklarını öptü. “Anneannem bizden bunu beklerdi. Şimdi, şu lanet sandviçi yemeni istiyorum çünkü sen yemezsen ben yerim ve sonra bedelini ödemek zorunda kalırım.”

“Tamam, tamam. Barry bunu çok sevdiğimi bilir.”

“Evet, söyledi.”

Adrian tekrar yerine oturunca, dedesi bir ısırık daha aldı. Biraz şarap içip hafifçe öksürdü. “Sence onları tatlı minik çocuklarıyla buraya taşınmaya ikna edebilecek misin?”

Adrian gülümseyerek bardağını onunkiyile tokuşturdu. “Bence şansım var. Şu lastik salıncağa genç bir popo oturmalı.”

“Haklısın. İlk başlarda silinip yok olmak istedim. Anneannen yanımda yokken nasıl var olabilirim diye düşündüm. Silinip yok olmak mantıklı.”

Adrian gözlerinin yandığını ve yaşlarla dolduğunu hissetti. “Biliyorum.”

“Bunu yapmama izin vermeyeceksin.”

“Doğru. İzin vermeyeceğim.”

Dom başını sallayarak torununun gözlerinin içine baktı. “Neden bana bodrum katım için yaptığın planları anlatmıyorsun?” dedi. “İkimizin bodrum katı,” diye hatasını düzeltti.

İki gün sonra, Adrian dönüştürmek istediği alanda dolaştı. Dikkatle inceledi, hayal etti, düşündü, bazı fikirleri değiştirdi. O doğmadan önce bir şarap mahzeni yaptırmışlardı ve elbette orası yıkılmayacaktı. Kiler/depo olarak kullanılan oda da kalacaktı.

Misafir odasını ya da büyük banyoyu değiştirmek zorundaydı.

Böylece, büyük partiler verdiklerinde çoğu zaman kullanılan antik barı ve eski tuğla şöminesi olan bütün salon ona kalıyordu.

Çıkarılması ya da depoya kaldırılması gereken daha çok eşya olacaktı ama bar ve şöminenin ilginç bir arka plan oluşturabileceğini düşündü.

Orayı hem olduğu gibi –bir evin parçası olarak– bırakmak istiyordu hem de işe yarar, odaklı bir yer olmasını istiyordu. Tabletini alıp genç tasarımcısı Kayla tavsiye vermeye geldiğinde –geleceğini umuyordu– onunla paylaşmak için notlar aldı.

Bir FaceTime araması geldiğini duyunca ekrana bakakaldı. Annesi asla FaceTime’i kullanmazdı. Aramayı hemen kabul etti.

Lina makyajlı ve kestane rengi saçları at kuyruğu biçiminde bağlanmış bir halde ekranda belirdi. Adrian onun çekimde olduğunu tahmin etti.

“Selam. Buradan arayarak beni şaşırttın.”

“Konuşmamız gerek ve en iyi yol bu. Az önce blogunu okudum.”

“Öyle mi? Blogumu okuduğunu...”

“Adrian, kendini o eve ve o kasabaya hapsedemezsin. Ne yaptığını sanıyorsun?”

“Burada olmak istediğime –ve ihtiyaç duyduğuma– karar verdim. Bunu kendimi buraya gömmek olarak değil, yeni bir fırsat olarak düşünüyorum.”

“New York’ta isim yaptın ve DVD’lerin için oradaki mekânları kullanıyorsun. Orada çektiğin videolar senin imzan gibi.”

“O halde, imzamı değiştiriyorum.”

Lina gözlerini ekrandan ayırmadan birisine elini salladı. “Bak, dedene bakmak için hayatını yerle bir etmen övgüye değer.”

“Demek övgüye değer.”

“Evet. Sevgi dolu ve övgüye değer bir davranış. Aptal değilim, Adrian. İçinde bulunduğumuz şartları da çok iyi biliyorum. Dedenin o evde tek başına yaşamaması gerektiğinin de farkındayım. Onu New York’a taşınmak için ikna etmeyi denemeyi düşünüyordum ama bunun ikimiz için de bıkırtıcı bir çaba olacağını anladım. Bakıcı/hemşire seçeneğini araştırıyorum.”

“Bundan ona söz ettin mi?”

“Hayır çünkü bunu hemen geri çevirir. Ama birisini bulunca...”

“Aramayı kes.” Adrian öfkelenmenin bir anlamı olmadığını düşünerek koltuğun koluna oturdu. Annesi genellikle bir sorunu ya da zor durumu çözmek için para harcardı.

İşin iyi yanıysa bir şey yapmaya çalışıyor olmasıydı.

“Dedem hasta değil, sadece yas tutuyor. Bir hemşireye ihtiyacı yok. Bana ihtiyacı var. Hem bu karşılıklı. Ben de burada olmak istiyorum ve tek nedeni onunla ilgilenmek istemem değil. Aile evimizde olmak istiyorum. Sen neden buna karşısın?”

“Kariyerin hâlâ yükselişteyken frene basmanı istemiyorum. Bir yeteneğe sahipsin.”

“Tamam, bunu kullanmaya devam edeceğim zaten.”

“Dogpatch yakınlarındaki eski bir evde mi?”

“Evet. Ön verandada, arka verandada, parkta, kasaba meydanında. Aklımda bir sürü fikir var. İşimizin kökeni aynı ama farklı yollara saptık, anne.”

“New Gen hâlâ Yoga Baby çatısı altında.”

Bunu duyan Adrian kaşlarını kaldırdı. “Doğru. Başka bir yere taşınmam bu konuda farklı bir şeyler düşünmene neden oluyorsa, avukatlarımız ikisini ayırabilir.”

“Sakin...” Lina birden sustu, Adrian onun sakinleşmeye çalışmasını izlerken başını yana çevirdi. “Değişikliklerle başa çıkmaya çalışan tek kişi sen değilsin. O benim annemdi.”

İçine bir nefes çeken Lina tekrar ekrana döndü. “O benim annemdi.”

“Biliyorum. Haklısın.” Adrian annesinin yüzünde en az kendisinin hissettiği kadar derin bir hüznün ifadesi gördü. “Sana hem özel olarak hem de iş açısından önceden söylemeliydim. Bunu akıl edemedim. Düşünemedim. Özür dilerim. Bunu deneyelim. Bana bir sene ver. Bu değişiklik düşündüğüm gibi gitmezse, yeniden değerlendirme yaparız.”

“Yeniden değerlendirme derken bana, Harry’ye ve ekibin geri kalanına danışmayı mı kastediyorsun?”

“Evet.”

“Peki.” Lina tekrar yana döndü. “Tamam, tamam, iki dakika! Başarılı olmanı istiyorum, Adrian.”

“Biliyorum.”

“Gitmem gerek. Babama... onu yakında arayacağımı söyle.”

“Söylerim.”

Annesi görüşmeyi sonlandırdıktan sonra, Adrian koltuğun kolundan mindere kayıp oturdu. Annesine kararını söylemeye-
rek bir hata yaptığını kabul ediyordu. Ama bunu kasıtlı olarak mı
yaptığını, yoksa söylemeyi ihmal mi ettiğini bilemiyordu.

Neyse, bunu hallettik, diye düşündü. İşler ilerlemeye başladı-
ğında, Lina ve diğer herkes onun doğru zamanda doğru kararı
verdiğini görecekti.

Bunu kanıtlamak için bir an önce işe koyulmaya karar verdi.

KUZAY CALIFORNIA

Şafak vaktinde tırmanışa başlayan bir başka dağcı gibiydi. Ortama kaynamak hem bir beceriydi hem de onun için kişisel bir eğlenceydi. Kanyonda sesler yankılanıyordu; kâh bir şahinin kâh bir kartalın çığlığını duyabiliyordu.

Bunlar avcı kuşlardı ve onlara hayrandı.

Güneşin doğuşunu bir daha göremeyecek olan kadın haftada iki kere, zaman zaman üç kere dağ yürüyüşleri yapıyordu ama kesin olarak iki kere oraya geliyordu.

Yalnız kalmak, doğayla bağ kurmak, vücudunu ve ruhunu uyumlamak için geliyordu.

Daha doğrusu, Twitter’da öyle olduğunu söylüyordu.

Avlanmak, orada onu yakalamak için plan yapmak çok keyifli olmuştu. Hayatının vazgeçilmez bir parçası olan seyahatler ona pek çok fırsat sunuyordu.

Yeni manzaralar, yeni sesler. Yeni kurbanlar.

Kadın hakikaten de geldi. Dağ yürüyüşüne uygun botları, toplanmış sahte sarı saçlarını arkadaki deliğinden çıkardığı parlak pembe bir beyzbol kasketi vardı. Güneş gözlüğü takmış, bol bir şort giymişti.

Yalnızdı.

Topallama numarası ve yüzünü azıcık buruşturması kadının dikkatini çekti.

“İyi misiniz?”

Cesur, azıcık acı çekiyormuş gibi bir ifadeyle elini salladı. Alçak, sakın bir sesle, “Sadece ayak bileğimi burktum. Dikkatsizlik işte.”

Sendeleyerek bir adım daha attı.

Kadın ona yardım etmek için elini uzatmaz mı?

Bıçak kadının karnına kolaylıkla girdi. Kadın, çığlığa dönüşebilecek bir şekilde şok içinde ağzını açtı ama bıçağı geri çekip tekrar soktuğunda o muhteşem ıslak sesler çıktı.

Kadın yere düştü, güneş gözlüğü kenara kaydı.

Hatıralıklar! Güneş gözlüğü, spor saati, uzaktan kumandalı araba anahtarı ve elbette geleneksel hale gelmiş olan fotoğraf.

Kanlar etrafa yayıldı; bir şahin tepede daireler çizmeye başladı.

Listesindeki bir ismi daha öldüren katil uzaklaştı. Aklından Adrian’a yolladığı yeni şiir geçti.

İşe geri dönmeliydi. Seyahat vakti gelmişti!

Üç gün sonra, Adrian ufak tefek işleri halletmek için yine kasabaya indi. Bu sefer Teesha ve ailesi geleceği için büyük bir market alışverişi de yaptı. Bloguna, web sitesine ve sosyal medyasına eklediği yeni posta kutusundan bir avuç dolusu mektup aldı ve taze çiçekler için çiçekçiye gitti. Eve döndüğünde, Dom torbaları boşaltmasına yardım etti ve Adrian bunun iyi bir işaret olduğunu düşündü. Birlikte peynirli salatalarını yerken, Adrian kasabada duyduğu haberleri anlattı.

Dedesı içtenlikle güldüğünde, Adrian gözlerinin mutluluk gözyaşlarıyla dolduğunu hissetti.

O gün geç saatlere kadar mektuplara göz atmaya fırsatı olmadı. Ama şairin onu bulduğunu hemen gördü.

İnanıyor musun gizlenebileceğine ya da kaçabileceğine?

Ah, hayır canım, daha işimiz bitmedi.

Senelerdir düşünüyorsun beni.

Göreceksin yüzümü, aldığında son nefesini.

Bu sefer, Baltimore posta damgası vardı. Adrian çok yakın, diye düşündü.

Ama posta damgasının bir anlamı olmadığını biliyordu. Son on sene içinde, mektuplar ülkenin dört bir yanından gelmişti.

Ama hep şubat ayında yollanmıştı.

Demek taşınması sadece annesini sinir etmemişti. Şair sapı-ğını da huzursuz etmişti. Şimdi, bunu yerel polisle paylaşması gerekiyordu çünkü mantıklı davranmalıydı. Harry'yle ve -hiç istemiyor olsa da- dedesiyle de paylaşmak zorundaydı.

Artık dedesini de düşünmek zorunda olduğu için işi şansa bırakmamak adına alarm sistemini güçlendirmek de iyi olabilirdi.

Aklında bununla ilgili bir fikir vardı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Teesha'nın arabası evin önünde durduğu anda, Adrian kapıdan dışarı fırladı. Dom'un da arkasından çıktığını görünce çok sevindi. Teesha'yı kendisine çekip sıkı sıkı sarıldı. "Geldin! Şimdi, şu çocuğu bana ver bakayım! Selam, Monroe."

"Sana da selam, güzel kız."

İnce uzun yapılı, son derece yakışıklı olan Monroe arka koltuğa eğilip Phineas'ı çocuk koltuğundan çıkardı.

Phineas'ın babasının teni, annesininkinden birkaç ton daha koyuydu, kısa rasta örgüleri, seksi çikolata rengi gözleri ve köşeli yüzüne uyan düzgünce kesilmiş minik bir sakalı vardı.

Adrian arabanın diğer tarafına koşup ona sarıldı ve bebeğe uzandı. Tam o sırada Teesha, "Ne? Bir ayı mı şu?" diye bağırdı.

Adrian minik çocuğu kucağına aldı. Yüzünün her yanına öpücükler kondurunca onu güldürdü. "Bir köpek. Dünden beri bizim köpeğimiz."

"Vay canına... Kocamanmış." Siyah renkli devasa köpek ona doğru yürümeye başlayınca, Teesha elinde olmadan geri çekildi.

"Bir Newfoundland köpeği. Barınakta öyle dediler, veteriner de doğruladı. Yaklaşık olarak dokuz aylık, o yüzden biraz daha büyüyecek. Ayrıca, yavru bir kuzu gibi."

“Bugüne kadar hiç yavru kuzu görmedim.”

Köpek Teesha’nın ayaklarının dibine oturdu, anlamlı bir ifadeyle ona bakıp patilerinden birini uzattı.

“Eğitim almış. Oturuyor, yuvarlanıyor, bir şey fırlattığında alıp getiriyor. Türüne bakıcı köpek diyorlar çünkü çocuklara karşı çok sabırlı ve dikkatli oluyorlarmış.”

Adrian konuşurken kucağında zıplayıp kollarını sallayan phineas’ı köpeğiyle tanıştırmaya götürdü.

“Adrian...”

“Hiçbir köpeğin bu güzel çocuğa zarar vermesine izin verir miyim? Ya da başka birisinin. Bu Sadie; kocaman, kabarık tüylü bir yumak.”

“Seksi Sadie.” Monroe gülümseyerek eğildi ve kuyruk sallayan ve biraz daha ilgi bekleyen köpeği okşadı.

“Birisi onu sokakta bulmuş. Küfretmeyeyim ama şu bir köpek istemediğine karar veren o korkunç insanlar gibi sahibi onu sokağa atmış olmalı. Dedem ve ben barınağa gitmeden bir gün önce onu oraya bırakmışlar.

Yani, onu almamız kader, öyle değil mi dede?”

“İlk bakışta aşktı,” dedi Dom.

Adrian yere çömeldi.

“Köpek, köpek, köpek! Hav hav!” Phineas ellerini Sadie’nin başına indirdi ama köpek bunu Monroe’nun okşaması gibi hemen kabul etti. Sonra, onun yüzünü yaladı ve kahkahalarla güldürdü.

“Çok da zeki. Ona barınakta vurulduktan sonra hemen ortalıkta Google’den araştırma yaptım. Zeki, kolay eğitilen, sevgi dolu, nazik, sabırlı ve özellikle de çocuklara bayılan köpekler.”

“Hep bir köpeğim olsun istemişimdir.”

“Sophia ve ben Tom ve Jerry’yi kaybettikten sonra bir köpek daha almayı düşünmüştük. Sanırım, Sadie hayatımıza gireceği için beklememiz gerekmiş.”

“Eh, bir köpek almayı isteyip beklediğin seneler artık kocaman bir gerçek oldu.” Teesha nihayet tereddütle köpeğin başını okşadı.

“Haydi, içeri gelip oturun.” Dom parmağıyla Phineas’ın karnını dürtükledi. “Sonra, biraz şarap içelim.”

“Dede.” Monroe arabanın bagajını açtı. “Benimle aynı dili konuşuyorsun. Hayır, efendim, valizleri ben alırım. Siz bize şarap koyarsanız minnettar olurum.”

“Ona ben yardım ederim.” Phineas’ın yanağına kocaman bir öpücük daha konduran Adrian onu annesine geri verdi. Ama Phineas aşağı inmeye ve Sadie’ye sarılmaya çalıştı.

“Sen neden Teesha’nın bebeği içeri götürmesine yardım etmiyorsun?” dedi Adrian. “Sonra, ben bakmıyorken pişirdiğin kurabiyelerden ikram edebilirsin.”

“Küçük bir çocuğun olduğu evde kurabiye olmadan olmaz.”

Adrian bagaj tarafına gidip birkaç çanta aldı. “Evet... Acaba ikinizin buralara yerleşme ihtimali var mı?”

Monroe ona gülümsedi. “Teesha şehir hayatına alışık. Ben hep şehirdışında yaşamak istemişimdir. O yüzden, ortak bir noktada buluşup banliyölere göz attık. Ama sen burada olduğun için buraya da taşınabiliriz.”

“Ciddi misin? Gerçekten mi? Buraya yerleşme ihtimaliniz var mı?”

“Sessizliği seviyorum,” dedi Monroe o hülyalı ifadesiyle. “Sessizlikte müziği duyabiliyorum. Teesha’nın komşulara ihtiyacı var,” dedi valizleri eve taşırlarken. “Dükkânlara yürüme mesafesinde olması gerek. İyi okulların olduğu, sokakların güvenli olduğu bir yer bulmamız gerek.”

“Başlangıç olarak size önerebileceğim üç ev var.”

Monroe ona bakıp başını salladı. “Seni kimse geri çeviremez, Rizz.”

“Dedem herkesi, bölgenin en iyi emlakçısını bile tanıyor.”

“Tamam, onunla konuşuruz,” dedi Monroe.

Kayla buluşmalarına uygulamalarla dolu bir tablet, bir mezura, bir renk skalası ve bir sürü fikirle geldiğinde, Adrian tasarım danışmanları konusunda doğru seçimi yaptığından emin oldu.

İnce uzun yapılı, sarı röfleli saçları Fransız örgüsü yapılmış olan Kayla enerji saçıyordu.

“Ne kadar güzel bir alan.” Çoktan eğilip Sadie’yi okşamaya ve onunla tatlı tatlı konuşmaya başlamıştı bile. “Tahmin ettiğimden çok daha fazla doğal ışık alıyor. Tavanlar alçak olabilir diye korkmuştum. Ama burası muhteşem. Açıkçası, gerildim. Saçmalamak istemiyorum ama gerçekten de gerildim. Bu, benim ilk gerçek danışmanlığım. Arkadaşlar ve aile sayılmaz. İşi berbat etmek istemem.”

“Gayet iyi gidiyorsun.”

Sadie nazikçe Adrian’ın ayaklarının dibine otururken, Kayla doğruldu. “Bunu daha önce söylemeliydim ama bu fırsatı verdiğin için gerçekten de minnettarım. Daha mezun bile değilim.”

“Ben de ilk fitness videomu yaptığımda lise öğrencisiydim.”

Kayla’nın güzel ela gözleri irileşti. “Sahi mi? Kulağa doğru gelmiyor. Bir şehir efsanesi gibi.”

“Kesinlikle doğru. O ilk seriyi üç arkadaşımla birlikte çektik ve bu işe öyle başladım. Gerçek anlamda tek başıma yaptığım ilk işti. Burasıyla ilgili olarak anlaşılabirsek, belki sen de ilk önemli işini almış olursun.”

“Ama baskı yok.” Kayla tabletini göğsüne bastırıp güldü. “Peki. Ev spor odalarıyla ilgili biraz araştırma yaptım ama videolarında yürüme bantları ya da istasyon egzersiz aletleri yok. Videolarının çoğunu izlediğim için stüdyolarla birlikte epey açık hava mekânları da kullandığını biliyorum.”

“Doğru. Vücudu makine olarak düşünürüm. Bazen makinenin de araçlara ihtiyacı olur.”

“Ağırlıklar, denge topları, yoga minderleri gibi.”

“Aynen. O yüzden, o tür araçların yaratıcı bir şekilde sunulmasını istiyorum. Sana en çok kullandıklarımın bir listesini veririm.”

“Videolarından ve röportajlarından tarzını biraz anladım ama belki burada tam olarak ne istediğini biraz anlatabilirsin. Nasıl bir tarz istediğini. Umarım şu barı ya da şömineyi yok etmemi istemezsin. Buraya ayrı bir hava katıyorlar. Biraz geçmişini anımsatan, antik ve klas bir tarz oluşturuyor.”

Adrian ona bakıp sıırttı. “İlk ortak noktamızı bulduk.”

Bir saat ve birkaç ortak noktadan sonra Kayla malzemelerini topladı. Maya kabarık saçlı oğlu Collin’in elinden tutarak aşağı kata indi.

“Dom doğruca aşağı kata inmemizi söyledi. Selam, Kayla.”

“Selam. Selam, Collin. Lorilee için çok üzıldüm, Maya. Onu çok iyi tanıımıyordum ama çok tatlı bir insandı. Çok üzgünüm.”

“Hepimiz üzgünüz. Zor zamanlar.” Collin iri mavi gözlerle kuyruğunu sallayan Sadie’ye bakarken, Maya derin derin iç çekti. “Dom sana bir süre restoranda olacağını söylememi istedi.”

“Öyle mi! Harika!” Adrian yumruğunu havaya savurdu ve kendi etrafında iki kere döndü. “Evden ilk kez çıkıyor.” Sonra, ağlamak üzere olduğunu fark edip ellerini yüzüne götürdü. “Affedersin, Kayla.”

“Yok yok, sorun değil.” Gözleri dolan Kayla ona sıkı sıkı sarıldı. “Birkaç tasarım hazırlayıp sana mesaj atacağım, olur mu?”

“Tamam. Güzel. Teşekkürler.”

Kayla verandanın cam kapılarından çıkarken, Maya ve Adrian ağlamaklı ifadelerle birbirlerine baktılar.

“Öncelikle, bu kim?” diye sordu Maya.

“Bu, Sadie. Hem kocaman hem de tatlı ve naziktir. Çocuklara bayılır.”

“Kahvaltı olarak mı?”

“Bu sabah, biz engel olamadan Phineas’ın ona uzattığı bir parça domuz pastırmasını bir düşes gibi nazikçe aldı.”

“phineas’ın beş parmağı da yerinde duruyor mu?”

“İki elinin beş parmağı da duruyor. Şu surata, şu gözlere bak Maya. Şu kuyruğa bak.” Adrian çömelip elini Sadie’nin sırtına koydu. “Çömeldene.”

“Eh, yerle aramda fazla mesafe yok.” Maya çömelince, Sadie mutlu mutlu Collin’i kokladı. Phineas’tan daha temkinli davranan Collin annesine sokuldu. Ama sonra dikkatle Sadie’nin yüzünü okşadı.

Sonra gülümseyip “Da-da-da-da. Ooooo,” dedi.

“Onayladı. Onaylamadığında, hayır diyor. Söylediği ilk sözcük hayırdı. Hâlâ repertuarının en üst sıralarında.”

“Beni hatırlamadığını biliyorum ama bunu telafi edeceğiz.”

“Buraya yerleşeceğini duyduğumda kulaklarıma inanamadım.” Maya’nın gözleri yeniden doldu. “Burada olacağın için çok mutluyum.”

“Ben de. Maya ikimizi de yeniden ağlatmak istemiyorum ama Lorilee için çok üzgün olduğumu söylemek isterim.” Gözleri dolan Adrian durup nefes almak zorunda kaldı. “Anma töreninde senin için, annen, Raylan ve çocukları için burada olmadığım-dan dolayı da çok üzgünüm.”

“Ben de,” dedi Maya titrek bir sesle. “Ben de Sophia’yı kaybet-tiğinizde senin için, Dom için burada olmadığımı çok üzgünüm.”

“Raylan ne durumda?”

“Yaşıyor. Çocuklar olmasaydı bunu bile yapabileceğinden emin değilim. Şimdilik evden çalışmak ya da okulda olmadıkları-larında onları işe götürmek zorunda kalacak. Şu anda bir bakıcı ya da kreş fikrine sıcak bakmıyor. Büyük bir ihtimalle, doğru bir karar. Ama eninde sonunda...”

Collin oturmak için uzaklaşınca Maya gülümsedi. Sadie aynı seviyede olabilmek için onun karşısında oturdu.

“Ona yazdığını söyledi. Çok duygulanmış. Şimdi ikimiz bir-den gözyaşlarına boğulmadan önce –Collin son zamanlarda

buna fazla şahit oldu- bana burada neler yaptığını anlat. Kayla'ya danışmakla çok yerinde bir seçim yapmışsın."

"Genç, taze bir bakış açısı var ve hevesli. Bence akıllıca bir hamle oldu. Duvarlara yumuşak nötr bir ton önerdi. Halbuki ben canlı, enerjik renkler önereceğini sanmıştım. Ama canlı yayınlarla ve videolarda dikkat dağıtabileceğini söyledi."

"Hemen lafını keseceğim. Şimdi Egzersiz Yapındaki canlı yayınlara eklediğin antrenörler ve egzersizler var ya... Hepsi muhteşem, Adrian."

"Canlı yayınlar ve diğer profesyonellerden faydalanmak konusunda annemi ikna edebilmek için akla kararı seçtiğimi söylemiş miydim?"

Maya gülümsedi. "Bir iki kere söz etmiştin sanırım."

"Neden kendimizle, DVD satışlarıyla rekabet edelim ki?" Adrian gözlerini devirdi. "Teesha ona üyelik potansiyelini, üretim ve pazarlama fırsatlarını ve izleyici sayısı ile ilgili rakamları gösterdiğinde tereddütle de olsa kabul etti."

"Konu Teesha'dan açılmışken, nerede o? Collin'i Phineas'la tanıştırmak istiyordum."

"Birazdan gelirler. Ev geziyorlar."

"Ev mi geziyorlar?"

"Onları -daha doğrusu Teesha'yı çünkü Monroe sıcak bakıyor- buraya taşınmaya ikna etmeye çok yaklaştım."

"Buraya mı? Ciddi misin? Çok şaşırdım."

"Benim koca bebeğim ile senin küçük adamını dışarı çıkaram da sana neler olup bittiğini anlatayım."

Adrian kalkmadan önce, Maya elini tuttu. "Artık bunu her zaman yapabileceğiz. Arkasındaki neden hiç hoşuma gitmese de arkadaşşıma gerçekten çok ihtiyacım var."

"Onun da sana ihtiyacı var. Bana yeni bir şeyler anlat."

"Aslında, yeni haberlerim var." Adrian'ın yanından yürüyen Sadie'yle birlikte dışarı çıktılar. "Bayan Fricker emekli olacak."

“Nasıl oldu da bunu duymadım? Daha geçen gün kasabada birileriyle sohbet ediyordum ama kimse bundan söz etmedi.”

“Şimdilik pek kimseye söylemiyor. Üniversite zamanından beri Crafty Arts’ta çalıştığımı biliyorsun. Şu anda yarı zamanlı olarak çalışıyorum. Bayan Fricker Joe’yla işyerini satın alacağını umuyor.”

“Satın almak mı?” Adrian duraksadı. “Hediyelik eşya dükkânını satın almak mı? Harika olurdu.”

“Öyle mi diyorsun?” Maya omuzlarını indirip Collin’i yere bıraktı. Küçük çocuk birkaç adım atıp çimlerde oynamak için pat diye yere oturdu. “Dükkânı çok seviyorum, işi de iyi biliyorum. Ama sahibi olmak işletmekten çok farklı.”

“Bence gayet güzel idare edersin. Birkaç sene önce Bay Fricker hastalandığında işin başında sen durmuştun. Satın alma, vitrin, maaşlar; her şeyle sen ilgilenmiştin.”

“Evet ama çok iş vardı. Dahası, bebekten önceydi. Bunu yapmaya karar verirsem, birisinin maaşlar ve hesap defterleriyle ilgilenmesi gerekecek. Joe ya da ben bu konuda bilgili değiliz. Hem Joe’nun kendi işi var.”

Adrian parmağını havaya kaldırdı. “Başımın üstünde bir ampul mü var? Yakında Traveler’s Creek’e taşınma ihtimali olan harika bir işletmeci tanıyorum.”

“Sence yapar mı? Kabul ederse bütün sorunlar çözülmüş olur. Hak ettiği maaşı ödeyebilir miyim? Yoksa hesap yapıp bana bunu düşündüğüm için bile aklımı yitirdiğimi mi söyler?”

“Hepsine evet diyorum. Ama bunun ötesinde en önemli konu senin bunu isteyip istemediğin.”

“Zaten sorun bu. İstiyorum. Çok istiyorum. Günde on kere vazgeçiyorum. Ama hep istediğime karar veriyorum.”

Elindeki ot sapıyla derin bir konuşma yapan Collin’e baktı.

“Burayı her zaman çok sevdim. Lisedeyken kendime senin gibi büyük şehre taşınacağımı, muhteşem bir iş bulup şık giysi-

ler giyeceğimi söyledim. Sonra, yazın biraz harçlık kazanmak için Crafty'de çalışmaya başladım ve oraya âşık oldum. Sonra da Joe'yla tanıştım. Arkasından Collin geldi. Evet, bunu istiyorum."

"O halde, Teesha bir değerlendirme yapmasına izin ver ve sonra cesurca ilerle. Çünkü insanların pişman olduğu bir şey varsa, hayallerinin peşinden gitmemektir. Onu kucağıma alma izin verir mi?"

"Kızları sever," dedi Maya. "Erkeklerin yanında biraz daha çekingen. Onları tanıdıktan sonra ısınıyor."

"Ben bir kızım..." Adrian küçük çocuğu kucağında sallayınca, Collin kıkırdadı. "Bir araba sesi duydum. Ya Teesha ve ailesi ya da dedem gelmiş olmalı. Gidip bakalım."

"En fazla yirmi dakikam daha var. Sonra, bu miniği öğle yemeği ve şekerleme için eve götürmem gerek. Uyumadığında huysuz oluyor."

"Bu suratla mı?" Adrian, Collin'in yanaklarını öptü. "Asla huysuz olamaz."

"Gel, birkaç gün bizim evde kal."

Sadie, Adrian'ın yanından uzaklaştı ve Phineas'ı görünce adımlarını hızlandırdı. Teesha artık ona gözü kapalı güvendiği için oğlu ve köpek güzel bir kavuşma yaşayabilsinler diye Phineas'ı yere bıraktı.

"Maya! Collin ne kadar büyümüş. Çok tatlı! Onu bana ver."

Collin'i Adrian'dan kaptı ve Monroe başını eğip çenesini Teesha'nın omzuna yasladı.

"Tıpkı yaz güneşine benziyorsun, oğlum."

Utangaç bir gülümsemeden sonra Collin yere inmek için debelendi.

"Tamam tamam, kim bir başka oğlanla ve dev gibi bir köpek-le başa çıkabilir?"

Teesha oğlunu yere bıraktıktan sonra Maya'ya sarıldı. Ona mırıldanarak her ne söylediyse Maya ona sarılmaya devam etti.

“Teşekkürler. İkinize de çiçekler için teşekkür ederim. Çok güzeldi ve çok nazıksınız. Ah, sizleri görmek güzel. Hepinizi. Phineas’a bakın. Küçük bir adam olmuş.”

İki minik çocuk üstüne tırmanırken Sadie tatlı tatlı gerindi.

“Ve sen,” dedi Teesha parmağını Adrian’a doğrulttu. “Senden nefret ediyorum.”

Monroe gülerek kolunu karısının omzuna attı. “Hayalimizdeki evi bulduk.”

“Biliyordum.” Adrian ufak bir mutluluk dansı yaptı. “Eminim ki iki katlı, üstü kapalı verandası olan, açık planlı ve Mountain Laurel Yolu’ya bakan tatlı –etrafı çitle çevrili– arka bahçesi olan mavi renkli güzel evi beğenmişsinizdir.”

“Bu yüzden sana kötü bir şey söyledim ama çocuklar ya-nımızda. Mountain Laurel Yolu diye bir yerde yaşayacağım hiç aklıma gelmezdi.”

“Bir teklif verdik,” dedi Monroe kocaman bir gülümsemeyle. “İnanamıyorum! Vay canına ve...” Monroe ne diyeceğini bilemeyince, Adrian üç kere perende attı.

“Gösterişçi. Çılgınca bir durum bu.” Teesha iki eliyle başını tutup ileri geri salladı. “Çılgınca olduğunu biliyorum ama o evi istiyorum. Sadece iki ev gezdik. Sadece birkaç saat harcadık, daha ev gezmeye bugün başladık ve... o ev bizim.” Elini kocasının beline attı ve Monroe diğer taraftan elini tuttu.

“Çünkü bizim için kusursuz bir ev. Yürüyerek bir restorana gidebiliriz, bir şeyler içip alışveriş yapabiliriz ama bir arka bahçemiz var. Güzel bir mahallede komşularımız var ve orası Stepfordland değil.”

“Haklı.” Teesha iç çekti. “Haklı ama yine de çılgınca. Ama o evi istiyorum.”

“En yakın iki arkadaşım... Yok, Monroe’yu da sayarsam üç arkadaşım hayallerinin peşinden gidiyorlar. Hey, ben de! Maya, akşam yemeği için geri gel. Sen, Joe ve Collin. Kutlama yapalım.”

“Daha Teesha’yla konuşmadım bile. Hem Joe’yla biraz daha konuşmamız gerek.”

“Hangi konuda?” dedi Teesha.

“Maya kasabadaki en güzel dükkânı satın alacak ama senin biraz hesap kitap yapmana ihtiyacı var. Hesap defterlerini de bu akşam getir. Bir göz atarsın değil mi, Teesh?”

“Elbette.”

“Harika. Beşte gelin. Şarap içeriz. Teesha defterlere göz atar. Sadie ve ben de çocukları eğlendiririz.”

“Çok buyurgan,” dedi Teesha, Maya’ya. “Anlat bakalım.”

“Düzenli, yetkin ve hedef odaklı. Son birkaç hafta zor geçti.” Adrian kolunu Teesha’nın ve Maya’nın beline attı. “Yeni başlangıçlar, yeni girişimler ve hayallerimizin peşinden gitmek. Hepsine bayıldım.”

“Rakamların bana ve Joe’ya uyup uymayacağına ve Teesha’nın ne diyeceğine bakarız. Ama akşam yemeğine gelmeyi çok isteriz derken Joe adına da konuşabilirim. Kimse Casa Rizzo’da bir yemeği geri çevirmez.”

“Bu arada...” Eğilip Collin’i kucağına aldı. “Ufaklığı eve götürüyüm. Akşam görüşürüz. Şimdiden teşekkürler, Teesha.”

“Rakamlar, işyerleri, tahminler. Ben buyum.” Maya’ya el salladıktan sonra Teesha Adrian’a döndü. “Hangi dükkân, ne kadar zamandır açık, sahipleri neden satıyorlar, tam olarak nerede?”

“Limonatalarımızı alıp verandaya geçtiğimizde hepsini anlatacağım.”

On hafta sonra Teesha, Mountain Laurel Yolu’nda oturuyordu, Maya’nın bir dükkânı vardı ve Adrian, Kayla’yla birlikte yeni stüdyosunda duruyordu.

“Kusursuz. Tam istediğim gibi oldu. Şömineye beyaza boyayacağını söylediğinde korkmuştum ama o konuda da haklıymışsın. Tuğlaları daha yumuşak gösterdi.”

“Sevdin mi? Ben bayıldım. Senin de bayılmanı istiyorum.”

“Bayıldım. İstedğim şeyi –daha doğrusu istediğimi sandığım şeyi– alıp daha iyisini yaptın. Parkeleri cilalamaya da değdi. Bari bir *smoothie* istasyonuna dönüştürmek ve içinde buğday çimi olan şu kil tepsiyi eklemek de bu işin beslenme tarafını vurguluyor.”

“Her şeye rağmen sıcak ve erişilebilir bir görüntüsü var.”

İçeri sızan güzel doğal ışık cilalanmış parkelerin parlaklığını vurguluyordu ve deniz yosunundan yapılmış kocaman sepetin içi renkli yoga minderleriyle doluydu. Bu arada, görülebilir bir noktaya da egzersiz lastiklerinin asılı olduğu eski bir giysi askılığı yerleştirilmişti.

Kayla denge topalarını duvara ayrı ayrı monte edilmiş raflara koymuştu ve böylece duvara resim yapılmış gibi gözüküyordu. Standart bir serbest ağırlık rafı yerine de eski bir şaraplık kullanılmıştı.

“Buradaki eşyaları kullanmana bayıldım. Bunlar anneannemle dedemin eşyaları; şu dolap gibi. Havlular, saç bantları ve yoga blokları için kullanmışsın. Bitkileri ve mumları da şu eski banka koymuşsun. Spor odasına ev sıcaklığı katmış.”

“O halde, şöminenin önündeki ufak oturma alanı fazla değil mi?”

“Hayır. Orayı da kullanacağım. Renkler de gayet uygun. Yumuşak, adaçayı yeşili konusunda haklıymışsın. Fazla gri ve sıkıcı görüneceğini düşünmüştüm ama yumuşacık bir renk. Ekipmanların renklerini de ön plana çıkarıyor. Bitkilerin yeşili de tezat oluşturuyor. Hangi açıdan yayın yaparsam yapayım işe yarar.”

Adrian dalgın dalgın yanında oturan köpeğinin başını okşadı. “O aile fotoğraflarını bulup çerçeveletmen ve şöminenin üstüne asman da çok tatlı bir jest.”

“Sen ev deyip duruyorsun. Aile olmadan bir ev olması mümkün mü?”

“Kayla, ilk profesyonel tasarım işini başarıyla tamamladın. Sonuncusu da olmayacak.”

“Çok mutluyum!” Kayla leylak rengi koşu ayakkabılarıyla zıpladı. “Fotoğraf çekip portfolyomda kullanmamın bir sakıncası olmadığını söylemiştin.”

“Tabii ki bir sakıncası yok. İlk müşteri yorumunu da yazacağım.”

“Aman Tanrım!”

“Yakında üniversiteye geri döneceğini biliyorum ama bir danışmanlık işini daha araya sıkıştırabilirsen arkadaşlarım Teesha ve Monroe da yeni satın alacakları evde biraz yardımını isteyebilirler.”

Kayla’nın gözleri irileşti ve ağzı açık kaldı. “Dalga geçiyorsun.”

“Hayır. Teesha’ya vaktin olduğu takdirde buradan onlara gideceğini söyledim. Sana adresi vereyim. Yakınlarda, Mountain Laurel Yolu üstünde.”

“O evi biliyorum. Çok iyi biliyorum. Buradaki herkes oraya taşındıklarını biliyor. Harika bir ev. Hemen oraya gideceğim! Aman Tanrım!”

“Kayla, bana tam istediğim gibi bir yer verdiğin için teşekkür ederim.”

Adrian elini uzattı ama Kayla ona sıkı sıkı sarıldı. “Sen sadece ilk müşterim değilsin. Aynı zamanda en sevdiğim müşterim olacaksın. Hoşça kal, Sadie!” Hızla cam kapılara doğru gitti ama sonra durup poz verdi. “Ben bir dekoratörüm.”

Gülerek, koşar adımlarla gitti.

Adrian insanın bir hayalini gerçekleştirmesinin nasıl bir his olduğunu iyi biliyordu. Bunu düşünürken, telefonunu çıkarıp Hector, Loren ve Teesha’ya bir mesaj yazdı.

Selam, çete. Yeni ev stüdyomda ilk yapımızı koordine etmemiz gerek. Stüdyo muhteşem gözüküyor. Tema hazır, rutinleri de neredeyse tamamladım. Programım boş. O yüzden, ne zaman müsait olursanız size uyarım ve başlarız. Teesha, Kayla şu anda size doğru geliyor. Çocuklar, Teesha’nın yeni evini görmemiz gerek. Benim yeni stüdyomu da... Görüşmek üzere.

İki kat merdiveni koşarak çıktı ve dedesi restorana gittiği için evin boş olduğuna sevindi. Artık her gün restorana gidiyor, diye düşündü üstünü değiştirmek için yatak odasına giderken. Bazen sadece bir saat kalıyordu ama genellikle günün büyük bir kısmını orada geçiriyordu.

İşi, o çok sevdiği işi ona mutluluk ve huzur getirmişti. Kendi işi de onu öyle hissettiriyordu.

Egzersiz kıyafetini giydikten sonra yeni stüdyosuna indi. Sadie dilediği gibi girip çıkabilsin diye cam kapıları açık bıraktı. Hızlı ritimli rutin müziğini açıp kronometreyi kurdu. Aynalı duvarına dönüp çalışmaya başladı.

Pratik yaparken ve ısınma hareketlerini düzeltirken, gözlerinin önüne çocukluğunda annesini çalışırken nasıl izlediği geldi. Georgetowndaki ev, aynalı duvarları olan o şık oda ve annesinin aksisi.

Ona ne kadar imrenirdi.

Tek başına o odada bir balerin ya da bir Broadway yıldızı ya da başka birisi olduğunu hayal ederek nasıl dans ettiğini düşündü. Öylesine başarılı ve yetenekliydi ki annesi de onu imrenerek izlerdi.

Sonra, o adam gelmiş; beraberinde korku, kan ve acı getirmişti.

Adamın yüzü –çok iyi hatırlıyordu– görüş alanını tamamıyla kaplayınca kronometreyi durdurmak zorunda kaldı.

“Hayır, hayır, o güne geri dönmenin hiçbir anlamı yok.”

Gözlerini yumup derin nefesler aldı. Artık medya bile nadiren o korkunç öyküyü gündeme getiriyordu. Çok ama çok eski bir haberdirdi. Düşünmenin bir anlamı yoktu.

Kendi kendine, korku hissinin aniden geri geldiği, buz kesmesine, sonra her yanına alevler basmasına ve nefessiz kalmasına neden olduğu anları nadiren yaşadığını hatırlattı.

Bunu aşacaktı. Geçmişte bunu başarmıştı.

“Güçlüyüm,” dedi aynadaki aksine. “Ayrıca beni, bütün hayatımın tek bir korkunç günü tanımlamıyor.”

Kronometreyi tekrar kurmak üzereyken, aynada Sadie’nin birkaç adım geride yere yayılmış onu izlediğini fark etti.

Gıptayla bana bakıyor, diye düşündü.

Kronometreyi işletmek yerine, Sadie’nin yanına gidip yere oturdu ve sevgi dolu sesler çıkaran kocaman köpeğine burnunu sürttü. Çıkardığı bu sesler Adrian’ı hep güldürüyordu.

“Bunu sonra yaparım. Gel, biraz dışarı çıkıp top yakalamaca oynayalım.”

İnsan sevdiklerine vakit ayırmalı, diye düşündü dışarı çıkarken. Turuncu renkli büyük topu eline alınca, Sadie’nin gözleri sevinçle parıldadı.

Çocukluğu ona bir şey öğrettiyse bu, tutkuları ve sorumlulukları için vakit ayırmaktı. Bir de sevdikleri için.

ONUNCU BÖLÜM

Raylan karısının kaybettikten sonra yaz boyunca sadece evden çalıştı. Hemen hemen hep gece saatlerinde çalışıyordu. Lorilee'nin ölümünden beri uyku dostu olmamıştı. Bu yüzden, gece saatlerini çalışmaya ayırıyor, sabahın erken saatlerinde biraz uyuyordu.

Çocukları şekerleme yaptığında –yaparlarsa– o da şekerleme yapıyordu.

Bir bakıcı tutmaya, çocuklarının hayatına bir başka çarpıcı değişiklik getirmeye içi elvermiyordu. Ayrıca, onları başka biriyle bırakma fikrine de tahammül edemiyordu.

İlk birkaç hafta Bradley gecenin bir yarısı sık sık ağlayarak uyandığı için, uyku bir öncelikten çok, bir lüks haline gelmişti.

Annesinin ve kız kardeşinin yardımlarını, tesellilerini ve ilgilerini asla unutmayacaktı ama sonsuza dek yanlarında kalamazlardı.

Öncelikle çocuklarına, sonra da işine karşı sorumlulukları vardı. İş sayesinde sadece ailesini geçindirmekle kalmıyor hem şirketinin borçlarını hem de ona güvenen çalışanlarının faturalarını ödemelerini sağlıyordu.

Kısa zaman dilimlerinde kendisini sadece işine ya da çocuklarının ihtiyaçlarına verebiliyordu. Çamaşır, market alışverişleri, yemek hazırlıkları, onlarla ilgilendiği ve parka götürdüğü zamanlar. Tüm bunları yapabiliyor olmak, ona bir emniyet ve normallik hissi veriyordu.

Hep bekâr ebeveynlerin bunları tek başlarına nasıl yapabildiklerini merak etmişti.

İşleri idare edebilmek için büyük bir çaba gerektiğini, yorgun düştüğünü ve insanın kendisiyle ilgili hiçbir şey yapamadığını öğrenmişti.

Kilo vermişti; iki kilo oradan, iki kilo buradan derken ince uzun bir adamdan değnek gibi bir adama dönüşmüştü. Aynada aksini gördüğünde kendisini tanımakta güçlü çekiyordu.

Ama bu konuda bir şey yapacak vakti yoktu.

Sonbaharda çocukları okula götürdükten sonra ofise gitmeye ve okuldan onları almaya başladı.

Eskiden Lorilee'yle birlikte rahatça yapabildikleri ev işlerini halletmesi için haftada bir temizlikçi çağırmaya başladığı bir düzen oturttu.

Noel'de içinden karanlığa kapanıp yeniden yas tutmak geçtiğinde, kendisini zorlayıp bir ağaç kurdu ve üstüne ışıklar astı.

Noel çoraplarını asmaya başlayıp da Lorilee'ninkini çıkardığında ağlamaya başladı ama o sırada yalnız olduğuna şükretti. İçinden yere çökmesine neden olan korkunç karanlık bir dalga gibi derin bir hüznün yayıldı.

Bunu nasıl yapacaktı? İnsanlar nasıl yapıyorlardı?

Çorabı elinde sıkı sıkı tutarken, Jasper yanına geldi, kucığına yattı ve başını Raylan'ın omzuna yasladı.

Raylan köpeğini kendisine çekti ve biraz sakinleşene dek ona sıkı sıkı sarıldı.

Bunu yapacaktı. Bu kötü günleri atlatacaktı. Çünkü çocukları yukarı katta uyuyordu ve ona ihtiyaçları vardı.

Ama Noel sabahını evde kutlamak, yemek yemek ve Noel'i izleyen günü geçirmek için annesine gitmek yerine, ufak aile kutlamalarını Noel gecesi yaptılar ve sonra annesine gittiler.

Çocuklara Noel Baba'nın hediyeleri erkenden getirip çorapları doldurduğunu, çünkü babaannelerine gideceklerini bildiğini söyledi. Noel Baba her şeyi bilirdi.

Yeni geleneklerimiz, dedi içinden. Eski gelenekler onu bir daha birleştiremeyeceği parçalara ayırmasın diye yeni gelenekler uydurmak zorundaydı.

Böylece yazı, sonbaharı, kışı atlattı ve Lorilee'nin ölüm yılı dönümünde çocuklarını yatırdıktan sonra karanlıkta tek başına oturup onu hayal etti.

Lorilee sessiz, yalnız zamanlarında sık sık yaptığı gibi kucığına oturdu. Raylan onun her zaman sürdüğü o hafif çiçek kokulu parfümü hissetti. Koku içini bir nefes gibi doldurdu.

"Gayet iyi idare ediyorsun, canım."

"İyi idare etmek istemiyorum, seni istiyorum."

"Biliyorum. Ama ben buradayım. Çocuklarımızın içindeyim. Buradayım." Elini kocasının kalbine dayadı. "Devam etmen gerek. Bugünün zor geçtiğini biliyorum ama toparlanıp yarına ayağa kalkmalısın."

"Geçmişe dönmek istiyorum. O gün işe gitmeni engellemek istiyorum."

"Bunu yapamazsın." Lorilee burnunu onun boynuna sürttü. "O gün okula gitmeseydim, o çocuk ölmüş olurdu. Umurunda olmadığını söyleme, bunun doğru olmadığını biliyorum. Kim bilir o çocuk büyüyünce ne olacak, ne güzel şeyler yapacak."

"Beni ziyaret etti," diye mırıldandı Raylan. "Annesi ve baba-sıyla birlikte. Onlarla konuşmak istemedim."

"Ama konuştun."

"Ne kadar... üzgün ve minnettar olduklarını bilmemi istiyorlardı. Umurumda olmasını istemedim."

“Ama bunu yapamadın.”

“Okulun bahçesine bir ağaç ekmek için izin aldılar. Cüce bir kiraz ağacı –şu süs ağaçlarından– ve sınıfının penceresinden onu görebiliyorsun. Seni asla unutmayacaklarını söylediler.”

“O çocuğun nasıl güzel ve iyi şeyler yapacağını bilemeyiz. Ben o gün orada olmasaydım, belki de yerime bakan kişi çocukları güvenli bir yere götüremeyecekti. Bilemeyiz, canım, bilemeyiz.”

“Yaşasaydın senin neler yapacağını da bilemeyiz. İkimizin neler yapacağını da.”

“Ah, Raylan, ben yapmam gerekeni yaptım ve sanırım kaderimde bu vardı. Bunu biliyorsun. Şimdi de sen yapman gerekenleri yapıyorsun. O olaydan önceki gece çocuklara Sophia’nın öldüğünü nasıl anlatacağımızı konuşmuştuk, hatırlıyor musun?”

“Onun bir melek olduğunu, onları ve ihtiyacı olan insanları koruyacağını söyleyecektik.”

“O zamanlar çok küçük oldukları için bunu söylemek bize doğru gelmişti. Ama beni de öyle düşünebilirsin. Çünkü her zaman yanıdayım, Raylan. Her zaman seni ve bebeklerimizi kolaylayacağım.”

“Adrian bana bir mektup yazdı. Senin bir melek olduğunu yazmış.”

“Bak, gördün mü?” Raylan’ın dudaklarına yumuşacık, tatlı bir öpücük kondurdu. “Seni seviyorum, Raylan. Artık yas tutmamalısın ve bunu başka bir şeye dönüştürmelisin. Benim için, bebeklerimiz için.”

“Bunu yapabileceğimden emin değilim.”

“Yapabileceğini biliyorum. Bunu biliyorum.”

Lorilee onu tekrar öptü ve Raylan bir kez daha kendisini karanlıkta tek başına otururken buldu.

Kalkıp çalışma odasının ışıklarını söndürdü. Vakit neredeyse gece yarısı olmasına rağmen hâlâ çalışma alanının başında oturuyordu.

Çok sevdiği karısının bir resmini yapmaya koyuldu. Önce yüzünü ve farklı ifadelerini çizdi. Mutlu, üzgün, kızgın, baştan çıkarıcı, şaşırmış.

Sonra, önden, profilden ve arkadan vücudunu çizdi. Kanatlar eklemeden önce sayfalarca devam etti.

Lorilee'yi kanatları kapalı, iki yana açık, uçarken ve havada dönerken çizdi. Kanatlarıyla savaştığı bir kare çizdi.

İlk önce onu beyaz uzun bir elbiseyle çizdi ama farklı bir şey çizmesi gerektiğini hemen anladı.

Evet, büyük, güzel ve bir şekilde çok güçlü beyaz kanatları olmalıydı. Ama kıyafeti meleklerin beyaz elbisesinden daha cesur, daha kuvvetli, daha güçlü olmalıydı.

Bu sefer, onu dar bir tulum ve dar çizmelerle çizdi. Başının etrafına bir hale çizmeyi düşündü ama bu da fazla basmakalıp olduğu için vazgeçti. Tulumun uzun kollarını ellerinin üstünde bir nokta kadar kalacak şekilde çizdi ve çizmelerinin ön tarafına bir V harfi koydu.

Sade, güçlü bir karakter oluşuyordu. Renkli kalemlerine uzandığında, mavi rengi seçti. Gözleri gibi.

Lorilee başkalarını kurtarıırken ölüyor ama vakitsiz ölüyor, diye düşündü. Bir sıralama hatası gibi. Bu yüzden... ona bir insan olarak yaşaması için yüz sene veriliyordu ama ancak başkaları için savaşmaya, onları kurtarmaya ve haklılarla masumlar için mücadele etmeye devam ettiği sürece.

İsmi Lee olacaktı. İnsan formunda, ikinci kişiliği olarak Lee Marley -isminin ikinci kısmı ve çocuklarının isimlerinin birleşiminden oluşan bir isimdi- olacaktı. Bir ressam.

Kanatlarını iki yana açtığında, insanları koruması için çağırıldığında, Gerçek Melek olacaktı.

Raylan çizimi panosuna astı.

Çocukları sabah uyanmadan önce, Lee Marley'nin doğuş öyküsünü ana hatlarıyla yazmıştı.

Onun istediğini yaptığını düşündü. Hissettiği hüznün birazını almış, başka bir şeye dönüştürmüştü.

Çocukları giydirdi, kızının anaokuluna giymek istediği parlak pembe renkli spor ayakkabıları aradı ama bulamadı. Vakit kaybettikleri için kahvaltı olarak *waffle* hazırlayınca çocuklar buna çok sevindi.

Onları arabaya bindirip gece yaptığı çizimleri de yanına aldıktan sonra, onları okullarına bıraktı ve ofise gitti. Bir senedir ilk kez gerçek bir amaç hissi ve heyecan hissediyordu.

İlk olarak Jonah'yı yakaladı.

"Tanrım, Raylan, berbat gözüküyorsun. Kötü bir gece geçirmiş gibisin."

"Hiç uyumadım. Seninle ve Bick'le bir toplantı yapmam gerek."

"Az önce yukarı çıktı. Bak, önce Cyrstal'la yazıları konuşmam..."

"Sonra." Vakitten kazanmak için onu yük asansörüne çekti.

"Dünün zor geçtiğini biliyorum ama dün akşam uyuşturucu falan mı aldın?"

"Kahve, çok fazla kahve içtim."

Asansör her zamanki gibi gıcırdayarak yukarı çıkarken, Raylan Bick'e bir mesaj yazdı: Derhal ofisime!

"Sen neredeyse hiç kahve içmezsin."

"Dün gece içtim. Aklıma bir fikir geldi." Çantasına vurdu. "Görmeniz ve fikrinizi dürüstçe söylemeniz gerek."

"Tamam, elbette. Ama sana başka kahve yok. Zaten öğleden sonra ortaklarla bir toplantı var. Neden sen biraz dinlenmiyorsun? Biz..."

"Hayır. Şu anda olmaz."

Raylan arkadaşını kolundan tuttuğu gibi ofisine soktu. Çantasını açıp eskizleri çıkardı ve panoya asmaya başladı. Masasındaki yarım kalmış olan işi görmezden gelerek, doğuş öyküsünün çizimlerini teker teker yerleştirdi.

"Çok güzel," dedi Jonah alçak sesle. "Lorilee bu. Çok güzel."

Raylan başını iki yana salladı. "O, insan formundaki Lee Marley. Gerçek Melek ve masumların koruyucusu."

"Bu telaş neden?" dedi Bick içeri girerken. "Benim... Aaa..." Birden durup çizimlere baktı. "Bunlar muhteşem, dostum."

"Bunları incelemenizi ve öyküyü dinlemenizi istiyorum. Sonra da olur mu olmaz mı söyleyeceksiniz. Bana acıdığınız için değil. Onu sevdiğiniz için de değil. İyi olduğu için. Hayır, bu işi yapacaksak iyiden de iyi olması gerek. Kusur görürseniz, bilmek istiyorum. İşe yaramayacaksa da bilmek istiyorum. Onun yüzü. Onun kalbi. O yüzden bilmem gerek."

Jonah çoktan panonun başına geçmiş, çizimleri incelemeye başlamıştı bile. "Bunların iyi olduğunu biliyorsun. İyiden de iyi olduğunu biliyorsun. Elbette, onun anısına ama..."

Sesi titreyince sustu. "Sen devam et," diye mırıldandı Bick'e. "Ben öyküyü okuyorum."

"Öykünün nereye gideceğini anlatabilirim," dedi Raylan. "Ana hatlarıyla kafamda oluşturdum."

Bick ona parmağını salladı. "Sessiz ol. Onu Brooklyn'den al, SoHo'ya koy. SoHo'da bir çatı dairesinde yaşıyor olsun. Oranın kirasını ödeyebilmek için de binanın alt katındaki galeride çalışsın."

"Tamam." Raylan bunu düşünürken başını salladı. "Tamam. Böylece, yine de Manhattan'da olabilir. Böyle daha iyi."

"Bir mağaza soygununda bir kadının hayatını kurtarıyor demişsin. Bir çocuk olabilir mi? On yaşındaki bir çocuk mesela. Sokaklara düşmüş bir çocuk. Öyle daha etkili olur."

"Daha iyi olabilir. Değiştirebilirim."

"Bak sana ne diyeceğim. Onu ambulansla götürürlerken ve geri getirmeye çalışırken, ruhu araf denen yere gitsin. Sihirle olabilir. Tam öldüğünü düşünürlerken canlanır ve nefes alır. Evet, sihir yoluyla olabilir."

Bick ona döndü. "Tüm bunları yazmak ve resimlerini yapmak senin için çok zor olmayacak mı? Onu geri getirmek yani."

“Bana huzur verecek.” Huzur vermeye başlamıştı bile. “Onu kaybetmeyi olumlu bir şeye dönüştürecek. Ama ancak buna de-
gecek bir şey yapabilirsem.”

“Değecek. Jonah?”

Jonah toparlanmaya çalışarak gülümsedi. “Gerçek Melek’in şerefine. Sonsuza dek kanat çırpın.”

Gerçek Melek’i Lorilee’nin ikinci ölüm yıldönümünde yayımladılar. Raylan onu Grievous isimli yarı iblis olan bir yaratıkla savuşturmuştu. Sıradan kızgınlıkları ve bıkkınlıkları feci bir şiddete dönüşene dek insan bedenlerini ele geçiren bir yaratıktı.

Çalışmak Raylan’ı meşgul tutuyordu ve okurların Gerçek Melek’e gösterdiği ilgi moralini düzeltiyor, ona yoldaşlık ediyordu.

Ama yaza doğru, bir okul döneminin daha sonuna geldiklerinde, artık bir değişiklik yapması gerektiğine karar vermişti. Çocukları, kendisi, eserlerinin kalitesi için.

Uzun zamandır ihtiyaç duyduğu bir tatile çıktı ve yanına sadece çocuklarını alıp deniz kıyısına gitti. Geride bıraktığı işleri düşünürken bile, çocuklarının yatma ve kahvaltı saatleriyle ilgili kuralları kaldırdı ve dünya bir anda kumdan kaleler, güneş kremleri, ızgara sosis ve kumsal partilerine dönüştü. Sabahları okyanus dalgalarının sesiyle, yatağında zıplayan çocuklarıyla uyandı.

Çocuklarıyla sahilde geçirdiği güneşli bir günün sonunda yorgunluktan bayılmadığında, geceleri ufak verandada oturup karanlık denizin tepesinde parıldayan yıldızları izledi.

Karısını hayal ettiğinde, üstünde mor çiçekler olan uzun beyaz bir elbise vardı. O elbiseyi hatırlıyordu. Bağışlamak için toparladığı son giysilerden biriydi.

Lorilee saçlarını dalgalandıran okyanus esintisi ve onu aydınlatan ay ışığı altında tırabzanlara yaslanmış duruyordu.

“Buraya gelmeye bayılırdık. Günün birinde burada ufak bir yazlık ev ya da bungalov almayı konuşmuştuk.” Lorilee ona bakıp gülümsedi. “Buna fırsat bulamadık.”

“Fırsat bulamadığımız çok şey var.”

“Ama önemli olanları yapmaya fırsatımız oldu. Şu anda yatakları güneşten kızarmış bir halde yataklarında kıvrılmış uyuyorlar ve Jasper başlarında nöbet tutuyor.”

“Kumsalı o da onlar kadar seviyor. Artık bir yer satın alabilirim. Gerçek Melek satışları çok iyi gidiyor. Eve daha yakın olduğu için Cape May’e bakabilirim ama...”

“İyi bir baba için bile her şeyi tek başına yapmak zordur.”

“Bazı şeyleri yapamadığımdan endişeleniyorum. Bradley’nin sınıfı için iki düzine –glutensiz– kapkek pişirmek, Mariah’nın kıyafetine uyan kurdele taktığından emin olmak... Kızımız moda-ya çok düşkün. Sen tüm bunları nasıl yapıyordun?”

“Canım, yanımda sen vardın. O yüzden, evde kapkek pişiremediğimden sen gidip fırından alıyordun. Saç kurdelesini bulamadığımda, sen üstünde çiçek olan tokasını bulup sorunu çözüyordun.”

Lorilee yanına oturdu ve Raylan’ın neredeyse hiç ellemediği şarap kadehini aldı. “Yardım istemenin utanılacak bir yanı yoktur, Raylan.”

“Mesele o değil. Ne zaman bir bakıcı arayacak olsam, bu bana yanlış geliyor. Onlar için. Bizim için. Neden bilmiyorum ama yanlış geliyor.”

“Hayır, nedenini biliyorsun.” Lorilee şarabını yudumlarken hafifçe kocasının bacağına vurdu. “Tıpkı ne yapman gerektiğini ve kalbinde ne yapmak istediğini bildiğin gibi.”

“Ama bunu yapmak, seni terk etmek, sahip olduğumuz, inşa ettiğimiz ve istediğimiz her şeye sırt çevirmek gibi geliyor.”

“Ah, Raylan, ben seni terk ettim. Bunu istemedim, istemedim gittim ama seni geride bıraktım. Şimdi, sen bebeklerimiz ve kendin için doğru olanı yapacaksın.” Lorilee şarap kadehini yerine bırakıp Raylan’ı yanağından öptü. “Bu konuda sana güveniyorum.”

Sonra kalktı, beyaz kanatlarını açtı ve karanlık göğe karıştı.

Raylan Brooklyn'e döndükten sonra, istemeye istemeye de olsa iki çocuğu için de oyun randevuları ayarladı ve ortaklarıyla olan görüşmesi için çok daha basit bir plan yaptı.

Bu, üçüncü kattaki toplantı odasını kullanmak ve Çin yemeği sipariş etmek anlamına geliyordu.

Kışın sakal bırakmayı denedikten sonra tıraş olmuş olarak gelen Jonah tabağına biraz tatlı-ekşi tavuk aldı. "Martha az önce bana Melek ve Kar Kuzgunu serilerinin satış raporlarını getirdi. Kraliçe'nin haziran sayısı için ön siparişler gelmiş. İkisini de sana yollayacağım. Buraya da asacağım ki bir güzel karnımızı doyuralım. Çünkü harika gidiyoruz, dostlarımız."

"Bunu duymak güzel." Bick ustalıkla kullandığı çubuklarıyla eriştesini karıştırdı. "Çünkü bu sabah bir çubuğa çiş yaptım. Önümüzdeki ilkbahara Pats'le bir karın daha doyurmamız gerekecek."

"İnanmıyorum." Jonah parmağını ona doğrulturken, Raylan hemen ayağa fırlayıp yanına gitti ve ona sarıldı. "Hamile misin?"

"Evet. Şimdilik kimseye bir şey söylemiyoruz. Resmi test için kliniğe gideceğiz ama sizin bilmenizi istedim."

"Durumun nasıl?" diye sordu Raylan. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Gayet iyi hissediyorum. Umarım böyle devam eder. Çok da mutluyum. İnanılmaz derecede mutluyum. Bak, doktora gidip teyit edene ve her şeyin yolunda olduğundan emin olana dek kimseye bir şey söylemek istemiyorum. Yani, ağzını kapalı tut, Jonah."

Jonah alınmış gibiydi. "Ağzımı kapalı tutabilirim."

"Genellikle, ağzını lehimlemek zorunda kalıyoruz. Ben tamam diyene kadar kimseye bir şey söylemek yok."

"Neden Raylan'a da aynı şeyi tembihlemiyorsun?"

“Çünkü o patavatsızlık etmez.”

“Hah!” diye ofladı Jonah. “Bal gibi de ederim.”

Bick gülüp Jonah’nın omzuna vurdu. “Bilge bir adam kendisini tanır.”

“Harika bir haber bu, Bick. Pats ve senin için çok mutlu oldum.”

“Ben de bizim için çok mutlu oldum, Raylan. Şimdi, toplantıyı sen yapmak istedin. Yoksa bize yaz tatilinin nasıl geçtiğini mi anlatacaksın?”

“Tatili rahatlıkla özetleyebilirim. Tek kelimeyle mükemmeldi. Çocuklar çok eğlendiler. İtiraf edeyim, Bradley’nin Kara Şövalye takıntısı devam ediyor.”

“Bu konuda bir şeyler yapman gerek,” dedi Jonah..

“Eh, bir idol her zaman bir idol olarak kalır ama onun Wayne Manor’u kumdan yeniden yaratmasına yardım etmek gibi hızlı bir karar almam gerekti.”

“Ne? Ya Kar Kuzgunu’nun Aerie karakterine ne oldu? O, çok daha havalı!”

“Daha yedi yaşında, Jonah.” Raylan birden oğlunun neredeyse sekiz yaşında olduğunu fark etti. “Ona biraz zaman tanı. Şu rakamlara göz atmadan ve diğer işlere geçmeden önce, ikinize de –arkadaşlarım olarak değil, ortaklarım olarak– evden çalışmamın şirketi, üretimi, yaratıcılığı ve sorumlulukların dağılımını olumsuz etkileyip etkilemediğini sormak istiyorum.”

“Gerçek Melek’i yarattığında evden çalışıyordun,” dedi Bick. “Hiç de olumsuz bir durum değil.”

“Hem yazın geri kalanında ya da büyük bir kısmında evden çalışabilmen için ayarlama yaptık,” dedi Jonah. “Teknolojiye sahibiz, Ray-Man. Evet, birbirimizi aynı binada görebildiğimiz, beyin fırtınası yapabildiğimiz, kararlar alabildiğimiz ya da kararlarla ilgili olarak tartışabildiğimiz zamanlar harika. Ama zaten bunları gerektiği zaman görüntülü konuşmalarla yapabiliyoruz.”

“Peki, sadece yaz aylarını, okul tatillerini ya da çocukların hastalandığı zamanları demiyorsam?”

Bick geriye yaslandı. "Çocuklarla ilgili bir sorun mu var?"

"Hayır. Ama onlar için daha çok şey yapmam gerekiyormuş gibi hissediyorum. Yeterli değilim. Daha fazlasına ihtiyaçları var. Bir aileye ve benim tek başıma verebildiğimden daha istikrarlı bir düzene ihtiyaçları var. Bunu kendim için erteledim ama böyle devam edemem. Eve, Traveler's Creek'e geri dönmeye karar verdim."

"Brooklyn'den taşraya mı?" dedi Jonah şok içinde.

"Ben taşradan Brooklyn'e geldim. Babaanneleri orada ve birbirlerini yeteri kadar göremiyorlar. Halaları ve enişteleri, kuzenleri orada. Ailemiz orada. Hepsinin çok meşgul olduğunu biliyorum ama oradalar. Biz de orada olabiliriz. Anneme Mo'nun dans resitalinin ya da Bradley'nin Küçükler Lig maçının videolarını yollamak zorunda kalmam. Yanımızda olabilir. Gerekirse benim küçüklüğümde yaptığım gibi Rizzo'da oturup ödevlerini yapabileceklerini biliyorum."

"Ani bir karar gibi ama sanki değil," dedi Bick.

Hayır, ani değil, diye düşündü Raylan.

"Bir süredir düşünüyordum ama birlikte satın alıp tadilattan geçirdiğimiz, doğduklarında çocuklarımızı getirdiğimiz evi satmayı erteleyip duruyordum çünkü bana ihanet gibi geliyordu."

"Hayır, değil," diye mırıldandı Jonah. "İhanet değil."

"Teşekkürler. Belki ayda bir ya da farklı bir aralıkta trenle ya da arabayla gelebilirim. Gelecek olduğumda çocukları merak etmeme de gerek kalmaz çünkü annemle ya da kız kardeşimle olurlar. İşe yaramazsa ve şirketi kötü etkilerse, buradan ayrılırım. Hisselerimi satın alırsınız ve..."

"Kes sesini." Bick parmağını ona doğrulttu.

"Aynen. Bu şirket bizim bebeğimiz ve ölene dek de öyle kalacak. Bu işte ya üçümüz oluruz," dedi Jonah, "ya da hiçbirimiz olmayız. Kendi çizgi romanımızı yapalım diyen sendin."

"Onu söylediğimde biraz sarhoştum."

“Ama ayıldıktan sonra kendi çizgi romanımızı yaptık. O küçük kasabaya geri dönecek olabilirsin ama kürekleri üçümüz çekiyoruz.”

“Tanrım, Jonah,” Bick elini kalbine götürdü. “Sen ciddi ciddi bir şairsin. Çocuklar bu konuda ne diyor? Onlarla konuşmadan bize söylememişsindir.”

“Gitmeyi istiyorlar. Hatta bunu bu kadar kısa sürede kabul etmeleri beni şaşırttı. Ama heyecanlılar. Mo bir prenses kulesi olan bir ev istiyor. Ne yazık ki Brad de Wayne Malikânesi gibi bir yer istiyor.”

“Tanrım.” Jonah tavuk yemeğini yerken başını salladı. “Bu çocuk beni öldürecek.”

“Bir süre annemde kalırız –en azından ondan bunu isteyeceğim– çünkü orada uygun bir yer bulmak biraz vakit alacak. Dahası, buradaki evi hazırlayıp satışa çıkarmak da vakit alacak.”

“Satma.” Bick eliyle ağzını kapattı ve gözlerini iri iri açtı.

“İki evi birden tutamam. O kadar param yok.”

“Hayır, yani... Bizim almamıza ne dersin? Pats ve ben. Aman Tanrım, az önce ciddi ciddi evi alabileceğimizi söyledim.”

“Bir daha söyler misin?”

“Çılgınca, değil mi?” Ama ben çubuğa çiş yaptıktan sonra sevinçle zıplarken bir ev almamız gerektiğini söyledik. Hem ikimizin işyerine yakın bir yerde kalmayı hem de bir evimizin, bahçemizin, çocuk dostu bir mahallemizin olmasını istiyoruz. Aman Tanrım, senin evini satın alsak nasıl olur? Kötü bir şey mi bu? Orada tanıdığın insanların yaşaması seni kötü etkiler mi? Yoksa...”

Raylan kalbi kocaman aralanmış ve dünyanın tüm güzellikleri içine akmış gibi hissetti.

“Bana bundan daha iyi gelecek bir şey düşünemiyorum. Orada yabancıların değil, tanıdığım bir ailenin oturması beni çok rahatlatır.”

“Sahi mi? Buna inanamıyorum. Pats’le konuşmam gerek. Evine bayıldığını biliyorum ama onunla konuşmadan kesin bir şey diyemem.”

“Kader.” Jonah ağzına biraz daha tavuk attı. “Bunu kemikle- rimde hissedebiliyorum. Kader olmasaydı böyle hissetmezdim.”

“Onu arayacağım. Bu konuda emin misin?”

“Evet, eminim. Hatta ben de bunu kemiklerimde hissetmeye başladım.”

“O bana ait bir özellik, dostum. Bir insanın kemik hissini ça- lamazsın.”

“Onu hemen arayacağım.” Bick ayağa fırladı ama gerisin geri- ye oturdu. “Hayır, önce rakamları görelim. Gidip bir ev almadan önce şu rakamları görmem gerek.”

Jonah maden suyundan birkaç yudum aldı ve sırtarak bilgi- sayarına döndü. “Hepimizin birer ev alabileceği kadar iyi oldu- ğunu söyleyebilirim.”

Hava çok güzel olduğu için, Adrian blog egzersizini veranda- da kaydetti. Kısa ve etkili bir yoga seansından sonra minderinin üstünde bağdaş kurdu ve kolunu yanına gelmiş olan Sadie’nin boynuna attı.

“Unutmayın, esneklik formda olmanın en önemli şartların- dan biridir. Buna ve kendinize vakit ayırın. Bir dahaki sefere ka- dar, Sadie ve ben size güzel günler diliyoruz.”

Uzaktan kumandayla kaydı durdurup köpeğinc sokuldu. “Bu haftalık çekimler tamam.”

“Sen de çok iyi gözüküyorsun.”

Başını çevirince dedesini gördü. “Geldiğini duymadım. Keşke ben kayıttayken gelseydin. İnsanlar seni blogda görmeye bayılıyorlar.”

“Aşağı bakan köpek pozunu sana ve Sadie’ye bırakıyorum.”

“O halde, önümüzdeki hafta Tai chi olsun. Onu iyi yapı- yorsun.”

“Olabilir. İşin yoksa biraz gölgede oturup bu güzel yaz gününün keyfini çıkaralım mı?”

“İşim yok. Otur da ikimize limonata getireyim.”

“Çok güzel olur doğrusu.”

“Beş dakikaya gelirim. Dedemle otur, Sadie.”

Dom verandadaki ufak masaya geçince, Sadie yanına gidip iri başını onun bacağına yasladı.

Dom köpeği okşarken, yaz mevsimiyle birlikte canlanmış olan bahçeye baktı. Domatesler kızarıyordu, güller açmaya başlamıştı ve büyük biberiye çalılığı etrafa mis gibi bir koku yayıyordu.

Arıların vızıldadığını, kuşların cıvı cıvı öttüğünü duyabiliyordu.

Artık bahçeyle eskisi kadar ilgilenememek canını sıkıyordu ama Adrian'ın bu işi yapmaktan keyif aldığını biliyordu.

“Çok çalışıyor, Sadie.”

Adrian'ın mutfaktan bir tepsiyle çıkışını izledi. Tepsiye limonata dolu bir sürahi ve içinde buz olan bardaklar, ufak kâselerde böğürtlenler, meyve ve peynir tabakları koymuştu.

Çok çalışıyor, diye düşündü yine.

“Rizzo'da işler nasıl?”

“Bu öğleden sonra biraz yavaş. İnsanlar böyle güzel bir günde dışarıda olmak istiyorlar. Ama sana haberlerim var.”

“Dedikodu mu?” Adrian omuzlarını sallayarak limonatalarını koydu ve bardaklardaki buzlar çıtırdadı. “Dedikoduya bayılırım.”

“Dedikodudan çok haber diyebilirim ama güzel bir haber. Jan bana Raylan ve çocuklarının Creek'e taşınacaklarını söyledi.”

“Sahi mi?” Adrian ağzına bir böğürtlen attı. “Jan çok heyecanlanmış olmalı.”

“Heyecan sözcüğü yetmez.”

“Ya işi ve şirketi ne olacak?”

“Buradan çalışacak ve gerektiği zaman Brooklyn’e gidip gelecek. Raylan bir ev bulana dek annesinde kalacaklar. Bu iş uzun sürer ama Jan kesinlikle şikâyet etmeyecektir.”

Dom limonatasını yudumladı. “Tıpkı anneanneninin yaptığı gibi”

“Onu limonata yaparken çok izledim. Ama sen sosunun tarifi hâlâ bir sır gibi saklıyorsun.”

Dom gülümsedi. “Bir gün söylerim.”

“Bunu daha önce de duydum.” Adrian köpeğine bir böğürtlen fırlattı. Sadie böğürtleni havada kapıp onları güldürdü.

“Seninle bir şey konuşmak istiyordum.”

“Öyle mi?”

“Eyle, işle ilgili. Uzun zaman önce vasiyetimde değişiklik yaptım...”

“Ah, dede.”

Dom başını sallayarak onu susturdu. “İşlerini vaktinde yapmayan bir erkek –ya da kadın– bencil ve öngörüsüzdür. Ben ikisi de olmadığımı düşünüyorum.”

“Değilsin.”

“Bunu seninle hiç konuşmadığımı fark ettim ve yaptığım şey bir armağandan çok bir yük olabilir. Evi ve işi sana bırakmaktan söz ediyorum.”

“Ah, dede.”

“Bunun nedeni sırf annenin ikisine de ihtiyacı olmaması değil. Bunları istemez. Burası onun yuvası değil, uzun süredir de olmadı. İşle de hiçbir zaman pek ilgilenmedi. Kendi işi var. Ama senin de var. Bana karşı dürüst olmanı istiyorum çünkü bunlar sonu olmayan sorumluluklar. New York’a geri dönmeye karar verebilirsin ve bir işin sorumluluğunu daha almak istemeyebilirsin.”

“Hiçbir yere gitmiyorum. Burası yuvam. Bunu biliyorsun. Hem Rizzo senin ya da benim için sadece bir iş değil. Bu kasaba için de değil.”

Dedesi öyle diyeceğini tahmin etmişti ama yine de bu sözlere sevindi.

“Peki, o zaman. Sana her ikisi için de güvenebileceğimi biliyorum. Evin içindekilere gelince, annenin dilediklerini almasına izin vermeni istiyorum. Annesinin mücevherlerinden bazılarını isteyebilir. Sophia bunlara pek meraklı değildi ama manevi değeri olan parçalar var. Mobilyalara, diğer şeylere gelince, Lina onun için anlamlı olan şeyleri almalı.”

“Elbette, söz.”

“Sen iyi bir kızsın. Benim için her zaman çok değerliydin ama bu son iki senedir... Sen olmasaydın hayatta kalmazdım. Ve de sen.” Yine Sadie’nin başını okşadı. “Koca kızım benim.”

“Seni seviyoruz, dede. Bunlara sahip olmak mı?” Adrian kollarını iki yana açtı. “Yanımda olman mı? Bana kök salabileceğim bir yer verdin. Benim için çok anlamlı.”

“O kökleri salıp dönüştüğün kişi beni gururlandırıyor.” Dom iç çekti. “Bunu konuştuğumuza göre, kayıta dediğini yapabiliriz. Bugünün keyfini çıkarabiliriz.”

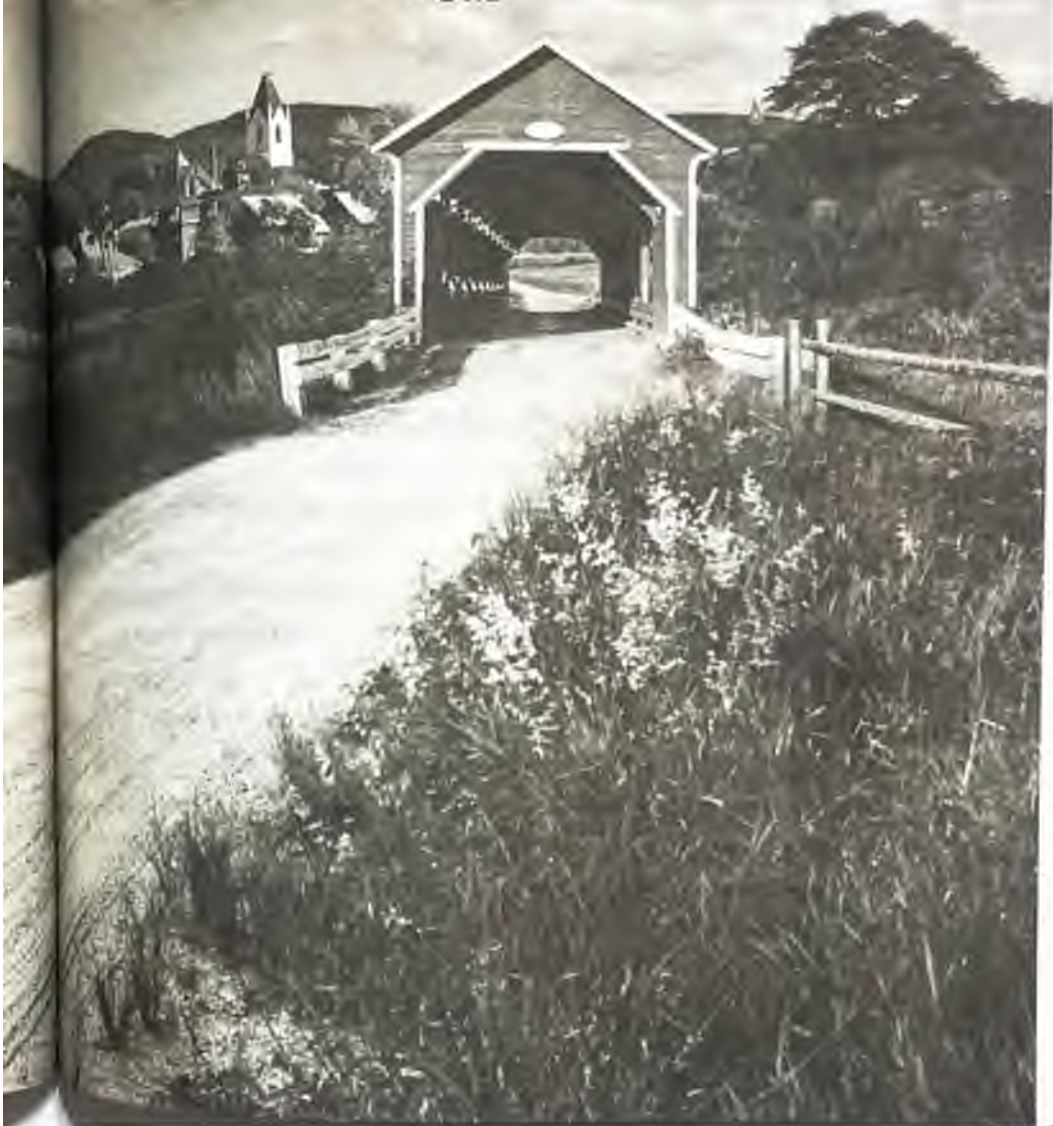

Ninova

İKİNCİ KISIM

DEĞİŞİMLER

Her şey değişir, hiçbir şey yok olmaz.
– Ovid

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Arabayı doldurup güneye doğru yola çıkmak kadar basit değildi. Raylan valiz hazırlayıp gitmek kadar bile basit olmadığını görmüştü. Önce her şeyi ayırmak, tasnif etmek, karar vermek ve düzenlemek gerekiyordu. İki çocuğu da kendi eşyalarını aynı şekilde yapmaları için yönlendirmek gerekiyordu.

Ne zaman o kadar çok eşya biriktirmişlerdi?

Sonra, Lorilee'yle bir iki bebek daha yapmayı planladıkları için aldıkları bebek eşyalarını ayırmak zorunda kalmıştı.

Bunu yapmak onu düşündüğü kadar üzmedi çünkü hepsini -beşik, sandalye, bez değiştirme masası, salıncak, ana kuağı, giysiler- Bick'e verebilirdi.

Onun ve Pats'in işine yaramayanları da bir yere bağışlayabilirdi.

Kendisi sadece ofisinin dekorasyonuyl ilgilendiğı için evde eşya seçimlerini karısına bırakmıştı. Bir sonraki evde neye ihtiyaç duyacağını ya da neyi isteyeceğini bilemediğı için onların büyük bir kısmını da bağışlamıştı.

Buna rağmen, sekiz seneye bedel eşyayı ve bir komodin lambası ya da bir çift vazoyla, yaş günü ve Noel kartlarıyla, hatta bir

kenarını Jasper'ın bebekliğinde kemirdiği oturma odasındaki kimle ilişkili anıları ayırıp paketlemek zaman almıştı.

Bir depo ayarladı, nakliyeciyi buldu, iptal etmesi gereken işleri iptal etti, gitmesi gerekenleri yolladı ve üç hafta boyunca kendisini inanılmaz derecede meşgul tuttu.

Gidecekleri gün şafak vaktinde, neredeyse bomboş kalmış olan evde dolaştı ve orada yaşadığı hayatın yankılarını dinledi. Bol bol kahkaha ve biraz da gözyaşı. Sabahın ikisinde dişi çıkan bir bebeğin bağırarak ağlaması, koltuk şekerlemeleri. Bir yere çarpılan ayak parmakları, dökülen süt, sabah kahvesi, düğüm olmuş Noel ışıkları, ilk adımlar.

Umutlar ve hayaller.

Tüm bunlara nasıl veda edecekti?

Ellerini penye şortunun ceplerine sokup oturma odasına geri döndü. Bradley'nin basamaklarda oturduğunu gördü.

Oğlunun sol yanağında hafif bir yastık çizgisi vardı, kızıl saçları karıştı ve iri mavi gözlerinden hâlâ uyku akıyordu. Onu izliyordu.

“Selam, evlat.”

“Üzülme.”

Raylan basamakları inip oğlunun yanına oturdu ve kolunu omzuna attı. Üstünde Batman pijaması olan –bu konuda yapacak bir şey yoktu– Bradley hâlâ bir orman gibi kokuyordu.

“O kadar üzgün değilim.”

“Arkadaşlarıma, takımıma ve sokağın karşısındaki Bayan Howley'ye veda ettim. Uyanınca odama da veda ettim.”

Raylan ona sıkı sıkı sarılıp başını öptü. “Doğru olanı mı yapıyorum, evlat?”

“Mo heyecanlı ama hâlâ bebek sayılır. Babaannemi, Maya Halamı, Joe Eniştemi seviyorum. Collin de komik bir çocuk. Babaannemin evini ve çalıştığı pizzacıya gitmeyi seviyorum. Babaannemin evinin yanında yaşayan Ollie de iyi. Ama bu sefer sadece bir ziyaret olmayacağı için farklı olacak.”

“Haklısın, farklı olacak.”

“Kendi evimizi aldığımızda, o da bizimle gelecek mi?”

Raylan’ın kim diye sormasına gerek yoktu. “Annen benim kadar senin ve Mo’nun içinde. Siz nereye giderseniz o da gelir.”

Bradley başını babasına yasladı. “O zaman, sorun yok. Ama yeni evimiz pembe renkli olamaz, değil mi? O ne derse desin.”

Raylan onun kız kardeşi Mariah’dan söz ettiğini anladı. “Pembe ev yok. Erkekler arasında bir anlaşma bu. Şimdi, giyinmeden ve Mariah’yı hazırlamadan önce erkek erkeğe Pop-Tarts’lı bir kahvaltıya ne dersin? Artık bu maceraya başlayabiliriz.”

“Pop-Tarts! McDonald’s’ın olduğu yere uğrayıp öğle yemeği için Happy Meals alabilir miyiz?”

“Bunu da seyahat planımıza ekleyelim.”

Maceraları, anahtarları evi satın alacak olan Bick ve Pats’e vermeleriyle, Jonah’nın onlara iki torba dolusu yol atıştırmalığı ve beş saatlik araba yolculuğunda bir otobüs dolusu çocuğu mutlu edebilecek kadar çizgi roman vererek uğurlamasıyla, korna çalıp el sallamalarıyla ve yarım saate kalmadan Mariah için çiş molası vermeleriyle başladı.

O hassas durum –Raylan’ın kadınlar tuvaletinin dışında kızını beklerken bir sapık gibi hissettiği an– atıştırmalıklar yüzünden kimsenin ihtiyaç duymadığı öğle molasında ve on beş dakika sonra iki çocuğun da çişi geldiğinde tekrarlandı.

Doğal olarak, verdikleri her molada Jasper’ın tasmaını yakıp tuvaletini yapması için onu da yürütüyorlardı.

Traveler’s Creek’e boş mesanelerle ve aşırı yumuşak şekerleme yemiş halde vardılar.

Jan otuz seneden uzun bir süredir oturduğu ufak evden dışarı fırlarken, saç örgüsü arkasında savruluyordu ve gözleri mutluktan dolu doluydu.

“Geldiniz! Evinize hoş geldiniz! Size sarılmam gerek. Hem de sıkı sıkı!”

Beş buçuk saatlik bir araba yolculuğuna dönen maceralarından dolayı biraz yorgun ve çocukları gibi aşırı şekerleme yemiş olan Raylan arabadan indi. Mariah'nın kemerini çözmekte olan Jan oğluna dönüp ona sıkı sıkı sarıldı.

Jasper arabadan atlayıp haftalardır hapis kalmış bir köpek gibi ön bahçede dört dönmeye başladı.

"Seni soğuk bir bira bekliyor," dedi Jan. "Bunu hak ettiğinden eminim."

"Evet, hak ettim ve içeceğim. Anne. Teşekkürler."

"Teşekküre gerek yok."

Durmadan konuşmakta olan çocukları içeri sokan Jan onları dinlerken doğru sesleri –hayret, şaşkınlık ve mutluluk– çıkarıyordu.

"Odalarınız hazır. Sürprizler de var."

"Ne sürprizi?" dedi Mariah. "Nedir?"

"Gidip bakın bakalım."

Çocuklar çılgınlık ve bağırışlar arasında havlayarak peşlerinden gelen Jasper'la yukarı çıktılar.

"Benim bir 'Amerikalı Kız' bebeğim var! Babaanne!"

"Bende de uzaktan kumandalı bir Batmobile var! Çok havalı!"

"Batmobile mı? Bana hiç yardımcı olmuyorsun." Raylan annesinin boynuna sarılıp yanağını başına yasladı. "Anne."

"Oğlum, bebeğim. Her şey yoluna gidecek. Her şey yoluna girecek." Jan kolunu onun belinden ayırmadan döndü ve onu mutfaka götürdü. "Şu biranı vereyim. Çok yorgun değilsen Maya ve çetesi bir aile yemeği için gelecekler ama yorgunsan sorun değil."

"Hayır, harika olur."

Annesi birayı çıkarıp kapağını açtı. Birayı ona verdikten sonra saçlarını okşadı. "Yorgunsun. Saçlarını kestirip tıraş olmaya ve iyi bir uyku çekmeye ihtiyacın var."

"Son birkaç hafta çok telaşlıydı."

"Artık buradasınız. Biraz dinlen, biranı iç. Sonra, eşyaları içeri taşıyıp yerleştiririz. Raylan, keşke ana yatak odasında sen kalsan."

“Kesinlikle senin yatağını elinden almayacağım. Oturma odasındaki çekyatla idare ederim.”

“O kocaman ayakların ucundan sarkarken mi?” Jan sırtını kar beyazı mutfak tezgahına yasladı. “Bencilik edebilseydim, bodrum katını tamamlar, çocuklar üniversiteden mezun olana dek burada yaşamanız için seni ikna etmeye çalışırdım. Ama mantıklı bir kadın olduğum için ayrı bir evin olması gerektiğini biliyorum.”

“Ev işini çocuklara bırakırsak, pembe bir şato ve Wayne Mallikanesi karışımı bir yer olur.”

“O konuda sana yardımcı olabilir miyim bilmiyorum ama beğeneceğini düşündüğüm bir ev var.”

“Sahi mi?”

“Henüz satılacağını kimse bilmiyor. Bana Dom söyledi. İki katlı, dört yatak odalı, ilk katta bir çalışma odası var ve bir döşümlük arazi üstünde. Yeni tadilattan geçmiş. Birisi yenileyip satmak için almış ve satışa çıkarmak üzereymiş.”

“Öyle mi?”

“Henüz kimse bilmiyor,” dedi Jan yine. “Mountain Laurel Yolu’nda.”

“Vay canına. Spencer eskiden orada yaşırdı.”

“Ailesi hâlâ orada, birkaç ev ötede oturuyor. Adrian Rizzo’nun arkadaşları Teesha ve Monroe ile minik oğulları da orada. İyi insanlar, iyi komşular olacaklar.”

Raylan birasını içerken gülümsedi. “Bu iş oldu gibi.”

“Sanırım, birkaç ev gezmek istersin ama bu evin sana uygun olacağından eminim. Dom ev sahibine bir alıcı olabileceğini söyledi. Bana adamın ismini ve numarasını verdi.”

“Tamam, arayacağım. Dom nasıl?”

“İyi. Artık ağırdan alıyor ama iyi. Torununun yanında olması büyük bir fark yarattı. Senin ve çocukların bende yaratacağı fark gibi.”

Çocuklar içeri koşup Jan'in bacaklarına sarıldılar ve teşekkür ettiler.

Jan oğluna gülümsedi. "Çok büyük bir fark."

Valizleri, oyuncakları, Raylan'ın malzemelerini ve araç gereçlerini içeri taşıdılar. Mariah en çok halasının odasını beğendiği için Raylan onu halasının eski odasına, Bradley'yi kendi odasına yerleştirdi ve elinden geldiğince ilk kattaki oturma odasında kendisine rahat bir alan hazırlamaya çalıştı.

Bir çalışma alanı hazırladı, eşyalarının geri kalanını annesinin onun için boşalttığı koridordaki dolaba yerleştirdi. Giriş katında ufak bir duşakabini olan ufak bir banyo vardı ve orası işini görürdü. Bir süre.

Mountain Laurel Yolu, diye düşündü ve birkaç dakikalığına koltuğa uzandı. Çocukluğunda o sokakta ve kaldırımlarda koşup oynamıştı. Olabilirdi.

Mahmur, sersemlemiş ve her yanı tutulmuş bir halde uyandı. Kız kardeşi elinde iki şarap kadehiyle gülümseyerek kapıda duruyordu.

"Seni uyandırmama gerek kalmadı."

Raylan doğrulup sızlayan ensesini ovuşturdu. "Tanrım, bu çekyatın ne kadar rahatsız olduğunu nasıl unuttum?"

"Abartma, arkadaş. Yemek bir saate hazır olur. Çocuklar -seninkiler ve benimki- köpekle birlikte bahçedeler. Joe barbeküyle kim ilgilenecek diye annemle tartışıyor."

"Yemekte ne var?" Raylan kalkıp omuzlarını çevirdi ve sırtını esnetmeye çalıştı.

"Eve geri dönmenin şerefine biftek, fırında pişmiş patates, ızgara mısır ve sebze, domates, mozzarella peyniri ve vişneli turta."

"Kulağa harika geliyor." Raylan gülümsedi. "Selam."

"Selam." Maya ona sarılmak için yanına gidip kadehini uzattı. "Biraz bahçede dolaşalım. Onlara katılmadan önce kan dolaşımın hızlansın. Bu arada biraz sohbet ederiz."

“Buraya böyle bir anda gelip çocukları anneme yıkmak istemezdim.”

“Annem de çocuklar da çok mutlu. Muhteşem bir iş başarmışın, Raylan.”

“Umarım başarmışımdır.” Ön bahçeye çıktılar ve Raylan durup büyüdüğü mahalleye göz attı. Elbette, birkaç değişiklik vardı ama yine de aynı gözüküyordu ve ona aynı hissi veriyordu. “Kendimi iyi hissediyorum. Böyle olacağından emin değildim. İşler nasıl?”

“Gayet iyi. Dükkâna bayılıyorum. Ben de bayılacağımdan emin değildim. Çok şanslıyız, değil mi?”

“Annem sayesinde.”

Pembe renkli iri tomurcukları olan ortancaların etrafından dolandılar.

“Mountain Laurel Yolu’ndaki eve teklif verebileceğini duydum.”

“Daha orayı görmedim bile. Başka yerlere de bakmadım.”

“Güzel bir ev. En azından, dışarıdan öyle gözüküyor. Paul Wicker’ı hatırlıyor musun? Aynı sınıftaydınız.”

“Motorcu. Serseri.”

“Evin sahibi onun ağabeyi Mark. Bir müteahhit. Evi yenilemek için almış. Artık serseri olmayan Paul de onunla çalışıyor. Neyse, en yakın komşularını tanıyorum.”

Kızıl akça ağacın dallarının altından geçip evin yan tarafında yürümeye devam ettiler. “Harika insanlar. Monroe bir şarkı yazarı. Teesha da Adrian Rizzo’nun işlerini idare ediyor. Oğulları Phineas, Collin’in en yakın arkadaşı. O yüzden, onları çok iyi tanıyorum.”

“Belki eski serseri Paul’ün müteahhit ağabeyini ararım.”

Maya onunla kadeh tokuşturup şarabını yudumladı. “Neden şimdi aramıyorsun?”

Raylan çocuklarının bir zamanlar kendisinin süper kötü adamları savaştırdığı, basket oynadığı ve çimleri biçtiği arka bahçede oynadıklarını duyabiliyordu.

Belki de telefon açarsa, kendi evlerine bir adım yaklaşmış olurlardı.

“Tamam, bunu yapabilirim.”

NEW ORLEANS, LOUISIANA

Ara sokaktan buharlar yükseliyordu ve sabahın ikisi olmasına rağmen tencerede bamyalı yahni pişiyordu. Çöp alanına o gün pişirilen yemeklerin keskin kokusu sinmişti. Ama kadın her zaman bardan çıkan son kişi olur, hep ara sokağa açılan kapıdan çıkardı.

İşletme ve konaklama-ağırlama dereceleri olan eğitimli bir kadına göre çok aptaldı. Ama üstünde bir şok tabancası –ve yasadışı bir bıçak– taşıdığı için kendisini koruduğunu, her şeyle başa çıkabileceğini düşünüyordu.

Bununla ya da o geceden sonra olacaklarla başa çıkamayacaktı.

O da bir başka sürtüktü –iki kere boşanmıştı– ve o kadar büyük bir egoya sahipti ki bara kendi ismini vermişti. Stella'nın Yeri. Son içkisini koymakta olan Stella Clancy.

Artık yapması gereken tek şey, bir kere giyilip atılan siyah tulumunun altında ter dökerken onun dışarı çıkmasını, yarım blok ileride olan dairesine yürümeden önce kapıyı kilitlemesini beklemektir.

Dairesine asla varamayacaktı. Hak ettiği gibi leş gibi kokan o ara sokakta nalları dikecekti.

Saat üçe yaklaşırken, kadın dışarı çıktı. Bir sürtük gibi kızıla boyanmış, ensesindeki dövmeyle açıkta bırakan kısa saçları vardı.

Demir sopa ilk olarak ensesine indi.

Üstünde ince askılı bir bluz ve poposunu doğru dürüst örtmeyen kısa bir şort olan iri yapılı kadın bir ağaç gibi devrildi.

Sürtük.

Gıkını bile çıkaramadı.

Demir sopa kafatasının arkasına inerken kanlar fişkırdı. Ona defalarca vurdu, nefes almayı kestikten sonra bile kemiklerini parçaladı.

Çok eğlenceliydi! Evet, çok eğlenceliydi. Geri çekil, kontrolü ele al. İş bitir.

Saatini, çirkin zevksiz yüzüğünü ve ucuz çantasını al. Gülümse, kaltak. Fotoğrafi çek.

Hatıralıkları çantaya tık, kanlı tulumu çıkar. Tulumu demir sopayla birlikte torbaya koy.

O torba Mississippi'yi boylayacaktı.

Sonra, bir bar bulup bir içki iç. Belki tekrar yola çıkmadan önce gerçek bir turist gibi Hurricane'i gezebilirdi.

Köpek onu erkenden uyandırdı. Raylan çekyatın onu otuz sene kadar yaşlandırdığını düşünürken, doğrulduğunda çekyat gıcırdadı. Spor şortunu giyip zıplayıp duran Jasper'ı mutfığa soktu ve buzdolabından bir kola alıp arka kapıyı açtı.

Jasper fişek gibi dışarı fırladı. Sabahın puslu sıcaklığında, Raylan kapıya yaslandı ve sabah tuvaletini nereye yapacağına karar vermek için etrafı koklayan Jasper'ı izledi.

Düşünceli ve büyük tuvaletini herkesin görmesinden utanan köpek arka çitlere doğru gidip bir kelebek fundasının arkasına girdi. Bu rutine alışık olan Raylan, Brooklyn'in telaşlı sabahlarından çok farklı olan o sessizlikte onu bekledi.

Doğru olanı yapmıştı. Oraya taşınmakla ilgili olarak aklında en ufak bir şüphe kaldıysa bile, hepsi çocuklarının yemek yerken kokain çekmiş saksagaşanlar gibi dur durak bilmeden konuştuğu ve Joe'nun John Lennon tarzı gözlüğüyle ve Orioles kasketiyle elleri ve yüzü sos içinde kalmış olan Collin'i dizinde zıplattığı piknik masasının orada dağıldı.

Kız kardeşi, Mariah ile modaıa dair hararetili bir sohbele dal-
mıştı. Annesi de ona dñnyaları armağan etmiş gibi gñlñmsñyordur.

Köpeği doyurdu, annesine iş bırakmamak için kahve makine-
sini çalıştırdı ve duşta tutulan kaslarını gevşetmeye çalıştı.

Kendisine tıraş olması gerektiğini hatırlattı. Aynadaki aksine
baktığında, tanımadığı bir berbere gidip saçlarını kestireceği için
korkuya kapıldı.

Berber işini biraz daha erteleyebilirdi.

Raylan giyinene kadar Jan ayaklarının dibine uzanmış olan
Jasper'la mutfak tezgâhına yaslanmış, kahvesini içiyordu.

"Hazır kahveye uyanmak harikaymış."

Raylan tezgâhın diğer tarafına dolanıp ona arkadan sarıldı.
"Çocuklar hâlâ uyuyor mu?"

"Onları çok yorduk. Kahvaltı etmek istiyor musun?"

"Dün akşam birkaç gün yetecek kadar çok yedim."

"Birkaç kilo alsan iyi olur, sıksa."

İyi olabilir, diye düşündü. Lorilee'nin ölümünden sonra ilk
sene kaybettiği kiloların birazmı geri almıştı ama hâlâ eski kilo-
suna erişememişti.

"Dikkat etmezsem senin yemeklerinle birkaç kilodan fazla-
sını alacağım. Yemek yapma işini bölüşebiliriz. Artık eskisinden
daha iyi yemek yapıyorum."

"Yemeklerin eskisinden daha kötü değildir herhalde."

"Ahh."

"Yumurtalı ekmekler. Izgara peynir flambe."

"Onlar ilk denemelerimdi."

"Çocuklar gayet sağlıklı ve normal kiloda olduklarına göre,
daha iyi yemek pişirdiğine inanmak zorundayım."

"Seni şaşırtacağım." Annesinin başını öptü. "Küçük tembel-
leri uyandıracağım. Evi görmek için randevumuza yetişmek isti-
yorsak, bir an önce kalksalar iyi olur."

"Biraz daha uyusunlar. Benimle restorana gelebilirler."

“Onları işe mi götürmek istiyorsun?”

“Eskiden mecbur kaldığımda seni ve Maya’yı götürürdüm. Nasıl olduğunu hatırlıyorsundur.”

Raylan annesinin yanına oturdu. “Masaların kurulmasına yardım ediyor, vardiyası biten personelin masaları ve sandalyeleri temizlemeden gitmemesini sağlıyor ve video makineleri için çeyreklikler kazanıyordum.”

“İşi yap, karşılığını al.”

“Emin misin?”

“Benimle gelmelerini çok isterim. Hem evi onlar olmadan görmek gerek. Beğenirsen gelip onları alabilir, tepkilerini görmek için oraya götürebilirsin.”

“Mantıklı bir kadınsın, Jan Marie.”

“Öyleyimdir.” Jan kahvesini tazelemek için kalktı ve içine biraz da krema koydu. “İki çocuklu ve tam zamanlı işi olan bekâr bir ebeveyn olmanın nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyorum. Rizzo’ların hakkını asla ödeyemem.”

“Biliyorum.”

“Komşularımın ve bu toplumun da öyle. Artık sen de bunlara sahipsin. Ben, Maya ve Joe yanındayız. Yemek pişirmekten çok daha fazlasını paylaşabiliriz ve paylaşacağız. Bu arada, senin bir ev bulmaktan daha fazla işin var. Bir çocuk doktoru, dişçi bulup onları okula yazdırman, bir de veteriner bulman gerek. Saçlarını da kestir.”

Raylan elini saçlarının arasında gezdirdi. “Henüz saçımı kestiremem. Cesaretimi toplamam gerek. Geri kalanına bugün başlayacağım.”

“Kasabada bir dişçi var. Son bir senedir ona gidiyorum ve memnunum. Muayenehanesi itfaiyenin tam karşısında. Sokakta park edecek yer bile var.”

“Harika.” Raylan bu sefer dilini dişlerinin üstünde gezdirdi. “Sanırım.”

“Saç kesimine gelince, berber Bill var.”

“Orada insanın kafa derisini yüzüyorlar.” Raylan annesini dürtükledi. “Orada kafa derini yüzdüklerini biliyorsun. Beni asla oraya yollamazdın.”

“Çünkü seni ve altın rengi buklelerini seviyordum.”

Raylan gözlerini devirdi. “O halde, saçlarımı uzatıp atkuyruğu yaptığımda da seversin.”

Annesi başını sallayarak güldü. “Kalkıp giyineceğim. Çocukları kaldırıp kahvaltılarını hazırlayayım.”

Raylan bu kadar temel bir şeyi başka birisinin yapmasının nasıl bir şey olduğunu unutmuştu. “Eminsen Jasper’ı da yanıma alacağım. Mahalleyi birlikte gezeriz. Arabayla gitmek yerine yürürsem, mahalleyi daha iyi gezebilirim.”

“Tamam. Bu arada, satılığa çıkmış olan bir ev daha var. Kasabanın diğer tarafından ve okula daha yakın olduğu için senin için daha uygun olabilir. Bahçesi daha ufak ama en azından bir bahçesi var. Tadilatın geçmediği için daha ucuz olabilir. Sağlam, kırmızı tuğla cepheli, güzel bir ön verandası var. Schoolhouse Yolu’nda.”

“Söylemen iyi oldu.”

“Acele etme,” dedi Jan kalkarken. “Restoranda görüşürüz.”

Raylan telaş etmeden köpeğin tasmasını taktı. Dışkı toplama küreğini ve torbasını arka cebine koydu. Güneş gözlüğünü buldu. Mets kasketini taksa mı diye düşündü ama Orioles takımının evinde olduğunu hatırlayınca vazgeçti.

Jasper etrafı tanıyabilmek için sağa sola bakınarak yürüyordu. Raylan acelesi olmadığı için köpeğinin dikkatle etrafı koklamasını, zaman zaman bölgesini belirlemek için sol ayağını kaldırıp işemesini bekliyordu.

Ana caddeden bir blok kadar ötede köşede durduğunda, harsır şapkalı bir kadının devasa bir sarmaşık gülünün üstündeki kurumuş tomurcukları kestiğini gördü. Kadının üstünde örüm-

cek ağıını andıran mor damarlarını ve ince, bembeyaz bacaklarını sergileyen diz boyu pembe bir şort vardı.

Bayan Pinsky, dedi Raylan içinden. Üç yaz boyunca her hafta çimlerini biçmişti. Çim biçme işi ve Rizzo'daki yarı zamanlı işi sayesinde ilk eski püskü arabasını alabilecek kadar para biriktirmişti.

On beş yaşındayken, Bayan Pinsky'nin bin yaşında olduğunu düşünürdü. Ama kadın hâlâ karşıındaydı ve gülleri buduyordu.

"Merhaba, Bayan Pinsky!"

Kadın gözlüğünün arkasında gözlerini kısarak ona baktı ve elini kulağına ve işitme cihazına götürüp "Ne?" dedi.

"Ben Raylan Wells, Bayan Pinsky. Jan Wells'in oğlu."

"Jan'in oğlu musun?" Kadın elini beline dayadı. "Annemi ziyarette mi geldin?"

"Creek'e geri döndüm."

"Öyle mi? Tanrı'nın unuttuğu bir yere geri dönüyorsun demek?"

"Evet, hanımefendi."

"Annen iyi bir kadın."

"En iyisidir."

"Bunu bilmen iyi. Eskiden çimlerimi biçerdin. İş arıyor musun?"

"Ah, hayır hanımefendi. Bir işim var."

"Çimleri biçmek için makul ücret isteyen kimseyi bulamıyorum."

Kadının eskiden onu bir atmaca gibi izlediğini ama her zaman dolgun ücret verdiğini hatırlıyordu. Genellikle, bahşiş olarak birkaç kurabiye ve bir bardak soğuk içecek de verirdi.

"Ben çimleri biçerim," dedi ve bu sözler ağzından çıkar çıkmaz pişman oldu.

Kadın dik dik ona baktı. "Kaça?"

"Ücret istemiyorum."

"İş yapan insan ücret alır."

"Mountain Laurel Yolu tarafından bir ev alma ihtimalim var. O evi satın alırsam komşu olacağız. Komşular birbirlerine yardım ederler."

Kadın bunu duyunca gülümsedi. "Annen seni güzel yetiştir. miş. Çim biçici arka taraftaki barakada."

"Peki, hanımefendi. Şimdi gidip eve bakmam gerek, bir randevum var. Bir sakıncası yoksa geri dönüp çimleri biçerim."

"Olur. Çok teşekkür ederim."

Raylan yürümeye devam ederken, içinden tanıdığı birisini daha görürse iş yapmaya gönüllü olmaması gerektiğini söyledi.

Şimdi her hafta onun çimlerini biçmek için vakit yaratmalıydı ve annesi adına bu işi üstlenmeye kendi kendine söz vermişti.

Bir ev alıp taşınması ve o çimleri biçmesi gerekiyordu.

"Neden bana çenemi kapatmamı söylemedin?" diye sordu köpeğine. "Ben çim biçme işine girmeden önce neden bir şey demedin?"

Bir sonraki köşeye, Mountain Laurel Yolu'na vardı ve donakaldı.

Onu şaşırtan şey ev değildi; gezeceği ev olmadığı belliydi çünkü açık olan ön kapının önünde hamile bir kadın duruyordu.

Onu durduran şey kapının önündeki kadın değil, sırtı ona dönük olan kadındı.

Omuzlarını aşan, şişe tıpasını andıran bukle bukle, kabarık kuzguni siyah saçları vardı. Mavi renkli, kıvrımlı alevleri andıran altın rengi desenleri olan taytının içinde ince uzun gözükiyordu. Mavi renkli -askılı mıydı?- dar bluzu uzun, bronz kollarını sergiliyordu. Ayaklarında da yan taraflarında alevler olan mavi spor ayakkabıları vardı.

Yüzünü göremiyordu; henüz görmesine gerek yoktu.

Kobalt Alevi, diye düşündü; yarı iblis. Grievous'ın ağına yalananıp işkence görüyordu. Gerçek Melek'le savaşması efsanevi olurdu diye düşündü. En sonunda, arkadaş olabilirlerdi.

Bu öykü aklıma bir yanardağdan fışkıran lavlar gibi bir anda gelmişti.

Çünkü karakter yanardağda doğmuş, güçlerini orada kazanmış olabilirdi.

İlham kaynağı ona dönmeden verandadan bir adım indi. Verandanın uç köşesinden kalkan devasa bir tüy yumağı yanına gitti.

Jasper ayaklarının dibinde bir ses çıkardı. Hırlama değildi, bir uyarı havlaması değildi ama sanki köpeklere özgü bir şaşırma sesiydi. Sonra, köpeği titredti. Raylan onu yatıştırmak için eğilirken, Jasper öne atıldı.

Raylan öne doğru sendeledi. "Hey!"

Raylan'ın sesi ve adam ile köpeğin gelişi kadının arkasına dönmesine neden oldu.

Güneş gözlüğünü aşağı indirip güldü. "Raylan? Raylan Wells!"

Adrian Rizzo, diye düşündü köpeğini kontrol etmeye çalışırken. Oydu.

Yüzü çok güzeldi. Adrian her zaman çok güzeldi. "Adrian, selam. Kusura bakma. Ona ne olduğunu anlamadım. Isırmaz."

Jasper verandanın ilk basamağına atladı ve siyah deve doğru sürünmeye başladı.

"O da ısırmaz." Adrian başını çevirip Sadie'nin ayaklarının dibine çökmüş olan Jasper'a baktı. "Ne yapıyor?"

"Bilmiyorum."

"Evllenme teklif ediyor galiba." Diğer kadın verandaya çıktı. Ensesinde bağlanmış uzun örgüleri vardı ve elinde plastik bir çekiç olan dört yaşlarında bir çocuk bacağına dolanmıştı.

"Sadie devasa patilerinden birini Jasper'ın başına koyup yan yan Adrian'a baktı.

"Sanırım, ona kendine hâkim olmasını söylüyor. Daha onları tanıştırmadık bile. Bu, Sadie."

"Jasper. Kes şunu. Rezil oluyorsun."

"Gözlerinde yıldızlar belirdiğine yemin edebilirim. Evine hoş geldin, Raylan."

"Teşekkürler. Konuşmanızı böldüğüm için özür dilerim."

"Bölmedin. Kısa bir koşuya çıkmıştım, uğrayayım dedim. Bunlar Teesha Kirk ve Phineas Grant. Teesha, Phineas, Raylan Wells."

"Memnun oldum." Teesha ona gülümsedi. "Maya ve Jan'in geri döndüğüne çok mutlu olduklarını biliyorum."

"Biz de öyle. Aslında, yandaki evi gezecektim."

"Ah, çok güzel bir yer!" Phineas yere oturup hayali çivileri yere çakarken, Teesha dönüp eve baktı.

Minik çocuk heyecanla, "Bu işi bitirmem gerek," dedi.

"Orayı sık sık gezdim," dedi Teesha. "Mark işini çok iyi yapıyor. Senin de çocukların var, değil mi?"

"Evet. Yedi ve baş yaşlarındalar. Şey, neredeyse sekiz ve altı."

"Yandaki evde çocukların olması harika olurdu."

Phineas çekici yere vurmayı kesti. "Kakam geldi," dedi ve eve girdi.

"Kusura bakmayın, kakası geldi." Teesha oğlunun peşinden içeri koştu.

"Sorun değil." Adrian gülerek verandanın basamaklarından indi. "Eve gitmem gerek ama dedem seni, çocuklarını ve sırlıslıklam âşık köpeğini görmeyi çok ister."

"Bugüne kadar hiç böyle bir şey yapmamıştı. Ama köpeğin gerçekten de muazzam."

"Seksi Sadie. Teesha ev konusunda haklı. Orayı ben de gezdim. Çok güzel bir ev. Komşulara gelince..." Raylan'ın müzik - piyano- sesleri duyduğu Teesha'nın evini işaret etti. "Onlar en harika komşulardır."

"Maya söyledi. Seni iyi gördüm, Adrian. Yani, seni görmek güzel."

"Aynen." Adrian eğilip Jasper'ı okşadıktan sonra dev köpeğinin kayışını taktı. "Tekrar karşılaşacağımızdan eminim, Jasper. Aşk engel tanımaz. Gidelim, Sadie!"

Sadie afallamış bir halde olan Jasper'ın üstünden atladı, silkindi ve Adrian'ın uzun, sağlam adımlarını izlemeye koyuldu.

"İnanılmaz." Raylan aşk acısı çeken köpeğine baktı. "Seni aşan bir kadın olabilir dostum, ama kalp kendi bildiğini okur. Gidip şu evi gezelim."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Ev turundan, eski serseri lise arkadaşıyla eski anıları paylaştıkları garip bir sohbet ettikten, müteahhit ağabeyiyle konuştuktan, iki kardeş ve evdeki birkaç usta vardiya sonu işleri dedikleri işlerini bitirip gittikten sonra, Raylan düşünmeye ihtiyacı olduğuna karar verdi.

Çocuklarıyla birlikte bir saate kadar geri döneceğini söylediğinde, Mark Wicker bunu kabul etti.

Bayan Pinsky'nin evine uğrayıp çimlerini biçmek için antika çim biçme makinesini barakadan çıkardı. On beş yaşındayken o bahçenin gözüne daha büyük geldiğini düşündü. İşi düşündüğü kadar uzun sürmedi.

Yine de ter içinde kaldığı için, Bayan Pinsky'nin dişlerini sızlatacak kadar şekerli yaptığı buzlu çayı minnetle kabul etti.

Yaşlı kadın ona iyi bir çocuk olduğunu, işini iyi yaptığını söyledi ve bir kez daha annesinin onu çok iyi yetiştirdiğini söyledi.

Raylan köpeğiyle yürüyerek eve döndü, üzgün köpeğini arka bahçede bıraktıktan sonra, arabasına atlayıp kısa bir mesafede olan Rizzo'ya gitti.

Erken saatlerde öğle yemeği için gelen kalabalık masalara ve bölmelere dağılmıştı. Annesi ocağın başındaydı, Dom da hamur yoğuruyordu.

Dom, Raylan'ın onu Noel tatillerinde kısaca gördüğü zamandan daha zayıf ve yaşlı gözüküyordu ama hamuru döndürüp fırlatmak konusunda hâlâ muhteşemdi.

Mariah, bir boyama kitabı ve pastel boyalarla tezgâhın önünde oturduğu yerden hayranlıkla onu izliyordu.

“Bir kere daha yap, dede! Bir kere daha yap!”

Dom hamuru tahtada kusursuz bir halka biçiminde açıp ona göz kırptı. “Önce bunu açmam gerek. İnsanlar turtalarını bekliyorlar.”

“Bana da bir tane yapar mısın? Babaannem, Bradley arka taraftaki oyununu bitirince pizza yiyebileceğimizi söylemişti.”

“Sana sırf senin boyutlarına göre, bir prensese layık çok özel bir pizza yapacağım.”

Mariah, Jasper'ın Sadie'yi ilk gördüğü an çıkardığı sestenden daha da şaşkınlık dolu bir ses çıkardı. Tam o sırada babasını gördü. “Babacığım! Duydun mu? Bay Rizzo bana bir prenses pizzası yapacak.”

“Muhteşem. Nasılsın, Dom?”

“Şikâyet edemem, o yüzden etmeyeceğim. Evine hoş geldin.”

“Teşekkürler. Prensese pizzası azıcık bekleyebilir mi? Mo, Bradley'yi alıp sizi evi gezdirmeye götürmek istiyorum. Ondan sonra geri dönüp hep birlikte pizza yeriz.”

“Ama özel prensese pizzası benim.”

“Kesinlikle. Kısa bir süreliğine torununu ve köpek dediği o dev gördüm.”

“Söyledi.” Dom hamura biber, mantar ve siyah zeytin ekledi. “Orası güzel, sağlam bir ev ve komşular çok iyi. Orayı gezdiğine sevindim.”

“Ne düşünüyorsun?” dedi Jan.

“Dom haklı ama çocukların da görmesini istiyorum. Oyun makinesi de geldi.” Bradley’nin yüzündeki ifadeden oyunda en yüksek puanı almadığını anladı.

“Daha çok çeyreklik kazanmam gerek.”

“Tamam, onu sonra konuşuruz. Şimdi gidip evi gezeceğiz.”

“Ama pizza yiyecektik. Babaannem öyle dedi.”

“Geri dönüp pizzalarımızı yeriz ama evin sahibi şu anda bizi bekliyor.”

“Açlıktan ölebilirim.”

Raylan yanıt veremeden, Dom ufak bir sipariş kutusuna bir avuç salam ve peynir koydu. “Bunlar seni biraz idare eder. Geri geldiğinde, sana özel bir pizza yapacağım.”

Ayrıntıları merak eden bir çocuk olan Bradley ona baktı. “Nasıl özel bir pizza?”

“Benimki prenses pizzası olacak.”

“Benimki Batman pizzası olabilir mi?”

“Babanla git, uslu ol. Geri döndüğünde Batman pizzası seni bekliyor olacak.”

“Süper! Teşekkürler, dede. Hemen gidip geri gelebilir miyiz?”

“Tamam, gidiyoruz.”

“Onu bana bırak.” Raylan pastel boyaları kaldırırken Jan onu durdurdu.

“Bütün işi biz yaptık,” dedi Mariah, babası onu kucağına alırken. “O yüzden, ben bir boyama kitabı, Bradley de çeyreklikler kazandı. Dede çok iyi çalıştığımızı söyledi.”

“Bunu duyduğuma sevindim.”

Raylan onlara arabaya götürüp koltuklarına oturttu.

“Jasper nerede?” Bradley salamları şekerleme gibi yutmaya başladı.

“Babaannenin evinde. O, evi gördü.”

“Orada mı yaşayacağız?” diye sordu Mariah.

“Önce görmemiz gerek.”

“Babaannemin evinde yaşamayı seviyorum.”

Bir çekyatta uyumayı ve dolap gibi bir yerde duş almayı dene, diye düşündü Raylan.

“Ev ne kadar uzaklıkta?”

Raylan dikiz aynasında oğlunun şüpheli bakışlarıyla karşılaştı. “Göreceksiniz. Bakın, babaannenizin evi,” dedi oradan geçerlerken. Ana caddeden sola yaptı, yola devam etti, Bayan Pinsky’nin çimleri yeni biçilmiş bahçesinin önünden geçti ve sağda kalan Mountain Laurel Yolu’na girdi.

Sonra, sola sapıp garaj yoluna girdi. “Bu kadar yakın işte.”

“Eski evimize hiç benzemiyor.”

Bradley’nin bu sözleri Raylan’ın kalbini sızlattı çünkü kendisi de aynı şeyi düşünmüştü.

“Haklısın, hiç benzemiyor.”

Rengi solmuş, hoş bir tuğla cephe yerine, puslu gri renge boyanmış yatay kaplamalarıyla tezat oluşturan koyu lacivert panjurları ve düz beyaz renkli bir çatı şeridi vardı.

Sessiz bir sokaktı –önemli bir özellikti– ve geniş kaldırıma uzanan kısa ve yeşil bir ön bahçesi vardı. Kaldırımlar önemliydi.

Raylan evi çevreleyen çalılıkların ve Mark’ın koyu pembe renkli bir kızılçık ağacı olduğunu söylediği ağacın oraya güzel bir hava kattığını bilecek kadar ev programı izlemişti.

Ön kapının yanında uzun ışıktandırılmalar vardı ve pratik yan kapı –tanıştığı komşunun evine bakıyordu– bir antreye/çamaşır odasına açılıyordu.

Bu da önemli olacaktı.

Ev istediğimiz her özelliğe sahip, diye düşündü çocukları arabadan indirirken. Bunu biliyordu. Kendi evinde yaptığı tadilat deneyiminden bildiği gibi, içeride ve dışarıda yapılan tadilatların da özenli olduğunun farkındaydı.

Ama...

Brooklyn’deki evlerine hiç benzemiyordu.

Yanında çocuklarıyla birlikte eve bakarken komşu onlara el salladı. Dışarı çıkıp peşinde minik oğluyla yanlarına geldi. "Anahtarlar bende. Mark işlerinin hemen hemen bittiğini söyledi ve ekibi başka bir işe yollamak zorunda kaldı. Onları yollayıp bir şey aldıktan sonra buraya gelecek. Ama bu arada ondan önce gelerseniz kapıda kalmanızı istemedi."

"Teşekkürler. Çocuklar, bu Bayan Kirk."

Bradley'nin gözleri irileşti. "Kaptan James Tiberius gibi mi?"

"Aynen öyle. Hep onun dört kuşak önceki çok eğlenceli büyükannesi olabileceğimi düşünürdüm."

Küçük çocuğun gözleri daha da irileşti. "Sahi mi?"

"Evet, çok eğlenceli olduğumu düşünüyorum. Bu, Phineas." Teesha karnına hafifçe vurdu. "Bunun ismi henüz belli değil. Burada yaşamaya karar vererseniz komşu olacağız."

"Bebeğe dokunabilir miyim?"

Teesha küçük kıza baktı. "Buna mı? Elbette."

Mariah çok nazikçe elini onun karnına koydu. "Öğretmenimin de içinde bir bebek vardı. Yazın dışarı çıkacağını söyledi."

"Benimkinin kasım ayında çıkmadan önce biraz daha büyümesi gerek."

Kendi yaşlılarıyla daha çok ilgilenen Phineas, Bradley'ye plastik dinazorunu uzattı. "Bu, bir T.rex. İnsanlardan önce türleri tükenmemiş olsaydı, insanları yiyebilirlerdi. Ama diğer dinzorları yiyorlardı. En sevdiğim dinzor bu."

"Süper. Ben de grup halinde avlandıkları için velociraptorları severim."

"Ben de! Büyük bir ihtimalle kuşlardan evrimleştiler. Görmek ister misin?"

"Belki bir ara ama şimdi evi gezmemiz gerek."

"Orada sürekli olarak bir şeyler çakıp kesiyorlar. Benim de çekicim ve testerem var."

“Asla susmaz,” diye onları uyaran Teesha eğilip oğlunun elini tuttu. “Sonra görüşürüz de, Phin.”

“Tamam, sonra görüşürüz.”

“Mark size yetişemezse anahtarları mutfak adasının çekme-
cesine bırakmanı söyledi,” diye seslendi evine doğru yürürken.
“Onda bir takım daha anahtar varmış.”

“Teşekkürler. Evet, millet. Eve girelim.”

“Karnında bebeği olan hanımı sevdim. Saçları çok güzel.”

“Evet, haklısın.”

Raylan bir misafir gibi ön kapıdan içeri girmeyi tercih etti.
Zaten o noktada hâlâ misafir sayılırlardı.

İtiraf etmeliydi ki parke zemin ıslı ıslıldı ve bu ıslıltı önden ar-
kaya, mutfığa, çok güzel bir arka bahçeye açılan geniş veranda
kapılarına kadar devam ediyordu.

“Çok büyük bir ev,” dedi Bradley.

“Çünkü şu anda boş, içeride hiçbir şey yok.”

“Bir şöminesi var. Bizim de bir şöminemiz vardı.” Mariah şö-
mineye doğru gitti. “Böylece, Noel Baba nereden içeri girebile-
ceğini anlayabiliyor.”

Ama tuğla değildi. Beyaz fon üstüne beyaz karolarla döşeliy-
di. Odun değil, gaz şöminesiydi. Kalın ve sağlam bir rafı değil;
ince uzun, şık bir rafı vardı.

“Sesimiz yankılanıyor!” diye bağırdı Bradley. Eğlenmek için ba-
ğırarak kendi ismini söyledi. Ama o yankıların taşıdığı bir anı yoktu.

Bradley içeride koşmaya başlayınca, Mariah peşine takıldı.
Mutfığa değil –beyaz dolapları, paslanmaz çelik aletleri, taş grisi
bir tezgâhı ve derin bir çiftlik evi tarzı eviyesi vardı– o geniş ka-
pılardan manzaraya bakmak için koşmuşlardı.

“Tanrım, arka bahçe çok büyük! Jasper görse bayılırdı.”

“Salıncak yok mu?” Mariah şok geçiriyormuş gibiydi. “Nasıl olur?”

“Henüz burada kimse yaşamıyor, şapşal,” dedi Bradley onu
dürterek. “Babam bize salıncak alır.”

“Sensin şapşal.” Mariah da onu dürttü: “Bu oda ne?”

Yemek odasına açılan cam panelli çift kapılara koştu. “Oyun odamız mı?”

“Yukarı katta oyun odası olabilecek fazladan bir oda var.”

Cam kapıların arkasındaki alanın mükemmel bir çalışma odası olabileceğini düşündü. İyi ışık alıyordu, bahçe manzarası vardı, malzemeleri için yeteri kadar büyüktü.

“Görmek istiyorum. Yukarı çıkabilir miyiz?”

“Evi görmeye geldik. Yatak odaları da yukarı katta.”

Çocuklar hızla yukarı kata çıkarlarken, Raylan biraz daha aşağıda oyalandı.

Merdivenlerin altında bir misafir tuvaleti, mutiğin bir yanında bir aile/dinlenme odası ve diğer yanında da antre/çamaşır odası vardı. Şömine yeniydi ve su geçirmez, tamamlanmaya hazır bodrum katında iyi bir depolama alanı vardı.

Güzel bir ev, diye düşündü yine. Fiyatı da uygundu.

Çocukların seslerinin yankılandığı ve koşturdukları üst kata çıktı.

Mariah gözlerinde ıslıl ıslıl bir ifadeyle yanma geldi. “Hangisi benim odam, babacığım? Seçebilir miyim?”

“Senin odanda özel bir banyo var. Bu oda.” Kızının elini tutup onu dört yatak odasından birine soktu. “Bu banyo hem bu odaya hem de diğer taraftaki odaya açılıyor. Odalar aynı büyüklükte, o yüzden...”

“Bir oğlanla aynı banyoyu paylaşamam! Oğlanlar kokar!”

Mariah’nın dehşet dolu ifadesini gören Raylan onu şekerleme gibi yutmak istedi.

“Koridorun sonunda bir oda daha var ama bu daha büyük...”

Mariah odayı kendisi görmek için koşmaya başlayınca Raylan lafını tamamlayamadı.

“Kendi banyosu var! Bak, bak! Oğlanlar giremez! Kendi küvetim bile var! Lütfen, ben bu odayı alabilir miyim?”

Bradley koşarak geri geldi. "Oyun odası çok büyük! Şöminesi ve büyük banyosu olan odayı beğendim."

"Hiç şansın yok. Orası ana yatak odası. O odayı alabilmek için bütün faturaları ödemen gerek."

"Faturaları ödeyemem."

"Yani, evi satın alırsak bu iki odadan biri senin olacak. Mo diğer odayı beğendiği için kocaman bir banyon olabilir."

Bradley dudaklarını büzerek başını salladı. "Olabilir sanırım. Arkadaki odayı istiyorum çünkü ondan daha uzak."

Gülümseyerek arkasına döndü ama babasının ifadesini görünce gülümsemesi silindi. "Evi beğenmedin mi?"

"Ne? Hayır... Yani, çok beğendim."

"Yüzün öyle demiyor."

Marian dans ederek yanlarına geldi. "Küvetimi pembeye boyayabilir miyiz? Ne oldu?"

"Babam evi beğenmedi."

"Neden? Güzel bir ev. Güzel kokuyor."

Çocukların evi istediğini fark etti. O evi, yeni bir başlangıç yapmayı istiyorlardı. Sadece orayı bir yuvaya dönüştürmesi gerekiyordu. Geçmişi -tamamıyla- geride bırakıp bir yuva inşa etmeliydi.

"Siz zayıf zihinli yaratıklar, büyük gücümün etkisi altındasınız," dedi Raylan. "Bu konuda söz hakkınızın olmasını ve üstün zihnimin muazzam gücünün zayıf beyinlerinizi etkilememesini istedim."

"Baba." Bradley gülerken gergin hava dağıldı. "Yapma!"

"Burası olabilir mi?" Mariah bacaklarına sarılıp başını kaldırdı ve yüzüne baktı. "Odamın banyosundaki küveti pembeye boyayabilir miyiz?"

"Evet ve hayır. Pembe duş perdeleri ve pembe havlular alabilirsin ama küveti boyamak yok."

"Ama Bradley asla banyomda kaka yapamaz."

“Benim kendi banyom var, seninkinden daha büyük. Sen de orada kaka yapamazsın.”

Çocuklar kaka hakaretleriyle birbirilerine saldırıya geçtiler. Raylan orayı çoktan bir yuvaya dönüştürmeye başladıkların düşündü.

Anlaşmaya vardıkdan ve evrak işleriyle hukuki işlemler başladıktan sonra, Raylan çekyatta yattığı, bir köşede ya da mutfak tezgâhında çalıştığı günleri ardında bırakmak için geri sayıma başladı.

Yakında çocuklar için okula alışverişi yapmaya başlamalıydı ama bu neredeyse imkânsız görünüyordu. Yine de bu kâbusu olabilecek en son dakikaya bırakmaya niyetliydi.

Mevcut çalışma koşullarına rağmen sahip olduğu şey, ilginç bir yeni karakterle sağlam bir hikâye çizgisiydi. Bu karakter önce düşman olarak hizmet edecek, her zaman karşılık verecek ve sonunda Melek’in dostu olacaktı. Annesinin ve kız kardeşinin yaz boyunca çocukları oyalamasına ve eğlendirmesine minnettardı. Öyküyü ve karakteri ortaklarıyla birlikte son haline getirmek için karargâhına gittiğinde onları orada bırakabildiği için de minnettardı.

Orada kaldığı tek geceyi Jonah’nın dağınık bekâr evinde geçirmişti çünkü henüz eski evinde, Pats ve Bick’in evinde kalacak kadar güçlü değildi.

Ama romanı yaratmak gibi ciddi bir işe koyulmadan önce, ilham aldığı kişiye bir açıklama yapmak zorundaydı.

Adrian öyküyü onaylamazsa, fiziksel görünümünü değiştirecekti ama değiştirmek istemiyordu. Her şey olması gerektiği gibiydi. Umutsuz değildi çünkü yatak odasının duvarındaki resimden Demir Adam’ı tanıyan kızı hatırlıyordu.

Bu işi yeteri kadar ertelediği ve çocuklar öğleden sonrayı Maya ve Collin’le geçireceği için, eskiz defterini ve köpeğini alıp arabasına atladı ve tepedeki büyük eve gitti.

O sağlam ve etrafını çevreleyen verandasıyla zamansız olan evi, arka tarafındaki ve iki yanındaki muhteşem yaşlı ağaçları her zaman çok sevmiştii. Kalkan duvarları evi daha da gizemli hale getiriyordu.

“Tanrım, Jasper, ben salağın tekiyim. Burayı kullanabilirim. Biraz daha gotik bir hava verip Alev’in gizli yeri yapabilirim. Taş cepheyi biraz koyulaştırıp ağaçları biraz eve yaklaştıracacağım ve bir kule ekleyeceğim. Evet, işe yarar.”

Bu imgeyi zihnine kazıyıp ön kapıya gitti ve büyük bronz tokmağı kullanarak kapıyı çaldı. Zihninde bunu bir yıldızdan bir canavar dönüştürdü. Hırlayan bir canavara. Kimse yanıt vermedince, kız kardeşinin önerdiği gibi evin etrafından dolandı –bu arada, aklındaki imgeye ayrıntılar ekledi– ve aşağı seviyedeki verandanın kapılarına vardı.

Kapılar açık olduğu için tam pervazı tıklatacağı ki eli havada kaldı. Hatta ağzının da açık kaldığını hissetti ve bir türlü kapatamadı.

Adrian aynayla kaplı bir duvarın önünde, odanın ortasında duruyordu. Üstünde siyah renkli kısacık bir şort ve askuları sırtını çaprazlamasına kaplayan bir spor sutyeni vardı. Saçlarını tepede toplamıştı ama gür bukleleri topuzundan fışkırmıştı.

Çıplak ayaklarından birinin üstünde durdu, sol bacağına tavana kaldırdı ve dümdüz bir çizgi gibi durdu.

Anatomik olarak böyle bir şeyin mümkün olmaması gerekirdi.

Sonra, bacağına indirip arkasına götürdü ve dengesini kaybetmeden ayak parmağını tuttu. Öne eğilirken diğeri kolunu öne uzattı ve bacağına akıcı bir hareketle arkasından kaldırdı.

Birkaç kan hücresi beynine geri döndüğünde, Raylan bir sapık gibi onu izlediğini fark etti ve geri geri gitti.

Ama Adrian başını azıcık çevirdi ve onu gördü.

ığlık atmak ve dev köpeğini çağırmak yerine gülümsedi ve öne uzattığı elini sallayarak içeri girmesini işaret etti.

Raylan aralık kapında içeri adım attı. "Affedersin, ben... Çalışmanı bölmek istemezdim."

"Neredeyse bitti. Sadece vücudumu iyice esnetmem gerekiyordu."

"Sen..." Jasper bir koku alıp hızla içeri girince ve şöminenin önüne uzanmış olan aşkına koşunca, Raylan lafını tamamlayamadı.

"Jasper, lanet olsun. Özür dilerim."

"Sorun değil."

Özellikle de Jasper sadece onu görmezden gelen Sadie'nin önüne yattığı için bir sorun yoktu.

"Diğer bacağımı da esnetmem gerek. Dedemi mi arıyordun?"

"Şey, aslında hayır." Raylan bakışlarını ondan ayıramadı.

"Bunu nasıl yapıyorsun? Neden eklemlerin yok?"

"Var. İyi yağlanmış eklemler. Esneklik, sağlıklı olmak için elzemdir."

"Buna esneklik denemez. Bir yumuşak şekerleme bile bunu yapamaz."

"Bale, DNA, jimnastik, pratik. Sen ne kadar esneksin?"

"Senin kadar değilim. Ama ben Dünya gezegenindenim. Hazır konu açılmışken..."

"Ayak parmaklarına dokun."

"Ne dedin?"

"Dizlerini kırmadan ayak parmaklarına değebilir misin? Görelim bakalım."

Raylan salak gibi hissetti ama izlediği için suçlu hissettiğinden, Adrian'ın dediğini yaptı.

"Güzel. Potansiyel var. Egzersiz yapıyor musun?"

"Şey..."

"Aha," dedi Adrian iki ayağını da yere basarken.

"İki çocuk, iş, bir ev satın almak, bir köpekle uğraşmak ve bir çekyatta uyumak."

"Meşgulsün demek." Adrian bunu söylerken gülümsemişti.

"Hepimiz değil miyiz? Herkes Mountain Laurel Yolu'ndaki evi

satın aldığın için çok mutlu oldu. Eve yerleştikten sonra, senin için birkaç rutin hazırlarım. Günde otuz dakika. Evde ağırlıkların var mı?”

“Hayır, ben...”

“Alırsın. Biraz kas yapman gerek.”

Bu sözlere sinir olan Raylan dik dik yüzüne baktı. “Peki.”

“Bu, bir hakaret değil. Profesyonel bir gözlem. Kardiyo, gövde, güç ve direnç egzersizleri, esneklik. Herkesin bunlara ihtiyacı vardır. Çocukların çok güzel.”

Raylan biraz rahatladı. “Evet, teşekkürler.”

“Senin ve çok sevdiğim Lorilee’nin bir karışımı olmuşlar. Onları birkaç kere gördüm ama harika bir baba olduğun belli.”

“Aslında, belli ettiğimden daha uslu çocuklar. Hayatta kalabilmek için belli etmiyorum.”

“İşinin bir kısmı da onlar için sağlıklı kalmak.”

Raylan hafifçe güldü. “Bence hileye başvuruyorsun.”

“Evet ama doğruyu söylüyorum. Neyse, senin için temel birkaç rutin hazırlarım. Şimdi, sana nasıl yardımcı olabilirim?”

“Herkes aynı şeyi yapar mısın? Yani, sağlık ve fitness nutuğu çeker misin?”

“Herkes değil çünkü herkes bunları duymaya hazır değil. Maya en yakın arkadaşlarımdan biri. Jan’i çok seviyorum. Senin için endişeleniyorlar ve şu anda sana bir sır söylemediğimi biliyorsun.”

“Doğru, bir sır değil.”

Raylan konuyu değiştirmesi gerektiğini düşünerek stüdyoyu inceledi. “Burada ciddi ama göz korkutucu olmayan bir yer hazırlamışsın. Asla aklıma... Şuna bak.”

Adrian onun baktığı yöne dönünce, Jasper’ın gözlerini kapatmış bir şekilde Sadie’ye sokulmuş olduğunu gördü.

“Bence yüzünde çok mutlu bir ifade var. Sadie ona bir şans veriyor. Sana da,” dedi Adrian. “Sadie seni kabul etmeseydi yanı başında durmuş, hareketlerini izliyor olurdu.”

“Umarım böyle devam eder. Buraya bir konuda iznini almaya geldim.”

“Öyle mi? Oturmamız gerekir mi?”

“İyi olabilir.”

“Otursana.” Adrian koltuğu işaret edip iki New Gen su şişesi-ni doldurmaya gitti. Birini Raylan’a verip yanına oturdu. “Artık bu senin. Egzersiz yaparken su içmen iyi olur.”

“Tamam. Her neyse. Yeni bir roman ve yeni bir karakter üstünde çalışıyorum.”

“Gerçek Melek’in ortaya çıkışına bayıldım.”

Adrian onu yine şaşırtmıştı. “Okudun mu?”

“Tabii ki okudum. Hem en yakın arkadaşımın ağabeyisin hem de çizgi romanları severim.”

O halde... bu durum işine yarayabilirdi. “Bu karakter Melek için bir kılıf olacak. Önce bir düşman, sonra bir dost olacak. O, yarı iblis olan bir karakter.”

“Grievous gibi.”

“İlk başlarda ona bağlı ve onun için çalışmaya zorlanıyor. Yalnız, acı çeken ve karanlık dürtüleriyle mücadele eden bir karakter. Kısaca söylemek gerekirse, Melek sonra ona yardım ediyor. Bir insan gibi gözükmüyor ve yalnız yaşıyor. Korku öyküleri yazıyor ya da beş yüz senelik deneyimini kitaplara dönüştürüyor.”

“Okumayı dört gözle bekliyorum ama neden iznimi istediğini anlayamadım.”

“Tamam, tamam.” Raylan eskiz defterini açıp ona verdi. “Bu, o.”

“Bu, benim! Üstümde Hot Stuff kıyafetlerim var.”

“Evet, çok seksi gözüküyordun.”

Adrian ona yine gülümseyerek baktı. “Teşekkürler ama bu tasarımın ismi. Alevler yüzünden.”

“Ha, doğru... Evi gezmek için ilk geldiğimde üstünde o kıyafet vardı. Sırtın bana dönüktü ve birden aklıma bu karakter geldi. Kobalt Ateşi.”

Adrian şaşkınlıkla bakışlarını defterden ona çevirdi. "Hep böyle mi olur?"

"Bazen. Genellikle böyle olmaz. Hatta nadiren böyle olur."

"Başka çizim var mı?" Adrian bunu sorarken bile diğer sayfayı çeviriyordu. "Aman Tanrım, bir ejderhaya biniyor! Bir ejderha!"

"Evet. Ejderha ateşi. Karakterin özelliği ateş. Vesta Ejderhası, Roma ateş tanrıçası."

"Dişi bir ejderha. Daha da güzel. İyi gözüküyorum. Güçlü. Acımasız." Adrian sayfaları çevirmeye devam etti. "Ahhh, zalim ve şiddet dolu. Acı çekiyor! Bayıldım!"

"Sahi mi? Senin için bir sakıncası yok mu?"

"Dalga mı geçiyorsun? Beni yarı iblis bir süper kahraman yapmışsın. Şey, önce kötü karakter ama sonra kahraman oluyor. İkisi de olur. Üstelik bir ejderhaya biniyorum. Elinde bir mızrak var."

"Mızrak kalırsa, alevler fırlatacak."

"Alev fırlatan bir mızrak. Daha da iyiye gidiyor. Nerede yaşıyor?"

"Burada. Yani, bunun gibi eski büyük bir evde ama daha tüyler ürpertici ve daha karanlık bir yer. Bu evin karargâhı gibi olacağını düşündüm."

"Dedem buna bayılacak. Evi ölümsüzleştirecek ve bir yarı iblisin evi ve karargâhı olacak."

"Sence de onun için sorun olmaz mı?"

"Sorun mu? Hamur fırlatırken yaptığın resmini çerçeveletip ofisinin duvarına astı."

"Öyle mi?"

"Yeteneğine hayran. Neden olmasın?"

Adrian eskizlere bakmaya devam ederken, Raylan bunun kendisi için ne kadar anlamlı olduğunu fark etti.

"İhtiyacı olmasa bile gizli bir odası olabilir. Bir kule, belki döner kuleler olabilir. Neyse, sen neyin olup olmayacağını daha iyi bilirsin. İkinci kişiliğinin ismi ne?"

"Adrianna Dark ve kule kısmına karar vermiştim bile."

“Harika! Raylan, çok gurur duydum.”

“Çok rahatladım çünkü bu proje üstünde çalışmaya hazırım ve görünüşünü değiştirmek istemiyorum.”

“Zaten bu noktadan sonra değiştiremezsin. Aksi takdirde, narin egom incinir.”

“Egonun çok narin olduğunu sanmıyorum ama görünüşünü değiştirmeyeceğim.”

“Bir ara çizimlerini görebilir miyim? Proje devam ederken yani. Bir proje üstünde çalışırken kimseye göstermemek gibi bir kuralın var mı?”

“Brooklyn’de dönüştürülmüş bir depoda çalıştım. Herkes her şeyi görüyordu. Gitmem gerek,” dedi saatine bakıp. “Çocukları Maya’nın evinden almam gerek.”

Raylan defterini alıp kalkınca, Adrian da kalktı. “Dedem evde olduğunda da uğra, olur mu? Çocukları da getir. Dedem çocukların burada olmasına bayılır.”

“Tamam. Gel, Jasper.”

Jasper gözlerini açtı ama başını diğer yöne çevirdi.

“Gel, Romeo. Yoksa bir daha buraya gelirken seni evde bırakırım.”

Adrian, “Sadie,” deyince, iri köpek kalkıp yanına gitti. Jasper da peşinden geldi. “Sizi geçirelim.”

“Olur. Böylece, Jasper’ı sürüklemek zorunda kalmam.”

Ama Raylan yine de onu arabaya sokabilmek için kucaklamak zorunda kaldı. Jasper kötü bir yara almış gibi ulumaya başladı.

“Kızlar sızlanan erkeklerden hoşlanmaz, dostum. Biraz cesur ol.” Raylan ona el sallayıp uzaklaştı.

Dikiz aynasından üstünde minnacık siyah kıyafetiyle orada duran, elini devasa köpeğinin başına koymuş olan Adrian’ı gördü. Çok uzun zamandır hissetmediği bir şey hissetti.

Bunun şehvet olduğunu fark ettiği için üstünde durmadı.

Bunun için hazır değilim, diye düşündü. Zaten günün birinde hazır olduğu takdirde, kız kardeşinin en eski arkadaşlarından biriyle bunu yapamazdı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Gökyüzünün sararmış sıva rengine büründüğü kavurucu bir ağustos günü, yeni bir şiir geldi. Bu seferkinde Wichita posta damgası vardı.

Adrian o sene aldığı üçüncü şiiri süpermarketin otoparkında, arabasının içinde okudu.

*Sen öfkeyle doldurduğunda zihnimi, hiddet büründüğünde kalbimi,
Düşünürüm, neden bu kadar oyalandım, ayrı tuttum ikimizi?
Kanını dökeceğim günü beklemek o kadar tatlı ki.
Tek başıma geçiriyorum vaktimi.*

Şiir onu etkilemişti; her zaman etkiliyordu. Bir süre sessizce oturdu, birisinin sızlanan çocuğuna sert bir sesle daha sonra dondurma alacaklarını söylediğini duydu.

Her zamanki protokolü izleyerek şiiri zarfa geri koydu, zarfı da çantasına attı. Eve gidince kopyalarını çıkarıp yine polise, federal ajana ve Harry'ye yollayacaktı.

Elbette, bir şey olmayacaktı. Hiçbir zaman olmuyordu.

Ama şiirlerin sayısı artmıştı. Önceleri senede bir şiir gelirken, sonra iki, şimdi de üç olmuştu.

FBI'nin dosyayı tutacağını bildiği gibi, gerçek bir risk olasılığını göz ardı ettiklerini de biliyordu. Birkaç satırdan oluşan, üstü örtülü bir şekilde tehditkâr sayılabilecek ve hiçbir zaman aleni ya da gerçek bir tehdit ya da eylem içermeyen şiirler olarak görüyorlardı bunları.

Evet, bunları yazan kişi takıntılıydı ama korkaktı çünkü şiirler fiziksel bir zarar vermeye değil, sadece zihinsel ve duygusal sıkıntı yaratmaya yönelikti.

Adrian ajanların ve polisin ne düşündüğünü biliyordu. Kendisi göz önünde olan birisiydi, öyle olmayı seçmişti. Bunun bir bedeli vardı.

Annesinin ne diyeceğini, geçmişte ne dediğini biliyordu. Dosyala ve unut. Adrian bir alışveriş arabası alıp aşırı serin olan süpermarkete girdi. Telefonundaki alışveriş uygulamasını açıp işe koyuldu. Bu arada kendisine, dedesinin onunla gelmek için ısrar etmemesine şükretmesi gerektiğini hatırlattı. Dedesi geldiğinde alışveriş iki katı uzun sürüyordu.

Ne de olsa yiyecekler onun tutkusuydu. Bunun hemen arkasından insanlar geliyordu. Bu yüzden, dedesi herkesle sohbet ediyor, eline aldığı her şeftaliyi dikkatle inceliyor, bir sebzenin ona yeni bir yemek için ilham verip vermeyeceğine bakıyordu. Tüm bunlar listeye daha çok madde eklenmesine neden oluyordu.

Haftalık çiftçi pazarı ziyaretleri kaçınılmaz bir şekilde yiyecekleri incelediği, bunlarla ilgili sohbetler ettiği ve sosyalleştiği bir maratona dönüşüyordu. Adrian ürünleri seçerken -dikkatle ama takıntılı bir şekilde değil- gülümsemeden edemedi. Dedesiyle alışverişe çıkmak hep daha uzun sürüyordu ama her zaman çok eğlenceliydi.

Listesindeki süt ürünlerini tamamlayıp devam etti.

Mısır gevreği reyonuna vardığında –dedesi Wheaties marka-
sına bayılırdı– alışverişi neredeyse bitirmek üzereydi. Derken,
sert bir erkek sesi duydu.

“Yapma, dostum. Cheerios alacağımız konusunda anlaşmıştık”

“Ama bunlar sihirli bir şekilde lezzetli.”

Bradley elindeki mısır gevreği kutusunu sıkı sıkı tutmuş-
tu, kız kardeşi sıraların arasında bir balerin gibi dönüyordu ve
Raylan saldırıya uğramış gibi gözüküyordu.

“Sihir de lezzet de iyi şeyler,” dedi Bradley ısrarla. “İyi mısır
gevreği yememizi istemiyor musun?”

“Kendi dediğinin arkasında mı duracak, yoksa pes mi ede-
cek?” diye merak eden Adrian yanlarına gitti. “Merhaba, tatlı
çocuklar.”

“Anlaşma yapmıştık.” Raylan destek bulma umuduyla ona
döndü. “Cheerios’ta anlaşmıştık.”

“Sihirli lezzeti olanları Cheerios’la karıştırabiliriz. Ödün ver-
memiz gerektiğini söylüyorsun.” Bradley, Adrian’a döndü. “Hep
ödün vermemiz gerektiğini söyler.”

“Çok zeki bir çocuksun.” Adrian dedesinin mısır gevreğini aldı.

“Biri sürü şey almışsınız. Çok yemek yiyor olmalısınız!”

Raylan hafifçe gülümsedi. “Çok zeki demiştin, değil mi?”

“Evet, öyle dedim. Bir sürü şey aldım çünkü birkaç gün evi-
miz çok kalabalık olacak.”

“Yaş günüm olduğu için bizim ev de çok kalabalıktı. Artık
sekiz yaşımdayım. Bir Batman pastası yedik.”

“Ben hep Karanlık Şövalye’nin sihirli bir lezzeti olduğunu dü-
şünmüşümdür.”

Bradley bunu duyunca gülümsedi ve Mariah araya girdi.

“Önümüzdeki ay altı yaşında olacağım ve bir balerin pastası
yiyeceğiz. Ya da bir prenses pastası. Daha karar vermedim.”

“Neden ikisini birden olmasın? Bir prenses balerin pastasına
ne dersin?”

Mariah'nın babasınıninkiler gibi yeşil olan gözleri parıladı. "Bunu istiyorum. Babacığım, bir prenses balerin pastası istiyorum."

"Tamam."

"Sandaletlerini beğendim."

Adrian gülümsedi. "Teşekkürler. Ben de seninkileri beğendim. Pedikürüne de bayıldım. Ne güzel bir pembe tonu."

"Ayak tırnaklarıma babam oje sürdü. Sende Fransız manikürü tarzı pedikür yaptırmışsın. Ten rengine çok uymuş."

"Çok teşekkür ederim. Altı yaşında mı olacak?" dedi Adrian, Raylan'a.

"Kronolojik olarak. Moda senesi olarak ise, yaklaşık otuz beş yaşında. Yeni bir DVD için çekim ekibinin geleceğini duydum."

"Ekiptekilerin çoğu arkadaşım. O yüzden, evimizde misafir olacaklar ve bir sürü yemek yapacağız. Dedem şu anda bile çok mutlu."

Bradley'nin kimseye çaktırmadan sihirli lezzetli mısır gevreği kutusunu alışveriş arabasına koyduğunu gördü. Mimi'nin bir zamanlar nasıl annesine çaktırmadan kurabiye aldığını hatırlayınca gülümsedi. "Yeni evinizi nasıl buldunuz?"

"Banyomda pembe havlularım var. Bradley'nin havluları kırmızı. Arka bahçemizde bir oyun setimiz var ama ne yazık ki bir yüzme havuzumuz olmayacak. Sence ruj sürecektir kadar büyük müyüm?"

"Şu anda rujun yok mu yani?" dedi Adrian. Ona daha yakından bakmak için çömeldi. "Ruj sürecektir kadar büyük olduğuna yemin edebilirdim çünkü dudakların çok güzel, kusursuz ve pembe."

"Sahi mi?"

"Sahi. Dudaklarının böyle doğal bir rengi olduğu için çok şanslısın."

"Çok etkileyici," diye mırıldandı Raylan, Adrian doğrulurken.

"Gitsem iyi olacak. Sizi görmek güzeldi. Jasper'a benden ve Sadi'den selam söyleyin."

Adrian uzaklaşırken arkasından bakakalan Raylan, “Mısır gevreğini aldığını gördüm, Bradley,” dedi. “Ama ödün verme ruhu adına onu da alacağız.”

“Nasıl gördün?”

“Çünkü...” Raylan arkasına dönüp içine bir Darth Vader nefesi çekti. “Bradley, ben senin babanım.”

Eve vardığında, Adrian yiyecekleri kaldırdı, Sadie’yi dışarı çıkardı ve şiirin kopyalarını aldı. Harry ve ailesi bir sonraki öğleden sonra gelecekleri için kopyayı ona elden verecekti.

Prova yapmak için stüdyosuna gitmeyi düşündü ama sonra gereksiz yere yatak odalarını kontrol etmek için üst kata çıktı.

Ertesi sabah çiçek almak için kasabaya inecekti ama o an için her şey mükemmel gözüküyordu. Harry ve Marshall’ın odası, iki çocuklarının paylaşacağı oda, Hector’ın odası –tek başına geliyordu çünkü son bir buçuk senedir birlikte yaşadığı kız arkadaşı gelemeyecekti– ve Loren’in odası.

Yine gereksiz yere banyoları da kontrol etti ama en azından bir şeyler yapıyor, aklını lanet olasıca şiirlerden uzaklaştırıyordu. Dedesi gibi o da misafirleri dört gözle bekliyordu. Hiçbir şey endişelerini arkadaşları ve işi kadar hafifletemezdi.

Ya da güzel, ter atacağım bir egzersiz kadar, diye düşündü. Tam üstünü değiştirmek için kendi odasına giderken ön kapının açıldığını duydu.

Merdivenin başına gitti. “Dede. Erken geldin.”

“Orada her şey kontrol altında. Seninle birkaç şey konuşmak istiyordum.”

“Kaburga ve tavuk aldım,” diye listeyi saymaya başladı. “Yaz tatlısı için gerekli olan malzemeleri de aldım.”

“Konu o değil.” Adrian aşağı indiğinde dedesi ona arabanın anahtarlarını uzattı. “Bunları sana devrediyorum. Woodbine’da az kalsın kırmızı ışıkta geçecektim. Üstelik bu ilk kez olmuyor.”

“Dede.” Adrian anahtarlarını alıp ona sıkı sıkı sarıldı. “Zor olduğunu biliyorum. Ben sana şoförlük yaparım. Ne zaman, nereye gitmek istersen götürürüm. Söz.”

“Bu yaşlı adamı oradan oraya götürmeye razı olan bir sürü insan var. Biri de sen olabilirsin. Şu anda başlamak üzere.”

Adrian başını geriye attı. “Nereye gitmek istiyorsun?”

“Sana göstermek ve üstüne konuşmak istediğim bir şey var.”

“Çok gizemlisin!”

“Kızımız nerede?”

“Arka bahçede.”

“Onu da alıp biraz dolaşalım.”

Dom’un son birkaç senedir kullandığı araç dedesinin çok sevdiğini bildiği ufak, arkası açık bir kamyonet olduğu için Adrian’ın arabasıyla yola çıktılar. Dedesinin klimadan hoşlanmadığını bildiği için pencereleri açtı. Sadie arka koltukta mutlu mutlu başını dışarı çıkardı.

“Kasabaya gir, sonra ana caddeden sağa sap.”

“Tamam. Markette Raylan’a ve çocuklara rastladım.”

“Çok tatlı çocuklar.”

“Evet.” Adrian ona mısır gevreği savaşını ve makyajla ilgili konuşmaları anlattı.

“Ben çıkmadan tam önce Monroe o fişek gibi oğluyla pizza yemeye geldi. Teesha biraz dinlensin diye erkek erkeğe takıldıklarını söylediler. Işıklardan sola sap. Tamam, burası.” Dedesi kaldırımını işaret etti. “Buraya yanaş.”

“Eski okul binası.”

“Eski ilkokul. O kadar eski ki ben bile burada okumuştum. O günlerde hâlâ kürekle kazana kömür atarlardı.”

“Hmm.”

Dedesi gülerek gözlüğünü yukarı itti. “Bunu kaç kere anlattığımı ben bile hatırlamıyorum.”

Sıvaları dökülmüş, eski püskü bina alçak ve kare biçimliydi. Eskiden oyun bahçesi olan etrafı tel bir örgüyle çevrili alan delik deşik olmuş, yabani otlarla kaplı asfalt bir zeminden oluşuyordu.

Rüzgâr ya da yağmur veya çocukların attığı taşlar yüzünden kırılmış olan birkaç pencereye tahtalar çakılmıştı. Atık su borularından geriye kalanların içinde de yabani otlar bitmişti.

“Seneler boyu farklı amaçlar için kullanıldı,” dedi Dom. “Bir süre bir antika dükkânı oldu ama sonra pespaye bir bit pazarına dönüştü. Bir ara çim biçme makineleri gibi aletler için bir tamirhane olarak kullanıldığını duymuştum. Ama hiçbirini tutmadı.”

“Nedenini görmek zor değil. Bina berbat durumda.”

“Çünkü kimse ilgilenmedi. Binanın sahibinin büyük hayalleri vardı ama dürüst iş yapmıyordu ve yeteri kadar parası yoktu. Burayı bir bar yapmayı düşünüyordu. Şu anda bina tehlikeli olduğu için para cezası ödemek zorunda ve binanın yıkılabileceği söyleniyor.”

“Eh...”

“Buna izin veremem, Adrian.” Dom dudaklarını birbirine bastırıp başını iki yana salladı. “Buna izin veremem. Bu bina yüz yaşında. Bir tarihi var. Yine bir amacı olmalı.”

Adrian bu duyguyu ve tarih hissini anlıyordu. Ama... “Binayı satın almak mı istiyorsun?”

“Senin onayını istiyorum çünkü senin mirasından para kullanmak zorundayım.”

“Dede, saçmalama.”

“O kadar da değil. Anneannenle kavuştuğumda, burası senin sorumluluğun olacak.”

“Nasıl yani? Tam olarak ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Gel, içeri bakalım. Anahtarlar bende.”

“Hiç şaşırmadım,” diye mırıldandı Adrian. Sadie’yi arabada bırakacaktı ama Dom çoktan arka kapıyı açmıştı.

“Gel kızım. Keşfe çıkacağız.”

“İçerisi güvenli mi? Pek güvenli gözüküyor.”

“Şöyle bir bakacak kadar güvenli.” Üstünde haki renkli bir şort ve lacivert yakalı bir tişört olan dedesi kaldırıma çıktı ve kırık beton basamaklardan ön kapıya doğru yürüdü.

“Hayal gücünü kullanman gerek,” dedi anahtarları çıkarırken. “Bundan eminim.”

İçerisi pis kokuyordu. Adrian’ın ilk izlenimi binanın örümcek ağları, toz, çamur, bakımsızlık koktuğuydu ve fındık fareleri ve muhtemelen sıçanların— orayı tuvalet olarak kullandığıydı.

Ama Dom’un yüzü ışıldıyordu. “Hissedebiliyor musun?”

“Bacağımda gezinen bir şey hissediyor olabilirim.”

Dedesi kolunu onun omzuna attı. “Burada çocukların gezindiğini hatırlıyorum. Eski ahşap işlerinden eser kalmamış. Çok yazık. Ama buranın sahibi olan o sersem hiç düşünmeden binanın içini olduğu gibi yıkmış,” dedi Dom yürürken. “Çatıyı ellememiş ama yükseltip ikinci bir kat ekleyebiliriz.”

“Öyle mi?”

Adrian seneler içinde sararmış duvarlara, birisinin sökmeye çalıştığı kırık vinil zemine baktı.

Dom zemini işaret etti. “Altında ahşap parkeler var. Eminim ki zımparalanıp sistire yapılabilir. Yeni su boruları ve kurallara uygun elektrik tesisatı döşenip eski prizlerin ve ışık düğmelerinin değişmesi gerek. Dış tuğla cephenin temizlenmesi ve tamir edilmesi gerek. Dış alanın boşaltılması, temizlenmesi, yeni asfalt dökülmesi ve bir engelli rampası inşa edilmesi gerek.”

Dom ne düşündüğünü görmek için ona döndü ama Adrian’ın görebildiği tek şey büyük, çirkin, pis kokan, kırık ve eski pencereli bir binaydı. “Mark Wicker —çok iyi bir müteahhit— gelip binaya göz attı. Tamiratların senenin büyük bir kısmını alacağını ve yaklaşık olarak bir milyon tutacağını söyledi.”

“Dolar mı? Bir milyon dolar mı? Dede, bence biraz uzanman gerek. Benim de öyle.”

“Olabilir ama önce beni dinle. Satış fiyatı çok yüksek. Daha doğrusu, çok yüksekti. Ben geri adım attım, o geri geldi. Binayı satması gerektiği ve açgözlü davranıp bir hayal dünyasında yaşadığı için ilgilenmiyordum gibi yaptım. Bugün biraz daha mantıklı düşünmeye başladı. Ben de ortağımla konuşup ona geri döneceğimi söyledim.”

“Ortağın ben miyim?”

“Sen benim her şeyimsin.”

Lanet olsun. Dedesi orayı ne pahasına olursa olsun çok istiyordu.

“Dışarı çıkalım çünkü şu anda ne soluduğumuzu düşünmek bile istemiyorum. Sonra, bana bir milyona dolara ne yapmak istediğini anlatırsın. Tanrım, insanın nefesini kesen bir miktar bu. Bir milyon dolar.”

Dedesi onun peşinden dışarı çıkıp kapıyı kilitledi. Sonra, elinden tutup onu sarkık tel çitlere götürdü.

“Burada kim bilir kaç kere dizlerimi sıyırmıştım. Ebelemece, top ve saklambac oynardık.”

Adrian ona yaslandı.

“O zamanlar, kasaba bu kadar kalabalık değildi, çok çocuk yoktu. Çoğu çiftliklerde yaşıyordu. Artık hayat farklı. Kasaba genişledi. Burası iyi bir kasaba. Ama ne eksik biliyor musun, Adrian?”

“Ne?”

“O çocuklar için bir yer. Okuldan sonra, yazları gidebilecekleri bir yer. Top ya da pinpon, video oyunları oynayabilecekleri, hatta belki ders çalışabilecekleri ya da sadece vakit geçirecekleri güvenli bir yer. Ebeveynlerin çoğu çalışıyor, çocukların büyük bir kısmı başıboş geziyor. Durum bundan ibaret.”

“Bir gençlik merkezi mi açmak istiyorsun?”

“Belki kurslar da verebiliriz. Müzik ya da resim gibi. Aktiviteler, belirli bir düzen olur.” Dedesi ona gülümsedi. “Sağlıklı atıştırma-
lıklar.”

“Hile yapmaya başladın.”

“Birazcık. Okul sonrası bakımı, birkaç egzersiz dersi.”

“Daha çok hile yapıyorsun,” dedi Adrian ama kolunu dedesinin beline attı.

“Sophia ve ben bu fikri birkaç kere konuştuk. Ama şu ana kadar bunu yapmanın, binayı satın alabilmenin bir yolu yoktu. Satın almak hâlâ zor olabilir ama...”

“Eğer onun için çabalamaya devam edersen, hiçbir şey erişilmez değildir. İtiraf edeyim, biraz göz korkutucu. Ama gözlerimi kısarsam ve sağduyumu tamamıyla bir kenara bırakırsam, neredeyse hayal edebiliyorum.”

Dedesi orayı istiyordu. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Adrian biraz geriye çekilip elini uzattı. “Yapalım bu işi, ortak.”

Dedesi elini tutup sıktı. “*Gioia mia*. Seninle çok gurur duyuyorum.”

Dom'un evde çocukların sesini duymaktan ve koşturduklarını görmekten daha çok sevdiği tek şey misafirlere yemek yapmaktı.

Adrian'ın arkadaşları gelince, ikisinin de keyfini çıkarabildi.

Kendi elleriyle hazırladığı lezzetli bir sôsta iri domuz kaburgalarını marine etti, bahçesinden topladığı sebzeleri ızgarada pişirdi, iri iri zeytinler, minik domatesler ve ince kabak dilimleri eklediği soğuk bir makarna salatası yaptı. İtalyan pidesi pişirdi.

Son olarak da kremalı ve çilekli bir pasta yaptı. Karınları tuka basa doyan misafirlerin beğeni dolu sesleri, çocukların cıvıltıları ve karmaşık ama kusursuz bir şekilde hazırlanmış bir yemekten arta kalan dağınıklık ona büyük bir mutluluk verdi.

Adrian'ı lisede edindiği arkadaşlarıyla görmeye bayılıyordu. Kızına adeta bir baba olmuş Harry'yi ailesiyle birlikte görmekten de büyük keyif alıyordu.

Masadaki nesiller bir aile, bir yuva demekti.

Kapuçino ve pasta eşliğinde, Harry'nin büyük çocuğuna bir soru sordu. "Bir gençlik merkezinde neler görmek isterdin?"

"Yüzme havuzu." Koyu kahverengi gözlü Hunter pastasından bir lokma aldı. "Babalarım öyle diyor..." Baş parmağını kaldırıp ters çevirdi.

"Binicilik dersleri ve bir at ahırını," dedi Hunter'ın kız kardeşi Cybill pastasının kremasını yalarken.

"Sen ne düşünüyorsun, Phineas?"

"Bir gökevi."

Dom ciddi ciddi başını sallayıp torununa baktı. "Daha büyük bir binaya ihtiyacımız olacak."

"Öyle gözüküyor. Ya oyunlar? Masa oyunları, video oyunları, bir basketbol sahası. Resim ve eliş, müzik dersleri... Bu konuda sana güveniyorum, Monroe."

Hunter ona çatalını salladı. "Gitar çalabiliyor musun?"

"Evet. Gitar sever misin?"

"Evet. Noel'de bir gitar hediye edilirse, ziyarete geldiğimizde bana bir şeyler gösterir misin?"

"Elbette. Yarın biraz bize gelerseniz, sana hemen bir şeyler gösteririm."

"Cidden mi? Süper."

"Harry babanın yarın burada çalışması gerek." Phineas Harry'ye bir denekmiş gibi bakıyordu. "O yüzden, seni Marshall baban getirebilir. Sen de gelebilirsin," dedi nazıkçe Cybill'a.

"Noel'de bana bir teleskop alacaklar," dedi Phineas.

"Öyle mi?" dedi kapuçinosunu yudumlayan Monroe.

"Evet, çünkü büyüyünce bir astronom/astronot olacağım ve başka bir gezegende hayat olduğunu keşfedeceğim. Çünkü var."

"Bu fikirleri benden almadı," dedi Monroe karısına. "Kesinlikle benden almadı."

"Eh, matematiksel olarak ve mantıken haklı. Başka gezegenlerde hayat olması gerek"

Bu sefer, Monroe çatalını karısına salladı. “Gördün mü? Dom, Adrian, harika bir yemekti. Geride kalanlar adına toplama ve bulaşık işine gönüllü oluyorum.”

“Bunu ben de isterim. Hatta biraz hareket etmezsem, bu sandalyeye kök salabilirim.” Kemik çerçeveli bir gözlüğü ve kısa bir at kuyruğu olan Hector ayağa kalktı. “Bu yemeğe kadar Sylvie’yle benim iyi aşçılar olduğumuzu düşünüyordum. Bu ustalığa yaklaşamıyoruz bile.”

“Sylvie gelemediği için üzüldüm.” Loren tabakları toplamak için kalktı. Kızıl saçlarını kısa kestirmişti ve –Adrian’a göre– bir blucin ve tişörtle bile bir avukat gibi gözükmeyi başarıyordu.

“O da üzüldü ama New York’a taşınacağımız için evi topluyor ve işi başından aşkın.”

Teesha şişkin karnına rağmen ayağa fırladı. “Ne dedin?”

“Evet, bunu son anda söylemek istedim.” Hector sırtıp omuz silkti. “Harika bir teklif aldı, ben de bu arada kendim için biraz araştırma yaptım. New York’a geri döneceğimiz için babam çok mutlu oldu. Özellikle de Sylvie’ye evlenme teklif ettiğim için.”

Loren arkadaşının koluna yumruk attı. “Ve bize söylemedin, öyle mi?”

“Şimdi söylüyorum ya işte. Sizinle gelip birkaç yere baktıktan sonra uçakla geri dönerim diye düşünmüştüm.”

“Araba yolculuğu!”

Adrian ona sarılmak için kalktı. “Harika bir haber bu. Şampanya patlatmamız gerek.”

“Önce bulaşıkları halledelim.”

Harry, bulaşıklar bitene kadar bekledi; o sırada çocukları Marshall’ın gözetiminde pastalarını yiyordu.

Adrian’ın elini tuttu. “Biraz yürüyüş yapmaya ne dersin?”

“Tamam. Ben de gidip yarın için stüdyoyu kontrol edecektim.”

“Onu Hector yapar.” Harry onu evin ön tarafına doğru çekti.

“Bir sorun mu var? Sen ve annem iyi misiniz?”

“İkimiz de iyiyiz. Birkaç güne New York’a dönecek. Seninle bir anne-kız yapımı için konuşmak istiyor. Büyük bir ihtimalle, kışın çekim yapabilirsiniz.”

“Burada yapmamız gerek. Dedemi bırakmak istemiyorum. Hem gelip onu görse iyi olur.”

Harry onunla ön verandaya çıktı. “Enfes bir manzara. Benim gibi şehirden ayrılmayan birisi bile bu manzarayı takdir edebilir. Dom şu gençlik merkezi projesi için heyecanlı gözüküyor.”

“Hem de nasıl. Benim çekim bittikten sonra o işe el atacağız. Sözleşmeyi imzaladık. Teesha araya girip satıcının on iki bin dolar daha indirim yapmasını sağladı.”

“İşinde çok başarılı.”

“Öyle.” Yürürlerken Adrian merakla onu süzdü. İncecik, formda ve her zamanki gibi yakışıklıydı. Saçlarında gümüş rengi teller belirmeye başladığı için daha da yakışıklı olabilirdi.

“Sorun ne, Harry?”

“Dom’a ve diğerlerine son şiirden neden söz etmediğini merak ediyordum.”

“Söz etmediğimi nereden biliyorsun?”

“Biliyorum Ads, çünkü seni iyi tanıyorum. Sen neden söz etmediğini anlatırken, yürüyelim ve bu uzun yaz gününden geriye kalanların keyfini çıkaralım.”

“Bir faydası olacağını düşünmedim, Harry. Hâlâ öyle düşünüyorum. Özellikle de dedeme. Dediğim gibi, şu anda çok heyecanlı. Neden bir şey yapamayacağı bir konuda onu üzecek bir şey anlatayım? Doksan dört yaşında, Harry.”

“Ya diğerleri?”

Adrian sabırsızlıkla ofladı. “Senede iki kere Hector’ı ve Loren’i görürsem şanslıyım. Hem bu konuda ne yapabilirler ki? Teesha da hamile. Ona neden söz edeyim? Senelerdir devam eden bir şey bu.”

“Ama giderek artmaya başladı. Bunu ikimiz de biliyoruz.”

“Evet ama bana söylendiği gibi bunları rapor ediyorum. Evet, artmaya başladı ve bu konuda endişeliyim. Sinir bozucu ve hu-

çürsüz edici bir durum. Zaten bunu yapan kişinin amacı da bu olmalı. Ama garip telefonlar almadım, evime zarar verilmedi ya da zorla girilmeye çalışılmadı. Kişisel bir durum olduğunu sanmıyorum. Sadece çirkin şiirler yolluyor.”

“Bu sene üç tane oldu bile. Bir alarm sistemin olduğunu ve kocaman bir köpeğin olduğunu biliyorum ama yine de oldukça ıssız bir yerde yaşıyorsun, Adrian. Artık özel bir güvenlik önlemi almanın vakti geldi bence.”

Adrian şok içinde durdu. “Bir silah mı almamı istiyorsun?”

Harry de şok içinde onun yanında durdu. “Hayır! Kesinlikle hayır. Silahlarla her şey çok ters gidebilir. Ama bir koruma tutabilirsin.”

Adrian güldü. “Yapma, Harry.”

“Ciddiyim. Lina davetlere özel güvenlikle gidiyor ve senelerdir devam eden bu tür tehditler almadı. Bir koruma tutman sadece sağduyulu bir davranış olur.”

“Ben davetlere gitmiyorum,” dedi Adrian. “Çünkü dediğim gibi, dedem doksan dört yaşında. Bu kararı verdiğimden beri, evden çalışmayı ne kadar sevdiğimi, ne kadar çok iş yapabildiğimi ve ne kadar çok insana ulaşabildiğimi anladım.”

“Anlıyorum ama bir güvenlik görevlisinin olması –deneyimli bir korumadan söz ediyorum– fazladan bir önlem olur.”

“Sonra, benim ve dedemin özel hayatı mahvolur. Karakol beş dakikalık mesafede. Bunu yapan kişinin daha tehditkâr ya da şiddet dolu bir şey yapabileceği kadar zamanı oldu. Beni uzaktan izliyor.”

“Başkalarını gizlice izleyenler genellikle takıntılı insanlardır.”

Adrian, Harry’nin onu kesinlikle rahatlatmadığını düşündü ama zaten niyeti onu rahatlatmak değildi.

“Bu dediklerini göz ardı etmiyorum. Edemem. Ama en kötü senaryoyu –birisinin bana zarar vermek istediğini– düşünürsek, güçlü, atik ve hızlıyım. Çaresiz durumda değilim, Harry.”

“Asla öyle olmadın.”

“Bu kadar endişelenmen hoşuma gitmiyor ama endişeleniyor olman dedeme bir şey söylememe kararımı destekliyor. Bir nefsi müdafaa kursuna giderim.”

Harry gözlerini devirdi. “Nerede?”

“İnternette. Disiplinli olursan, internetten her şeyi öğrenebilirsin. Ben de disiplinli davranırım. Bu da bir önlem olur.”

“Tamam, peki. Seni ikna edemeyeceğimi biliyordum ama demem gerekiyordu.”

“Seni bu yüzden çok seviyorum ama seni zaten çok seviyorum. Kursları araştırıp haftaya bir tanesini seçerim. Hep hedef odaklı, rekabetçi birisi olduğum için kursu birincilikle bitiririm.”

“Buna hiç şaşırırmam.”

“Biliyor musun? Yeteri kadar eğitim aldıktan sonra, blog için iyi bir video ya da bölüm bile olabilir.”

“İşte, bu konuda Lina’ya çekmişsin,” dedi Harry eve geri dönerlerken.

Adrian buna sinir oldu ama omzunu silkti. “Olabilir. Belki biraz.”

“O her şeye sıfırdan başlamış olan bir kadın, Adrian. Sen de öylesin. Bunun nedenlerinden biri, birinizin bir engel gördüğünde bunu bir kenara atmak yerine lehinize kullanmanız.”

“Bazen ben de öyle miydim diye düşünüyorum. Bir engel.”

“Hayır.” Harry onu omuzlarından tuttu. “İnan ki onun için asla bir engel değildin. Sen bir seçeneğinsin.”

Olabilir, diye düşündü Adrian yine. Ama annesinin o seçimi neden yaptığını asla anlayamamıştı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ona özel bir fitness videosu çekip yollamıştı. Raylan bunu kısa, şaşırtıcı ve tatsız bulmuştu.

Başka bir şey hissetmeliydi, ama ne? Adrian'ın vakit ayırıp bir aylık bir egzersiz programı yollamış olması karşısında ne hissetmeliydi? Dört hafta boyunca –cidden mi? – haftanın yedi günü için.

Isınma ve soğuma hareketlerini yapması gerekiyordu. Hem de her gün.

Donmuş tavuk parçaları ve patates kroketler pişerken (yorucu bir gün olmuştu; dahası, bunları telafi etmek için biraz brokoli haşlayacaktı) ve çocuklar köpekle birlikte arka bahçede çılginlar gibi koşup oynarken, dizüstü bilgisayarında ilk bölümü mutfakta, ayakta izlemişti.

Birinci gün, kardiyo günüydü. Adrian yerinde koşarak dizini nasıl yukarı kaldırması ve bunu otuz saniye yaptıktan sonra zıplaması, öne ve geriye doğru sıçraması, çömelip kalkması, *burpee* hareketi yapması gerektiğini göstermişti. Sonra, nefes nefese kalmadan ona bunları iki kez tekrarlamasını, otuz saniyelik bir su molası vermesini ve ileri veya geriye kaymasını, tırmanma hareketleri ve diğer işkenceden farksız hareketleri yapması gerektiğini söylemişti. Tam yarım saatlik bir ter festivaliydi.

Bunu haftada bir kere yaparsa, dördüncü haftanın sonunda kırk iki saniyelik molalara geçeceğini söylemişti.

Ayrıca –ki bunu hararetle tavsiye ediyordu– her gün on dakikalık bir gövde rutini eklemek gibi bir seçeneği de vardı.

“Tabii, neden olmasın? Bol bol vaktim var.”

Brokoliyi dolaptan alırken videoyu izlemeye devam etti. İkinci günün çekiminde, Adrian güç antrenmanına geçiyordu. Raylan brokoliyi keserken, şaşkınlıkla kol, omuz ve göğüs kasları hareketlerine ve kafatası sıkıştırıcı denemeler hareketlere geçen Adrian’ın sesinin ne kadar rahatlatıcı olduğunu düşündü.

Belki de onun kaslarının çalışmasını izlemek hoşuna gitmişti –bunu çizimlerinde kullanacaktı– ama evde ağırlıkları yoktu.

Çok meşguldü.

Üçüncü günde yine gövde egzersizleri vardı ve çok zor gözüküyordu.

Rahatlatıcı ses tonuna ve muhteşem kaslarına rağmen videoyu kapattı. Brokoliyi tencereye atarken tabakları çıkardı. O sabah okula geri dönüş alışverişi maratonuna gitmeden önce makineye attığı çamaşırlar aklına geldi.

Gidip çamaşırları kurutucuya koydu ve neden pizza sipariş etmediğini düşündü. Sonra, önceki günkü maratondan sonra pizza sipariş ettiklerini hatırladı.

Ama artık çocukların yeni ayakkabıları ve sonbaharlık giysileri, yeni sırt çantaları ve beslenme çantaları, dosyaları, defterleri, yeni kalemli ve mis gibi silgileri vardı.

Ne gerekiyorsa fazlasını almıştı.

Yeni bir başlangıç yapacak olmanın heyecanı ile, çocuklar her şeyi düzenlemesine yardım etmişlerdi. Dolayısıyla, o sırt çantaları ve sabah dolduracağı beslenme çantaları antredeki duvar askılarına asılmıştı.

Sarı renkli büyük okul otobüsü okulun ilk günü saat 07.20’de orada olacağı için, vakti gelmişti, diye düşündü.

O anı düşündüğü ve mutlu olduğu için kötü bir baba mıydı? Hayır, kötü bir baba değilim, dedi içinden. Gerçekçiydi. Evin sadece boş ve sessiz olması, kimsenin işini bölmeyecek olması hikri mi?

Büyük bir rahatlıktı. Gözünden bir damla yaş akabileceği kadar büyük bir mutluluktı.

Akşam yemeğini kontrol etti, beş dakikaya hazır olacağını düşündü ve çocukları çağırmak için kapıya gitti.

Ama sonra orada durup onları izledi.

Mariah ağabeyinin ninja savaşı hareketlerine dans hareketleriyle karşılık verirken, Jasper ağzında sarı renkli bir tenis topuyla koşturuyordu.

Mariah'nın gül pembesi şortu çim lekesi olmuştu. Bradley'inin eski Converse Chucks ayakkabılarının bağcıkları yine açılmış, kir toz içinde kalmıştı.

Onları o kadar çok seviyordu ki kalbi sızlıyordu.

Kapıyı açınca iki çocuğun da ter içinde kalmasına neden olan kavurucu sıcaklığı ve nemi hissetti.

Medeni insanlar gibi onlara seslendi ama sonra dürtülerine yenik düştü.

Arka bahçenin hortumunu aldı, suyu sonuna kar açtı ve onları bir güzel ıslattı.

Çocuklar cıyaklarak kaçıştılar, sudan uzaklaştılar ama sonra geri geldiler.

"Baba!" diye bağırarak Mariah sudan kaçmaya çalıştı ama yüzünde Bradley'ninki gibi çok neşeli bir ifade vardı.

"Arka bahçemi istila edenleri yeneceğim. Güçlü hortumum işinizi bitirecek!"

"Asla!" diye saldırıya geçen Bradley, karnına çarpan suya karşı abartılı yüzme hareketleri yaptı.

Mariah da ona katılınca, oğlunun yaratıcılığını takdir eden Raylan çocuklarına yenilmeye karar verdi.

Hortumu yere fırlattı ve çocuklarıyla g re meye ba larken Jasper da mutlu mutlu hortumdan su içti.

Çocuklar sırsıklam oldukları halde, Raylan birini soluna birini sağına atıp ikisini de sırtına aldı. Arka bahçe kapısını açık bıraktığı için fırının alarminin öttüğünü duyabildi.

“Yemek hazır.”

Sabahleyin yüzleri ı ıldayan, yeni ayakkabılarını giymiş ve sırt çantalarını omuzlarına asmı  olan çocuklarının fotoğraflarını çekti. Sonra, sarı okul otobüsünün onları alı ını izledi ve kalbinin sızladığını hissetti.

Bu sızı uzun sürmedi, ama Jasper’a döndüğünde hâlâ hissediyordu. “ kimiz kaldık, dostum. Ben i e ba larken, sen de bula ıkları yıka, olur mu? Olmaz mı? Bana yardım edemez misin?”

Mutfak i lerini bitirip sessizliğı dinledi. Evet, ev huzurluydu ama çocuklarını düşünüyordu. Okuldaki yeni çocuklar olacaktı. Yazın mahallede arkadaş edinmi lerdi ama yine de yeni çocuklar olacaktı.

Eve döndüklerinde anlatacak türlü türlü öyküleri olacaktı. Bir de doldurması gereken bir sürü form. O yüzden, onlar gelene dek sessizliğin keyfini çıkarmaya karar verdi.

Ofisine girip çizim tahtasının karşısına oturdu. Jasper ona  aktırmamaya çalışarak Raylan’ın düşünme koltuğı dediğı koltuğı  ıktı.

Metni tamamlamış, düzeltmelerini yapmış, birkaç şeyi değı tirip cilalamı tı. Son aşamaya kadar ufak tefek değı iklikler yapılacaktı ama sağılam bir i  çıkardığını düşünüyordu.

Kaba çizimlere iyi ba lamı tı. Çizim tahtasına yaydığı iki büyük sayfayı inceledi. Düşünme ve diyalog baloncukları ve ekstra yazılar olması gerektiğı yerdeydi. Mavi renkli bir kalem alıp karakterlere ve arka plana biraz daha ayrıntı ekledi. Diğ er renklerle bazı ayrıntıları vurguladı, gölgeler ve ışık ekledi.

Zaman zaman panosuna asmış olduğu çizimlere bakıyor, profilleri, yüz hatlarını ve vücut tiplerini kontrol ediyordu.

Kötü karakteri ince yapılydı, hatta neredeyse minyonda ve omuzlarına kadar uzanan gümüş rengi dalgalı saçları, duygulu, romantik bir yüzü vardı.

Tüm bunlar içindeki kötülüğü gizleyen unsurlardı.

Raylan kötü karakterin gözlerini masallardaki yaratıklar gibi hafif çekik yaptı. Gözleri beslenene dek açık mavi olacaktı. Sonra, iblislerin kan çanağını andıran kırmızı gözleri belirecekti.

O iki sayfadan tatmin olunca, sonraki iki sayfaya geçti. Metni ve o sayfalar için gerekli olan şablonu kontrol etti. Kareleri ölçüp işaretleyene dek Jasper koltuktan inmiş, dışarı çıkmak için kuyruk sallıyordu.

Raylan onu dışarı bırakıp kendisine bir kola aldı.

Her zamanki gibi önce baloncuklarla başladı. Bunların örteceğı bir şeyi çizmenin bir anlamı yoktu. O iki sayfada diyalogdan çok açıklama yazıları var diye düşündü. Adrianna kötü karakter Grievous'un çağrısına direnmeye çalışarak evine giriyordu. Sonra, teslim oluyordu ve sayfanın tamamı elinde mızrağı, gözlerinde hüünlü bir ifadeyle nasıl Kobalt Ateşi'ne dönüştüğünü gösteriyordu.

Evet, itiraf etmesi gerekiyordu. Gerçekten de seksiydi.

Mavi kalemle yaptığı çizimlere ayrıntıları eklerken, yine ayrıntılar için eskizlere ve daha önceki sayfalara bakarak evini çizmeye başladı.

Kuleyi ve kulenin uzun penceresinden gecenin karanlığına bakan Kobalt Ateşi'ni çizdi.

Yalnız, diye düşündü. Kafası karışık. Huzursuz. Acı çekiyor.

Kim bunları yaşayan bir kahramana bayılmazdı ki?

Efendisinininkiler gibi elmasları andıran sivri elmacık kemikleri yoktu ama onunkiler de güçlü ve belirgindi. Doğru altın ve yeşilimsi kahverengi tonunu bulabilmek için renkleri karıştırması

gerekliyordu. Ama o an için sadece yüzünü, şeklini ve dokusunu çizdi.

Tam uzun panele geçip dönüşümünü çizeceği anda, Jasper'ın çılginlar gibi havlamaya başladığını duydu.

Her şeyi masaya bırakıp arka kapıya koştu. Jasper'ı göremeyince kalbi bir an için duracak gibi oldu ama tekrar havlama seslerini duydu.

Seslerin geldiği yöne gidince, köpeğinin ön patilerini çitlerin üstüne dayanmış bir halde kuyruğunu hızlı hızlı salladığını, başını geriye atarak uluduğunu gördü.

Arabanın geldiğini duymamıştı ama Adrian'ın arabadan bir spor çantası ve bir yoga çantasına benzeyen başka bir çanta çıkardığını ve Sadie'nin sabırla onu beklediğini gördü.

Adrian çantaların kayışlarını iki omzuna atıp yürümeye başladığında onu gördü.

“Gürültü için kusura bakma. Sakıncası yoksa birkaç dakikalığına Sadie'yi onunla arka bahçeye bırakabilirim.”

“Tamam, öyle yap. Jasper erkek köpekleri utandırıyor. Bu arada, o...” Eliyle makas işareti yaptı.

“Aşk her zaman seksle, seks de her zaman aşkla ilgili değildir.” Adrian bu sözlerden sonra kapıya doğru gitti. “Koş, Sadie. Şu zavalcılık biraz mutlu olsun. Sana bir şeyler getirdim.”

Raylan işkenceyi andıran egzersiz videolarını düşününce, şüpheyle Sadie'yle birlikte bahçeye giren Adrian'a baktı. “Bana bir şeyler mi getirdin?”

“Geri kalanı arabada ama onları taşımam için yardım etmen gerek.”

Jasper, Sadie'nin etrafında döndü, çimlerde yuvarlandı, havaya sıçradı. Adrian, Raylan'a siyah yoga çantasını uzatırken gülmüsedti. “Okulun ilk günü nasıl geçiyor bakalım?”

“Şu ana kadar sorun yoktu ama şimdi endişelenmeye başladım.”

Adrian ona görüldüğünden daha ağır olan spor çantasını azattı. "Yoga minderi, bloklar ve şeritler, egzersiz lastikleri, kol ve ayak bileği ağırlıkları."

"Ah. Zahmet etmişsin."

"Arkadaşlar bunun için yok mu? Eğitim videosunu aldın mı?"

"Evet. Evet ama burası biraz..."

Adrian o muhteşem gülümsemesini fırlattı. "Çok telaşlıydı sanırım."

Anlayışlı bir tavırla gülümsüyordu. Raylan o gülümsemeye bir an bile kanmayacağını düşündü.

"Neden bunları içeri götürmüyoruz? Sonra arabadan serbest ağırlıkları indiririz. Aşağı kata indirebilirim. Tabii, senin için en uygun egzersiz yeri oradaysa. Ondan sonra da telaşına geri dönebilen için seni rahat bırakırım."

Raylan içinden neler oluyor diye düşündü. "Serbest ağırlıklar mı? Bana ağırlık mı getirdin?"

"Bir de egzersiz yapmaya hazır olduğunda Work Out Now dot com'u izleyebilen için bir aylık ücretsiz abonelik getirdim."

Adrian yanından geçip mutfığa girdi.

Çimlerin arasında ilerleyen sessiz bir yılan gibi.

"Ah, Raylan, burası harika gözüküyor. Mutlu bir ev gibi. Düzenli ve mutlu," dedi Adrian. "Çalışma programını, çocukların resimlerini ve fotoğraflarını astığın pano çok düzenli gözüküyor."

Adrian ona döndü. "Canını sıkacağım belki ama acaba..."

"Canımı sıkacağın kesin."

Adrian bir kahkaha atıp güre saçlarını arkaya savurdu. "Bunu inkâr edemem. Ama bir ara gelip çizimlerine bakabileceğimi söylemiştin. Yeni karakterle ilgili olarak yaptığın bir şeyler varsa..."

"Evet, güzel ilerliyor." Kapana kısıldığını hisseden Raylan çantalarını mutfak adasının üstüne koydu. "Ofisim hemen şurada." Adanın etrafından dolandı ve açık duran cam panelli kapılardan geçip ona yol gösterdi.

Adrian kapıda durdu. “Tanrım, burası müthiş! Tüm bu çizimler. Çok da iyi ışık alıyor. Sanırım, bu önemli bir konu. Burası da kalemlerle, fırçalarla ve gerçek bir çizim tahtasıyla çok düzenli. Her şeyi bilgisayarda yaptığını sanıyordum.”

“Bazıları öyle yapar. Bazen ben de bilgisayarda yaparım. Ama eski tarzı seviyorum.”

“Bu, eski tarz mı?” Adrian çizim tahtasına yaklaşıp üstündeki iki sayfaya göz attı. “Ev. Bayıldım. Bizim eve benziyor ama biraz *Beetlejuice* havası katılmış.”

Bunu duyan Raylan sadece gülümsemekle kalmadı, çok da gururlandı. “Evet, sanırım öyle.”

“Karakter de... çok hüznü ve yalnız gözüküyor. Yani, kötü şeyler yapsa da –yaptığında– okur ona sempati besleyecek ve anlayacak. Şuna bak. Vücudunun tamamını hareket halindeyken çizmeye başlamışsın.”

“Evet, dönüşüm anı.”

“Anatomi dersleri almış mıydın?”

“Evet, üniversitede almıştım. Bir şeylerin sayfada canlanabilmesi için nasıl birleşeceklerini bilmen gerekiyor. Kas yapısı, omurga, kaburgalar.”

“Ortak bir yanımız var. Her şeyin nasıl birbiriyle birleştiğini, nasıl tepki verdiğini bilmeden, güvenli bir şekilde fitness öğretmezsin. Buradaki düzenine, mutlu evine bayıldım. Bir gün, tüm bu süreci bana anlatmanı isterim. Ama şu anda çalışıyorsun, benim de geri dönmem gerek. Haydi, şu ağırlıkları içeri taşıyalım.”

“Henüz ağırlık almadığımı nereden bildin?”

“Jan’e sordum.”

“Annem bana ihanet etti demek.”

Ağırlıkları taşımaları yarım saat sürdü ve sonrasında Raylan o gün egzersiz yapmış kadar olduğunu düşündü. Son seti de içeri getirdiğinde –her biri on beş kiloydu– Adrian iki katlı ağırlık sehpasını kurmuştu ve son iki ağırlık dışında bütün ağırlıkları üstüne takmıştı.

Raylan'ın kullanmaya hazır bodrum katı artık biraz korkutucu gözüküyordu. "Mutlaka üstüne oturacağın bir şey alman gerek."

"Sanmam."

"Göreceksin." Adrian elini salladı. "Zeminin parke olması iyi. Işık da fena değil. Burası fazlasıyla yeterli."

Adrian üstünde kenarları parlak mavi şeritli siyah koşu şortu ve o uzun bacaklarıyla karşısında duruyordu. Şortunun şeritleriyle aynı renk olan ve uzun, bronz kollarını sergileyen askılı bir bluz giymişti.

Koşu ayakkabıları da giysilerine uygundu. Yine parlak mavi renkli ve kenarlarında siyah NG –New Generation– harfleri vardı.

Mariah görse onay verirdi, diye düşündü.

"İlk başlarda çok hoşuna gitmeyecek," dedi Adrian bodrum katında dolaşırken. "Ama ikinci haftanın sonunda faydasını görmeye başlayacaksın. Daha iyi uyuyacaksın, kendini daha iyi hissedeceksin. Üçüncü haftaya kadar bir alışkanlığa dönüşecek. Duş almak, dişlerini fırçalamak gibi, egzersiz yapmak için buraya ineceksin. Gününün rutin bir parçası olacak."

"Sen öyle diyorsan."

"Evet, diyorum. Unutma, bir yerin acırsa hemen bırakacaksın. Zorlandığını hissediyorsan devam et. Ama acı hissi durman gerektiğinin sinyalidir."

"Şu anda bile her yanımda acıyor."

"Dayan biraz, Wells." Adrian parmağıyla Raylan'ın göğsünü dürttü ve yukarı kata çıkmak üzere arkasına döndü.

Raylan poposuna baktı çünkü çizimler için nasıl görüldüğünü bilmesi gerekiyordu.

"Ha, evde blender var mı?"

Raylan yanıt vermeye korkuyordu. "Evet."

"Harika. Çantada süper yiyecek *smoothie*'miz var. Evde yapabileceğin başka sağlıklı içecekler için de birkaç öneri koydum."

"Çık evimden."

“Gidiyorum ve köpeğinin kız arkadaşını da götürüyorum.”

Adrian dışarı çıktığında, Sadie’nin karşısında Jasper’ın getirdiği hediyelerle çimlerde yattığını gördü. İki değnek, iki top, yarısı çiğnenmiş ham deriden yapılmış bir kemik, tırtık tırtık olmuş kalınca bir ip ve pelüş bir yavru kedi.

“Tanrım, ne tatlılar. Sadie kesin pes edecek,” dedi Adrian. “Bu aşka nasıl dayanabilir? Bir ara onu bana bıraksana. Sen çalışırken ikisi birlikte takılsınlar.”

“Sen de çalışıyorsun.”

“Evet ama bahçe büyük, ev büyük. Dedemin de çok hoşuna gider.”

“Tamam, tabii.”

“Harika. Haydi gel, Sadie. Çocuklara selamımı ilet.”

“Tamam.”

Adrian bahçe kapısına doğru gitmeden üzülen Jasper’ın başını okşadı.

“Getirdiklerin için teşekkür ederdim ama aslında teşekkür etmek istemiyorum.”

Adrian yine saçlarını geriye savurdu. “Edeceksin.”

Raylan daha fazla ulumasın diye Jasper’a bir kurabiye verdi. Onu eve soktu, orada durdu ve başını salladı.

“O iri yarı, güzel kıza âşık olmanı anlıyorum. Ama benim o uzun boylu, dünyalar güzeli fitness kraliçesiyle... aramda böyle bir şey başlaması bana hiç doğru gelmiyor. Bu konuda ne yapacağımı bilemiyorum.”

Raylan ne yapacağını bilemediği için öğle yemeği olarak önceki günden kalma bir çıtır tavuk parçası yedi ve işe geri döndü.

Yaz yerini eylül ayna ve yaklaşan sonbahara bırakırken sıcaklar devam etti. Arka bahçelerdeki havuzlar açık kaldı, bahçeler filizlendi ve klimalar uğuldayarak işlemeye devam etti. İş gücü olmayanlar yaprakları inatla yeşil kalan, dalları eğik ağaçların

gölgesi altında serinlemek için şişme botlarını, kanolarını ve kasklarını kapıp Traveler's Creek'e geldiler.

Ekim ayında yaz bir anda bitiverdi. Sonbahar serin rüzgârlarla geldi; ağaçları canlı, çarpıcı renklere büründürerek dağ yürüyüşçülerini, bisikletçileri ve Kanada geyiklerini kuzeye yolladı. Adrian, rengârenk ağaçların masmavi göğe karşı olduğunu düşündüğü kusursuz bir sonbahar gününde Rizzo'nun otoparkına girdi.

Serin sonbahar esintisi o canlı renklere bürünmüş yapraklardan bazılarına minik jimnastikçiler gibi perende attırdı, onları etrafa savurdu ve döndürdü.

O ve Dom arabadan indikten sonra Adrian, Sadie'ye kayışını takmak için arka kapıyı açtı.

"Kendini çok yorma, dede."

"Sen de. Barry beni akşam yemeğinden önce eve bırakacak. Eve gelirken biraz *manicotti* getirmeme ne dersin?"

"Kim hayır diyebilir ki?" Adrian onu yanağından öptü ve arka kapıdan içeri girene dek dışarıda bekledi.

Yaz günlerinin sonunda aniden gelen soğuk hava yüzünden üşütüp birkaç gün hasta yattıktan sonra ilk kez bütün gün restoranda olacaktı. Büyük bir ihtimalle, mimarla, mühendisle, müteahhitle ve şehir plancısıyla görüşebilmek için oradan oraya koştuğu -koşturdukları- için, diye düşündü Adrian, Sadie'yle birlikte postaneye doğru yürürken.

Dedesi eski enerjisini topladığı için buna değmişti. Her şey planlandığı gibi giderse, gençlik merkezinde çalışmalar yakında başlayacaktı.

Sadie'nin kayışını postanenin önündeki bisiklet parkına bağlamaya çalışırken garip bir uluma sesi duydu.

"Eyvah, erkek arkadaşın buralarda galiba. Ben mektuplarımı alayım da gidip onu biraz heyecanlandıralım."

Her zaman itaatkâr olan Sadie oturdu ama güzel gözlerini uluma seslerinin geldiği yöne çevirdi. Adrian köpeğinin gözlerinde istekli bir ifade gördü.

Tahmin ettiği gibi, Sadie pes etmişti.

“Beş dakika,” dedi ve postaneye girdi.

Raylan’ın önünde kocaman bir kutuyla postane müdiresiyle konuştuğunu gördü. Onu şöyle bir tepeden tırnağa süzüp başını salladı. İnce uzundu ama artık çok zayıf değildi. Adrian’ın dik-katli gözlerine göre, Raylan blucini ve kapüşonlu hırkasıyla forma girmeye doğru ilerliyordu.

Daha önce de fark ettiği gibi, saçlarının rengi güneşten açılmıştı.

Sadie gibi o da biraz istek hissetti ama bunu hemen bir kenara atıp başını kapıdan içeri uzattı. “Merhaba, Bayan Grimes. Selam, Raylan. Sadie’yi dışarı bağlarken, Jasper’ın aşk şarkısını söylediğini duydum.”

“Arabanın kapısını yemeden önce gidip baksam iyi olur.”

“Vaktin varsa onları derenin yanındaki parka götürebiliriz.” Zaten Sadie’yle orada koşmayı düşünüyordu.

“Tabii. Gidebiliriz. Teşekkürler, Bayan Grimes.”

“Rica ederim. Bunu sizin için New York’a yollarız. Adrian, bugün çok güzelsin.”

“Teşekkürler. Koşu taytım la yeni tarzımı zı deniyorum.”

“Torunum markana bayılıyor. Her gün antrenmana giderken giyiyor. Uzun mesafe koşucusu,” dedi Raylan’a. “Üniversitesinin en iyi takımında. Bu sene yine bütün eyaletleri yeneceğiz. Böyle dediğimi unutmayın.”

“Bedeni kaç?” diye sordu Adrian.

“Değnek gibi, bacakları uzun. Senin gibi. İki beden. Ben onun yaşı ndayken bile sol bacağımı içine sığdıramazdım.”

“En sevdiği renk?”

“Mor renk sever.”

“Ona yeni marka ayakkabılarımızdan bir çift getireceğim, bakalım sevecek mi?”

“Ah, Adrian, zahmet etme lütfen.”

“O iyi koşarsa, benim için iyi bir reklam olur.”

“Çok sevinecek.”

“Dürüst fikrini söylesin. Şimdi, gidip posta kutumdan mektuplarımı alayım.”

“İkinize de iyi günler. O tatlı köpeklerinize de.”

Adrian dar taytının yan ceplerinden birinden posta kutusunun anahtarını çıkarırken, Raylan da ofisten çıktı.

“En sevdiğin renk yeşil mi?”

“Evet, nereden... Ha, taytım. Taytımın ve kapüşonlu hırkının rengine Orman Gölgeleleri diyoruz, bluzumun rengi de Loden Patlaması.” Anahtarı kilide sokarken ona hafifçe gülümse-di. “Erkekler için de koşu taytlarımız var.”

“Hayır. Asla. Ölürüm daha iyi.”

Adrian posta kutsunu açıp elini içine soktu. Raylan onun elinin havada kaldığını, sonra yumruğunu sıktığını fark etti. Yüz ifadesinin değiştiğini gördü. Gülümsemesi yerini temkinli bir ifadeye bıraktı. Korku, diye düşündü Raylan. Adrian mektuplarını alıp çaprazlamasına omzuna astığı çantasına tıktı.

“Seni görmek güzeldi. Gitmem gerek.”

Adrian kaçıp gidemeden önce Raylan kolunu tutup onu durdurdu. “Sorun ne? Ne var orada?”

“Bir şey yok. Bak, ben...”

“Neden bu kadar sarsıldığını söyle,” dedi Raylan onu dışarı çıkarıp. “Selam, Sadie.”

Raylan, Adrian’a fırsat vermeden Sadie’nin kayışını çözdü. “Beni ilgilendirmez diye düşünüyorsun.” Sadie onu elinden geldiğince nazıkçe arabasının açık penceresinden gelen acıklı seslere doğru çekti. “Haklısın. Ama evime bir ton ağırlık getiren kişiyi de benim egzersiz yapıp yapamamam ilgilendirmezdi.”

Arabaya yaklaşırlarken Jasper havlamaya başladı ama bu heyecanlı bir havlamaydı. Arabanın içinde yaylı bir oyuncak köpek gibi zıplıyordu.

Raylan köpeğin kayışını Adrian'a verdi ve torpido gözünden başka bir kayış çıkarmak için yolcu tarafına dolandı.

Dışarı çıkmak için can atan köpeği kucağına atladı ve Jasper ayakları yere değdiği anda sevgilisine koştu.

Köpekler birbirlerini ayrı kıtalarda bir savaşa yollanmış, uzun süre ayrı kalmışlar gibi karşıladılar. Raylan nihayet kayışı Jasper'ın tasmaını takmayı başardıktan sonra doğruldu ve elini dağılan saçlarının arasında gezdirdi.

"Şimdi, köpeklerimiz hasret gidersinler diye yürüyüş yapacağız ve bana ne olduğunu söyleyeceksin."

"Bir de insanlar bana ısrarcı derler."

"Öylesin."

"Tembel değilsin."

"Önemli konularda değilim."

Aralarında sessiz bir anlaşma yapmış gibi ana caddeye değil, bir ara sokağa saptılar. Raylan onun biraz sakinleşmesini bekledi. Sakinleşmesi gerektiğini görebiliyordu. Yüzleri, ifadeleri ve vücut dilini iyi okurdu. Bunlar işinin bir parçasıydı.

Genellikle özgüvenli, açıksözlü olan Adrian Rizzo sarsılmış ve korkmuş gözüküyordu ve çok sessizdi.

Evlerin önünden, işyerlerinin yanından geçip derenin ilk taş köprüünün altından aktığı güzel yeşil parka girdiler.

"Postadan bir şey geldi," dedi Raylan.

"Evet."

"Kimden?"

"Bilmiyorum. Sorunlardan biri de bu zaten."

Derenin aheste aheste aktığı kısımdaki yürüyüş yoluna girdiler. Adrian parkın ötesinde yolun genişlediğini ve engebeli olduğunu biliyordu. Kasabanın arka tarafında, tepelerin tırmanması giderek zorlaşan ve yükselen kısımlarında ve yamaçların etrafına yayıldığı ve dikleştiği bölgede akıntı hızlanıyordu.

O tepelerin derinliklerinde derenin beyaz köpüklü suları hızla akıyordu. Dere ilkbahar yağmurlarında, aniden başlayan yaz fırtınalarında kabarabiliyor ve taşıp etrafa yayılabiliyordu.

Adrian çoğu zaman masum ve zararsız gözüken bir şeyin ölümcül olabileceğine inanıyordu.

"Sana söyleyeceklerimi kendine saklamayı istiyorum."

"Peki."

"Sözünü tutacağını biliyorum. Birincisi, Maya sana hamile olduğunu söylediğinden beri sana üç kere rastladım. Bunu bana söylemeden birkaç gün önce sana ve annene söylediğini biliyorum. Ama bana hiçbir şey demedin."

"Henüz söylemememi söylemişti."

"Evet. Dedemi endişelendirmek istemiyorum. Teesha hamileliğinin son haftalarında ve fazladan strese ihtiyacı yok. Endişelenmekten başka bir şey yapamazlar."

"Posta kutusunda ne vardı, Adrian?"

"Göstereceğim." Adrian köpeğinin kayışını bileğine dolayıp çantasından zarfı çıkardı.

"Açmamışsın."

"Ne olduğunu biliyorum çünkü on yedi yaşımdan beri aynı özenli el yazısıyla ve bir iade adresi olmadan bunlar geliyor. Bunun üstündeki posta damgası... Detroit'a ait. Nadiren aynı yerden iki kere geldi. Yanında bir çakı yoktur, değil mi?"

"Tabii ki var. Kimin üstünde bir çakı yoktur ki?"

"Bende yok. Bunları dikkatlice açmaya çalışıyorum."

Raylan cebinden ufak bir çakı çıkarıp ona uzattı.

Adrian gülümsemeden edemedi. "Bir Örümcek Adam çakısı."

"Çocukluğumda bir karnavalda kazanmıştım. İşini görür."

"Demek hiçbir şeyini kaybetmiyorsun," diye mırıldandı Adrian. Sonra, zarfın üst kısmını dikkatlice açtı.

Birkaç koşucusunun geçebilmesi için bir sonraki taş köprü-nün yanında durdular. Köpeklerin çimlere yayılmasını bekledik-

ten sonra, Adrian zarfın içindeki kâğıdı çıkardı. Raylan başını uzatıp şiiri okudu.

*Bir başka mevsim, ölmen için bir başka neden.
Güz rüzgârları eserken, bir tek şeye güvenebilirsin.
Nereye gidersen git, nereye kaçarsan kaç, geleceğim peşinden.
Nihayet karşılaştığımızda, merhamet çılgınlıkların ötecek çın çın.*

“Tanrım, hastalıklı bir şey bu. Polise gitmen gerek.”

“İlk mektup geldiğinden beri gidiyorum zaten. On yedi yaşındaydım ve ilk solo DVD'im bir ay önce çıkmıştı. İlk mektup şubat ayında geldi. Çarpık bir Sevgililer Günü kartı gibi hep şubat ayında geliyorlar.”

Adrian kâğıdı dikkatlice zarfa, zarfı da çantasına koydu. “Bir rutin, bir tür protokol var. Bunların kopyalarını çıkarıyorum. Orijinal olan FBI'a yollanıyor. Bu vaka için görevlendirilmiş olan bir ajan var; bu iş başladığından beri görevlendirilen üçüncü kişi. New York'taki dedektif için bir kopya çıkarıyorum. Her şey orada başladı ve hâlâ açık bir dosya. Buradaki polis, Harry ve kendim için de birer kopya çıkarıyorum.”

“O halde, kim olduğunu anlayamadıklarına göre pulun arkasında parmak izi, DNA kalıntısı ya da herhangi bir ipucu yok.”

“Doğru.”

“Ama şubat ayında değiliz.”

“Eskiden, buraya taşınana kadar senede bir kere mektup geliyordu. İki sene önce mayıs ayında Traveler's Creek adresimden yaptığım ilk blogdan kısa bir süre sonra bir mektup geldi. Sonraki sene bir tane şubatta, bir tane de temmuz ayında geldi. Bu sene dördüncü oluyor.”

“Mektupları yollayan kişi hızını artırmış.”

“Polis de öyle diyor. Ama bunlar hâlâ her seferinde dört dizelik şiirler.”

“Yine de birisi seni gizli gizli izliyor.” Raylan parka, güzel ağaçlara ve yürüyüş yollarına baktı. “Duygusal taciz, duygusal tacizdir. En mantıklı olasılık, bunun sürekli yer değiştiren birisi olduğu.”

“Listenin tepesinde bu olasılık var,” dedi Adrian. Onunla konuştuğu için biraz rahatladığını hissetti. “Ucuz, standart zarflar, sade beyaz renkli kâğıt ve her zaman siyah mürekkep. İncelemelere göre siyah bir tükenmez kalem. Her zaman düz yazı şeklinde yazıyor. Asla el yazısı, bilgisayar ya da daktilo kullanmıyor.”

“Elle ve tükenmez kalemle yazmak daha kişisel gibi. Daha samimi.”

Adrian kaşlarını çattı. “Bu vakayla ilgilenen kriminal psikolog da aynı şeyi söylemişti. Neden öyle düşündün?”

Raylan omzunu silkti. “Genellikle metinleri bilgisayarda yazarım ama çizimleri, konuşmaları, mürekkep ve boya uygulamalarını elle yaparım çünkü...”

“Öyle daha kişisel olur.”

“Peki, sana kin besleyen, seni takıntı haline getirmiş olabilecek kimse yok mu? Seninle görüşen bütün polis memurları bunu sormuş olmalı. Bunu yüz kere düşünmüş olmalısın. Demek böyle birisi aklına gelmiyor.”

Evet, diye düşündü Adrian konuştuğu rahatladığını hissedererek. “Bu olay başladığında pek kimseyi tanıımıyordum. Yeni bir okula başlamıştım, Teesha, Loren ve Hector’la yeni tanışmıştım.”

“Ama insanlar seni önce annenle yaptığın videolardan, sonra da kendininkilerden tanıyorlardı. Dolayısıyla, tanıdığın birisi olması gerekmez. Terk ettiğin, erkek arkadaşın olmayı isteyen birisi bile olabilir.”

“Mektuplar gelmeye başladığında erkek arkadaşlarım yoktu.”

“Çok kötü. Yine de on yedi yaşındayken terslediğin bir gencin bunca sene kin beslemesi akla yatkın değil.”

Raylan ona baktı. “Buna değmeyeceğini ima etmiyorum.”

“Teşekkürler. Bana şahsi bir meseleymiş gibi gelmiyor. Yani, ‘Seni sevdim ama sen beni reddettin,’ tarzı bir şey olduğunu sanmıyorum.”

“Sen nasıl onu tanımıyorsan, o da seni tanımıyor.”

Adrian ona bakıp kaşlarını çatı. Aynı şeyi düşünmüştü ama neden böyle düşündüğünü bilemiyordu.

“Neden öyle dedin?”

“Bunu yapan kişi...” Parmağını Adrian’ın çantasına vurdu. “Bence o sana kafayı nasıl taktıysa, senin de onu takıntı haline getirmeni istiyor. Amacı bu. Aklına kazınmayı, hayatını altüst etmeyi istiyor. Daha doğrusu, buna ihtiyaç duyuyor. Ama öyle olmuyor. Onu takıntı haline getirmeyecek kadar güçlüsün.”

“Şu anda hiç güçlü hissetmiyorum.”

Birisini rahatlatmak ya da destek vermek onun için çok doğal bir şey olduğundan, Raylan kolunu onun omzuna atıp yandan şöyle bir sarıldı.

“Şu anda seni huzursuz ediyor. Tepki vermeseydin aptallık olurdu. Sen aptal değilsin. Ama protokolü izleyecek, bunu aklından atacak, hayatına ve işine devam edeceksin. Onun bunu bildiğini sanmıyorum. Dolayısıyla, hayatına devam ettiğini görebileceği bir yerde olduğunu sanmıyorum.”

“Umarım buralarda değildir.”

“Değil. Şiirde yeteri kadar öfke ve bıkkınlık yok. Zeki ve sinsi olduğunu sanıyor. İzlerini gizleyecek ve bir sayfa kafiyeli birkaç dize yazacak kadar akıllı ama çok akıllı olduğunu söyleyemem. İnsan doğasını bilmiyor. Biliyor olsaydı, videolarını izleyip –hepsini izlediğinden eminim– ne kadar güçlü olduğunu anlardı.”

“Güçlüyüm.”

Raylan dalgın dalgın onun saçlarını okşadı. “Güçlü olduğunu biliyorum çünkü sen insan doğasını iyi tanıyorsun. İşinde bu yüzden bu kadar başarılısın.”

Adrian şaşkınlıkla onu dinlerken, Raylan parka göz gezdirdi ve ağır ağır Adrian'ın sırtını okşadı.
Bir teselli, bir destek hareketiydi bu.

"Bu yüzden anneanneni kaybettikten sonra buraya taşındın. Annem sen gelmemiş olsaydın Dom altı ay bile dayanamazdı, dedi. Bunu biliyordun. O taytı -büyük bir ihtimalle kıyafetin tamamını- Bayan Grimes'a getireceksin çünkü bunun genç bir atlet ve anneannesi için ne anlama geldiğini biliyorsun. Benim bile gidip ağırlık almayacağımı bildiğin için bana o ağırlıkları getirdin."

"Ama ağırlıkları kullanıyorsun, değil mi?" Adrian kaşlarını kaldırdı ve elini uzatıp Raylan'ın kol kaslarını sıktı. Bu sefer, kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Evet, kullanıyorsun."

"Orada öylece duruyorlardı." Raylan ona, gözlerinin içine, gözlerinin çizimlerinde renklendirmesi gereken o muhteşem, sıradışı rengine baktı. "Bu kişi seni tanımıyor. DVD'lerdeki gerçek Adrian Rizzo'yu bile tanımıyor."

"Bunun beni rahatlatması mı, yoksa daha çok endişelendirmesi mi gerektiğini bilemiyorum," dedi Adrian. "O hergelenin beni tanımasını istemiyorum. Ya da kaltağın çünkü bir kadın da olabilir. Fark etmez. Kendimi daha iyi hissediyorum, teşekkür ederim. Sen olmasaydın eve gider, bu konu için daha uzun süre endişelenirdim."

"Kendini daha iyi hissediyor olman, dikkatli olmayacağın anlamına gelmez."

"Dikkatliyim. Her yere benimle gelen kocaman bir köpeğim var. Kapıları kilitliyorum ve her gece alarm sistemini kuruyorum. Ayrıca, neredeyse iki aydır internet üstünden nefsi müdafaa ve tekvando dersleri alıyorum."

"Gerçekten mi? Hareketleri öğrendin mi?"

"Hem de nasıl. Akşam yemeğine planın var mı?" Raylan şaşkınlıkla gözlerini kırptırınca, Adrian güldü. "O tür bir hareket

değil! Akşam yemeğine gel, çocukları ve Jasper'ı da getir. Dedem *manicotti* getirecek. Ona misafirlerimize yetecek kadar getirmesini söylerim. Çok sevinecek. Çocuklar *manicotti* severler mi?"

"Makarna, sos ve peynir demek. Çok sevdiklerini söylememe gerek bile yok."

"Yemeğe gelin."

"Tamam, gelebiliriz. Çocuklar da çok sevinecek."

"Saat altı çok geç olur mu?"

"Gayet uygun."

"Harika. Haydi gel, Sadie. Gerçekten de eve dönmem gerek," dedi Adrian. Sadie, Jasper'ın yanında yattığı yerden başını kaldırdı. "Bir blog yazıyor olmam gerek. Senin de çalışıyor olman gerek"

"İşlerimizin başına geri dönelim."

Raylan'ın köpeğini çağırmasına gerek kalmadı çünkü Jasper bütün hayalleri gerçekleşmiş bir köpek gibi Sadie'nin peşinden yanlarına geldi.

"Bu akşam yanımda eskiz defterimi getirirsem, bana hareketlerinden birkaçını gösterir misin? Kobalt Ateşi herkesin canına okuyor. Prototipi kullanabilmem için bana birkaç hareket gösterirsen harika olur."

"Şu anda herkesin canına okumaktan çok kendimi korumayı biliyorum. Ama sana bir şeyler gösterebilirim."

Raylan onun birilerinin canına okuyamayacağından emin değildi ama öyle değilse bile yakında buna hazır olacaktı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Dom, Raylan'ın ailesiyle yemek yemekten o kadar keyif aldı ki Adrian her hafta farklı misafirleri yemeğe davet etmeye karar verdi. Misafir sayısını az tuttu ve onları erken bir saatte çağırdı. Dedesi ne derse desin, artık eskisinden daha çabuk yorulduğunu biliyordu.

Yaşlılarının çoğu vefat ettiği ya da daha sıcak eyaletlere gittikleri için, misafirler daha gençti. Ama öyle olması Dom'a daha çok enerji veriyormuş gibiydi.

Böylece, ekim ayı yerini yanan şöminelere ve muhteşem yahnilere bırakırken, haftada bir kez bir menü planladılar, yemek pişirdiler ve misafirlerini ağırladılar.

Yanan şömine ve mumlar, alçak sesle çalan bir müzik eşliğinde, Dom ve Phineas Kırpık karakteriyle ilgili ciddi bir sohbeta dalmışlardı.

"Sadece bu muhteşem yemek için değil," diye mırıldandı Teesha, "Dom'un tükenmek bilmez sabrı için de şükürler olsun. Hangi dört yaşındaki çocuk bir Muppet için öfke kontrolünden söz etmek ister?"

“Geçen hafta molekülleri kafaya takmıştı,” dedi Monroe. “Muppet’lara psikanaliz uygulamayı tercih ederim.”

“Annen geliyor, değil mi?” dedi Adrian şarap kadehini kaldırarak. “İsmi henüz koymadığınız bebeğinize yardım etmek için geliyor, değil mi? En azından, Muppet’larla ilgili konuşuyor. muş gibi yapabilir.”

“Evet.” Su içince Teesha karnını ovuşturdu. “Ama Monroe’nun annesi de gelmeye karar verdi.”

“Büyükannelelerin Savaşı.” Monroe başını sallayarak biraz daha Kuzey İtalya tarzı dana yahnisinden aldı. “Efsanevi bir durum olacak.”

“Bir haftaya doğuma gireceğim ve bu ufaklığı dünyaya getirmekle meşgul olacağımız için annem pazartesi gelmeyi planladı.”

“Benimki de Teesha doğuma girdikten sonra haber verdiğimde gelecekti. Ama rakibinin burada olacağını duyunca o da arayıp pazartesi geleceğini söyledi.”

“Sonra, annem bunu duydu ve bu hafta sonu gelmeye karar verdi.”

“Yani, ikisi de hafta sonu geliyorlar.”

“Bizim için dua edin,” dedi Teesha. “Planda ufak bir değişiklik olacak.” Karnını ovmaya devam etti. “Daha isim bulamadığımız bebeğimiz bu akşam geliyor. Ya da yarın sabah.”

Monroe ve Adrian bir ağzıdan, “Ne?” dediler.

“Panik yok, erken doğum. Sancıların arası hâlâ altı dakika.”

Phineas masanın karşısından annesine baktı. “Babamın sancıların kaç dakika arayla geldiğini ölçmesi gerek. Bu, onun görevi. Süre beş dakikaya inince ebeyi araman gerek.”

“Ne yapacağımı biliyorum, küçük adam.” Teesha ona gülümsedi. “Sakın anneme ya da annene mesaj yazma,” dedi hemen kocasına. “Böyle gayet iyiyiz.”

“Bebeğim, buraya varmaları biraz zaman alır.”

phineas kollarını göğsünde kavuşturup isyankâr pozuna büründü. Kahverengi gözlerinde bir meydan okuma ifadesi vardı. Minik çenesini sıkıyordu. “Onlarla evde beklemek istemiyorum. Ben de doğum merkezine gelmek istiyorum. O, benim de bebeğim.”

“Bunu konuşmuştuk, Phin. Annen çok meşgul olacak. Benim de ona yardım etmem gerek.”

“Bir öneride bulunabilir miyim?”

Teesha, Dom’a bakıp başını salladı. “Elbette. Kronometreyi başlat, Monroe. Ben ufaklıkla biraz yürüyeceğim.”

Adrian da onunla kalktı.

“Neden Adrian ve ben Phineas’ı doğum merkezine getirmiyoruz? Mutlaka bir bekleme odası vardır.”

“Bekleme odaları var.”

“Evinizden Phineas’ın ihtiyacı olabilecek şeyleri alıp oraya geliriz. Birlikte bekleriz.”

“Ama saatler sürebilir. Uzun sürecektir.”

“Benim doğmam on saat ve otuz beş dakika sürmüş,” dedi Phineas gururla. “Saçlarım da varmış.”

“Benim için bir şeref olur,” dedi Dom, Teesha’ya. “Büyük bir keyif olur.”

“Sancı hafifliyor... ve geçti.”

“Yirmi sekiz saniye sürdü. Bir sonrakinin ne kadar süreceğine bakalım. Mesajları sonra yazabilirim,” dedi Monroe. “Yani, yanlış alırsa onları buraya boşu boşuna çağırmayalım.”

Teesha kocasının gözlerinin içine bakıp gülümsedi. “Elbette. Bunu istemeyiz. Emin olana kadar bekleyeceğiz.”

“Ben de dedeyle ve Adrian’la bekleyebilirim çünkü bebeklerin aileleriyle bağ kurması gerekir.” Phineas ciddi bir ifadeyle Dom’a baktı. “Bunu bir kitapta okudum.”

“Bu şekilde başlayabiliriz, teşekkürler. Ama çok uzun sürerse, herkes çok yorulursa ve uyuman için seni eve götürürlerse şikâyet etmek yok.”

“Burada kalabilir miyim?”

“Tabii ki.” Adrian kolunu Teesha’nın kalınlaşmış olan beline atıp onunla yürümeye başladı.

Sekiz saat sonra, doğuma son anda yetişen büyükanneler de oradaydı. Adrian, Phineas’ın Dom’un kucağına kıvrıldığı bekleme odasına girdi.

İkisi de o kadar tatlı uyuyorlardı ki telefonunu çıkarıp o anı ölümsüzleştirdi ve yanlarına gidip yavaşça Dom’un omzuna dokundu.

“Dede.” Dom’un kolunu okşarken dedesi gözlerini açtı, boş boş ona baktı ama sonra nerede olduğunu hatırladı.

“Teesha nasıl?”

“Harika. Gayet iyi.”

Phineas aniden gözlerini açtı. “Bebğim geldi mi?”

“Küçük bir erkek kardeşin oldu ve kusursuz bir bebek. Seninle tanışmayı bekliyor.”

“Haydi, Dom Dede! Kardeşim beni bekliyor.”

“Ben seninle gelebileceğimden emin...”

“Teesha seni de görmek istedi,” dedi Adrian. “Çok yorgun değilsen tabii.”

“Yeni bebekle tanışmak için çok yorgun olmak mı? Kesinlikle yorgun değilim.”

Doğum odasında, iki büyükanne gözyaşları arasında ateşkes yapmışlardı.

Monroe karısının kucağındaki bebeği öpüp doğruldu.

“Gel bakalım küçük adamım. Gel de kardeşinle tanış.” Yatağa oturabilmesi için onu kaldırdı.

“Şapkası var. Benimki gibi saçları var mı?”

“Evet, tıpkı senin saçların gibi.”

“Onu kucağıma alabilir miyim? Yalnız pijama üstümü çıkarmam çünkü tenlerimizin temas etmesi gerekiyor.”

Teesha başını sallarken gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Haklısın. Ona yardım et babası."

Gözleri yaşlı büyükanneler fotoğraf çekmek için geri çekilirken, Teesha bebeği dikkatle Phineas'ın kucağına koydu.

"Bana bakıyor! Ben ağabeyim ve çok şey biliyorum. Sana da öğreteceğim."

"İsim seçmemiz gerek," dedi Monroe. Annesi kendi seçimini söylemeden ona dik bir bakış fırlattı. "Bir erkek kardeşin olursa diye düşündüğümüz üç ismi hatırlıyor musun?"

Phineas başını salladı. "Ama o ikisi değil. O, Thaddeus. Sen Thaddeus'un ve sana çok iyi bakacağım."

Monroe gözleri dolu dolu olmuş bir halde karısının elini tuttu. "Bu konuyu da hallettik sanırım."

Noel zamanı Raylan'ı o kadar zorlamadı. Yeni bir evleri, yeni bir rutinleri vardı ve ailesi yanındaydı. Brooklyn'e bir beyin fırtınası ziyareti daha yapmıştı ve bunda da o kadar zorlanmadığını hissetmişti.

Çocuklarının orada çok mutlu olduğunu biliyordu ve bu yüzden hem içi rahattı hem de doğru seçimleri yaptığından emindi.

Belki Mariah'nın Noel bale resitalinde kalbi biraz sızlamıştı. Ama ailesi oradaydı ve kızı pullarla süslü pembe bale tütüsüyle dans ederken onu izliyorlardı.

Bunu itiraf etmek pek hoşuna gitmiyordu ama her gün bodrum katında yaptığı egzersizler de işe yaramıştı.

Daha iyi uyuyordu ve kendisini daha iyi hissediyordu.

Lanet olsun.

Sosyalleşmek için arada sırada Joe'yla bir bira içiyordu, çocuklarıyla Rizzo'da akşam yemeği yiyordu ve kasabaya geldiklerinde eski arkadaşlarıyla görüşmeye çalışıyordu.

Hayatındaki zorlu dönemeç onu farklı bir yöne itmişti. O yolu izleyip Traveler's Creek'e geldiği için mutlu olabilirdi.

Yılbaşı gecesi, çocuklar koltukta uyuyakaldıktan, köpeği fiskos masasının altında horlamaya başladıktan sonra birasını şerefe kaldırdı.

“Yine yeni bir sene, Lorilee. Seni özlüyorum. Ama iyi idare ediyoruz. Beni yine ziyaret etmen hoşuma giderdi. Aradan uzun zaman geçti. Ama sen hazır olduğunda ben buradayım.”

Bu arada, kısa bir mesafe ötede, New York’taki meşhur yılbaşı topu düşerken Adrian şarap kadehini şerefe kaldırıyordu. Dışarıda lapa lapa kar yağdığı için partilerden hiçbirine gitmeyeceğini haber vermişti. Dedesinin de o havada dışarıda olmasını istemediğinden, karlı havada araba sürmekten çekindiğini söyleyerek onu evde kalmaya ikna etmişti.

Dedesi saat on bir olmadan uyuyakalınca, doğru kararı verdiğinden emin oldu. Birisiyle sohbet etmek hoşuna giderdi ama sessizlikte oturmak da güzeldi. Şöminedeki odunlar çıtırdıyordu, kar taneleri pencerelere çarpıyordu ve elinde bir kadeh şarap vardı. Zaten tatil döneminde bir sürü parti vermişlerdi. Annesi Noel’den önceki hafta gelmiş ve rekor kırarak tam dört gün kalmıştı.

Açıkçası, Lina babasıyla epey vakit geçirmiş, hatta tadilatı sürmekte olan gençlik merkezini bile gezmişti. Lina, Noel’i dağ eteklerinde buz gibi rüzgârlı bir yerde değil de tropik bir yerde geçirmeyi tercih ediyorsa, onun bileceği işti.

Henüz yeni projelerini doğru dürüst konuşmamışlar, ayrıntıları yeni senenin başlarında kararlaştırmayı planlamışlardı.

Adrian’ın kendi planları ve belirli bir vizyonu olduğundan, annesiyle gerçekleştireceği projeyi tatil döneminin hareketliliğinden uzak tutmak akıllıca bir karar olmuştu.

Times Meydanı’ndaki kalabalık tezahürat yapınca, kadehini şerefe kaldırdı. Şarabını yudumlarken, ayağını Sadie’nin geniş sırtına sürttü.

“Güzel bir sene oldu. Şimdi, daha da güzel bir sene başlıyor.”
Televizyonu kapatıp kalktığında, Sadie de kalktı ve Adrian sessiz evde kapıların kilitli olduğunu kontrol ederken ve ışıkları kapatırken onunla gezdi. Adrian bir an için durup pencereden dışarı bakarken bile yanındaydı.

“Lapa lapa kar yağmaya başladı. Sulu kardan daha iyi. Yarın sıkı sıkı giyinip güzel bir yürüyüş yaparız. Işıkları görebiliyor musun? Bir sürü insan hâlâ ayakta ve kutlama yapıyor. Mutlu yıllar, Traveler’s Creek.”

“Bu akşam yalnız olduğumuzu ve biraz yalnız hissettiğimizi biliyorum. Ama bir şeyin parçasıyız. Buna şükredebiliriz. Haydi, gidip yatalım.”

Tam yukarı çıkacakken, telefonuna bir mesaj geldi. Merakla telefonunu cebinden çıkardı.

Mutlu yıllar Adrian. Babama da mutlu yıllar dilediğimi söyle.

Annem

“Bu, bir ilk.”

Duygulanen ve şaşırان Adrian yanıt yazdı.

Söylerim. Sana da mutlu yıllar. Aruba güneşinin keyfini çıkar.

Adrian

“Seneye farklı bir başlangıç yaptık, Sadie. Bunu iyi, olumlu bir işaret olarak düşünelim.”

Yeni yıl dondurucu rüzgârlarla geldi. Rüzgâr dindiğinde bile insanın iliklerine işleyen eksi dereceler yaşıyordu. O efsaneye inanmıyordu ama Punxsutawney Phil dağ sıçanı kendi gölgesini gördüğünde, Adrian kış uykusuna yatmayı düşündü.

Sonra bunu yapamayacak kadar çok işim var, diye hatırlattı kendine.

İşleri dışında, gençlik merkezinin nasıl gittiğine dair toplantılar yapıyor ve sorular sorup yanıtlıyordu. Neyse ki hava dondurucu derecelere varmadan inşaat işini tamamlamışlardı.

Bakması gereken bir köpeği ve dedesi, annesiyle yapacakları proje için belirleyeceği vizyonla ilgili olarak düşünmesi gereken ayrıntılar vardı.

Bir de doksan beşinci yaşını kutlayacak olan dedesi için vermesi gereken bir parti.

Tüm bu planları tamamlamak için bir ayı vardı ve mart ayının ortalarına doğru havanın biraz yumuşayacağını umuyordu.

Giyinirken –kalın süet bir pantolon, kaşmir bir kazağın altına termal bir fanila, içi koyun postlu kalın tabanlı botlar– bir yandan yapacağı işleri ve izleyeceği yolu düşündü.

Önce gençlik merkezine, sonra arabasını park etmek için Rizzo’nun otoparkına gidecek ve hava şartlarına rağmen kasaba çiçekçisine uğrayıp parti için çiçek alacaktı. Oradan yürüyerek fırına gidecek, pastayı ve diğer tatlıları belirleyecek, postaneye ağır adımlarla ilerledikten sonra –şubat mektubuyla karşılaşma düşüncesi onu çok korkutuyordu– Rizzo’ya gidip Jan’le parti menüsünü netleştirecekti.

Hesaplamalarına göre üç saat değilse bile rahat iki saati bu işlere gidecekti. Ama sonra eve gidip ısınabilecekti.

Alt kata indiğinde, Dom’un mutfakta çay demlediğini gördü.

“Sıkı giyin, bebeğim.”

“Çok sıkı giyindim. Gençlik merkezine gidince, işlerin ne durumda olduğunu görebilmen için fotoğraf yollarım.”

“Bu havada dışarı çıkmaktansa, fotoğrafları görmeyi yeğlerim. Dışarı adım atarsam, yaşlı kemiklerim çatlayıp kırılabilir. Sanırım, günümü kütüphanede şöminenin önünde oturup bitki çayı içerek ve geçen hafta bana aldığın o Stephen King romanını okuyarak geçireceğim.”

“Soğuk bir kış günü evde tek başına bir korku romanı okumak ha? Sadie’yi seninle bırakmamı istemediğinden emin misin?”
Dom güldü. “Kitaplardan korkmam.”

“Benden daha cesursun. Fincanını taşıyayım.”

“Adrian.”

“Fincanını ve bu tepsiye koymak üzere olduğun kurabiyeleri ben getiririm.”

Dom gözlüğünü yukarı itti. “Yakalandım.”

“Dedemi iyi tanırım. Haydi, sen gidip otur. Ben bunları getiririm.”

Adrian kurabiyeleri koydu, tabağa birkaç elma dilimi ekledi, meyve kasesinden bir portakal alıp soydu ve tepsiyi şöminenin harıl harıl yandığı kütüphaneye götürdü.

Tepsiyi dedesinin sandalyesinin yanındaki fiskos masasına koydu ve ona çayını verip dizlerine bir battaniye serdi.

“Beni şımartıyorsun. Valizlerimizi yapıp uçağa yetiştirmeliyiz.”

“Nereye gidiyoruz?”

“Sorrento’ya. Sophia oraya bayılırdı. Az önce bunu konuşuyorduk.”

Adrian dedesinin saçlarını okşadı. Kış boyunca sık sık karısıyla konuştuğundan söz etmişti. “Seninle Sorrento’ya gitmeyi çok isterim.”

“Sana iyi bir İtalyan genç buluruz. Yakışıklı, iyi yürekli, zengin ve seni hak eden birisini.” Dedesi onu öpmek için kendisine çekti. “Sonra, düğününde dans ederiz.”

“O halde, geri döner dönmez valizlerimi hazırlamaya başlıyorum.”

“Sensiz ne yapardım?”

“Değerli kızımıza iyi bak, Sadie,” diye seslendi dedesi onlar odadan çıkarken.

Adrian sıkı sıkı giyindi: muflonlu bir yelek, mont, atkı, yün bere, eldivenler. Ama kapıyı açtığı anda hissettiği hava yine de kutup soğuğu gibiydi.

Arabasına atlayıp kasabaya doğru giderken tüm dünya karla kaplanmıştı. Dar yollar açılmıştı ve etrafta yüzlerinde şok ifade-
siyle gülümseyen kardan adamlar vardı. Ya da Adrian'a gülümsü-
yorlarmış gibi gelmişti.

Kasabada, sokaklardaki birkaç kişi başlarını ve omuzlarını eğmiş hızlı hızlı yürüyorlardı. Son tipiden sonra kaldırımlara doğru itilen karlar donup öbekler oluşturmuştu ve dağlar bem-
beyaz parılıyordu.

Adrian doğrudan inşaat alanına gitti. Eski taş bina tamirat ve tadilatlar için ilkbaharı beklemek zorundaydı. Ama yeni ikinci kat ve çatısı tamamlanmıştı; mavi tahta kaplamalı duvarları, seçtikleri –uzun uzun düşündükten sonra– tirizli tahtaların çakıl-
ması için hiç gelmeyecekmiş gibi gözüken ilkbaharı bekliyordu. Hepsi yeni olan pencereler de genişti ve çok güzel gözüküyordu.

Motoru kapattı ve omuzlarını eğerek Sadie'yle birlikte bina-
nın yeni çift kapılarına doğru ilerledi.

Neyse ki içerisi on beş dereceydi. O korkunç moloz yağınları atılmış, her yer temizlenmişti; tabii, muşambaları, talaşı, merdi-
venleri ve aletleri saymazsa. Binanın her yerinden ses geliyordu. Birileri bir şeyler çıkıyor, diğerleri elektrikli testerelele bir şey-
ler kesiyordu.

Ana kattaki iki tuvaletin kapı çerçevelerinin takıldığını gö-
rünce hemen fotoğraflarını çekti. Sonra, dedesinin sesleri de
duymak isteyeceğini düşünerek –özellikle de ikinci kattaki işçi-
lerden biri fena bir küfür savurunca– video moduna geçti.

Sadie'yle birlikte geçici merdivenlerden ikinci kata çıktı.
Orada da yeni takılmış olan çerçeveleri görünce çok sevindi.

“Merhaba, Adrian.” Mark Wicker elektrikli testereyi bıraktı.
“Merhaba, Sadie. Ne kadar kocaman bir kız. Kocaman, güzel bir kız.”

Kendisi de iri yarı bir adam olan Mark kuyruğunu sallayan
köpeği okşamak için yanına gitti. “Patron nerede bugün?”

"Neyse ki şöminenin karşısında. Dışarısı çok soğuk." Telefonu salladı. "Fotoğrafları görünce çok sevinecek. Geçen hafta geldiğimizden beri çok ilerlemişsiniz, Mark."

"İşler güzel gidiyor." Mark kendinden hoşnut bir ifadeyle başparmaklarını alet kemerine soktu. "Bu eski binanın yeniden canlandığını görmek çok güzel. Dom gerçekten de vizyon sahibi bir adam. Su ve elektrik tesisatçıları da öğleden sonra gelip işe başlayacaklar. Denetçi bunları yapabileceğimizi söylediği için hiç ara vermeden devam edeceğiz."

"Harika. Hiç böyle bir projede çalışmamıştım ama gördüğüm ve duyduklarım, hatta içlerinin kokusu bile bana çok iyi bir iş çıkardığınızı anlatıyor."

"Kötü iş yapmayız."

Adrian buna inanıyordu. Telefonunda fotoğraflarla ve videolarla arabasına geri döndüğünde, bunları dedesine göstermek için sabırsızlanıyordu. Birkaç gün sonra geri gelip su ve elektrik tesisatını da görmeyi planladı.

"Planlar çizildiğinde bile hayalimde canlandıramamıştım, Sadie. Dedem gözlerinin önüne getirebilmişti ama ben getirememiştim. Şimdi kesinlikle hayal edebiliyorum."

Yeni bir enerjiyle neredeyse bir saat çiçekçide kaldı. Belki de uzun kışın etkisiydi ama dedesinin partisi için evi çiçeklerle donatmak istiyordu.

Fırına giderken soğuktan titredi ve postaneye girerken moralini yüksek tutmaya çalıştı.

"Belki zatürreedir ya da donmuştur ve böylece bu yılı pas geçmiş oluruz."

Ama oradaydı; pembe, sarı ve krem rengi zarfların arasında üstünde büyük harflerle isminin yazılı olduğu ucuz beyaz zarf oradaydı.

Mektubu orada okumak istemedi. Onu canlandıran parti havasından çıkmak istemiyordu.

Zarfı diğerleriyle çantasına attı ve sokağın karşısına geçip Rizzo'ya girdi.

Jan'le birlikte ufak ofise girdiğinde keyfi yine yerine geldi.

“Yemek odasında büyük bir açık büfe hazırlama ve salon-
da, büyük oturma odasında ve kütüphanede yemek istasyonları
kurma fikrine bayıldım. Üç tane bar olmalı. Biri alkolsüz, diğeri
şarap ve bira, üçüncüsü de karışık içkiler için. Bir de kahve istas-
yonu olabilir.”

“Garsonları ve barmenleri restorandan çağırabiliriz.”

“Olmaz. Rizzo'da çalışan kimse o akşam çalışmayacak. Bu,
onların da partisi. Teesha o işi ayarlamama yardımcı oluyor.”

“Bebek nasıl?”

“Tombik ve mutlu. Phineas da ona hâlâ bayılıyor. Maya'nın
doğumu da yaklaşıyor. Harika gözüküyor.”

“Tombik ve mutlu,” dedi Jan. “Collin bir kız kardeşi olacağı
için biraz şüpheli. Phineas'ın bir erkek kardeşi oldu. O yüzden,
Maya'nın onu bir erkek bebeğe dönüştürmesini istiyor.”

“Mantıklı çocuk.”

“Bana Raylan'ı hatırlatıyor. Neden bir kız kardeşi olması ge-
rektiğini bir türlü anlayamamıştı. Ama Maya onun eşyalarını ka-
rıştırırmaya başlayana dek onu çok sevmişti. İnan ki hayat boyu
düşman olacaklarını düşündüğüm zamanlar oldu. Sonra, sanki
birisini bir düğmeye bastı ve bir anda arkadaş oldular.”

Jan gözlüğünü çıkarıp zincirinden boynuna sarkıttı. “Bazen
o savaşları, o minik kızgın yüzlerini özlüyorum. Ama zaman za-
man Bradley ve Mariah'da onları görüyorum.”

“Çocukların harika çocuklar yapıyorlar.”

“Evet, kesinlikle. Tamam, kesin kararımızı verdik mi, yoksa
kararı Dom'a mı bırakacaksın?”

“Kararı ona bırakmayacağım. Her şeyi kesinleştirene dek par-
tiden ona söz etmemeye karar vermiştim. Eve gidince söylerim.
Büyük bir zahmete girdiğimizi söyleyecek ama her anından keyif

alacak. Gitsem iyi olur. Planladığımdan daha fazla vakit harcadım. Her şey için teşekkürler, Jan.”

“Gerçekten de benim için büyük bir keyif. Şu anki hayatımın büyük bir kısmını Dom’a ve Sophia’ya borçluyum. Doksan beş mi? Bu, bir kilometre taşı. Onunla kutlama yapmayı dört gözle bekliyorum.”

“Yarın restorana gelmeyi düşünüyor. Menüü öğrenmek için seni sıkıştırabilir, hazırlıklı ol.”

Kalkarlarken Jan ağzının fermuarını çekiyormuş gibi yaptı.

Adrian eve dönerken güzel, verimli bir gün oluyor, diye düşündü. Birçok işi hallettiği bir sabah olmuştu. Dedesi öğle yemeği için bir şeyler yapmadıysa –onun kitap okurken uyuyakaldığını tahmin ediyordu– hemen ikisi için bir şeyler hazırlayabilirdi.

Sonra da ona yaş günü partisinden söz edecekti.

“Buna *emrivaki* derler, Sadie.”

Arabayı park edip posta çantasına uzanınca mektubu hatırladı.

“Henüz bunu düşünmeyeceğim. Hayır, hayır, hayır. O sersem ne hali varsa görebilir, değil mi?”

Sadie’yle birlikte eve gitti. Alarmı kapatıp montunu astı. “Geldim!” Posta çantasını daha sonradan mektuplara bakmak üzere merdivenlerin yanındaki masaya bıraktı ve kütüphaneye doğru gitti.

“Tahmin ettiğim gibi,” diye mırıldandı. Dom’un başı kucağındaki kitaba eğilmiş, gözlüğü burnunun ucuna kaymış bir haldeydi ve gözleri kapalıydı.

Adrian kütüphaneye girmeden geri geri gitti. Ona öğle yemeği hazırlayacaktı, sonra...

Ama Sadie dedesinin yanına gitti, başını kucağına koydu ve acı acı ağlamaya başladı.

“Şişş! Bırak da uyusun.” Köpeğini odadan çıkarmak için yanlarına gitti ve eli Dom’un eline sürtündü.

“Üşümüşsün. Çok üşümüşsün.” Battaniyeyi yukarı çektiğinde, Dom’un eli sandalyenin kolundan yana kaydı.

Kolu sandalyenin kenarından sallandı.

“Uyanman gerek,” dedi Adrian. “Hayır, hayır, hayır, hayır. Dede, uyan.” Dom’un yüzünü tutup kaldırdığında, buz gibi olduğunu fark etti. “Lütfen, lütfen uyan. Lütfen, beni bırakıp gitme. Beni tek başıma bırakma.”

Ama dedesinin gittiğini biliyordu. Birden tepeden tırnağa titremeye başladı.

Ön kapının büyük bronz tokmağı kapıya inince irkilip evin ön tarafına koştu. “Onunla kal,” dedi Sadie’ye. “Yanından ayrılma.”

Kapıya koştu –birisi ona yardım edebilirdi– ve hızla açtı.

Raylan merhaba demek üzereyken yüzündeki gülümseme silindi. İçeri girip Adrian’ı omuzlarından tuttu. “Ne oldu? Sorun ne?”

“Dedem. Dedem. Kütüphane.”

Adrian kütüphaneye geri koşup sandalyenin yanına çöktü. “Onu uyandırabiliyorum. Uyanmıyor.”

Raylan, Dom’un öldüğünü anladığı halde iki parmağıyla nabzını yokladı ama soğuk teninden başka bir şey hissetmedi.

“Uyanması gerek. Onu uyandırabilir misin? Lütfen, onu uyandır.”

Raylan bir şey demeden onu kaldırdı ve kendisine çekti. Adrian ona sarılıp acı hıçkırıklara boğulunca da onu tutmaya devam etti.

Adrian hıçkırıklar arasında kesik kesik konuşabiliyordu. “Onu evde bıraktım. Yalnız bırakmamalıydım. Dışarıda çok uzun kaldım. Benim...”

“Dur.” Raylan insanın içini yakan o korkunç acıyı çok iyi biliyordu. O yüzden, yumuşak bir sesle konuşuyor, onu hafif hafif okşuyordu. “Evinde, kucağında bir kitapla ve kitap işaretleyicisi olarak karısının fotoğrafıyla şöminenin önünde oturuyor. Yanındaki tepside senin ona hazırladığından emin olduğum bir fincan çay, kurabiyeler ve meyveler var. Üstünde bir battaniye var. Onu da üstüne senin koyduğundan eminim.”

“Ama...”

“Adrian.” Raylan biraz geri çekildi. “Sessizce, karısının fotoğrafına bakarak, huzur içinde gitti. Uzun, çok güzel, muhteşem bir hayat yaşadı ve kader ona merhametli bir son bahşetti.”

“Ne yapacağımı bilemiyorum.” Adrian yüzünü onun omzuna bastırdı. “Ne yapacağımı bilemiyorum.”

“Tamam, sorun değil. Sana yardım edeceğim. Dışarı çıkalım.”

“Onu yalnız bırakmak istemiyorum.”

“Dom yalnız değil. Sophia’nın yanında.”

ON ALTINCI BÖLÜM

Adrian bir yaş günü partisi yerine bir anma töreni planladı. Derin bir hüzne direnmek yerine, bunu pratik ya da mantıklı değil, sadece duygulara dayalı kararlar alabilmek için kullandı. Her an kendisine Dom ne isterdi, onun için ne önemliydi diye sordu. Kalbi yanıtları biliyordu.

En sonunda, dedesinin doksan beşinci yaş gününde kasaba parkında herkese açık bir anma töreni düzenledi.

Eriyen karlar yüzünden daha da hızlanmış olan dere, kemerli taş köprülerin altından hızla akıyordu. Güneş ağaçların çıplak dallarının arasında parlıyor, gölgelerin arasına gizlenmeye çalışan kar öbeklerinin üstüne vuruyordu.

İnsanlar parkta toplanırken, Monroe ve iki müzisyen arkadaşları bir trio olarak tatlı müzikler çaldılar.

Sert mart rüzgârlarına rağmen yüzlerce kişi geldi ve onlarca insan bir an ya da anılarını paylaşmak için söz aldı.

En sonunda, Adrian podyuma çıktı ve karşısındaki kalabalığa baktı. “Geldiğiniz için, çok güzel bir hayatı onurlandırdığınız bugünde aramızda olduğunuz için teşekkür ederim. Birçoğunuzun burada olabilmek için uzun yoldan geldiğini bi-

liyorum ve bu Dom Rizzo'nun kaç kişinin hayatını etkilediğini açıkça gösteriyor.

Rizzo nasıl sadece bir işyeri olmadıysa, dedem için Traveler's Creek de sadece bir kasaba olmadı. Her ikisi de onun toplumu, yuvası ve kalbiydi. O ve sevgili Sophia'sı kendilerini toplumlarına, yuvalarına ve kalplere adanmışlardı. Bugün, ne kadar başarılı olduklarını ispatlıyor."

Jan'ın Raylan'a dönüp yüzünü omzuna dayadığını görünce biraz sustu.

"O benim kalbimdi," diye devam etti, "çıpamdı, kanatlarımdı. Onu çok özleyeceğim ama çok seveni olduğunu bilerek rahatlıyorum ve hayatının aşkının yanında olması bana huzur veriyor. Onun ve anneannemin uğruna çok çalıştıkları ve inşa ettikleri şeylere devam etmemi bekliyor olması bana güç veriyor. Bana bıraktıkları miras için onlara her gün minnet duyacağım. Dedem güzel yaşadı, doya doya yaşadı ve burada yaşadı. Başlattığı her şey devam ediyor. Teşekkür ederim."

Adrian podyumdan inince, Hector yanına gidip elini tuttu ve ona güç verdi.

Onlarca arkadaşı eve geldi. Başsağlığı dilekleriyle yollanan çiçekler bütün evi doldurdu. Masalar yemeklerle doluydu ve Jan bu konuda onu dinlememişti. Yemekler Rizzo personeli tarafından hazırlanmıştı ve onlar tarafından servis ediliyordu. Bu da Adrian'ı içerideki kalabalık, arada duyulan gülme sesleri ve göz yaşları kadar rahatlatıyordu. Monroe arka planda müzik setini açmış, dedesinin sevdiği eski şarkıları çalıyordu.

Hayatlarına dokunduğu onca nesli görmek de ona huzur veriyordu.

Annesi yanına gelip elini kolunun üstüne koydu. "Harika bir iş başardın, Adrian. Her şey çok güzeldi."

"Sen de yardım ettin."

Lina başını iki yana salladı. "Senin onunla ilgili hayalindi ve ben bunun her zaman farkına varamadım. Çok fazla, çok açıktı. Ama doğru olanı yaptın. Hamuru havaya fırlattığı fotoğrafı bü-yütmeye kadar."

"Hamuru havaya fırlattığı ön mutfaktan daha mutlu olduğu başka bir yer var mıydı?"

"Onun birçok mutlu yeri vardı. Ama orası listenin başındaydı."

Raylan çocuklarıyla birlikte yanlarına gelince sustu. Çocukla-rın elinde birer beyaz gül tomurcuğu vardı.

"Dom Dede için çok üzgünüz. Senin dedendi. Her zaman çok iyiydi." Bradley çiçeği Adrian'a uzattı. "Büyüdüğümde pizza yap-mam için beni işe alacağını söylemişti."

"Çok teşekkür ederim." Onlara sarılmak için eğildi. "Yeteri kadar büyüdüğünde seni işe alacağım."

"Babam onun artık Sophia Anneanne ve annemizle cennet-te olduğunu söyledi." Mariah, Lina'ya bakıp çiçeği ona uzattı. "Bunu sen alabilirsin çünkü o senin babandı."

Lina'nın çiçeği almadan önce konuşabilmesi birkaç saniye sürdü. "Teşekkür ederim. Çok düşüncelisin. Müsaadenizle, bir vazo getireyim."

"Nasılsın?" diye sordu Raylan.

"Daha iyiyim. Bugün gerçekten de..." Etrafındaki sohbet eden kalabalığa, tanıdıklara baktı. "Evet, daha iyiyim. Seninle konuş-mak istiyorum ama başka bir zaman, daha sessiz bir yerde."

"Elbette. Bu arada bir şeye ihtiyacın olursa..."

"Sana güvenebileceğimi biliyorum. Bunu çoktan kanıtladın." Adrian öne eğilip onu yanağından öptü. Bir şey daha diyecekken birisi ona seslendi.

Bir süre sonra kalabalık dağıldı ve etrafa yine sessizlik çökmeye başladı. Monroe, Phineas'ı ve bebeği eve götürdü; Hector'ın kız arkadaşı Sylvie de ona yardım etmek için onlarla gitti. Hamileliğinin son aşamalarında olduğu için oldukça bitkin

olan Maya ailesiyle gitmeden önce Adrian'a son bir kez sıkı sıkı sarıldı. Adrian kısa bir süre Teesha, Hector ve Loren'la salonda oturdu.

"Bundan daha iyi uğurlanan birisini tanımıyorum." Hector uzanıp Adrian'ın elini sıktı. "Onu çok gururlandırdın."

"Sıradan bir insan olup da bu kadar çok kişinin gelip veda ettiği kimseyi tanımıyorum," dedi Loren. "Ama... sen bu kocaman evde tek başına iyi olacağından emin misin?"

"Evet. Burası sadece kocaman bir ev değil. Yuvam."

"Biliyorum ama... Harry ve Marshall birkaç gün daha kalırlar diye düşünüyordum."

"Çocukları okula gidiyor," dedi Adrian. "Hem şimdilik anem de burada."

"Kalacak mı?"

Adrian Teesha'ya bakıp omzunu silkti. "Gerçekten de bilmiyorum. Bir şey demedi."

"Hâlâ mayısta çekimlere başlamak istiyor musun?" diye sordu Hector.

"İstiyorum. Başlamam gerek... Onunla konuşup her şeyi netleştirmeliyim. Son birkaç haftadır bu konuyla ve daha pek çok şeyle ilgilenemedim."

"Kendine biraz zaman tanı."

"Tanıyorum, Teesh. İnan ki tanıyorum. Ama işe geri dönmem gerek. Rizzo'lar bunu yapar. Bana iyi gelecek. Tıpkı sizlerin burada olması gibi."

"Biz de onu seviyorduk. Seni de seviyoruz." Loren yanına gidip onu öptü. "Ads, bu ikisinin partnerleri var. Bize layık kimseyi bulamazsak, birbirimizle evlenmemize ne dersin? Kırk yaşına kadar duruma bakalım."

"Tamam, anlaştık."

"Bu yanıt bana Rizz'in yorgun olduğunu ve beyninin çoktan uykuya geçtiğini anlatıyor." Teesha kalktı. "Bu ikisini benim eve götürüyorum. Sen de dinlen artık."

Adrian, Sadie'nin başını okşadı. "Tamam. Belki önce bu arkadaşım ile kısa bir yürüyüş yaparım."

Bir yanı tıpkı bir zamanlar büyük evde kaldıkları gibi kalmalarını istiyordu. Sessizlikte yalnız kalacağı ve kendisini dedesini kaybettiği günden beri onu meşgul etmiş olan planlar ve ayrıntılar olmadan bulacağı anı geciktirmek istiyordu.

Ama insanların hayatlarına geri dönmesi gerekiyordu. Ne kadar zor olsa da kendisinin de aynı şeyi yapması gerekiyordu.

Mutfaktan geçti -Janè ve personele teşekkür etti- ve antreden montunu aldı.

Sadie'yle evin etrafında yürürken annesinin mumların ışığında elinde bir kadeh şarapla arka verandada olduğunu gördü.

Lina'yı unuttuğu için birden suçluluk hissetti. "Hava burada oturulmayacak kadar soğuk."

"Biraz hava alıp sessizce oturmak istedim ama haklısın. Araba sesleri duydum. Arkadaşların gitti mi?"

"Evet."

"Umarım ben burada olduğum için gitmemişlerdir."

"Tabii ki hayır. Sadece Teesha ve Monroe'yla kalmaları daha mantıklı geldi."

"Elinden gelseydi Harry biraz daha kalırdı. Mimi de öyle."

"Biliyorum. Bunu sonsuza dek erteleyemezdik. Yani... hayatımıza geri dönmeyi," dedi Adrian.

"Doğru, daha fazla erteleyemezdik. Yorgunsundur ama seninle biraz konuşmak istiyordum. İçeride. Soğuk konusunda haklısın."

"Tamam. Sadie'yle son bir tur atacağım."

"Mutfakta olacağım."

"Sence ne hakkında konuşmak istiyor?" Adrian mumları söndürüp yürümeye başladı. "Umarım dedem evi ve işyerini bana bıraktı diye üzülmemiştir. Bu gece üzücü duygularla uğraşmak istemiyorum."

Ama evin etrafında dolandı ve antreden içeri girdi.
Annesi kahvaltı köşesinde oturuyordu. Masada iki kadeh şarap ile peynir ve meyve tabağı vardı.

Çok yorgun gözüküyor, diye düşündü Adrian. Mutfağın parlak ışığında yorgunluğu belli oluyordu.

“Sen de yorucu bir gün geçirdin. Sabah konuşabiliriz.”

“Bunu erteleyip duruyorum. Anma töreni bitene kadar konuyu açmak istemedim. Bu noktaya... varana kadar.”

Adrian oturdu. “Konu evle ve Rizzo’yla ilgiliyse...”

“Ne? Tanrım, hayır.” Lina neredeyse gülecekti. “Babam ikisini de istemeyeceğimi, bunlarla ne yapacağımı bilemeyeceğimi biliyordu. Traveler’s Creek benim yuvam değil, Adrian. Burada doğdum ve büyüdüm ama bu aynı şey değil. Deden bana annesinin yaptığı şu ayçiçeği tarlası resmini bıraktı çünkü o resmi eskiden beri çok severim. Harika bir resim değil ama bana hitap ediyor. Babasının cep saatini bıraktı çünkü dedem küçükliğimde onunla oynamama izin verirdi. Bunlar gibi, benim için anlamlı olan şeyleri bıraktı. Onu çok seviyordum, Adrian.”

“Tabii ki seviyordun.”

“Hayır, hayır.” Lina başını sallayarak kadehini aldı. “İkisini de çok seviyordum ama farklı dünyalarda yaşıyorduk. Ben kendim için farklı bir hayat seçtim. Onlar da beni asla engellemediler.”

İçine derin bir nefes çekti. “Annem öldüğünde, o kadar ani, o kadar beklenmedikti ki. Nedense babamın ölümü daha farklı. Tatilde buraya geldiğimde fark etmiştim. Daha yaşlı gözüküyordu, daha ağır hareket ediyordu. Onun bizimle olamayacağı bir an geleceğini anladım ve çok korktum. Babam her zaman çok güçlüydü. Sonsuza dek öyle olacakmış gibiydi. Hep yeteri kadar burada olamayışımı telafi edebileceğim bir zaman geleceğini düşündüm.”

Annesi sesi çatlayınca susup şarabını yudumladı. “Yaş günü partisi için gelecektim. Bir hafta kadar kalmayı planlıyordum.

Sonra, birkaç ayda bir birkaç günlüğüne ziyaret etmeyi düşünüyordum. O zamanın birazını telafi etmek için. Sonra... sen aradın ve bunu yapmak için zamanım kalmadığını anladım.”

“Seninle gurur duyuyordu. İkisi de başardığın her şey için seninle gurur duyuyordu.”

“Bunu da biliyorum. Burada kendimi hep kapana sıkışmış gibi hissediyordum.” Etrafına bakındı. “Tepedeki bu kocaman ev ve aşağıdaki küçük kasaba. Bana göre değildi. Kalabalığa, aksiyona ihtiyaç duyuyordum. Konu bu değil.”

Lina susup parmaklarını gözlerine bastırdı.

“Mazeretler uydurmak saçma.” Ellerini masaya koydu. “Tembellik de öyle. Şu anda aynen bunu yapıyorum. Sana berbat bir anne oldum.”

“Sen... ne?”

“Bu alanda ne kadar yetersiz kaldığımı bilemediğimi mi sanıyorsun? Ne istediğimi biliyordum ve bunu elde etmek için çok çalıştım. Ne yapmam gerekiyorsa, geride ne bırakmam gerekiyorsa yaptım. Geride çok şey bıraktım. İşin aslı, çocuk büyütme konusunda iyi değilim.”

“Peki.” Ne diyeceğini bilemeyen Adrian ellerini kaldırdı. “Hiçbir eksiklik hissetmedim.”

Lina hafifçe güldü. “Kötü bir teselli bu. Hiçbir eksiklik hissetmedin çünkü Mimi ve Harry boşlukları doldurdu. Dahası, deden ve anneannen sana bir yuva verdiler. Ben annemi ve babamı kaybettim,” dedi Lina ağır ağır. “İkisini de kaybettim ve ne kadar kötü bir ebeveyn olduğumla yüzleşmek zorunda kaldım.”

“Bana disiplin ve azim aşıladın, tutkularımın peşinden gitmenin ne kadar değerli olduğunu anlamamı sağladın. Sen bana yol göstermeseydin, New Gen’i asla kuramazdım.”

“Sen yola tek başına, az önce buradan ayrılan arkadaşlarınla çıktın. Bana gelmedin. Neden gelecektin ki? O zaman gördüm ve anladım ama meşguldüm. Çok üzgünüm.”

Samimi olduğunu hissetmek Adrian'ı şaşırttığı için bunu ona söyledi. "Bence kendine biraz haksızlık ediyorsun."

"Hayır, etmiyorum. Etmediğimi biliyorsun ama şu anda bana biraz acıyorsun. Bundan istifade edip daha iyi bir anne olmam için bana bir şans vermeni isteyeceğim. Artık yetişkin bir kadınsın, bunu anlıyorum ve aradaki zamanı kaçırdım. Ama bir ebeveyn olarak çaba harcamak istiyorum. Bir anne olarak. Seni seviyorum. Bunu göstermekte zorlanıyorum. Ama bu seni sevmediğim anlamına gelmez."

Adrian annesinin bir kere bile ondan bir şey istediğini hatırlamıyordu. Onu disiplin altına almış, yönlendirmiş ve fikirlerine karşı çıkmıştı. Ama asla bir şey istememişti.

"Bir soru sorsam yanıt verir misin?"

Lina biraz alaycı bir ifadeyle gülümsedi ve kadehini salladı. "Bu akşam bir haftada içtiğimden daha çok şarap içtim. O yüzden, bana bir soru sorman için çok elverişli bir an."

Adrian sorusunu hemen sormadı, şarabını yudumladı. "Beni neden dünyaya getirdin? Bir seçim yapabilirdin."

"Ha, o mesele." İçine derin bir nefes çekip dışarı verdi. "Sana yalan söyleyip o seçimi düşünmediğimi söylemeyeceğim. Gençtim, henüz üniversiteden mezun olmamıştım. Sevdiğimi ve beni sevdiğini sandığım adamın başka kadınlarla birlikte olduğunu ama bir de ondan boşanmayan bir karısı olduğunu öğrenmiştim."

"Senin için korkunç bir dönem olmalıydı."

Lina anlık bir tereddüitten sonra öne eğildi. "Aramızdaki büyük farklılıklar var. Bunu görüyorsun ve anlıyorsun. Empati kurmak için başka bir şeye ihtiyacın yok. Benim empati seviyem seninkinden bir hayli düşük. Bir nesil atlamış."

Geriye yaslandı. "Korkunç bir dönemdi. Mimi çok yardımcı oldu. Her zaman çok yardım etti. Hangi seçimi yaparsam yapayım yanımda olacağını bilmek beni biraz olsun rahatlatıyordu. Jon'a söylemem gerektiğini hissettim. Elbette, onunla görüşmeyi

kestim. Sana bunu anlatmıştım ama ona söylemek zorundaydım. Üniversitedeki ofisine gittim ve... konuşma umduğum gibi geçmedi.”

Lina kaşlarını çatarak öfkeyle bir ifadeyle masaya baktı. “Çekmecesinde bir şişe vardı ve belli ki ben oraya gitmeden önce biraz içmişti. Bunun benim için bir uyarı olması gerekirdi. Ama oraya bu işi halletmek için gitmişim.”

Adrian’a baktı. “Bana yalancı olduğumu, bir sürtük olduğumu söyledi. Hayatını mahvetmeye, onu tuzağa düşürmeye çalışmakla suçladı. Ben de ondan hiçbir şey istemediğimi, kimseye söylemeyi düşünmediğimi anlattım ama ikna olmadı. Kürtaj olmamı, bu durumla başa çıkmamı, aksi takdirde hayatı bana zehredeceğini söyledi. Ben de o kadar öfkelen dim ki vücudumla ne yapacağımı kendimin karar vereceğimi, onun bir söz hakkı olmadığını söyledim.

Üstüme yürüdü. Ben aniden duvara itti. O kadar sert itti ki raflardan bir şeylerin düştüğünü hatırlıyorum. Sonra, iki kere yumruk attı.”

Lina karnını tuttu.

“Buna kendisinin karar vereceğini söyleyerek bağırırken, karımdaki o minnacık bebeğe, sana vurdu. Bebekten o anda kurtulacağını söyledi. Ondan ayrılırken nasıl birisi olduğunu anlamıştım Adrian, ama seneler sonra Georgetown’daki evde olanları yapabilecek birisi olduğunu gördüm. Ölümcül bir şiddet sergilemekten kaçınmayacaktı. Neler olabilirdi bilmiyorum ama kapı açıldı. O sıralarda yatıp kalktığını bildiğim kız öğrenci gelmişti. Kıza dönüp bağırarak defolmasını söyledi ve o anda geri çekilip kaçabildim.”

Lina yine kadehini kaldırdı. “Böylece, seçimimi yaptım. Belki anlık ya da öfkeyle verdiğim bir karardı ama sürekli olarak bize saldıracığını düşünüyordum. Bize. O yüzden, bizi seçtim. Polise gitmeliydim ve gitmediğim için pişmanım ama sadece ondan

uzaklaşmak istiyordum. Eve döndüm ve bu mutfakta anneme ve babama her şeyi anlattığımda bana destek verdiler. Bize destek verdiler.”

“Çok korkmuşsundur.”

“Eve geldikten ve işlerime başladıktan sonra korkmadım. Aslında, hamilelik hoşuma gitti. Bir meydan okumaydı ve bir hedefim vardı. Ne de olsa, böyle işlev sahibi olabiliyorum.”

“Bütün Rizzo’lar öyle,” dedi Adrian.

“Çok haklısın.” Lina yine başını salladı. “Zaten Yoga Baby o dönemden, ikimizden çıkan bir fikir oldu. Ama sen dünyaya geldikten kısa bir süre sonra anaç bir tip olmadığımı, bebeklerle ve çocuklarla çok iyi geçinemediğimi fark ettim. Sağlıklı, güvende ve emin ellerde olmanı sağladım ama bunun için kariyerimi ve işlerimi geliştirmem gerekiyordu. Bana göre öyle olması şarttı. Mimi de geri kalanını yapmak için yanımızdaydı. Anneannen, deden ve Harry de öyle. İstediklerimi yapabilmem için bana yardımcı oldular.”

Yine masaya baktı. “İstedığımı yaptım,” diye mırıldandı. “Sağlıklı, bakımlı ve uslu bir çocuk oldun. İyi bir eğitim aldın, seyahat ettin, yetenekliydin; ah, o kadar yetenekliydin ki. Hem boşlukları doldurmaları için hep yanında birileri olmasını sağlamadım mı? Daha sonra yeteri kadar vaktimiz olur diye düşündüm. Sana sarılıp öpmek için vaktim ya da isteğim yoktu.”

Ellerini havaya kaldırdı. “O yüzden de çok vakit kaybettim.”

Lina ellerini indirmeden, Adrian ellerinden birini tuttu.

“Seninle, annemle ilgili en canlı, en derin ve en güçlü anılarından biri ne biliyor musun?”

“Sormaya korkuyorum.”

“O adam Mimi’yi incitmişti. O kadar büyük bir şok ve korku yaşıyordum ki çılgınlık atarak sana koştum. O, beni yakalayıp canımı acıttı. Canımı yakıyordu. Duştan çıktığında çok sakin ve güçlüydün.”

“Değildim. Değildim.”

“Güçlüydün. Beni bırakması için onu ikna etmeye çalıştın. Sürekli olarak konuşuyor, beni bırakmasını söylüyordun. Buna odaklanmıştım. Bana odaklanmıştın.

“O, beni ittiğinde, merdivenlerden aşağı itmeye çalıştığında camm yandı. Keskin bir acı hissettim ama seni gördüm. Yüzünde muazzam bir öfke ifadesiyle ne yapmaya çalıştığını anlayıp ona saldırdın. Benim için, beni kurtarmak için. Sana vurdu, canını yaktı ama durmadın. Üstünden kanlar akıyordu ama durmadın. Seni, hepimizi öldürebilirdi ama ona izin vermedin. Düştüğünde doğrudan yanıma geldin. Kan ve gözyaşları arasında bana sarıldın.” Adrian uzanıp annesinin diğer elini de masanın üstünden tuttu. “Beni sevdiğini biliyorum. Sadece günlük rutin hayatta bunu göstermeyi hiç beceremiyorsun.”

Lina şaşkınlıkla güldü ama sonra hafifçe hıçkırdı. “Gerçekten de beceremiyorum.”

“Ama zor ve çirkin şeyler olduğunda, hep oradasın. Bunu her zaman biliyordum. O yaz beni buraya getirdiğinde, bütün zorluklara tek başına göğüs gerdiğini, o olayı atlatmaya çalıştığını, tüm o çirkinlikleri kendin üstlenip beni rahat etmem için geride bıraktığını anlayamamıştım.”

“Genel olarak dediğin gibiydi ve bu seçimi yaptığımı inkâr edemem. Ama çok iyi düşünmüştüm. Başıma gelenleri beni güçlendirmesi için kullanmaya karar verdim; başladığım işi baltalamasına izin veremezdim.”

“Bu akşam çok şarap içtin.”

“Özür dilerim, Adrian. Keşke daha iyi olacağımı, daha iyi şeyler yapabileceğimi söyleyebilseydim. Denemek istiyorum. Hedefim bu. Umarım ilk kez daha önceden yapamadıklarımı telafi etmek için yanlış bir hedef belirlememişimdir. Bana bir şans vereceğini düşündüğüm kadar ayrı kaldık. Şu anda bunu da kullanıyorum.”

Adrian annesinin elini bırakıp kadehini aldı. “İçmeye devam et.” deyince annesinin yine güldürdü.

“Tamam, şunu söylemek istiyorum. Hayatımı seviyorum. İnşa ettiğim şeyle gururlanıyorum ve bence –bunu biliyorum– işim sayesinde bazı hayatlara faydam dokundu. Spot ışıkları altında olmayı seviyorum. Maddi avantajlarını, seyahat etmeyi, bütün olumlu yanlarını seviyorum. Özgürlüğü de öyle. Evlenmememin nedenlerinden biri de bu. Ama sonuç olarak senin için, annem ve babam için daha çok vakit ayırmış olabilecek kadar zeki, düzenli ve akıllı olduğumu biliyorum. Artık onlardan ayrı kaldığım zamanı telafi edemem. Bu arada...” Kadehini kaldırdı. “Sen benim hiç olamadığım kadar iyisin. İnsanlar sana daha kolay yaklaşıyorlar, daha sevimlisin ve bu yüzden daha dengelisin. Kafan iş konularına basıyor –gerçi ben bu konuda daha iyiyim ama sen de işlerden anlıyorsun– ve etrafını sevdiğin ve seni seven yetenekli insanlarla dolduruyorsun. Daha dengeli kişilerle. Ayrıca, benden çok daha fazla doğal yeteneğe sahipsin. Evet, bu temeli sana ben vermiş olabilirim ama gerisini sen yaptın. Buna saygı duyuyorum.”

Lina şarabını yudumlayıp kızına baktı. “Buraya gelerek hayatını heba edeceğini düşünmüştüm. Yanılmışım. Burada olmak yeteceğini ve cazibeni artırmanı sağladı. Burası beni boğardı ama senin gelişmeni sağladı.”

Bir yudum daha alıp etrafına bakındı. “Bu kocaman eski evde ne yapacaksın?”

“Öncelikle yaşayacağım. Çalışacağım. Gün geçtikçe bir şeyler düşüneceğim.”

“Bir sakıncası yoksa birkaç gün daha kalmak isterim.”

“Bunu ben de isterim. Sana tadilatın devam ettiği gençlik merkezini gezdiririm. Birkaç fikir verebilirsin.”

“Fikirlerimi değerlendirir misin?”

“Olabilir.” Adrian gülümsedi. “İşimi yarayacak fikirlerse. Ayrıca mayısta, o ayın ilk haftasında gelmeni istiyorum.” İçinden hesap yaptı. “Ortak projemiz için mayısın ikinci haftası olabilir. Ayarlamaların büyük bir kısmı hallettim.”

“Ama daha... Ne ayarlaması? Çekimleri New York’ta yaparız diye düşünmüştüm.”

“Farklı bir şey düşündüm.” Adrian, anlık fırsatlardan faydalanmasını bilen tek kişinin Lina Rizzo olmadığını düşündü. “Traveler’s Creek Lisesi spor salonu. Öğrenciler, öğretmenler... Onları ayarladım. İki CD’li bir set olacak.”

“Bir lisenin spor salonu... Daha doğrusu, ufak bir kasaba lisesi, öyle mi? Öğrencilerle mi?”

“Ailelerinden ve doktorlarından izin alarak lise son sınıflarla. Altı öğrenci, altı öğretmen. Onlara hareketleri gösteririz. Otuz-otuz beş dakikalık rutinler: kardiyo, güç antrenmanı, minder egzersizleri, yoga ve hepsinin bir kombinasyonu. Giysileri biz veririz; öğretmenler için Yoga Baby, gençler için New Gen.”

“Bir yarışma gibi mi olacak?”

“Ama dostane bir yarışma.”

“*Fitness 101.*”

Adrian kaşlarını çatı. “Lanet olsun, benim düşündüğüm isimden daha iyi.”

“Seninki neydi?”

“Boş ver. Benim şu anda yaşadığım, senin büyüdüğün kasabayı kullanacağız; güzel yönlerini ön plana çıkaracağız. Mezun olduğun lise de tatlı, nostaljik bir hava katacak.”

“Mezun olduğum seneyi söylemeyelim.”

İki yetişkin kadın olarak birbirlerine gülümsediler. “Sanki böyle bir şey yapabilmişim gibi.”

“Bunu ben olsam da olmasam da yapacaktın, değil mi?”

“Evet. Ama fikir hoşuna gitmediyse bir noktada seninle istediğin projeyi yaparım. Ama bunun çok ilgi çekeceğini ve satacağını düşünüyorum.”

“Rutinleri görmek isterim.”

“Daha hepsi kusursuz hale gelmedi.”

“Güzel. Benim de aklımda birkaç fikir var. Bunlarda hemfikir olabilirsek anlaştık demektir.”

Lina elini uzattı. Adrian’ın elini sıktı. “Daha çok çaba sarf edeceğim.”

“Ediyorsun bile.”

Adrian’ın okuması gereken bir çuval dolusu taziye mesajı vardı. Elinden geldiği kadar kısa sürede mümkün olduğu kadar çok mektuba yanıt vermek istiyordu. Bazıları eve, bazıları da restorana başsağlığı mesajları yollamıştı.

Annesi spor odasını kullanabilsin diye Sadie’yle erkenden koşuya çıkmıştı. Kahvaltı niyetine bir *smoothie* içtikten sonra mutfak tezgâhının karşısına oturdu ve mektupları ayıklamaya koyuldu. Birçoğunun sahibiyle konuştuğu için onları bir hatıra kutusuna koyabilirdi. Ama diğerleri dört bir yandan, dedesinin hayatını etkilediği farklı insanlardan gelmişti.

Bütün mektupları açıp ayırdıktan sonra yanıt vermeye girişecekti.

Chicag’o’dan bir adam başsağlığı diliyor, Dom’un ona ilk işini verdiğini söylüyordu. Memphis’li bir kadın ona Rizzo’da nişanlandığını ve Dom’un şahsen masalarına bir şişe şampanya getirdiğini anlatıyordu.

Diğerleri Rizzo’da yaş günü partilerini düzenlediklerini ya da bir galibiyet ya da yenilgiden sonra spor takımlarıyla oraya gittiklerini anlatıyorlardı.

Adrian’ın kalbini sızlatan öyküler böyle devam ediyordu.

Derken, tanıdık büyük harflerle yazılmış yazıyı görünce kalbi duracak gibi oldu. Her zamanki zarfta yollanmadığını fark etti. Bu yüzden o ana kadar fark etmemişti. Daha kalın, daha büyük, beyaz bir zarftı ve üstünde Philadelphia damgası vardı.

Zarfı dikkatle açınca, üstünde iri gözlü, tüyleri kabarmış siyah beyaz bir kedi resmi olan bir kart olduğunu gördü.

KÖTÜ BİR GÜN MÜ GEÇİRİYORSUN?
UNUTMA Kİ BAZI İNSANLAR SENDEN DAHA KÖTÜ
BİR GÜN GEÇİRİYOR!

Zarfı açıp şiiri okudu.

*Deden öldü, zavalıcılık.
Çok gözyaşı döktün ama üzülme artık.
Onun yanına, cehenneme yolladığımda seni
Onu yine göreceksin, harika olacak.*

“Tamam, bu kadar yeter.” Adrian öfkeyle kartı yırtmaya başladı. Durup gözlerini yumdu ve biraz sakinleşmeye çalıştı. “Dedemi buna karıştıramazsın, onu buna karıştıramazsın.”

Titremeye başladığını hissedince volta atmak için ayağa kalktı. Düşünemeyecek kadar öfkeliydi ama düşünmesi gerekiyordu.

Hışımınla buzdolabını açıp bir kola aldı. Lina içeri girdiğinde ilk yudumunu almıştı.

“Cidden mi? Kurmak için geç kaldığımız bağı kurmaya çalışıyoruz ama sen... Ne oldu?”

Adrian kartı işaret etmekle yetindi.

Lina şiiri okuyup oturdu. “Şu *smoothie*’yi içmeyeceksen ben içeceğim.”

“İçebilirsin.”

“Sana bunun diğerleri gibi saçma sapan bir şey olduğunu söylemek isterdim ama ben de öyle olduğunu hissetmiyorum. Blogunu takip eden, röportajlarını okuyan herkes dedenle ne kadar yakın olduğunuzu bilir. Bu sözleri seni kasıtlı olarak incitmek için yazmış.”

“Biliyorum. Beni aynen bu hale getirmek için yazılmış.”

“Hayır, Adrian. Seni üzme, hissettiğin derin hüznü artırmak ve seni korkutmak için tasarlanmış. Ama seni öfkелendirdi. Bu adam –ya da kadın– seni kesinlikle tanıyan birisi değil.”

Adrian durup annesine baktı. “Raylan da öyle demişti.”

“Raylan Wells’e bunlardan mı söz ettin?”

“Söylemek zorunda kaldım. Bu zarflardan birini posta kutusundan alırken oradaydı ve nasıl tepki verdiğimi gördü. Ben de ona anlattım.”

“Güzel. Seninle ne kadar çok insan ilgilenirse o kadar iyi. Şimdi, ne yapmak istiyorsun?”

Adrian, şaşırmıştı; özel meselelerini kimseye anlatmayan annesi, dar çevresini genişletmenin onayını vermiş gibi görünüyordu.

“Bilmiyorum.”

“Bir özel dedektif tutmak istiyorum. FBI, hatta polis bile bu olayı özel olarak araştırması için ücret alacak olan birisi kadar çaba sarf etmez. Onların bunu yapacak kadar vakti yok.”

“Bir özel dedektifin neler yapabileceğini bilmiyorum.”

“Öğreniriz. Belki bir şey yapamaz ama öğreniriz. Senin için bunu yapmama izin ver. Doğru kişiyi bulayım, bu olayı araştırmaya başlasın. Bunu seneler önce yapmalıydım ama hep bu tür şeylerin sadece göz önünde olmanın kötü bir yan etkisi olduğunu düşünmüşümdür.”

“Herkes öyle düşünüyor.”

“O halde, hepimiz yanıldık. Bunu deneyelim.”

“Tamam.” Adrian başını salladı. “Tamam. Hiçbir şey yapmaktan ve bir sonraki şiirin gelmesini beklemekten daha iyidir.”

Ya da şairin gelmesini, diye düşündü. Birkaç satır yazmak, onun için daha ne kadar süre yeterli olacaktı?

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Raylan Brooklyn'deki evin önünde arabasında oturuyordu. Ev aynı gözüküyordu –elbette aynı gözükecekti– ama aynı değildi.

Oradaki hayatını geride bıraktığından beri aradan neredeyse bir sene geçmişti.

Hiçbir şey aynı değildi.

Ama arkadaşı, iş ortağı o eve yeni bir hayat vermişti. İçeri girme vakti geldi, dedi içinden. Bununla başa çıkma vakti geldi.

Doğal olarak, bir zamanlar kendisine ait olan evin kapısını çalmak ona garip geldi. Ama birkaç saniye sonra Pats kapıyı açtığı anda içtenlikle gülümsedi.

Uzun boylu, geniş omuzlu, kahverengi dağınık saçları ve masmavi gözleri olan bir kadındı. Onu gördüğü anda boynuna atıldı ve sevinçle sıkı sıkı sarıldı.

“Hoş geldin! Ah, seni görmek çok güzel, Raylan.”

“Tebrikler, anne.”

“Hâlâ inanamıyorum. Bütün gün onu izleyebilirim. Çok güzel bir bebek. Gel, içeri gir ve Callie Rose’umuzla tanış. Bir ejderha! Bir gökkuşağı ejderhası! Bayıldım!”

“Tüh, sen de mi bir tane istiyordun? Anneler için çiçek, bebek için ejderha. Onu korusun diye.”

“Koruyucu bir ejderha. Bunu bir tek sen akıl edebilirdin.”

Pats çiçekleri alıp Raylan’ın elini tuttu. Elini sıkı sıkı tutarken, Raylan şöyle bir içeri göz attı.

Duvarlar boyanmıştı ve ondan satın aldıkları eşyalara yenilerini eklemişlerdi. Bir bebek monitörü, püsküllü bir bebek salıncığı, beşikli bir çocuk parkı, bir kutu bebek bezi ve bir bebek bezi çöp tenekesi.

İçerisi çiçek –çiçek getiren tek kişi o değildi– ve yeni doğmuş bebek kokuyordu. Yumuşacık, tatlı bir hayat gibi.

Yeni hayat, diye düşündü içinden yine. Onun hayatı değildi. Buna üzülmeyişi fark etti.

“İyi misin, dostum?”

“Evet.” Raylan başını çevirip onu yanağından öptü. “Gayet iyiyim.”

“Arka tarafa gel. Bir kola içer misin?”

“Evet. Burası çok güzel gözüküyor, Pats. Cidden. Mutlu gözüküyor ve bu tamamen iyi bir şey.”

“Evi çok seviyoruz. İyi bir temelden daha fazlasına sahip. Güzel bir ruhu var. Bick az önce Callie’nin üstünü değiştirmek için yukarı çıktı. Evet, sanırım biz o annelerdeniz. Onu gördüğünde üstünde o inanılmaz derecede şirin o elbiselerden biri olsun istedik. Çocuklar nasıl, oradaki herkes nasıl?”

“Gayet iyiler. Babaannelerinde kalacakları için heyecanlılar. ‘Ne zaman gidiyorsun, baba?’ Aileye yeni bir bebek gelmesine az kaldı. Maya’nın son birkaç haftası... Siz gerçekten evde doğumu mu tercih ettiniz?”

“Evet ve ödümün koptuğunu söylemekten utanmıyorum.” Pats ona buzlu kola koydu. “Ama her şey yolunda gitti. Bick bir savaşçı. Gözlerim doldu, özür dilerim.”

“Özür dileyecek bir şey yok.”

“Çok iyi dayandı ve ebemiz Sherri de harikaydı. Sonra, dünyanın en güzel yaratığı bağırarak, “*Neler oluyor burada?*” dercesine yumruklarını sallayarak geldi.”

İkinci bir bardağa daha kola koydu. Bardaklarını tokuşturdular. “Geliyorlar.”

Bick kucağında pembe renkli süslü bir elbise ve aynı renk saç bandı olan minik bir bebekle merdivenlerden indi.

“Havai fişek patlaması, müzik çalması ya da bir tören bandosu geçmesi gerekiyormuş gibi hissediyorum. Seni dünyanın en yeni harikasıyla tanıştırayım, Callie Rose.”

Callie Rose yeni doğmuş bebekler gibi sanki gizemli bir dünyadan yukarı yüzmüş gibiydi. İri badem biçimli gözleri çikolata renginin üstüne altın tozu serpilmiş yüzüne hâkimdi. Kusursuz bir şekli olan minnacık bir ağzı, düğme gibi minicik bir burnu vardı.

“Çok güzel bir bebek. İyi iş çıkarmışsın, Bick.”

“Hayatımın en iyi işi. Kucağına almak ister misin?”

“Hem de nasıl.”

Raylan bebeği almak için kolasını bıraktı ve kalbi resmen eridi. “Annelerin ne derse desin, her zaman şeker ye. Bana güvenilebilirsin.”

Callie bu konu ilgisini çekmiş gibi dikkatle ona baktı.

Sonra, aniden gömleğine azıcık kustu. “Çocukların bebeklik günlerini hatırladım.”

“Pardon, pardon.” Bick gülerek Raylan’ın omzuna bulaşan kusmuğu sildi.

“Sorun yok. Biz iyiyiz.”

“Gömleğini yıkayabiliriz,” dedi Pats. “Zaten saat başı çamaşır yıkıyoruz.”

“Sorun değil. Harika gözüküyorsun. Üstelik sadece daha bir hafta önce doğum yapmış birisi olarak değil.”

“Bölük pörçük uyuyoruz, göğüs uçlarım hâlâ şok içinde ve minnacık bir insanın günde yarım ton kaka yaptığını öğrendik. Bize bir ejderha getirmişsin!”

“Callie’ye bir ejderha getirdim, bunu sakın unutmayın.”

Bick oturup ayaklarını uzatırken, Raylan da bebekle oturdu. Bick saçlarını Halle Berry gibi kısacık kesmişti. Raylan onun neredeyse kızı kadar şirin olduğunu düşündü.

“Annen nasıl?” diye sordu Bick.

“İyi. Zor günler geçirdi. Dom onun için bir baba gibiydi. Bu gece çocuklar onda olacağı için mutlu.”

“Bir gece mi?”

“Evet, yarın dönüyorum. Bu hafta sonu Mo’nun ilkbahar dansı var. Maya da bitiş çizgisine yaklaştı. Buradan çıkınca ofise gideceğim.” Raylan konuşurken parmağıyla bebeğin yanağını okşadı. “Yaptığım çizimleri bırakıp oradakilerle sohbet edeceğim.”

“*Kobalt Ateşi: İblisin Dönüşümü*’nün muhteşem olduğunu biliyorsun, değil mi? Teşekkürler, bebeğim,” dedi Pats ona bir bardak portakal suyu verince.

“Melek’le olan ve değişen ilişkisi de heyecan ve duygu katıyor. Bir de savaşlar. Bu yüzden daha önceden konuştuğumuz şu ekip kurma işini daha çok düşünmeye başladım.”

“Süper kahraman kulübümüz.”

“Evet, sadece farklı karakterleri aynı öyküde buluşturmaktan söz etmiyorum. Öncü Muhafızlar.”

“Öncü Muhafızlar.” Bick bu ismi düşünürken ayağını esnetti. “Savaşçı. Biraz politik. Hoşuma gitti. Bunu geliştiren, düşündüğümüz karakterleri o çekirdek grup olarak bir araya getiren bir öyküye ihtiyacımız var. Altyapıyı da düşünmemiz gerek. Karargâhları nerede, neye benziyor? O ekibi geliştirmeye ve sürdürmeye teşvik etmek için çok ciddi bir kötü karakter gerek.”

“Evet, ben de bunu düşünüyordum. Birkaç not aldım, birkaç da ön çizim yaptım. Jonah’yla göz atıp seninle görüntülü konuşuruz diye düşündüm.”

“Bick, bebeğim? Neden Raylan’la ofise gitmiyorsun?” Pats kârısı itiraz etmeden elini kaldırdı. “Gitmek istediğini biliyorsun.

Buzlukta yeteri kadar anne sütü var. Onu daha bir saat önce emzirdin, sorun yok. Birkaç saatliğine kaybol bakalım.”

“Sahi mi? Emin misin?”

“Bebeğimizle baş başa kalmaktan mı? Evet, eminim. Raylan seni götürüp geri getirebilir. Hâlâ o kadar yürüyebilecek durumda değilsin. Ama geri döndüğünde güzel bir yürüyüşe çıkarız. Callie de temiz hava almış olur. Haydi git.”

“İki saat. İyi olurdu. İki saat,” dedi yine. Kızına baktı. “Ondan iki dakika bile ayrı kalmadım. Ayrı kalmam gerektiğinden emin değilim... Hayır, o annelerden olmayacağım. Öyle miyim? Hayır.”

Nefesini dışarı verdi. “Tamam, tımarhaneye gidip Öncü Muhafızlar’ı konuşalım.”

Sonuç olarak, beyin fırtınası hararetlenince Raylan iki gece –annesi ve çocuklar çok sevindi– kaldı. O gecelerden birinde, eskiden Lorilee’yle pizza sipariş ettikleri bir restorandan getirttiği pizzayı eski yemek masalarında yerken, o ve ortakları öyküler öne sürdüler ya da reddettiler.

“Bakın, şöyle kocaman, mağara gibi bir karargâh fikri hoşuma gitti.” Jonah bol sucuklu pizzasından bir ısırık daha aldı.

“Sarkıtlar, dikitler, dehlizler. Ama o zaman yarı ibislere fazla benzerler.”

“Haklı olmasından nefret ediyorum.” Bick masaya yaydıkları çizimlerden birini aldı. “Çünkü bu kocaman, kendiliğinden aydınlanan taş masaya bayıldım.”

“Önemli olan ıssız bir yerde olması. No One hâlâ ordu tarafından destekleniyor.”

“Yine de bir mağarayı kullanabiliriz,” dedi Jonah. “Ama yeraltında, derinlerde olmasın. Belki bir dağa oyulmuş bir yer olabilir. And Dağları’na ne dersiniz?”

Jonah tek eliyle pizzasını yerken ve diğer eliyle çizim yaparken bunu tartıştılar. Derken bebek cıyaklayarak uyandı.

“Minik acıkmış,” dedi Bick karısı ayağa kalkmaya fırsat bulamadan. “Ben hallederim. Himalayalar olmaz mı? Gizemli bir yer.”

Callie’yi beşikten aldı ve tekrar oturup onu emzirmek için gömleğinin düğmelerini açtı.

“Onları neden mağaralara ve oyuklara ittiğini anlamıyorum.” Pats omzunu silkti. “Yani, karanlık bir ortam. Hem hep karanlık güçlerle savaşıyorlar. Onlara bir ada verebilirsiniz. Tropik, ıssız bir ada. Güneş ve kumsal.”

On saniye boyunca kimse konuşmadı. “Affedersiniz. Uzman sizsiniz.”

“Hayır.” Raylan başını salladı. “Hepimiz burada oturmuş şunu düşünüyoruz: Bu fikir bizim aklımıza neden gelmedi? Öncü Muhafızlar Adası.”

“Nakliye rotalarından uzaklarda,” diye devam etti Jonah. “Yemyeşil, el değmemiş bir ada. No One bir adayı görünmez yapabilir mi? Uydu görüntülerinde ve alçak uçuşlarda görünmesini sağlayabilir mi?”

“Bunu halledebilirim.”

“Denizden yükselmiş, çok kadim zamanlarda pusların arasında peyda olmuş.” Bick mutlu mutlu Pats’e baktı. “Şu anda seni çok seviyorum. Bir şelale de olsun.”

“Bir de yanardağ,” dedi Raylan. “Bir yanardağ olması gerek. Karargâh camdan olabilir. Şeffaf. Orada değilmiş gibi bir izlenim versin.”

“Aman Tanrım, buna bayıldım. Sana da bayılıyorum, Pats,” dedi Jonah yeni bir eskize başlarken.

Güzel, verimli bir seyahat oldu, diye düşündü Raylan, Traveler’s Creek’in üstü kapalı köprüsünden geçerken. Kobalt Ateşi’nin ilk romanı yayımlanmak üzereydi, Öncü Muhafızlar’ı ana hatlarıyla oluşturmuşlardı ve sonraki No One macerası yoldaydı. İşler muhteşem gidiyordu.

Raylan artık Brooklyn'deki evin arkadaşlarına ait olduğunu ve orada kurdukları hayatla mutlu olabileceğini tamamıyla kabullendiğini biliyordu.

Akşam yemeğini annesinde yiyecek –annesi arayıp yemeğe gelmesini söylemişti– ve çocuklarının babaanne tatilini dinleyecekti. Çocukları eve götürüp banyo yaptırdıktan ve yatırdıktan sonra da hemen işlerinin başına geri dönecekti.

Fikirler peş peşe aklına geliyor, geliyordu.

Derken, Adrian'ı iri köpeğiyle yolun karşısında koşarken gördü. Canlı mor tonlarında olan ve baldırlarının ortasına kadar uzanan dar koşu taytını fark etti; bacak kaslarının kıvrımlarını bile görebiliyordu. Bol olan tişörtüyse tıpkı gür bukleleri gibi arkasında havalanıyordu.

O hissi, içinde kıpırdayan o çekimi hissetti. Bu sefer suçluluk hissetti ama annesinin evini az kalsın geçmek üzere olduğunu fark edince utanarak yüzünü buruşturdu.

Hızla garaj yoluna saptı ve arabadan indiğinde Adrian ile köpeğinin köşeyi dönüp eve doğru geldiklerini fark etti.

Adrian evine doğru koşmayı planlamış ama bir anda yön değiştirmişti. Henüz sessiz evine gitmeye hazır olmadığı için Teesha'nın evine yönelmişti. Raylan'ın arabasının hâlâ orada olmadığını fark etmişti. Creek'te onun birkaç günlüğüne Brooklyn'e gittiğini duymuştu. Dedesinin anma töreninden beri onu görmemişti.

Çok şey olup bitiyordu.

Teesha'nın ön kapısına doğru giderken, arka bahçeden bağırışlar ve kahkahalar geldiğini duydu ve tekrar yön değiştirdi.

Phineas ve Collin arka bahçedeki oyun setinde oynuyorlardı. İkisinin de yanakları kızarmıştı ve parlak renkli kapüşonlu montlarıyla kaydırağın merdivenlerinden çıkıyorlardı.

Adrian bahçe kapısını açıp Sadie'nin kayışını çözdü.

Köpeği çocuklara, çocuklar köpeğine doğru koştu.

“Selam, Sadie. Selam!”

Çocuklar köpeğin üstüne atladılar.

“Selam, Adrian. Selam!”

“Size de selam. Ne güzel bir pazar günü, değil mi? Sadie’yle oynamak ister misiniz?”

“Annem Thaddeus en azından bir yaşında olana kadar Sadie’nin geçici köpeğim olacağını söyledi. Belki o zaman bir yavru köpek alabiliriz. Yani, iki yüz on sekiz gün daha var.”

Bir tek Phineas bunu hesaplayabilirdi, diye düşündü Adrian.

“Sadie geçici köpeğin olmayı seviyor. Annen nasıl, Collin?”

“Bir kız bebeği olacak. Onların penisi olmaz.”

“Duymuştum. Phin gibi ağabey olacaksın demek.”

“Evet, sanırım. Ama onun penisi olan bir erkek kardeşi oldu.”

“Eh, benim hiç kardeşim olmadı. O yüzden, ikiniz de şanslısınız. Gidip annene merhaba diyeceğim, Phin.”

“Bebeği emzireceği ve şekerleme yapsın diye yatıracağı için bahçede oynamamızı söyledi. Onu memelerinden akan sütle besliyor. Oğlanlar bunu yapamaz.”

“Bugün senden çok şey öğrendim.”

Mutfak kapısına gidip içeri baktı. Tezgâhın önünde oturmuş olan Teesha elini sallayıp içeri girmesini işaret etti.

“Saatlerdir ilk kez oturdum. Bebek uyudu, çocuklar bahçede oynuyorlar. Monroe müzik yapıyor.”

“Duydum.”

“Ayrıca, ben öyle istediğim için akşam yemeğini dışarıdan sipariş edeceğiz. Dolaptan ne istersen al.”

“Her şeyim var.” Adrian su şişesini gösterdi. “Yorgun gözüküyorsun.”

“Diş çıkarıyor. Bunları ne çabuk unutuyoruz. Annen rahat gitti mi?”

“Evet. Birkaç saat önce vardı. Son günler oldukça... ilginç geçti.”

“Peki, ateşkes mi, aynı durum devam ediyor mu? Birkaç gün DC’de kaldığını biliyorum ama burada ilk kez bu kadar uzun kaldı.”

“Yeni bir rekor. Buna ateşkes denemez.” Adrian oturdu. “Daha çok yeni bir yön gibi. Güzel gidiyor. Dediklerinde ciddi ve çaba sarf ediyor. Bu arada, çekimler için öne sürdüğüm fikri kabul etti. Ayrıntıları belirledik ama artık her şey tamam. Sana işlere başlaman için her şeyi e-posta olarak yollarım.”

“Bunu mayısın ikinci haftasına kadar yapmak istiyorsan ayrıntıları yollasan iyi olur.”

“Mezuniyet töreninden önce yapmak istiyorum, o yüzden evet.”

“Tamam, ayrıntılara göz atarım. Sen de yorgun gözüküyorsun.”

“Belki biraz. Bu sabah işin başındaki denetmenle görüştüm. İç tasarım için Kayla’yı getirteceğim. E-postalarla ve mesajlarla boğuşuyordum. Senin ve Jan’ın Rizzo’yu harika idare ettiğini biliyorum ana yine de işle ilgilenmem gerek. Dedem öyle olmasını isterdi.”

“Şimdi, anlatmadığın konuya gelelim. Özel dedektifle görüştün mü?”

Adrian su şişesini çıkarıp uzunca bir yudum aldı. “Evet. İşini bilen, zeki bir kadın gibi. Aslında, bu son kartın izini sürebileceğini düşünüyor. Kartın hangi yayınevi tarafından basıldığını görmek mümkün. Diğer mektuplar gibi değil.”

“Bu da endişe yaratan başka bir durum. Bu kişi kalıplarının dışına çıkmaya başladı.”

“Beni en kötü zamanımda yerle bir etmek istedi ve bunu başardı. Ama özel dedektif, Rachael McNee bunun bir hata olduğunu söylüyor. Daha önceden mektupların izini sürmek mümkün değildi. Artık durum değişti. Belki de haklıdır. Her neyse, annem bunu yapmak istiyor. Ben de ona izin vermek istiyorum.”

Adrian büyük cam kapılardan dışarı bakıp gülümsedi. “Sadie cennette.”

“Çocuklar da öyle. Phin’in yakın bir arkadaşı olmasına çok seviniyorum. Büyük beyinlerin gerçekten de arkadaşlara ihtiyacı oluyor. Birlikte haylazlık edebiliyorlar.”

“Collin hâlâ kardeşinin penisi olmayacağı için üzgün.”

“Bunu sık sık söylüyor.”

“Ne yazık ki Phin’in penisi olan kardeşini görmek için beklemeyeceğim, gitsem iyi olacak.”

“Kalabilirsin, nasıl olsa yemek sipariş edeceğiz.”

“İsterdim ama birkaç rutini baştan yapmam gerek.”

“Tek başına idare edebilecek misin?”

“Evet, orası benim yuvam. Hem Sadie de yanımda.”

“Fikrini değiştirirsen hemen geri gel. Çekim işini de merak etme. Dekor konusuyla ilgilenir, tarihleri belirlerim.”

Adrian kalktı. “Bu arada, Raylan dönmedi mi?”

“Maya bu akşam yemeğe yetişeceğini söylemişti.” Teesha taburesinde geriye yaslandı. “Neden onunla ilgilendiğini belli etmiyorsun?”

“Ne?” dedi irkilerek. “Raylan mı? Hayır. Bu... çok garip olurdu.”

“Neden? Gerçekten de şirin ve eli baltalı bir tecavüzcü, uyuşturucu bağımlısı bir psikopat değil. Üstelik bekâr.”

“Kız kardeşi arkadaşım. Annesinin patronuyum. Karısını tanıyordum. Onu çok severdim. Raylan alyansını hâlâ çıkarmadı. Dahası, herhangi birisinden hoşlandığını söylediğimden beri aradan uzun zaman geçti. Paslandığımdan eminim.”

“Geçen sonbahar şu adamla birkaç kere çıkmıştın.”

“Wayne mi? İki kere çıktık ve o benden hoşlandığını belli edince ona uydum. Aramızda bir elektrik olmadı. Bir şeyler olması için elektrik hissetmen gerek.”

Susup iç çekti. Sonra, uzun uzun ofladı. “Yalan söyleyemeyeceğim, seks yapmayı özledim ama bir arkadaştan hoşlandığımı söyleyecek ya da hiçbir şey hissetmediğim insanlarla çıkacak kadar değil.”

Su şişesini yeniden tayıının beline taktı. "Belki birkaç saatliği. ne Monroe'yu bana ödünç verirsin."

"O konuda çok iyidir. Ama olmaz. Sen kendi erkeğini bul."

"Belki sonra. Bebeği benim için öp. Phin'in geçici köpeğini alıp eve gidiyorum."

Teesha güldü. "Sana bunu söyledi mi? Bir şey uydurmak zorunda kaldım çünkü evcil köpeklerin çocuklar üstündeki etkileriyle ilgili istatistikleri saymaya başladı. Daha beş yaşında bile olmayan bir çocukla ve diş çıkaran bir bebekle eve yavru bir köpek alamam."

"Çok haklısın. Sana son planı ve programı yollarım."

Teesha kalkıp kapıya gitti ve arkasından seslendi. "Biliyorsun, Monroe ile ben ilk başlarda arkadaştık."

"Ne kadar süre?" diye seslendi Adrian. "Beş dakika mı?"

"Sekiz. Sekiz dakika arkadaş olarak dayandık. Bunu biraz düşün."

Adrian sadece el salladı, Sadie'nin kayışını takıp koşarak uzaklaştı.

Buz gibi yağmurlar ve soğuk geceler arasında ara ara güçlükle yüzünü gösteren nisan ayına girdikleri bir sonraki haftanın sonunda, Rachael McNee, Adrian'ın oturma odasında oturuyordu.

Kırkılı yaşlarda iri yapılı bir kadın olan Rachael sade kahve rica etmişti ve üstünde taş grisi bir pantolon-cekete takım ve lacivert dik yakalı bir kazak vardı.

Üstündeki takım gibi gri renkli, kısa ve düz saçları olan eski polis, kendi ajansı olan bir özel dedektiften çok, sevimli bir kütüphaneciye benziyordu.

Adrian bu yüzden ona ısınmış olmalıydı.

"Bu kadar çabuk rapor vermek isteyeceğinizi düşünmemiştim."

"Yazılı bir rapor da yollayacağım ama gelişmeleri yüz yüze duymak istersiniz diye düşündüm."

"Bu kadar kısa sürede herhangi bir gelişme olacağı da aklıma gelmemişti."

“Uzun zamandır bu sorunla uğraşıyorsunuz,” dedi Rachael anlayışlı bir ifadeyle. “Ama hiçbir gelişme olmamış. Şu ana kadar sizi rahatsız eden kişi ucuz beyaz kâğıt, ucuz beyaz zarf ve kolaylıkla bulunabilecek Amerikan bayrağı pullarından kullanmış. Zarfı yalayıp kapatmayacak kadar temkinli davranmış. Yazıları takip edilemesin diye belirli bir bilgisayar yazılımında ya da daktiloda değil; elle, büyük harflerle yazıyor.”

“Elle yazılan şiirler daha kişisel olduğu izlenimini veriyor.”

Rachael kaşlarından birini kaldırıp başını salladı. “Evet. Hep aynı mürekkep kullanılmış. Ucuz tükenmez kalemle yazıyor. Aynı marka tükenmez kalem kullandığını düşünüyorum. Ama bu sefer bu kalıbın dışına çıkmış.”

“Kartın hangi firma tarafından basıldığını öğrenebildiniz mi?”

“Evet. Bu vakaya atanan FBI ajanı da fırsat bulduğunda öğrenecek. Şu anda siz benim tek müşterimsiniz. Anneniz böyle olması gerektiğini özellikle vurguladı.”

“Annem öyledir.”

“Evet. Demek istediğim, bu yeni iletişim tarzını hemen takibe alabildim ve yaptığı hatayı inceleyebildim. Yaygın olarak kullanılan, büyük bir şirket tarafından basılan kartlardan seçebilirdi. Ama ucuz ve dar bir kart seçmiş.”

“Dar mı?”

“Kedi Kulübü Kartları. Silver Springs, Maryland’de bir kadının sahip olduğu ve bu senenin 18 Şubat tarihinde bu kartları üretmeye ve pazarlamaya başlamış olan bir şirket. Düşük sermayeli bir şirket Bayan Rizzo.”

“Adrian.”

“Adrian. Kadın evden çalışıyor, kedilerinin fotoğraflarını çekiyor. Altı kedisi var. Bana kocasının da zaman zaman ona yardım ettiğini söyledi.”

“Kartı bu kişiye o mu satmış?”

“Hayır. Evden satış yapmıyor. Daha doğrusu, bir web sitesi kurup internette satış yapana kadar satmamış. Ama internet satışlarına daha geçen hafta başlamış. Kız kardeşi Georgetown’da bir kart ve kırtasiye dükkânı işletiyor ve bu kedili kartlardan epey stoklamış. 18 Şubat’ta. Kedili kartları üreten Bayan Linney sonraki iki hafta içinde katlarını üç dükkâna daha pazarlamış. Bunlardan biri Silver Spring’de, her zaman alışveriş yaptığı bir yer. Ayın yirmi üçünde kartları satmaya başlamışlar. Bethesda, Maryland ve Kuzeybatı DC’de olmak üzere iki tane de gezici dükkân 2 Mart’ta kartları satmaya başlamış.”

“O halde, bana yolladığı kart o dükkânlardan birinden alınmış.”

“Evet. Böylece, alan daralıyor. Kartlar ya tek tek ya da sekiz farklı karttan oluşan paketler halinde satılıyor. Kadının kız kardeşi altı tane sekizli kutu ve aralarında size yollanan kartın da dahil olduğu yirmi dört tane tek kart almış. Sizininki postalanana kadar iki tane paket ve on tek kart –Kötü Bir Gün kartı da dahil-satmış. Diğer dükkânlarda sekizli paketler ve söz konusu karttan altı tane satılmış.”

“Adam o bölgede yaşıyor demek.”

“Ya da oradan geçiyordu. Bu dükkânların hiçbirinde işimize yarayacak kadar geriye yönelik güvenlik kayıtları yok. Alışverişlerden bazıları kredi kartıyla, bazıları nakit olarak yapılmış. Dükkân müdürleriyle yaptığım görüşmelerde kimsenin şüphelendiği bir müşteri olmamış.”

Rachael kahvesini kenara koyup kırmızı çerçeveli gözlüğünü taktı ve notlarına göz attı. “Zaman dilimine gelince... Her zaman ki şekilde yollanan son şiirin zarfında 10 Şubat tarihli bir posta damgası var ve Topeka, Kansas’tan yollanmış. Mektuplarınızı 13 Şubat’ta posta kutunuzdan aldığınızı ve zarfı gördüğünüz halde hemen açmadığınızı söylemişsiniz.”

Rachael daha da anlayışlı bir ifadeyle ona baktı. “Dedenizi kaybettiğiniz gündü.”

“Doğru.”

“Ölüm ilanı, onunla ve karısıyla, ailenizle ilgili bir makale 17 Şubat’ta bölge gazetelerinde çıkmış ve o tarihte Traveler’s Creek web sayfasında da linki yer almış.”

“Evet.” Adrian geriye yaslandı. “Sonraki gün kart Georgetown’da satışa çıkmış. Birkaç gün sonra Silver Spring’de ve ondan birkaç gün sonra da gezici dükkânlarda.”

“Doğru. Kartın posta damgası 16 Mart. Yani, gazetelerde ve kasabanın web sitesinde ilan edilen anma töreninden on gün öncesine ait. Bu kart posta kutunuz yerine restorana yollanmış ve siz bunu anma töreninden bir gün sonra açtınız.”

Adrian ayağa kalkınca Sadie başını kaldırıp bir şey yapabilir mi diye ona baktı. Volta atan Adrian’ı izlemeye koyuldu. “Öykü *Kitty Hawk* gazetesinde de çıktı. Büyük dedemin ailesi oraya taşındığında bir Rizzo restoranı açmış; ben dünyaya gelmeden çok önce. Dedem ve anneannem de dedemin ebeveynleri öldüğünde orayı satmışlar. İki restoranı birden idare edememişler. Dedemin öldüğünü birçok yerde okumuş olabilir.”

“Evet, olabilir. Ben bu kişinin sizin buralarda çıkan yerel gazeteleri taradığını, sizinle ya da ailenizle ilgili haberler çıkıp çıkmadığını kontrol ettiğini düşünüyorum. Aslında, sizi uzaktan izleyebilir. Blogunuza erişebilir, egzersiz videolarınızı izleyebilir, DVD’lerinizi satın alabilir. Hepsine erişebilir, Adrian. Sizi sık sık izleme şansı var.”

Adrian ürpermemeye çalıştı. “Polis bunun cinsel bir takıntı olmadığını düşünüyor.”

“Aynı fikirdeyim. Aseksüel bir adam olabilir. Heteroseksüel bir kadın da olabilir ama şiirlerde cinsel takıntıya dair bir ima yok. Farklı bir şekilde üstünüzde güç ve kontrol sahibi. Şiirlerin istikrarlı bir şekilde gelmesi, cesur ifade tarzı ve size zarar vereceğine dair savurduğu tehditler. Hayatınıza son veremeyecek kadar altüst etmekten hoşlanıyor.”

“Şu ana kadar mı?”

Rachael ellerini iki yana açtı. “Şiirleri daha sık yolluyor olması iyiye işaret değil. Bu sapkın tehditleri asla gerçekleştirmemesine rağmen –hiçbir zaman gerçekleştiremeyebilir– özel bir koruma tutmayı düşünebilirsiniz. Birkaç tavsiyede bulunabilirim.”

“Sadie ve bir güvenlik sistemim var. İnternette kurslar da alıyorum. Nefsi müdafaa, Uzakdoğu sporları. Koruma tutmayı düşünemem. Ne kadar sürecek? Bu mesele on, on bir sene daha devam edebilir. İşkenceden farksız olmasının bir nedeni de bu değil mi zaten? Ne zaman sona ereceğini bilmemek. Tanrım, sona erdiği zaman, erdiği bir zaman olursa ne yapmam gerektiğini düşünmek. Bunun ne anlama geldiğini düşünmek.”

Adrian tekrar oturdu. “Araştırmamız için teşekkür ederim. Bu olay başladığından beri ilk kez bu kadar büyük bir gelişme oldu.”

“Aa, daha işim bitmedi. Birkaç şeyi daha araştırmak istiyorum. Anneniz ayrıntı duymak istiyor, Adrian. Ayrıntıları bulup çıkarmakta başarılıyım.”

Rachael evrak çantasından büyükçe kahverengi bir zarf çıkardı. “Yazılı raporumun bir kopyası burada. Annenize yolladığım raporu diyorum. Sormak istediğiniz bir şey olursa, bir şiir daha gelirse lütfen beni arayın.”

“Tamam. Polis teşkilatından neden ayrıldığınızı sorabilir miyim?”

“İki çocuğumuz olduktan sonra kocamla bu konuyu konuştuk. Tehlikeli bir iş. Dedektiflik televizyonda ya da filmlerde gördüğünüz gibi bir iş değil. Araştırma, koşuşturma ve raporlar demek. Ayrıca,” dedi ayağa kalkarak, “kendi işyerimi açmak istedim. Kendi patronum olmak istedim.”

“Anlıyorum.”

Rachael elini uzattı. “Sağduyulu davranın. Güvende olun. Sizi arayacağım.”

Adrian fincanı ve tabağını mutfaka götürüp yıkadı. Biraz çalışabilirdi; her zaman yapacak bir işi vardı.

Ama evde kalırsa raporu okuyacak, ona anlatılan her şeyi tekrar düşünecekti. Sonra, yine endişeye kapılacaktı.

"Bugün hava güneşli, Sadie. Üstümü değiştireyim de ufak bir koşuya çıkalım, ne dersin?"

Sadie "koşu" ve "çıkalım" sözcüklerini bildiği için hemen tasma-sının asılı olduğu antreye koştu. Evet anlamında bir kere havladı.

"Bana beş dakika ver, koşu ayakkabılarımı giyeyim. Sonra hemen çıkalım."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Adrian sonraki hafta gençlik merkezini ziyaret ettiğinde alçıpanla kaplanıp zımparalanmış olan duvarlara hayranlıkla baktı.

Bahar tatili için kasabada olan Kayla'ya döndü. "Harika, değil mi?"

"Muhteşem. Burası muhteşem gözüküyor." Üstünde taşlanmış blucini ve üniversitesinin kapüşonlu hırkası olan Kayla kendi etrafında döndü. "Eskiden burasının perili olduğunu düşünürdük."

"Eskiden öyle olmuş olabilir. Ama burada hayaletler varsa bile bence şu anda daha mutlulardır. Bahar tatilini bir inşaat alanında geçirmeyi kabul ettiğin için çok teşekkür ederim."

"Yeni gençlik merkezinin işlerini bana vermek istediğini duyunca kulaklarıma inanamadım. Ben lisedeyken böyle bir yer olması için her şeyi yapardık. Deden için çok üzgünüm, Adrian. Herkes için çok önemli bir insandı. Bu işin bir parçası olmak benim için büyük bir şeref."

"Güzel, çünkü yardıma ihtiyacım var." Kolunu Kayla'nın beline attı. "Kararlı bir kadın olduğuma, iyi bir gözüm olduğuna ve zevk sahibi olduğuma inanıyorum. Ama burada etrafıma bakınca... Ne diyeceğimi bile bilemiyorum."

“Tamam; insanları rahat hissettiren, mutlu ama bakımı kolay bir yer istediğini söylemiştin. Çok abartılı değil ama sıkıcı da olmayan bir yer. Ayrıca, binanın tarihini de korumayı istiyorsun.”

“Bunları yapabilir misin?”

“Arabamda örnekler ve tasarım panolarım var. Gidip onları getirebilir miyim?”

“Panoların mı var? Tabii. Ben de sana yardım edeyim.”

Ama Adrian buna fırsat bulamadan Mark merdivenlerin tepesinden ona seslendi.

“Hey, Adrian, yukarı gelip şuna bakabilir misin? Selam, Kayla. Üniversiteli kızımız nasıl bakalım?”

“Çok iyiyim, Bay Wicker. Charlie ve Rich nasıllar?”

“Son sürat büyüyorlar. Kayla eskiden çocuklarıma bakıcılık yapardı.”

Traveler’s Creek’te herkes birbirini tanıyor, diye düşündü Adrian. “Hemen geliyorum. Kayla’nın arabasından bir şeyler alıp geleceğim.”

“Yok, ben hallederim.”

“Hey, Derrick, aşağı in de Kayla’nın eşyalarını taşımasına yardım et, olur mu?”

“Tamam.” Değnek gibi uzun, sivri dirsekli Derrick iş postallarıyla paldır küldür merdivenlerden indi. “N’aber, Kayla?”

Adrian yukarı kata çıkıp bir depolama dolabı fikrinin –akıllıca bir fikirdi– nasıl olacağına göz attı.

Aşağı kata indiğinde, Kayla bir testere tezgâhının üstündeki sunta tahtaya örnekler dizmiş, tasarım malzemeleriyle ilgili üç panosunu da getirmişti.

“Beni etkileyecek başka bir unsura ihtiyacım var.”

“Seçeneklere ihtiyacın var. Bana yolladığın resimlerin ve videoların çok faydası oldu. Renklerin ve tonların birbirine rahatlıkla karışmasını istediğini düşündüm. Tek bir renk grubu gibi düşündün sanırım. Ama bence farklı alanları belirleyen ayrı ama

yine de uyumlu renkler olması gerek. Binanın tarihi özelliklerinden dolayı eski tarzı yansıtan bir şeyler gerek. O yüzden, tuvaletler ve yemek alanları için şu karoları düşündüm.”

“Tuğla görünümlü.”

“Ama temizlemesi kolay ve kaymayan bir karo. Ya da nötr vinyilde karar kılabilir, belki bir duvara tuğla deseni düşünebilirsin. Dolaplar için –mutlu bir hava vermesi açısından– daha canlı renkler olabilir ama kapakları düz olmalı ve kolay silinebilmeli. Teçhizatlar rustik olabilir.”

“Dolaplar için koyu yeşil renk çok hoşuma gitti. Yeşili severim.”

“Hatırlıyorum. Bunları beyaz tezgâhlarla eşleştirebilirsin. Bunlar el yapımı ve kaplama yapılması gerekmiyor çünkü leke tutmaz bir materyal. Kenarları yuvarlak olabilir. Hem güzel gözüktür hem de çocuklar için daha güvenli olur. Antik görünümlü bronz kulplar olabilir.”

Kayla örnekleri tekrar dizerken, Adrian dikkatle bunları inceledi.

“Anlatmaya devam et.”

Oradan çıkmadan önce, Adrian çoğu materyale karar vermişti ve birkaç örneği eve götürüp tekrar incelemek için ayırmıştı.

Mark aşağı inip seçimlerinden bazılarını inceledi. “Gördüklerim hoşuma gitti. Bravo sana,” dedi Kayla’yı dürtükleyerek. “Profesyonel olmuşsun.”

Mark’ın eskiden serseri olan erkek kardeşi de gelip örneklerle göz attı. “Yeşil dolaplar. Zarif gözüküyor.” Kayla’ya göz kırpıp kocaman bir gülümsemeyle Adrian’a baktı. “Bu akşam buraya geleceğini biliyordum. Bilseydim iyi şapkamı takardım.”

Adrian isminin Paul olduğunu hatırladı ve gülümseyerek yarıttı. “Bunun iyi şapka olduğunu sanıyordum.”

“Bu eski şey mi?”

“Paul, neden hanımların bunları arabaya taşımasına yardım etmiyorsun?”

“Seve seve. Bu eski binaya hayat vermek gerçekten de çok keyifli.” Çalılımlı adımlarla panoları dışarı taşıdı. “İlkbaharın gelmesini dört gözle bekliyorum doğrusu. Arada sırada köpeğinle koştuğunu görüyorum. İkiniz harika gözüküyorsunuz.”

“Sadie koşmaya bayılır. Ben de.” Adrian köpeği için arka kapıyı açtı. “Sadece üstteki bu arabaya koyulacak, Paul. Teşekkürler.”

“Yağmurlar dınerse önümüzdeki hafta Mason tuğlaları temizleyip onarmaya başlayacak.” Paul, Adrian’ın arabasına yaslandı. “O iş bitince aradaki farka inanamayacaksın. İkinci katın kaplamasını yapınca da görüntü çok değişecek.”

Çenesini ovuşturdu. “Bize birkaç hafta verirsen, burası pırıl pırıl olur.”

“Dört gözle bekliyorum. Tekrar teşekkürler.”

“Rica ederim. Bu akşam bir bira içmek ve birkaç dilim pizza yemek için Rizzo’ya uğrayacağım. İşle ilgili olarak konuşmak istersen, seni ağırlamak isterim.”

“Teşekkürler. Uğrayamazsam birkaç güne burada görüşürüz.”

Paul şapkasının kenarına vurdu. “Kendine iyi bak.” Sonra, çalılımlı adımlarla binaya geri girdi.

“Seninle flört ediyordu.”

“Evet, fark ettim.”

“Çok şirin ve kaslı. Barry kız kardeşiyle çıkıyordu. Paul iyidir. Eskiden biraz çılgındı –Barry öyle diyor– ama iyi birisidir.”

“Evet, olabilir...” Adrian idare eder anlamında bir ses çıkardı.

“Bir elektrik hissetmedin mi?”

“Hissetmedim sanırım. Kaslı olduğu doğru. Düşünmeye değer. Malzemelerin geri kalanına bu akşam karar vereceğim. Ya da yarın. Senin bahar tatilin bitmeden mobilyalara karar vermemiz gerektiğini biliyorum.”

“Aklımda birkaç fikir var.”

“Sana güveniyorum. Yakında görüşürüz.”

Bir elektrik hissetmedim, diye düşündü Adrian oradan uzaklaşırken. Bir çekim hissetmemişti. Gerçi ona bir şans da vermemişti. Rizzo'ya gidip öylesine bir bira içmeyi deneyebilir ve... duruma bakabilirdi.

“Bunun için enerjim yok, Sadie. Belki yaklaşan çekim ve gençlik merkezi bittikten sonra. Bunu düşünebilirim.”

Teesha'ya uğramaya karar verdi. Henüz karar veremediği materyalleri ona göstermek istiyordu.

Dışarıda aile arabasını göremeyince, evle ilgili bir iş yapmak için dışarı çıktıklarını tahmin etti.

Sonra, Raylan'ın evinin önünde onun arabasını görünce oraya park etti.

Dedesinin anma töreninden beri onunla konuşmaya zaman ya da fırsat bulamamıştı. Sadie'yi tekrar arabadan çıkarırken, çalışmasını böleceğini düşündü. Ama kısa bir ziyaret olacaktı.

Sadie önden koşmaya başladı. Mutlu mutlu kuyruk sallayınca iri vücudu da sallandı.

“Bir süredir seni erkek arkadaşını görmem için buraya getirememiştim. Kusura bakma.”

Adrian kapıyı çalıp Sadie'nin başını okşadı. “Biraz ağırdan al, erkek arkadaşın azıcık uğraşsın...”

Raylan telefonunu kulağına tutmuş bir halde kapıyı açtı. Kapının iki tarafındaki köpekler çılgınca bir aşkla birbirlerinin üstüne atladılar ve yuvarlana yuvarlana oturma odasına gittiler.

“Ya da ağırdan alma,” diye mırıldandı Adrian.

Raylan içeri girmesini işaret etti.

Raylan'ın üstünde gri bir eşofman altı ve No One temalı, uzun kollu bir tişört vardı ve birkaç gündür tıraş olmadığı belliydi. Adrian onun tuhaf bir şekilde çok şirin göründüğünü düşündü.

“Evet, köpeğimin kız arkadaşı geldi. Evet, köpeğimin bir kız arkadaşı var.” Raylan köpeklere takılmamak için kenara çekildi. “Çok komik. Hayır, harika olacaklar, cidden. Annem onlara ba-

kar ve sabaha kadar eğleniriz. Evet, uzun zaman oldu. Tabii, bir iki haftaya görüşürüz.”

Telefonu kapatıp arka cebine soktu. “Selam.”

“Selam. Rahatsız ettiğim için özür dilerim.”

“Sorun değil.” Raylan birbirlerinin yüzünü yalamakta olan köpeklerle baktı. “Aşıkları çok ayrı tuttuk.”

“Belli ki buna dikkat etmemiz gerekiyor.”

“Onları biraz yalnız kalmaları için arka bahçeye götürüyüm mi?”

“Tabii, ama işini bölmek istemem. Çalışıyordur.”

“İşe geri dönerim. Gelin, tatlı aşıklar.”

Köpekleri arka tarafa götürüp bahçeye bıraktı. Köpekler fişek gibi bahçede koşmaya başladılar.

“Bir şey içer miydin? Kola, su, meyve suyu?”

“Yok, teşekkürler.”

Mutfağın bir aile evini yansıttığını düşündü. Buzdolabının üstünde kutucuklara günlük programlarının yazılı olduğu takvim, çocuklarının resimlerini astığı mantarlı pano, birkaç kartvizit ve tezgâhtaki içi neredeyse boşalmış olan meyve kâsesi.

“Seni anma töreninden beri görmedim,” dedi Adrian. “Seninle konuşmak istediğim birkaç şey vardı.”

“Nasılsın?”

“İyiyim, gerçekten de iyiyim. Anneannem öldüğünde sadece ziyarete geliyordum. Çoğu zaman uzun kalıyordum ama hep geri dönüyordum. Onu özlüyordum ama dedem için de çok endişeleniyordum. Sonra, burada yaşamaya başladım. İki seneyi geçti. Bazı sabahlar kalkıyorum ve acaba onu arabayla işe bırakma sırası bende miydi diye düşünüyorum ya da mutfığa inerken kahvesinin kokusunu hissetmeyi bekliyorum. Sonra olanları hatırlıyorum.”

“Ben de çoğu zaman Rizzo’da onu tezgâhın arkasında görmeyi beliyorum. Birçok kişinin hayatının önemli bir unsuruydu.”

“Kesinlikle. Sana şunu söylemek istemişim... Tüm yardımların için, yanımda olduğun için teşekkür ettiğimi biliyorum ama dediklerinin benim için çok anlamlı olduğunu bilmeni isterim. Onun uzun, güzel ve doya doya bir hayat yaşadığını söylemiştin. Kaderin onun huzur içinde gitmesine izin verdiğini. O korkunç anda bunları duymak iyi geldi. İhtiyaç duyduğumda bu sözleri düşünüyorum ve toparlanıyorum. Açtığın telefonlar, annemi ararken elimi tutman gibi diğer şeyler de çok önemliydi. Ama söylediklerini hiçbir zaman unutmayacağım.”

“Artık sözlerim tükendi.”

“O zaman aklıma gelmedi ama sonra düşündüm de o gün neden oradaydın? Tam sana ihtiyaç duyduğum anda nasıl oradaydın?”

“Sana Kobalt Ateşi’ni romanının bir taslağını göstermek için gelmişim.”

“Bitti mi?”

“Evet. Elimde bir taslak vardı ve görünüşünü sana ait olduğu için senin de görmeni istemişim.”

“Hâlâ burada m?”

“Elbette.”

“Görebilir miyim?”

“Elbette,” dedi Raylan yine. “Ofisimde.”

Raylan’ın peşinden gitti. Raylan çizim masasının etrafından dolanıp bir çekmeceyi açarken, Adrian da duvarlardaki ve panosundaki çizimleri inceledi.

“Bir başka No One öyküsü üstünde çalışıyorsun. Ve!” Resimlere biraz daha yaklaştı. “Onu Büyücü Divina’yla savaştıracaksın. Bayıldım. O ikisi birbirlerini yok etmeye çalışırken bile aralarındaki cinsel gerilim hissedilebiliyor. Bu, farklı.”

Adrian panodan bir başka çizimi aldı. “Camdan bir kale mi? Yok, cam değilmiş,” dedi. “Şeffaf ve zarar görmesi mümkün olmayan bir materyal, değil mi? Çok havalı doğrusu. Bir ada mı

bu? Bir adaya benziyor. Evet, bir ada. Bir de yanardağ var! Kim yanardağları sevmez?”

Onu gülümseyerek izlemekte olan Raylan’a döndü. “Bir kargah, değil mi? İyi adamların yeri olmalı çünkü şeffaf. Nihayet bir süper kahramanlar ekibi kurduğunu söyle. Kendi Yenilmezler’ini, Adalet Birliği’ni kuruyorsun.”

“Öncü Muhafızlar. Öncü Muhafızlar Birliği.”

“Öncü Muhafızlar.” Adrian bunu alçak, saygı dolu bir sesle söylemişti. “Mükemmel. Düşmanlara karşı birlik olmak için güçlerini ve misyonlarını birleştiriyorlar.

“Bu sözlerini kullanmak isteyebiliriz.”

“Bir sürtüşme olması kaçınılmaz. Mor Kraliçe ve Kar Kuzgunu da *Kraliçe’nin Hamlesi*’nde kapışmışlardı.”

“İnanılmaz.” Raylan hayretle ona bakakalmıştı.

“Ama Kar Kuzgunu ve *No One No Quarter*’da ve devam kitabı *All In*’de gayet iyi bir takım olmuşlardı. Kobalt Ateşi de aralarında olacak mı? Ona yeteri kadar güvenecekler mi?”

“Gerçek Melek’in ona kefil olabileceğini düşündük. Bir süre tartıştıktan sonra, deneme süresi olacak. Demek gerçekten bu kitapları okuyorsun.”

“Mücadeleyi –duygusal olanları– ve savaşları seviyorum. Kötüye karşı iyi, bir çifte hayat yaşamamanın yalnızlığı, her şeyi riske atmak. Ben Amca’nın Peter’a söylediği de hoşuma gidiyor. ‘Büyük bir güçle birlikte büyük sorumluluklar gelir.’”

Adrian onun elindeki kitabı gördü. “Kitap bu mu?”

Raylan kitabı ona verirken, Adrian’ın heyecandan kıpır kıpır olduğunu görünce gülümsedi.

“Tanrım, bu gerçekten de süper bir şey.”

“Sadece bir örnek. Daha ucuz kâğıtla ve kapakla hazırlandı.”

“Harika. Muhteşem.” Adrian dikkatle sayfaları çevirdi. “Tek başına kaldığında çok yalnız ve üzgün gözüküyor. Sonra, bir anda canlanıyor ve ejderhasının üstünde inanılmaz gözüküyor. Melek’ten ne kadar farklı. Sırf fiziksel olarak da değil.”

Başını kaldırdı. “Bu kitaba resmen vuruldum Raylan, ama çizimlerin gerçekten de inanılmaz.”

“Saat başı ofisime gelip bunu tekrarlamak ister misin?”

“İşinde iyi olan ve çaba sarf edenlerimiz, yaptığımız işte iyi olduğumuzu biliriz. Bu yüzden de çaba sarf etmeye devam ederiz.” Adrian iç çekerek kitabı ona geri verdi. “Gösterdiğin için teşekkür ederim.”

“Sende kalabilir.”

“Bende...” Raylan’ın koluna vurdu. “Ciddi misin?”

“Evet.” Raylan hızlı hızlı kolunu ovuşturdu. “Çok güçlüsün.”

“İnanamıyorum! İmzala, imzala, imzala.”

“Bir daha bana vurmazsan imzalarım.”

“Çizim yeteneğine samimiyetle iltifat ettiğime göre,” dedi Adrian kırmızı bir kalem alıp, “seninle konuşmak istediğim başka bir konu var. Gençlik merkezindeki işler programa göre ilerliyor ve eylül ayına kadar açılış yapmak istiyoruz. Çeşitli gösteriler ve uygulamalı dersler verileceğini umuyoruz. El işleri, spor, müzik –Monroe bu konuda yardımcı olacak– dans, resim. Uygulamalı resim ve çizim dersleri vermek için vaktin olduğunda senin de yardım edebileceğini umuyorum.”

“Bunu yapabilirim.”

“Eh, kolay oldu.”

“Ortaklarım ve ben zaman zaman yerel okullarda ve fuarlarda kariyer günleri için buna benzer çalışmalar yaptık. Çok eğlenceli. Ayrıca, yaz stajyerlerimizden birini de geçen sene bu şekilde bulduk.”

“O halde, seni hemen işe alıyorum. Bir sürü teşekkürle ve içtenlikle el sıkarak ödeme yapmayı düşünüyoruz.”

“Bu alanda talep ettiğim ücreti karşılıyor.”

“Teşekkürler, Raylan.” Adrian kitabı geri alıp göğsüne dayadı. “Bunun için de teşekkürler. Son bir şey daha var, sonra hemen gideceğim. Rizzo’ların akşam yemeği geleneğini yeniden başla-

racığım. Orada insanların olması gerek. Sen ve çocuklar solo mut-
lak becerilerimi denemek için cuma akşamı gelmeye ne dersiniz?”

“Kulağa harika... Şimdi hatırladım. Çocuklar cuma akşamı
annemde olacaklar. Yatıya kalmak ve bir film maratonu yapmak
için benimle pazarlık ettiler. Ben davet edilmedim.”

“Anladım. O halde, sen gelmez misin? Tabii sessizlikte tek ba-
şına oturmak istiyorsan ayrı konu. Teesha bunun şampanya ve
havyardan daha iyi olduğunu söylüyor.”

“Havyar olayını hiç anlamıyorum. Havyar konusunda *Büyük*
filmindeki Tom Hanks gibiyim. Her neyse, tabii ki gelirim.
Pişirmek zorunda olmadığım bedava bir yemeğe hayır demem.”

“Harika. İlk kurbanım olacaksın. Yani, ilk konuğum. Havyar
ikram etmem. Saat yedi iyi mi?”

“Tamam, bana uyar.”

“Cuma görüşürüz. Sadie’yi almak için dışarı çıkacağım, sonra
da arabaya gideceğiz. Jasper dışarıda mı kalsın, içeri de mi?”

“Surat asması sona erene kadar dışarıda kalsın. Sadie gittikten
sonra keyifsiz oluyor.”

“Cuma akşamı onu da getir.”

Adrian arka bahçeye çıkarken, Raylan olduğu yerde kaldı. Bir
arkadaş gibi kendisi çıktı, dedi içinden.

Arkadaşlardı.

Bir randevu için sözleşmemişlerdi. Onu, çocuklarını ve köpe-
ğini akşam yemeğine davet etmişti. Sırf çocukların gidemeyecek
olması bunun bir randevu olduğu anlamına gelmezdi.

İşin acıklı yanı mı? Artık randevulaşmanın nasıl bir şey oldu-
ğunu hatırladığından emin değildi.

Dolayısıyla, bunun bir randevu olmaması iyi bir şeydi.

Bir randevu olmadığı için, cuma akşamı büyük eve vardığın-
da ne kadar aptal olduğunu düşünüyordu. Ne giymesi gerektiği-
ne kafayı takmıştı ve bu utanç verici bir şeydi.

Blucin giymeye karar vermişti -her zaman güvenli bir seçenekti- ama sonra gömleğini içine mi soksun, yoksa dışarıda mı bıraksın diye kararsız kalmış, ilkbahar havasına uygun ince bir kazakta karar kılmıştı.

İyi bir şişe şarap almıştı çünkü bir yere yemeğe giderken böyle yapıldı ama çiçekçiye uğrayıp çiçek almaktan vazgeçmişti.

Abartı olurdu.

Arka koltukta resmen kapıya yapışmış olan Jasper'la bir an için daha arabada kaldı.

"Sana karşı romantik bir ilgisi yok, asla da olmadı; o yüzden kes şunu. Hem o tür bir ilgisi olsaydı, ne yapacağını bilemezdin. Kes artık."

Raylan kapıyı açtı, Jasper fişek gibi dışarı fırladı ve ön kapıya koştu. Raylan daha ağır adımlarla kapıya giderken, cebindeki telefonu çaldı. Jonah'dan bir FaceTime araması geldiğini gördü.

"Jonah."

"Selam, dostum, bir dakikan var mı? Sana bir şey danışmak istiyordum."

"Şey, aslında seni geri arayabilir miyim? Akşam yemeğine geldim."

"Ha, tabii. Çocukların sesleri gelmiyor. Akşam yemeği vaktinde hep arkadan sesleri gelir."

"Annemdeler."

"Süper. O halde, ben konuyu anlatırken bir yandan yemeğini ye. Bence yeni bir heyecan kattı ama halletmemiz gereken birkaç şey var."

"Evde değilim. Bir arkadaşla geldim."

"Bir arkadaşla akşam yemeği mi? Hangi arkadaş? Bir dakika. Tıraş olmuşsun. Bir randevuya çıkıyorsun."

"Hayır. Bir randevu değil."

"Hey, Jasper'ın sesini duyuyorum. Neden öyle sızlanıyor? Bir dakika! Sen Kobalt Ateşi'nin evindesin! Vay be!"

“Bir randevu değil dedim. Kes sesini.”

“Şu seksi egzersiz kraliçesi, değil mi? Orada mı? Sen mi yemek pişiriyorsun? Yok, evde değilim demiştin ama köpeğin yanında. Onun evindesin! Yemekleri o pişiriyor. İnanılmaz.”

“Seni ilk gördüğümde bana apış arana bir tekme atmam gerektiğini hatırlat.”

“Tamam, tamam. Sonra bana mesaj yaz. Bu akşamın nasıl geçtiğini...”

Raylan telefonu kapattı. Az önce yaptıkları konuşmayı iki er-gen gencin yapmış olabileceğini fark etti.

Nedense bunu düşününce sakinleşti.

Büyük tokmağı kapıya vurdu.

Adrian bir blucin –demek iyi bir seçim yapmıştı– ve beyaz renkli ince askılı bir bluzun üstüne açık sarı renkli bir gömlek giymişti.

“Tam vaktinde geldin,” dedi Jasper doğrudan Sadie’ye koşarken. “Kusursuz bir seçim.” Şarabı aldı. “Bu akşamki menüyle iyi gider. Arka tarafa gidip birer kadeh içelim.”

Müzik çalıyordu. Dom da her zaman arka planda alçak sesle müzik çalardı.

Ona Dom’u hatırlatan bir başka şey de kokulardı. “Menüde ne var bilmiyorum ama harika kokuyor.”

“Evet. O yüzden, tadının da harika olduğunu umuyorum. Dedem bu domates sosunun tarifini bana vasiyetinde bıraktı. Mühürlü bir zarfın içinde.” Şarabın tıpasını kolaylıkla açarken ona gülümsedi. “Mühürlü derken, balmumu mühürle kapatılmış bir zarftan söz ediyorum. Tarifi ezberlemem, sonra tekrar mühürlü bir zarfa koyup güvenli bir yere kaldırmam gerekiyordu. Çocuklarım olduğunda ve bunu öğrenmeyi hak ettiklerinde tarifi onlara söyleyeceğim.”

Şarap kadehlerini çıkardı. “Annenin bu tarifi bildiğini biliyorum. Dedem ona o kadar çok güveniyordu.”

“Hak ediyor. Tarifi kimseye vermedi ve Rizzo sosunu asla evde yapmadı.”

“Ben bu akşam yaptım. Bugüne dek bir kere bile tek başıma yapmadığım bir lazanya yiyeceğiz. Koktuğu kadar iyi değilse... Yalan söyle.”

Adrian şaraplarını koydu. “Geldiğin için teşekkürler. Bu yemek benim için gerçek bir deneme sürüşü olacak. Pişirdiğim bir yemeği, başka birisi yiyecek ve hayatımın bu kısmını nasıl yeniden canlandırabileceğimi anlamaya çalışacağım.”

Adrian'ın uzattığı kadehi aldı ve onunkiyile tokuşturdu. “Başarılı deneme sürüşlerine.”

“Şeref. Neden oturmuyorsun? Yemek odasında ana yemeğe başlamadan önce burada mezelerimizi yiyebiliriz.”

“Ciddi bir yemek olacak demek.”

“Bir İtalyan yemeği.” Adrian ince uzun servis tabağını aldı ve içindeki salam, kiraz domatesler, nohut, zeytin ve geri kalanını –anneannesinin özel sosunda marine edilmişti– ufak tabaklara koydu.

“Başlangıç ve bitiş mi? Anneannem ne yapacağını öğrettiği için kendime güveniyorum. İki çocuğun olduğu için mutlaka sen de evde yemek pişirmelisin.”

“Çocuklar bunu ne kadar isteseler de sürekli olarak Rizzo'dan yemek sipariş edemeyiz. Izgara ve wok tenceresi öylece duruyor ama çok güzel tavuk rosto yaparım. Hem annemin çocuğu olup da yemek yapmayı öğrenmemek mümkün değil.”

“Tahmin etmiştim.”

“Çok zorda kalırsam... Beni yargılama diyeceğim ama kesin yargıyorsun. Bazen çıtır parmak tavuk ve patates kroket yapıyorum.”

“Mimi de annem şehirdışında olduğunda arada onlardan yarpardı. Aramızda sırdı. Ayrıca, ben kimseyi yargılamam.” Adrian ağzına biraz provolone peyniri attı. “Eğitim. Annem yargılar ama bu huyunu biraz kontrol altına almaya çalışıyor.”

“Öyle mi?”

“Biz... Bir deneme sürüşü yaptığımızı söyleyebilirim. Dedenin ölümü onu çok sarstı. O yüzden, her şeyi yeniden değerlendiriyor. Ondan önce de değişmeye başlamıştı. Yılbaşında, gece yarısını biraz geçte mutlu yıllar dilemek için bana bir mesaj yazdı. Bunu daha önce hiç yapmamıştı. Dahası, yeni DVD’miz için lise tamamı da hiç sorun çıkarmadan kabul etti.”

“O planından söz edildiğini duydum. Creek’te herkes çok heyecanlı.”

“Ben de çok heyecanlıyım. İki neslin bir arada olması hoşuma gidiyor. Daha doğrusu, iki buçuk,” dedi Adrian. “Çünkü ben liseden mezun olalı aradan uzun zaman geçti.”

“Videoda atletler mi olacak? Harika bir fikir bu.”

“Teşekkürler. Bir amigo kızımız, bir futbol defans oyuncumuz, bir beden eğitimi öğretmenimiz, bir futbol antrenörümüz var. Atletleri onlar temsil edecekler. Ayrıca, bilim kurtları, matematik inekleri, tiyatrocular ve Virginia Tech’i tam bursla kazanan bir öğrenci olacak.”

Adrian şarabını yudumlarken gülümsedi. “Her açıdan çeşitlilik içeren bir grup. Cinsiyet, yaş, formda olmak ya da olmamak. Herkesi kapsayan iyi bir program hazırlamak zor oldu.”

“Eminim ki çok keyif almışsındır.”

“Hem de nasıl. Birkaç haftaya kadar annem gelecek. Böylece, prova yapıp her şeyin yolunda gidip gitmeyeceğini anlayacağız ve tam kadroyla zamanlamalara bakacağız. Sonra, ekip gelecek, hazırlıkları yapacağız ve videoyu iki günde, bir hafta sonunda çekmeye çalışacağız. Üçüncü bir gün gerekirse, bir gün okuldan sonra devam edeceğiz. Büyük teste hazır mısınız?”

“Biraz daha yemek yemeden kokusunu almaya devam edersem, bu iş çirkinleşebilir.”

“Bana şans dile. Neden köpekleri arka tarafa bırakıp masadaki mumları yakmıyorsun? Ben geri kalanını getiririm.”

Raylan köpekleri dışarı bırakırken, tahmin ettiğinden kolay olduğunu düşündü. Adrian'la konuşmak ve vakit geçirmek kolaydı, her zaman öyle olmuştu. O evde rahatlayamayan bir insanın sorunları var demekti.

Adrian lazanyayı, yumuşak ve iri ekmek dilimlerini -bir Rizzo klasiği- ve zeytinyağı ile baharatta pişirilmiş kiraz domatesleri getirdi.

“Bir sakıncası yoksa tabağına ben koyayım.”

“Cimri davranma.”

“Umarım bunu dediğine pişman olmazsın.”

Raylan şaraplarını tazelerken, Adrian da tabaklarına bol bol lazanya ve diğer yemeklerden koydu.

Yerine oturup çatalına biraz lazanya sapladı. “Başlıyoruz.”

İlk lokmanın tadına birlikte baktılar. Adrian'ın gülümsemesi ağır ağır yüzüne yayıldı ve kaşlarından birini oynattı.

“Rizzo efsanesi devam ediyor,” dedi Raylan ikinci lokmasını alırken.

“Vay canına. Asla dedem ve anneannem kadar tutkulu ve her zaman muhteşem yemekler pişiren birisi olamayacağım ama onları hayal kırıklığına uğratmadığımı bilmek güzel. Performans kaygım dindiğine göre, sana kitabını okuduğumu söyleyebilirim. İki kere.”

“Ben performans kaygısı hissedemeyecek kadar yemek yemekle meşgulüm.”

“Güzel, çünkü boşa kaygılanırdın. Artık onu daha uygun bir zamana saklayabilirsin. İtiraf edeyim, ilk okumada dikkatim dağınıktı. Sayfalarda ve öyküde kendimi görmek... Garip ve muhteşemdi. İkinci okumamda kendimi değil, karakteri gördüm ama yine de verdiği mücadeleyi hissettim. Çok acı çekiyordu. Grievous'a hissettiği çekim ve tiksinti. Gerçek Melek'e hissettiği hayranlık ve kıskançlık”

Kadehini alıp kaldırdı ve devam etti.

“Öyküyü okuduğum halde, gece kulübünün ve Styks’in altında Melek’in yaralı ve savunmasız olduğu, Grievous’un Kobalt Ateşi’ni onun işini bitirmeye, şehri yok edecek kıvılcımı çakmaya zorladığı anda inanılmaz derece heyecanlı bir öykü olacağını hissettirdim. Gerçek Melek’i öldürür, ruhunu Grievous’a götürürse özgür kalacak. Karanlığa mahkûm olacak ama karanlığı anlıyor. Bu yüzden, gücünü kullandığında bunu Melek’i ve ondan korkan ve nefret eden kişileri kurtarmak için Grievous’a yönelttiğinde çok heyecanlandım.”

“Sensiz egomun nasıl hayatta kaldığını düşünmeye başladım.”

“Seni pohpohlamıyorum. Aksi etkiyi de yaratabilirdi çünkü Kobalt Ateşi hâlâ biraz çılgın. Duygularla hareket ediyor ve Melek, kendisinin olamayacağına inandığı her şeyi temsil ettiği için onu ölesiye kısıyor.”

Çatalını bir domatese sapladı. “Gerçek Melek’i yok etmek, ona istediği, hak ettiğini düşündüğü her şeyi verecekti.”

“İnsani parçasından kesin olarak ve tamamıyla kopacaktı.”

“Ama insan yanını seçti. Çocukların babalarının işinden keyif alıyor mu?”

“Genel olarak yaptıklarımdan keyif alıyorlar ve Bradley’nin Batman takıntısı devam ediyor.”

Adrian gülümseyerek şarabını yudumladı. “Bunun geçici olduğundan eminim.”

“Paskalya için yumurta boyadığımızda, bir tanesinin üstüne bir Batman pelerini çizdi.” Çok da güzel çizdi. Bu durumu kabullendim ve bunu bir hakaret olarak kabul eden ortağım Jonah’ya karşı onu koruyorum.”

“Özlüyor musun?” diye sordu Adrian. “Yani, birlikte çalıştığınız insanların yanında olmayı özlüyor musun?”

“Evet, bazı şeyleri özlüyorum. Aranızda bir his, bir enerji oluyor ve görüntülü telefon konuşmasında bunu biraz kaybediyor- sun. Evden çalışarak daha az bölünüyor olabilirim ama erkek erkeğe sohbetleri özlüyorum. Ya sen? New York’u özlüyor musun?”

“Özleyeceğimi düşünürdüm ama gerçekten de özlemiyorum. Zaten işimin büyük bir kısmını tek başıma yapıyorum. Teesha ve Monroe’nun burada olması benim için çok önemli ama benim işim en azından son aşamalara kadar seninki gibi işbirliği gerektirmiyor.”

“Monroe.” Raylan ekmeğini içi zeytinyağı dolu kâseye bandırdı. “Yanındaki eve taşındığımızda şarkı listemdeki şarkıların yüzde onunu onun yazdığını bilmiyordum.”

“Çok mütevazı bir adam.”

“Evet, aynen öyle. Bazen bahçede oturuyor, gitar ya da klavye çalıyor. Ya da saksafon. Bir keresinde, ona neden kendi şarkılarını çalmadığını sordum.”

“Sessizliği seviyorum demiştir.”

“Evet. Adrian, enfes bir yemektir. Cidden enfesti.”

“Daha bitmedi. *Zabaglione* tatlısı var. Onu kendimden emin bir şekilde yaptım çünkü anneannem seneler önce bana püf noktasını söylemişti. Masayı toplayayım. Kapuçino?”

“Tabii. Dur, sana yardım edeyim.”

İkisi de kalkıp masayı toparlamaya koyuldu.

“Bu arada, bugün Maya’yı gördüm,” dedi Adrian, tabakları mutfağa taşırlarken. “Haftalık doktor kontrolünden dönmüştü. Her şey yolundaymış.”

“Duydum. Annem bir kız torun geliyor diye mutluluktan havalara uçmak üzere. Joe da mutlu. Ama Collin pek mutlu değil. Bana kızlar şapşal olduğu için büyük bir hata yaptıklarını söyledi.”

“Sen ne dedin?”

“Bana güvenmesi için anlayışlı davrandım. Sonra, şapşal olmayan kızları anlatabilmek için akla karayı seçtim. Pink Power Ranger, Wonder Woman, Prenses Leia, Strom, Mor Kraliçe, annesi, babaannesi. Kuzeninden söz etmedim çünkü Mariah bu günlerde onun şapşal kız tanımına çok uyuyor.”

“İyi yapmışsın.”

Adrian kapuçino makinesine doğru dönerken, Raylan tabak-
ları koymak için öne adım attı ve birbirlerine tosladılar.

Adrian ona baktı. Yeşil gözler. Neden Raylan'ın yeşil gözleri
vardı?

Aralarındaki o çekime, hissettiği kıvılcıma teslim oldu.
Ama son anda toparlanıp geri çekildi.

"zr dilerim. Tanrım! Raylan, çok özür dilerim. Ben sa-
dece..."

Raylan gitmemesi için nazıkçe kolundan tuttu. "zr dile-
men gerekiyor mu?"

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Adrian düşüncelerini bir türlü toparlayamıyordu. Aklına yanıt verebileceği mantıklı bir düşünce gelmiyordu.

“Ben öyle... Yani, bu akşam yemeğini o yüzden... Offf.”

“Bakalım ikimiz de üzgün müyüz, değil miyiz?”

Bunu yapması her şeyi değiştirdi çünkü önemli anlar bir şeyleri değiştirirdi. Bu yüzden, Raylan onu yavaşça kendisine çekti, ağır ağır yüzünü kaldırdı ve aralarındaki boşluğu kapatarak onu dudaklarından öptü.

Ağır, yumuşacık ve tatlı bir öpücüktü. Minnacıktı ve ikisinin de uzun ve önemli bir arkadaşlığa zarar vermeden geriye çekilebileceği bir testti.

Ağır, yumuşacık ve tatlı öpücüğe karşı koyamayan Adrian ona karşılık verdi.

Bir kilitte dönen bir anahtar gibiydi. Çok uzun süre ondan kaçan klik sesini hissetti ve kendisini onun dudaklarına ve o ana teslim etti.

Bu öpüşme bir şeyleri değiştirdi. Elini Raylan'ın yanağına götürdü, parmaklarını başına kaydırıp ve saçlarının arasından geçirdi. Bu da bir şeyleri değiştirdi.

Raylan mı onu daha tutkulu bir şekilde öpmeye başlamıştı yoksa bunu kendisi mi yapmıştı? Bilmiyordu. Bildiği tek şey içindeki her şeyin daha fazlasını istediğiydi.

Raylan bakışlarını ondan ayırmadan geri çekildi. "Hâlâ üzgün müsün?"

"Hayır. Hayır, birazcık bile üzgün değilim."

"Ben de."

Bu sefer, Adrian boynuna sarıldı ve Raylan onun kalçaların kavarken vücudundaki o uğultunun boğazına yükseldiğini hissetti.

"Doğru hamle," diyebildi onu tekrar öpmeden önce. "Doğru hamle bunu birkaç gün düşünmek olurdu."

"Gerçekten de o mu doğru hamle olurdu? Raylan ellerini Adrian'ın iki yanında kaldırıp indirdi. "Olur muydu?"

"Ya da vakitten kazanmak için hemen yukarı kata çıkabiliriz."

"Zaman yönetimi çok abartılıyor zaten. Benim oyum yukarı kattan yana."

Adrian Raylan'ın elini tutup içine bir nefes çekti. Birlikte mutaktan çıktılar.

"Gecenin böyle sona ermesini beklemiyordum," dedi.

"Ben de. Ama bunu düşündüm."

Adrian merdivenlerin başına durdu. "Ciddi misin?"

"Yürümeye devam edelim. Fikrini değiştirmeni göze alamam."

Adrian'ın karnında hissettiği heyecan göğsüne yayıldı. "Değiştirmeyeceğim."

"Bir şey söylemem gerek. Lorilee'den beri kimseyle birlikte olmadım. O yüzden, paslanmış olabilirim."

"Ben de uzun süredir kimseyle birlikte olmadım. Birbirimizin hafızasını tazeleriz."

Her zamanki gibi pencerenin yanındaki şirin masa lambasını kısık bıraktığı yatak odasına döndü.

Sonra, Raylan'a döndü.

O sıcaklığı, insanın kalbini hoplatan heyecanı yaşamak istiyordu.

“Bu kısmı hatırlıyorum,” diye mırıldanan Raylan, onu dudaklarından öpmeye ve okşamaya başladı.

Adrian’ın saçındaki tokaları çıkarırken, Adrian birden elini başına götürdü. “Tokaları çıkarırsan saçım...”

“Harika gözükür. Saçların çok gür.” Elini saçlarının arasında gezdirip onu yatağa doğru götürdü. “Şimdi her şeyi hatırlamaya başladım.”

Raylan, Adrian’ın kalbini duraksatan bir hareketle onu kucakladığı gibi yatağa yatırdı.

“Güzel hamle. Yüksek puan aldın.”

“Teşekkürler.” Raylan bir an için durup Adrian’ın yüzüne vuran ışık ve gölge oyununu izledi. Yüzünü o kadar çok çizmişti ki her açısını biliyordu. Yine de... “Kendimizi burada bulacağımız kimin aklına gelirdi?”

Onu dudaklarından öptüğünde, düşünme süresi de sona ermiş oldu.

O kadar uzun süre ihtiyaçlarını unutmuştu ki. Bunları hatırlamanın ne kadar güzel bir his olduğunu yeniden keşfetti ve içine bir sıcaklık yayıldı. Yine birisini arzulamak ve arzulanmak bir mucize gibiydi. İnanılmaz derecede normaldi. Adrian onunla bir bağ kurmuştu. Birisinin onunla yeniden bir bağ kurmasının ne anlama geldiğini ömrü boyunca açıklayabileceğinden emin değildi.

Bir kadının o ihtiyaçları canlandırması ve bunları karşılamayı teklif etmesinin ne anlama geldiğini anlatmak zordu.

Adrian’ın gömleğini çıkardı, o sert kaslarını ve balerinler gibi uzun olan kollarını ama yumuşacık olan tenini okşadı.

Askılı bluzunu da çıkarırken, Adrian sırtını gerip ona yardım etti. Raylan ellerini hafifçe göğüslerinin üstünde gezdirdi ve çok nazikçe başını oraya yasladı. Adrian’ın kalbi doludizgin atıyordu.

Adrian kendisini... çok değerli hissediyordu. Raylan'ın saygı dolu denebilecek bir şekilde ellerinin teninde gezindiğini hissetti, sanki onun tadına bakmak nefes almak kadar hayatı bir şeymiş gibi dudaklarının beklediğini gördü. Onca senedir birbirlerini tanıdıktan, ayrı yollara gittikten ve geri döndükten sonra nasıl bu kadar uyumlu olabildiklerine hayret etti.

Raylan'ın dudakları ona taptaze bir heyecan yaşıyordu. Adrian'ın vücudunu titreten, kalbini eriten ve unuttuğu heyecanları hatırlatmıştı. Elleri sıcacıktı ve damarlarında akan kanın kaynamasına neden oluyordu.

Adrian sadece onu daha fazla deneyimlemek istediğini biliyordu.

Raylan'ın kazağını çıkardı ve heyecanla göğsünü ve omuzlarını okşadı. Karanlıkta gözleri birleştiğinde gülümsedi.

“O kadar kendinden emin davranma.”

“Her şeyi sen yaptın,” dedi Adrian. “Ben sadece sana ana hatlarını verdim.”

“Bazı günler senden nefret ettim, lanetler okudum. Çok yaratıcı küfürler uydurmuştum.”

“O halde, ikimiz de iyi iş başarmışız.”

Adrian, Raylan'ın yanağını okşarken gözlerine daldı. Eskiden beri gözlerine bayılırdı.

“Raylan,” diye mırıldandı ve onu tekrar dudaklarına çekti.

Raylan aralarındaki havanın değiştiğini, daha tutkulu bir hal aldığı hissetti. Adrian'ın vücudunun altında nasıl titreşim saçtığını, elleriyle onu nasıl tuttuğunu, okşadığını ve sıkıldığını hissetti. Yine de ağırdan almayı, yavaşlamayı başardı.

Sihrin bir anda tüketilmemesi gerekirdi.

Birbirlerini soyarlarken, uzun ve tutkulu bir öpücükle onu biraz yavaşlattı. Adrian kendisini ona sunduğunda, açtığında, onu talep ettiğinde, Raylan ona o ilk müthiş rahatlamayı yaşatabilmek için –çok sıcaktı, ıslak ve yumuşacıktı– ellerini kullandı.

Adrian'ın kadın gücünün muhteşem bir örneği olan vücudu gevşeyince, kendisini bir Tanrı gibi hissetti.

Telaş etmeden teninin tadına baktı, nabzının attığı yerleri hafifçe ısırdı, elleri her yerinde gezindi, o şiddetli istek yüzünden artık nefes alamayana dek her yerini keşfetti.

Sonra, bir kilide giren son anahtar gibi çok ağır ağır içine girdi. Bir an için alnını alnına dayayıp dengesini sağlamaya çalıştı.

Ama Adrian iki eliyle yüzünü kavrayıp gözlerinin içine bakınca, Raylan gözlerinde kayboldu.

Onda kayboldu.

Kendisini serbest bıraktı, Adrian onunla bir hareket ederken ve bacaklarını beline dolarken dilediği gibi hareket etmeye başladı. Nihayet, o noktaya varınca, kokusu içine çekmek için yüzünü saçlarının arasına gömdü.

Adrian uzunca bir süre çöl sıcağında bir maraton koşmuş ve bitiş çizgisine ay ışığının aydınlattığı bir vahada varmış gibi sere serpe yattı. Sonra, takati olsaydı vücudunun minnetle ağlayabileceği sıcak ve sessiz yatağına iyice yerleşti.

İç çekerken elini Raylan'ın sırtında gezdirdi. "Kesinlikle hatırladık."

"Teşekkür mü etsem, yoksa vay canına mı desem diye düşünüyorum. Vay canına, teşekkürler."

Raylan kalçaları birbirine değecek şekilde sırtüstü uzandı. Adrian kendi kendine gülümsedi çünkü Raylan'ın zihninde dönen çarkların sesini duyabiliyordu.

"Birkaç şey söylemek istiyorum," dedi Raylan. "Bir kere ben öyle tek seferlik ilişkilerden hoşlanmam."

Adrian'ın gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Öyle mi?"

"Hayır, ben..." Raylan ne dediğini fark edince hafifçe güldü. "Hayır, şu andan söz etmiyorum. Sadece... tek gecelik bir ilişki yaşayıp sonrasının gelmemesinden hoşlanmam demek istemiş-tim. Seni tekrar görmek isteyeceğim."

Adrian ona bakabilmek için yan döndü. "Benim için iki konuda da sorun yok."

"Harika bir haber bu. Bence dışarı çıkmalıyız. Yani, bir randevuya çıkmalıyız."

"Randevulaşmak çok abartılıyor."

O muhteşem yeşil gözlerde bir parıltı belirdi. "Şimdi, beni baştan çıkarmaya çalışıyorsun."

"Baştan çıkarma ifadesini her gün duymam ve hayır, öyle yapmıyorum. Sadece..."

Onu öpmek için başını eğdi.

"Neyse, elbette. Bir filme gitmekte, bir yemeğe çıkmakta ve tüm o geleneksel sosyal kavramlarda bir sorun yok. Esas abartılan mesele, cumartesi gecesi bir yere gitmemiz mecburiymiş gibi davranılması. İki çok meşgul insan bir gece dışarı çıkmak isterlerse, bunda bir sorun yok. İki çok meşgul insan evde kalıp saatlerce seks yapmak isterse, o da sorun değil."

"Beni baştan çıkarmaya çalışmana gerek bile yok. Bence bu doğal bir beceri."

"Şimdi bunu kusursuz hale getirmek zorunda kalacağım. Birkaç şey söyleyeceğim demiştin."

"Evet, öyle dedim sanırım. İkincisi hafızalarımızın gayet keskin olduğunu kanıtladıktan sonra aklıma geldi. Kendimizi bu noktada bulacağımızı kim bilebilirdi dedim ama açıkçası birkaç kere dikkatimi çekmiştin."

"Öyle mi?" Adrian gözlerine düşen saçlarını arkaya attı ve Raylan'ın göğsüne yaslandı. "Daha açık konuş ve ayrıntıları atlama."

"Pek ayrıntı yok, sadece... Creek'te kaldığın, Maya'yla yakın arkadaş olduğun o ilk yazı düşünüyordum. Bir şey hissettim demiyorum, sadece seni fark ettim. Maya'nın arkadaşı olduğun için seninle pek ilgilenmemiştim. Ta ki sen çizimlerimle ilgili bir yorum yapana dek. Demir Adam'ı ve Örümcek Adam'ı biliyordun. O yüzden, bir anda daha ilginç birisine dönüştün. Bir an için..."

Sonra, seni görmezden gelmek zorunda kaldım çünkü Collin'in de dediği gibi kızlar şapşaldır."

"O halde, ben de o gün senden çok etkilendiğim için resim yapmayı denediğimi itiraf edeyim." Adrian düşünürken kaşlarını çattı. "Ne resmi yapmıştım? Ha, evet. Kara Dul. Kara Dul olmak istediğim için onun resmini yapmayı denemiştım. Beceremediğim için çok canım sıkılmıştı."

Raylan, Adrian'ın saçlarını parmağına dolayıp çevirdi. "Natasha mı, Yelena mı?"

"Natasha."

"Sana resim yapmayı öğretebilirim."

"Hiç sanmıyorum." Onu yine öptü. "Peki, beni ne zaman gerçekten fark ettin?"

"Üniversitedeki ilk senemden sonraki yaz. O zamanı hatırlıyorum çünkü yarızamanlı olarak Rizzo'da çalışıyordum ve sen Maya ve birkaç başka kızla içeri girmiştin. Sanırım on beş yaşındaydın. Çok güzeldin. Çok çok güzeldin. İçimden hımm, dedim. Ama bir anda toparlandım; kendime Bay Rizzo'nun torunu ve Maya'nın arkadaşı olduğunu, benden çok küçük olduğunu, benim bir üniversite öğrencisi olduğumu hatırlattım."

"Benim için ondan önceki yazdı."

"Hangi konuda?"

"Seni fark ettiğim zaman. Annenin bahçesinin çimlerini biçiyordun ve gömleğini çıkarmıştın. Terli ve sıskaydın..."

"Sıska değildim."

"Her zaman sıskaydın -artık ince uzunsun- ama o zaman da sıskaydın. Saçlarında terden kıvrılmıştı ve bir sörfçü gibi bronzlaşmıştın. Midemin düğüm düğüm olduğunu hissetmişim. Özellikle de güneş gözlüğün olmasına rağmen gözlerinin yeşil olduğunu bildiğim için. Yeşil gözlere zaafım var."

"Bunu aklımda tutacağım."

"Her neyse, kendime kalbimin ve ruhumun Daniel Radcliffe'e ait olduğunu hatırlatmak zorunda kaldım."

“Harry Potter’a mı?” Raylan onu omuzlarından tutup biraz yukarı çekti. “Harry Potter’la mı çıkıyordun?”

“Hayır, onu tanımıyorum ama tanışmayı çok istiyordum çünkü kesinlikle bana âşık olacaktı ve sonsuza dek mutlu yaşayacaktık. Belli ki inek tipli oğlanlardan hoşlanıyorum.”

“Bunu da aklıma not ediyorum.”

“Ayrıca, Peter Parker da listemde ve Tom Holland’la geçireceğim seksi bir dakika için bir aşk kölesi olabilirim.

“Çıplakken öğrenilen şeyler.”

“Evet.” Adrian onun sol pazısını sıktı. “Artık ne kadar ağırlık kaldırabiliyorsun?”

“Başlama yine.”

“Elimde değil. Senin için yeni bir program hazırlamalıyım.”

“Annenin ve senin internetteki bütün programlarınıza yazıldım. Lanet programların hepsi var.”

“Eh, senin için sevindim.”

“Büyük bir ihtimalle, çoğu zaman seni o daracık kıyafetlerinle göre göre bu noktaya geldim.”

“Demek farkında olmadan seni baştan çıkarmışım.” Adrian kaslarını oynattı. “Çoğu zaman mı dedin?”

“Bazen başka videolar izliyorum. Çekiç Hugo’yla ağırlık kaldırmaya başladım. Çok korkutucu bir adam.”

“Dünyanın en tatlı adamıdır.”

“Şimdi bana şu diğer adamın –ismi neydi?– hani şu elmas gibi karın kasları ve saçını topuz yapan adamın bir kedi yavrusu kadar uysal olduğunu söyleyeceksin sanırım.”

“O dediğin Vince Harris. Hayır, Hugo bir yılan gibi zalimdir ve bir divadır. Ama işinde çok başarılı. Bir ara Margo Mayfield’in *Give Me Twenty* videosunu izle. Olumlu yönde fikrini değiştirecektir.”

Raylan’ın göğüs kaslarını öptü. “Egzersizden söz edince karnım acıktı. Tatlıya ne dersin?”

“Tamam.” Raylan yana dönüp üstüne kaydı.

“O tatlı değil.” Adrian gülerek ona sarıldı. “Ama...”

Raylan ikisini de şaşırtarak orada kaldı ve Sadie’nin yatağında uyuyan köpekler mest oldu.

Adrian yataktan kalktığı anda onun kalkmasına da şaşırdı.

“Köpekleri dışarı çıkaracağım,” dedi Adrian. “Sen biraz daha uyuyabilirsin.”

“Uyandım. Alışkanlık. Çocuklar.” Pantolonuna uzandı. “Onların yaşında hafta sonlarının vücut saatleri için ayrı bir anlamı yok”

“Onları saat kaçta alacaksın?”

“On gibi diye konuştuk.”

“Harika, bol bol vaktin var. Egzersiz yaparız, sonra da kahvaltımızı yaparız.”

“Yanımda spor giysilerim yok.”

Adrian onun gömleğini alıp üstüne geçirdi. “Bir şeyler bulurum. Sadie, Jasper, gelin.”

“Bir dakika. Olmaz.” Raylan ciddi bir paniğe kapıldı. “O daracık şeyleri giymem.”

“Uygun bir şey bulurum,” diye seslenen Adrian yürümeye devam etti. “Banyo dolabında fazladan bir diş fırçası var.”

“Tanrım, neden tekrar seks yapamıyoruz?” diye mırıldandı Raylan. “O da bir egzersiz sayılır.”

Ama Raylan banyoya gidip diş fırçasını buldu. Gözü aynadaki aksine takıldı. Yeni seks yapmış bir erkek gibi gözüküyordu. Saatlerce çok güzel seks yapmış bir erkek gibi.

Annesi anlayacaktı. İlk seks yaptığımda anladığı gibi: İlk kez lise üçteyken Ella Sinclair’le seks yapmıştı.

Annesi ona sadece korunup korunmadığını sormuştu. Raylan korunmuştu –annesinin bunu sormasına bile gerek yoktu– ama bunu sormasına çok utanmıştı.

Yüzündeki o ifadeyi derhal silmesi gerekiyordu. Aksi takdirde, annesi şıp diye anlayacaktı. Anlaması garip olurdu.

Raylan banyodan çıkana kadar Adrian kıyafetlerinden birini giymişti: Siyah dar bir şort ve siyah beyaz kareli bir spor sutyeni. Bunlar onun üstünde muhteşem görünüyordu ama Raylan dar siyah bir şort giymeyecekti.

Asla.

“Eve gittiğimde sana egzersiz yapacağıma yemin etsem?”

Adrian bir şey demeden ona Raylan’ın normal göründüğünü düşündüğü bir spor şortu –boldu ve hemen hemen dizlerine kadar uzanıyordu– ve bir New Gen tişörtü uzattı.

“Dedemle aynı beden giyiyorsunuz. Henüz eşyalarını elden geçirmedim. Bu iş hep aklımda.”

Bundan kurtuluş yok, diye düşündü Raylan.

“Bunlarla idare ederim. İstersen sana yardım ederim. Bunun zor bir iş olduğunu biliyorum.”

“Öyle. Teşekkürler ama belki bu hafta sonu başlayabilirim. Kendime sürekli olarak ana yatak odasına geçmem gerektiğini söylüyorum. Orada güzel bir hava var. Terası ve güzel bir manzarası da var. Bunu da yapmam gerek.”

Raylan şortu giyip bağcıklarını ayarladı. Gerçi artık sıska değilim, dedi içinden. Sadece ince uzundu.

Adrian’a teslim olmuş bir halde peşine takıldı.

“Dün ağırlık kaldırdın mı? Üst beden egzersizleri yaptın mı?”

“Hayır.”

“Güzel. Ben de yapmadım. Bugün yapalım.”

Stüdyosuna indiklerinde, Adrian ellerini beline dayadı. “Bir program mı istersin, yoksa özel antrenörlük mü?”

“Beni öldüreceksin. Bunu şimdiden hissedebiliyorum.”

“O halde, özel antrenörlük.”

Adrian uzaktan kumandayı alıp müziği açtı. “Biraz ısınalım.”

Raylan onun egzersiz konusunda kusursuz olduğunu biliyordu –aylardır egzersiz videolarını izliyordu– ama Adrian’ın doğrudan ona odaklanması çok daha farklıydı.

Adrian pozisyon aldı ve onu neşeli ama kararlı tavrıyla kendisinin zorlamayacağı kadar – bunu itiraf edebilirdi– zorladı.

Raylan her zamanki gibi dokuz kiloluk ağırlıklara uzanınca, Adrian başını iki yana salladı. Ona on iki kiloluk olanlardan verdi.

“Kendini biraz zorla. Formunu kaybetmeye başlarsan daha hafif olanlara geçmen gerekir. Şimdi; squat ve ağırlık göğse, squat ve ağırlık omuzlara.” Nasıl yapacağını gösterdi. “Bütün vücudun çalışacak. Anladın mı?”

“Evet evet.”

Adrian ona hareketleri hatırlatarak yardımcı oldu; tükenmez bir enerjiye sahipti. Kaldır, nefes al, göğsünü şişir ve poponu geri at.

Raylan terlemeye başladığında, ona bunun güzel bir his olduğunu söylemekten kaçındı.

Çok güzel bir histi.

Özellikle de Adrian ona kardiyo ve arkasından on dakikalık zorlu bir gövde antrenmanı yaptırdığında kendisini harika hissetti.

“Muhteşem! Güzel. Şimdi, sıra ödüle geldi. Biraz yoga esneme ve soğuma hareketleri yapacağız.”

“Oldukça esneksin, Raylan.”

Esnek olabilirdi ama Adrian bacakları kalçasına dik açıda duracak şekilde eğildiğinde –bunu yapması mümkün olmamalıydı– ve bedeninin üst kısmını dümdüz yere yasladığında, dizlerini bükerek yere eğilmesinin kayda değer olmadığını düşündü.

En sonunda, karşılıklı minderlerine oturup bağdaş kurdular. “Namaste. Güzel bir egzersiz oldu. Birkaç kere omuzlarımızı çevirelim –omuzlarını iyi çalıştırdın– ve iki dakika soğuyalım.”

Raylan hızla harekete geçip ona sırtüstü minderine mihladi.

“Soğumak istemiyorum.”

Çocukları almaya biraz geç kaldı. Annesi kaşlarını kaldırıp sırtınca, yüzündeki seks yapmış adam ifadesini silmeyi başaramadığını anladı.

İki hafta sonra kız kardeşi, Quinn Marie Abbott'ı dünyaya getirdi. Collin annesinin kollarındaki bebeği dikkatle süzdü. Sonra, omzunu silkti ve yüzüne yayılan gülümsemeyi gizlemek için başını önüne eğdi. "O kadar da kötü değil galiba," dedi.

Adrian pembe çiçeklerle onları ziyarete gittiğinde, gözleri dolu dolu olmuş olan Jan, bebeği Raylan'a uzattı. Adrian bebeği daha yakından görmek için ona yaklaştığında, Raylan'ın, "Şeker gibi. Resmen şeker gibi," diye fısıldadığını duydu.

Uzun parmaklarından biriyle bebeğin tatlı, yumuşacık yanağını nasıl okşadığını görünce, birazcık âşık olduğundan endişelendi.

KENTUCKY

İlkbahar aylarında araba yolculukları. Bundan daha iyi ne olabilir? Tatlı esintiler, tomurcuklanan çiçekler. Çayırılarda salkım otlarıyla otlanan atlar.

Görecekle ve yapacak çok şey vardı.

Indianada –*Yaşasın Hoosiers takımı!*– eski püskü, arkası açık ufak bir Honda kamyonet çalıp plakaları değiştirmiş, Louisville'e doğru ilerlemeye başlamıştı. Taşralılar bu ismi Lu-a-vil diye telaffuz ederlerdi.

Yakında at yarışları başlayacaktı ve havada bir çılgınlık enerjisi vardı. Kokusu güzeldi. Çılgınlık her zaman iyiydi.

Hedefi, şehrin dışındaki o güzel, ağaçlarla kaplı banliyölerde yaşıyordu. O sürtük iki çocuk annesi, kendisini işine adanmış bir hemşire ve sadık bir eş olarak tanınıyordu.

Yalanlarla dolu bir hayat sona ermek üzereydi.

Onu birkaç gün izlemişti ve çok keyif almıştı. Rahatlıkla ve kolaylıkla işini bitirecekti.

Onu döverek öldürme fikrinden ilk fırsatta vazgeçmek zorunda kaldı. Bunun için yeteri kadar zaman ve ıssız bir yer bulamazdı.

Çok yazık, diye düşündü çünkü bu yöntem ona derin, karanlık ve özel bir heyecan veriyordu.

Ama çalıntı kamyoneti bir buçuk kilometre ötedeki yirmi dört saat açık olan bir süpermarketin önüne park edip sabahın birinde hastanenin otoparkına yürüyerek giderken herhangi bir sorunla karşılaşmamıştı.

Zaten uzun bir süre beklemeyecekti. Kadın gerçekten de lastik tabanlı ayakkabılarıyla dışarı çıktı.

Sonra, sadece öne fırladı –Böö!– ve boğazını kesiverdi.

Kadının boğazından bir anda kanlar fışkırdı! Fış, fış, gulp, gulp, gulp.

Kadının anahtarlarını ve çantasını alıp onu yandaki arabanın altına yuvarladı.

Kadının güzel, son model bir Subaru'su vardı. Büyük bir ihtimalle, onu birkaç saat –en azından– bulamayacakları ve plakalarını değiştirmesi uzun sürmeyeceği için, ilkbahar araba yolculuğunun bir sonraki aşaması için kusursuz bir araç olacaktı.

Müziği açtı, pencereleri indirdi. Yol boyunca bedenini ve vücudunu dinç tutmak için ağzına bir hap attı. Birileri kadını aramaya başlayana dek, Subaru onu yüzlerce kilometre öteye götürmüş olacaktı.

Adrian evde arkadaşlarını misafir etmeyi eskiden beri severdi. Hector ve Loren tam bir hafta onda kalacaklardı. Annesi de geliyordu ama teknik olarak o bir misafir sayılmazdı.

Harry ve Mimi de gelecekleri için ufak bir aile buluşması gibi olacaktı.

Hector'ın nişanlısı trenle hafta sonunu geçirmek için gelecekti. Harry'nin kocası da çocuklarının hafta içi programı tamamlanınca hafta sonu gelecekti.

Yapım ekibinin geri kalanı yerel bir otelde kalacağı halde, ev tamamıyla dolu olacaktı.

Böyle olması hoşuna gidiyordu. Mutfak becerilerinin ortalamanın üstünde olduğunu düşünüyordu –ne de olsa aileden gelen bir beceri söz konusuydu– ama ilk yemek ve çekimler için Rizzodan yemek getirtecekti.

Misafirleri gelmeden önceki hafta, dedesi ile anneannesinin yatak odasını elden geçirdi. Düşündüğü kadar üzücü olmadı. Dom'un en sevdiği kazaklardan birini ya da bir türlü atmadığı eski püskü terlikleri görünce gülümsemeden edemedi.

Tarağı. Dedesi gür saçları konusunda çok titizdi. Haklı olarak, diye düşündü Adrian. Bunu hatıra olarak bir kenara ayırdı ve en sevdiği yeşil hırkasını dolapta bıraktı. İhtiyaç duyduğunda bu hırkayı giyecekti.

Dedesi, karısının parfümlerinden bir tanesini saklamıştı. Adrian bunu da dedesinin tıraş losyonu ile birlikte ayırdı. Bunlar ufak şeyler, ufak anılar ve ufak tesellilerdi.

Giysileri kutulara ve torbalara koydu, birilerinin özellikle isteyebileceği parçaları ayırdı. Sonra, hepsini arabasına taşıyıp temizlik malzemelerini çıkardı.

Temizlik için gelen ekip evin geri kalanını halledecekti ama orada pek çok gece geçirmiş olan iki kişiye sevgi, saygı ve minnet göstermek için orayı kendisi temizlemek istiyordu.

Verandanın kapılarını açınca, içeri tatlı bir ilkbahar havası doldu ve Sadie dışarı çıkıp güneşin altında çimlere uzandı.

Her şeyi bir güzel silerken, cilalarken ve yerleri makineyle süpürürken, bu işi yeteri kadar ertelediğini ve odanın onun için fazla büyük olduğunu düşündü. Ama odaya bayılmıştı. O büyük, geniş alanı, parlak beyaz bir fon üstündeki krem rengi karelerden oluşan tavan süsünü ve duvarların gözleri dinlendiren açık mavi-gri rengine karşılık ahşap parkelerin parıltısını her zaman çok sevmişti.

Duygusallaştığını hissederek parfümü, tıraş losyonunu ve anneannesinin bakır şamdanlarından üçünü şöminenin üstündeki rafa koydu.

Yüksek, kalın direkleri olan büyük yatağın keten çarşaflarını değiştirdi, kendi beyaz yatak örtüsünü serdi, yatağın başına bir sürü yastık ve ucuna bir de battaniye koydu.

Odayı kendisine özel bir yere dönüştürmek için uğraştı. Odanın banyosundaki açık raflara güzel şişelerini ve sepetlerini, yeni kabarık havlularını ve mumlarını yerleştirdi. Giysilerini giyinme odasına, bir yoga minderini ve Sadie'nin minderini de oturma alanına yerleştirdi.

Bir süre sonra, Kayla'dan odaya göz atmasını, sırf bir değişiklik olsun diye renkleri değiştirmesini isteyebilirdi. Ama etrafına bakındığında, o an için yeteri kadar anının geride kaldığını ve rahat edeceği kadar da yeni bir yere dönüştürmeyi başardığını düşündü.

Böylece tepelere, ağaçlara, bahçeye, derenin kıvrımlarına ve ilerideki dağlara bakabilmek için verandaya çıktı.

Dedesı ile anneannesi ona bunu vermişlerdi ve oraya değer verecek, çok iyi bakacaktı.

Sonra, verandada yere oturup köpeğine sarıldı. "İyi idare ediyoruz, değil mi Sadie? İyi olacağız."

Sabahleyin evi temizlik ekibine teslim etti ve balkonlarla verandalardaki saksılar için seçtiği çiçekleri ekmeyi tamamladı. Arka bahçeye tıpkı dedesi ile anneannesi gibi –ama tek başına– sebze ve ot ekmeyi denemişti. Bunların tutması için dua ediyordu.

Ama artık ev misafirler için hazırды –ya da yakında hazır olacaktı– ve hâlâ enerjik hissediyordu.

Üstünü değiştirmek için içeri girdi, taytını ve spor tişörtünü giyip Sadie'nin kayışını aldı.

"Haydi, koşuya çıkalım."

Kaslarının ısınması için hafif bir koşuyla başladı; hareket etmenin, kollarını çizgili akça ağaçlara ve erguvanlara açmış olan ilkbahar havasının, yeni çapalanmış çiçek bahçelerinin ve yeni biçilmiş çim kokusunun keyfini çıkardı.

Ama o günü düşündükçe –randevuyu– endişeleniyordu. Raylan'ın da endişeli olduğunu tahmin ediyordu.

Onun evine doğru koşmaya başladı ve Teesha'nın evinin oradan geçerken Monroe'nun açık pencerelerden dışarı yayılan müziğinin –hızlı ve canlı bir piyano ezgisi– sesini duydu.

Sonra, ön bahçesinin çimlerini biçmekte olan Raylan'ın çim biçme makinesinin sesini duydu. Hatırladığım genç kadar sıkı değil, diye düşündü. Artık kolları sıkı kaslarla kaplıydı; Adrian bunu çok iyi biliyordu. Güneşten sararmış saçlarını hâlâ bir şapka ile örtmeye gerek görmüyordu.

Bu sefer, seneler öncesinin aksine Raylan onu gördü. Durdu ve çim biçme makinesini kapattı. Bir saniye sonra, Jasper arka bahçede inlemeye başladı.

“Bir dakikalığına Sadie'yi arka bahçeye bırakacağım, tamam mı?”

“Komşular polisi aramadan bıraksan iyi olur.”

Adrian tüylü âşıkların kavuşması için Sadie'yi arka bahçeye bıraktı.

Geri döndüğünde, Raylan verandasının basamaklarına oturmuş kana kana meyve suyu içiyordu. Adrian yanına oturup su şişesini açtı.

“Pazartesi günü pazar gününün işlerini mi yapıyorsun?”

“İşe odaklanamadım, yüzden biraz enerji harcamaya karar verdim.”

“Ben de. Dün ve bugün. İkimiz için de zor birkaç gün oldu.”

“Evet.” Raylan elinin onun elinin üstüne koydu. Birbirlerini anlıyorlardı. “Dün senin için, bugün de benim için üç sene oldu. Elimde bir çalılık var. Buraya ismini veren bir dağ defnesi. Yarın okuldan sonra çocuklarla ekeceğim.”

“Çok güzel olur. Komik çünkü bugün ben de anneannemin şu çok sevdiği İtalyan saksılarına çiçek ektim. Dün de...” Nefesini uzun uzun dışarı verdi. “Ana yatak odasına geçtim. Öyle yapmak bana doğru geldi.”

“Zaman yardımcı oluyor,” dedi Raylan. Adrian elini çevirip parmaklarını parmaklarının arasından geçirdi. “Lorilee, Creek’i ziyaret etmeye bayılırdı ama onun yaşayabileceği bir yer değildi. Bir koruyucu aileden diğerine gittiği berbat bir çocukluk geçirmiş ve asla kendisine ait bir yuvası olmamış.”

“Bana biraz anlatmıştı. Yazdığı mektuplarda,” dedi, Raylan merakla ona bakınca.

“Bu konudan pek söz etmezdi. Çoğu kişiye anlatmazdı.”

“Gerçek mektuplar yazmak farklı. Garip bir samimiyet kuruyor. Bana sen Brooklyn’deki evi satın alana dek gerçek bir yuvası olduğunu asla hissetmediğini söylemişti.”

“Oraya resmen âşık olmuştu. Sonsuza dek yuvası olacağını söylemişti.”

Adrian bir süre bir şey demedi. “Ama o dağ defnesini onun için Creek’e ekeceksin ve önemli olan bu.”

“Evet, ben de öyle hissediyorum.” Raylan başını çevirip ona baktı. “Daha sonra senin ev dolacak ve telaşlı bir hafta geçireceksin.”

“Buna hazırım. Çetenin büyük bir kısmı üç gibi burada olur. Okulda bir prova yapacağız. Sonra da akşam yemeği ve sohbet için eve döneceğiz.”

“Evet, o arada Monroe’yla barbekü yapıp çocukları oyalayacağız.”

“Hepiniz için yerimiz var.”

“Teşekkürler ama yarın okul var.” Meyve suyundan bir yudum daha aldı. “Evin yetişkini olarak sık sık geç yattıklarını söylemem gerek. Ama şansımız yaver giderse, minik insanlar siz ana yemeği bitirmeden yatakta olur.”

“Okul gecesi olmayan bir gece için de yemek planlarız. Ya da bir pazar akşam yemeği planlarız –daha özel olur– ve okul gecesi kurallarını çiğnemeyecek kadar erken yeriz.” Raylan uzun uzun ona bakınca, Adrian omzunu silkti. “Ne oldu? Çocuklarını seviyorum. Çocukları seviyorum.”

“Biliyorum. İnsanlar genel olarak çocukları ya da bazı çocukları sevdiğini söyleyen kişilerin numara yapabileceğini sanıyorlar ama sen yalan söyleyemezsin.”

“Sana da uygunsa bir sonraki pazar günü için planlayabiliriz. Bu hafta sonu...”

“Spor salonu çekimleri var,” diye lafını tamamladı Raylan.

“Cuma gecesini baş başa geçirip pazar günü çocuklarla akşam yemeğine ne dersin?”

“Sanırım sosyal aktiviteler takvimimize uyuyor.”

Cuma gecelerini Adrian’la birlikte geçirmek bir alışkanlık haline gelmişti. Bir yemeği ve onun yatağını paylaşıyorlardı.

“Cuma gecesi yemek pişirme. Ben bir şeyler getiririm.”

“Tamam. Şimdi geri dönmem gerek.”

Adrian kalkınca, Raylan da elini bırakmadan kalktı. Diğer elini de tutup onu öpmek için eğildi.

“Uğradığın için teşekkürler. Zor geçen birkaç günüm bir anda biraz kolaylaştı.”

“Benim için de.” Raylan’ın elini sıktı ve bahçe kapısına gidip Sadie’ye seslendi.

Raylan çim biçme makinesinin başına geçerken, Jasper’ın acı acı inlediğini ve Adrian’ın gülerek kız arkadaşını kısa sürede geri getireceğini söz verdiğini duydu.

Onun saçlarını arkasından savura savura, hızla koşmaya geri döndüğünü gördü.

Çocuklarıyla birlikte ekeceği dağ defnesini, onunla kök salacak olan anıları ve yeşerecek olan hayatı düşündü.

Monroe’nun canlı müziği havada adeta dans ederken, geleceğin getireceği yeni anıları ve hayatı düşündü.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Taksi -Traveler's Creek'te pek taksi görülmezdi- evin önüne yanaştı. Sadie alışık olmadığı bu görüntü karşısında evdekileri uyarırmış gibi bir kere havladı. "Sorun yok." Adrian pencereden dışarı bakarken elini köpeğinin başına koydu. "Hem de hiç sorun yok! Mimi geldi! Mutlu," dedi Adrian. Sadie kuyruğunu sallamaya başladı.

Adrian dışarı fırlayıp Mimi'ye sıkı sıkı sarıldı. "Geldin! Bir taksiyle! Ah, seni görmek çok güzel. Canım Mimi'm."

"Planlarda ufak bir değişiklik oldu." Mimi onu iki yanağından öptü. Ufak çantasını şoförden alıp teşekkür etti.

"Tek çantan bu mu? Bir hafta için mi? Lütfen, bana bir hafta kalacağını söyle."

"Kalacağım. Valizim annen ile Harry'de çünkü arabayla geliyorlar. DC'de bir röportaja katıldıkları için ben trenle gelmeye karar verdim. Bir saat içinde burada olurlar ama o kadar erken yola çıkmayı ya da yolu uzatmayı istemedim."

"Gel, içeri gel. Sana bir kadeh şarap getireceğim."

"Daha saat dört bile olmadı!"

“Seyahat edilen günler sayılmaz. Çantayı basamaklarda bırak, sonra alırsın. Mutlu,” dedi Adrian yine. Sadie kuyruğunu sallayarak Mimi’nin bacaklarına yaslandı.

“Daha da mı irileşti?” diye sordu Mimi. Sadie’nin uzattığı patisini tuttu. “Yemin ederim ki daha iri gözüküyor.”

“Belki biraz. Çok iyi gözüküyorsun,” dedi Adrian onu eve sokup mutfığa götürürken.

“Trende uyudum. Çalışmadım. Uyuyakalana kadar bir kitap okudum ve harika bir histi.”

Bir blucin, koyu kırmızı bir gömlek ve o muhteşem kıvr kıvr saçlarıyla gerçekten de harika gözüküyor, diye düşündü Adrian.

“Otur, rahatla.”

“Hep oturdum zaten, bebeğim. Popom bunun farkında.”

“O halde, şarabı alıp dışarıya çıkalım. Isaac ve çocuklar nasıl?”

“Herkes iyi. Bu şarap da öyle. Natalie yaz için bir staj buldu. Roma’da.”

“Ne? Ne zaman? İnanılmaz!”

“Haberı dün aldık. Çok mutlu oldu. Tanrım, onu özleyeceğim ama...” Mimi gülerken kadehini kaldırdı. “Onun için muhteşem olacak.”

“Harika. Onun için çok iyi olacak.”

“Önce oğlum tıp okulunun hazırlık sınıfına başladı, şimdi de kızım uluslararası finans alanında staj yapmak üzere Roma’ya gidiyor. Artık çoğu zaman neden söz ettiklerini bile bilmiyorum ama ikisiyle de çok gurur duyuyorum.”

“Hiç belli olmuyor.”

Mimi kolunun onun beline attı ve yandan sıkıca sarıldı. “Üç çocuğum da büyüyor. Bu bahçede inanılmaz şeyler yapmışsın. Çiçekler çok güzelmiş. Domates mi ektin?”

“Domates, biber, salatalık, havuç, kabak, balkabağı, otlar ve yine otlar.”

Mimi güneş gözlüğünü başının tepesine kaldırıp bitkileri inceledi. "Burası resmen bir çiftlik olmuş."

"Şehir kızı, burası bir evin arka tarafındaki bir sebze bahçesi."

"Benim için hepsi aynı. Bunu tek başına mı yaptın?"

"Şu ana kadar evet. Denemek istedim. Anneannem ve dedem her sene bir şeyler ekerlerdi. Bu geleneği sürdürmeye çalışacağım. İnsanı rahatlatıyor ve aktif olarak çalışmadığımda bol bol vaktim oluyor."

"Yani, neredeyse her zaman."

"Yapım öncesi, sonrası ya da sırasında genellikle yarım günüm boş oluyor." Adrian büyük bir gururla filizlere baktı.

"Belli bir ritim tutturdum ve hoşuma gidiyor. Dedemin yanına taşındığımda, daha az seyahat etmeye başladım. Çok geçmeden yolda olmayı çok sevmediğimi fark ettim. Monroe neden sahneye çıkmadığını ve sadece şarkı yazdığını insanlara açıkladığında onu anlıyorum. Ben de sessizliği seviyorum."

"Eskiden de seyahat etmeyi çok sevmezdin."

"Doğru, sevmezdim," dedi Adrian.

"Lina seyahat etmeye bayılır. O, gelmeden sana bir şey sormak istiyorum. Dürüst yanıt ver. Onun bakış açısını biliyorum ama seninkini de duymak istiyorum. Aramızda kalacak. Annenle aran nasıl?"

"Umarım o da daha iyi anlaştığımızı söylemiştir çünkü gerçekten de öyle. Birbirimizi daha iyi anlıyoruz. Annem yetişkinlerle daha iyi anlaşır. Sen çocukluğumun annesiydin."

"Ah, tatlım. Annen seni her zaman çok sevdi, Adrian."

"Ben de bunu daha iyi anlıyorum." Adrian, Sadie'nin yere bıraktığı topu alıp yükseğe ve uzağa fırlattı. "Pek karışmadan bu çekimi onaylaması ve lisede çekim yapacak olmamıza ses çıkarmaması mı? Onun için büyük bir adım ve onu takdir ediyorum."

"Bu konuda gergindi."

“Ne?” Adrian gülecek oldu ama sonra Mimi’nin yüz ifadesini fark etti. “Cidden mi? Lina Rizzo, bir çekim konusunda gergin mi?”

“Evet, Lina Rizzo kendi lisesine geri dönecek olmasından ve iki öğretmenin onu o zamanlardan tanıyor olmasından dolayı gergin. Hatta bir tanesiyle birkaç randevuya bile çıkmışlar.”

“Dalga geçiyorsun. Ben bunu neden bilmiyorum?”

“Sanırım, hiç anlatmadı. Bana ciddi bir şey olmadığını çünkü sonra futbolcu-çiftçi çocukla çıktığını söyledi.”

“Bir futbolcu-çiftçi çocuk mu? Annem mi?”

“Futbol takımında olan bir çiftlik çocuğu. Çıktıkları dönemde ciddilermiş.”

İnanılmaz, diye düşündü Adrian. İnsanın annesi onu nihayet bir yetişkin olarak gördüğünde hakkında yeni şeyler öğreniyordunuz. Gerçekten de inanılmazdı.

“Annem bana o zamanları hiç anlatmıyor.”

“Sen ona çıktığın gençlerden, erkeklerden söz ediyor musun?”

“Kesinlikle hayır.” Adrian topu yine fırlattı.

“Sadie’ye ‘mutlu’ dedin. Mutlu gözüküyorsun, Adrian.”

“Mutluyum. Bir işim ve bir yuvam var. Bir sebze bahçesi ek-tim. Harika arkadaşlarım ve muhteşem bir köpeğim var. Bunlar mutluluğun tanımı.”

“Bu mutlu anı berbat etmek istemem ama dedektiften haber var mı?”

“Pittsburgh’de bir ipucunun peşinde. Daha doğrusu, birkaç gün önce oradaydı. Hayır, bu anı berbat etmiyorsun. Bu işi ona devredince üstünde bir yük kalmış gibi hissettim.”

Sadie koşarak geri geldi ve tekrar havladı.

“Bir araba sesi duydu. Harry ile annem olmalı, gerçi kimsenin bu saatte gelmesini beklemiyordum. Şu işe bak, saat dört bile ol-madan şarap içmeye başladık.”

Mimi gülerek kolunu Adrian’ın beline attı. “Birkaç kadeh daha alsak iyi olur.”

Cuma akşamı Adrian; annesi, arkadaşları ve çekim ekibiyle birlikte lisenin spor salonundaydı. Hector ve asistanı kameraları yerleştiriyorlardı, sabit olan kameranın ve iki portatif kameranın potansiyel açılarını ayarlıyorlardı. Işıklandırma direktörü teknisyenleriyle ve asistanlarıyla ışık stantlarını, kabloları ayarlıyor, hangi jelleri ve filtreleri kullanacağını belirliyordu.

“Güzel bir alan,” dedi Adrian annesine.

“Öyle sanırım.”

“Burasıyla ilgili anıların var mı?”

Lina omzunu silkti. “Basket oynamadım, pek ilgimi çekmezdi.”

“Ama bana dansları da burada düzenlediklerini anlattılar.”

“Doğru.” Lina hafifçe gülümsedi. “Canlı müzik grupları olurdu. Çok demode. Haydi, kıyafetlerimize göz atalım.”

“Bize kızlar soyunma odasını ayırdılar.”

Oraya gittiklerinde, Lina etrafına bakındı. “En azından, son birkaç on yıl içinde burayı –biraz– yenilemişler. Ter, su ve Love’s Baby Soft. Seksenlerin popüler parfümlerindendi,” dedi Adrian’ın boş boş baktığını görünce.

“Ama sen kullanmazdın.”

“Doğru. Nereden bildin?”

“Çünkü sen asla sürünün bir parçası olmak istememiştin. Kalabalığın arasından sıyrılmak istedin. Şaka yapmıyorum.”

“Şaka yaptığını düşünmedim.”

“Seninki.” Adrian çoktan kurulmuş olan askılıktaki giysileri işaret etti. “Bunlar da benimkiler. Konuştuğumuz gibi her bölümde benzer ya da birbirini tamamlayan renkler giyeceğiz. Bize bir oyuncu kostüm alanı hazırlayacaklar. Kızlar burada, erkekler diğer soyunma odasında olacak. Kadınlar taytlar ya da kapriler giyecekler. Herkesin bedenine göre giysileri ayarladık.”

Annesi giysilere göz atarken Adrian elini salladı. “Erkekler spor şortları ya da eşofman altları giyecekler. ‘Erkekler’ ve ‘kadınlar’ öğretmenler de dahil. Kadınlar spor sutyenleri ve dile-

dikleri askılı bluzu ya da tişörtü giyecekler; erkekler kalın askılı spor tişörtleri ya da normal tişörtler giyecekler. Üstlerin hepsinde Yoga Baby ya da New Gen logosu olacak. Bunları karıştırabiliriz diye düşündüm. Çoraplarımız, spor ayakkabılarımız, saç bantlarımız, su şişelerimiz ve Energy Up içeceğimizden var. Ekip istediğini seçebilir. Çekime katılanların soy isminin yazılı olduğu kapüşonlu eşofman üstleri de olacak. Harry'nin fikri.

"Harry sürekli olarak iş düşünüyor. Önce giriş ve kardiyo," dedi Lina. "Neden kırmızı renk kullanmıyoruz? Ben koyu kırmızı üst ile yanlarında kırmızı alev deseni olan siyah taytı seçiyorum."

"Ben de kırmızı spor sutyeni, siyah askılı bluz ve kırmızı-siyah kapriyi seçiyorum." Adrian bunları aldıktan sonra ona baktı. "Sonra, güç antrenmanı var."

"Önce sen seç."

Değişiklikler, diye düşündü Adrian giysilerini seçerken. Değişiklikler olabilirdi ve ilişkilerdeki ufak yırtıklar tamir edilebilirdi.

Berrak mı berrak cumartesi sabahının çok erken saatlerinde, Adrian spor salonundaki seyirci tribününde oturmuş son bir kez senaryoyu kontrol ederken, Teesha yanında telefonda Monroe'yla konuşuyordu.

"Evet, düşündüğümüz saatte başlayacak gibiyiz. Adrian ve annesi giriş bölümünü bitirdiler. Onları bir saate kadar getirirsen, mola verdiğimizde Thad'i emzirebilirim. Phin de ekibe aklındaki on milyonluk soruyu sorabilir. Bugün sen desteksin, Monroe. Bir saate görüşürüz."

Telefonunu cebine soktu. "Annen şu öğretmenle flört ediyor sanki."

Adrian şaşkınlıkla başını kaldırıncaya, spor salonunun karşı tarafında annesinin kahverengi saçları biraz grileşmiş, kemik çerçeveli gözlüğü olan bir adamla sohbet ettiğini gördü. İkisi de

çekim kıyafetleri içindeydi ve gerçekten de flört ediyorlarmış gibiydiler.

“Lisede birkaç kere randevulaştığı adam.”

“Peki. Neden fısıldayarak konuşuyorsun?”

“Bilmem. Daha önceden onun birazcık bile flört ettiğini görmemiştim. Çok garip.”

“Belki hazır kasabadayken bir macera yaşar.”

“İğrenç. Cidden mi? Adam evli ve çocuklu; hatta torunları bile var. Bana söyledi.”

“Büyük bir ihtimalle bu yüzden hafif bir flört durumu var. Bir nostalji flörtü. Öte yandan, Loren şu güzel seksi öğretmenle tam anlamıyla flört ediyor.”

Adrian karşı taraftaki basket potasının altına baktı. Loren gerçekten de at kuyruklu sarışın kadınla flört ediyordu.

“O evli değil, çocuğu da yok. Allyson ya da Ally. Yirmi yedi yaşında, haftada bir egzersiz yapan ve yogaya bayılan bir biyoloji öğretmeni.”

“Hepsini ezberledin mi?”

“Benim beynim seninki gibi verileri –ya da genel bilgileri– hafızamda tutamıyor ama isimlere ve yüzlere gelince ayrı konu. Yapımın önemli bir parçası bu.”

Yapım asistanlarından birinin gençleri ve erkek öğretmenlerin geri kalanını getirdiğini gördü. Sesler bir anda yükseldi.

“Haklısın. Tam vaktinde başlayacağız.” Teesha’nın bacağına hafifçe vurup ona senaryoyu uzattı.

Tribünlerden inerken kadınlar salona girdi. Tripod kamerasını kontrol etmekte olan Hector’ın yanına gitti.

“Çekime hazır mısın?” diye sordu.

“Kesinlikle.” Asistanları oyuncular o bölüm için yerlerine götürürken kamerasına baktı. “İyi gözüküyor.”

Adrian monitöre göz attı. “Tam istediğim gibi. Onlara ufak bir moral konuşması yapıp birkaç hatırlatmada bulunalım. Sonra, bölümü tanıtıp başlayabiliriz.”

Annesiyle göz göze geldi ve salonun ortasında buluştular.

“Senin fikrindi,” diye fısıldadı Lina. “Sen başla.”

“Peki. Evet, millet!” Adrian sesler, kıkırdamalar ve gergin gülüşmeler kesilene dek ellerini havaya kaldırdı. “Lina ve ben bir kez daha bunun bir parçası olduğunuz için size teşekkür etmek istiyoruz. Önümüzdeki birkaç gün sizi epey çalıştıracamız.” İnceleme sesleri arasında sıırıttı. “Ama çok eğleneceksiniz, yoksa karışmam. İlk hatırlatma...”

“Sol dediğinde bizim için sağ olacak,” dedi gençlerden biri.

“Doğru. Kamera ters çeker. Hata yaparsanız bile devam edin. Yavaşlamanız, hatta durmanız gerekirse bunu yapın ama tembellik etmeyin! İlk bölümde Mandy liderlik edecek. Böylece, onu izleyip hareketleri takip edebilirsiniz. Su şişelerinin üstünde isimleriniz var. Herkes kendi şişesini kullansın.”

Talimatları tamamlaması için annesine baktı.

“Hector ve Charlene kameralarla etrafınızda dolaşacaklar. Kameraya bakmak isterseniz bakabilirsiniz ama hareket etmeyi unutmayın! Adrian ve ben de zaman zaman aranızda dolaşıp duruşunuzu düzelteceğiz, sizi biraz daha zorlayacağız, daha yavaşlamanızı söyleyeceğiz. Tam yarıda bir dakikalık –tam bir dakika– bir su molası vereceğiz. Soğuma hareketlerinden sonra mola vereceğiz. Böylece, kurulanıp üstünüzü değiştirebilirsiniz ve tekrar burada toplanabiliriz. Sorusu olan?”

Soruları yanıtladıktan sonra, Adrian ve Lina pozisyon alıp kameraya döndüler. “Nefes almayı unutmayın, millet,” dedi Adrian ve Hector’ın işaretini bekledi.

"Fitness 101, kardiyo egzersizine hoş geldiniz," dedi Lina. "Hareket etmeye ve terlemeye hazırlanın."

"Arkamızda Traveler's Creek Lisesi öğrencileri ve annemin döneminden öğretmenler var. Başlamaya hazırlar." Adrian arkasına baktı. "Hazır mısınız?"

Herkes, "Evet!" diye bağırmasına rağmen, Adrian elini kulağına götürdü. "Sizi duyamıyorum. Hazır mısınız?"

Bu sefer, herkes daha yüksek sesle bağırdı. Adrian tekrar kamerasına döndü. "O halde, ısınmaya başlayalım."

Kırk dakika sonra, Lina su şişesini kaptı. "Çok iyiydi."

"Evet, gerçekten de iyiydi. Videoyu görmek istiyorum ama..."

"Süperdi. Dinle, gençlerin dikkatinin dağılacığından ya da birbirleriyle dalga geçeceklerinden, senin seçtiğin çok formda olmayan kişilere -öğrencilere ve öğretmenlere- laf atacaklarından endişelenmiştim."

"Daha bir bölüm çektik ama o tür şeyler yapacaklarını sanmıyorum."

"Artık ben de sanmıyorum. Her şey yolunda giderse, iki saatlik öğle molasıyla ve bir sonraki bölümün arkasından vereceğimiz molayla programa uymamız mümkün. Yalnız bir şey var."

"Evet?"

"Kevin denen genç var ya. Onunla çok ilgilenmek istemiyorum. Utandığı belli ama belki sen onunla teke tek çalışmayı deneyebilirsin. Biraz kilolu olduğu, formda olmadığı için utanıyor. Buna katılmış olması büyük cesaret."

"Sen hep böyle yapıyorsun," diye mırıldandı Adrian.

Lina anında gerildi. "Ne yapıyorum?"

"Yardıma ihtiyacı olan, bunu isteyen ama sormayan birisine odaklanıyorsun. Bu yönünü hep takdir etmişimdir. İşinde bu yüzden bu kadar başarılısın."

“Ben... Şey, teşekkür ederim.”

“Ben onunla bu konuyu konuştum bile. Sana çekmişim. Ona evde tek başına yapabileceği bir program tasarladım. Annesi ile babası da destek oluyorlar. Haftada bir stüdyoma gelecek, durum değerlendirmesi yapacağız.”

“Beslenme dahil.”

“Elbette. Yaklaşık olarak bir hafta önce yeni beslenme programına geçti. Şimdiden faydası olduğunu görebiliyorum. Sana gelişmeleri bildirmemi ister misin?”

“Çok sevinirim.” Lina mesafeli bir kadın olduğu için ona sarılmadı ama, “Aramız artık daha iyi, değil mi?” diye sordu.

“Evet, anne.” Adrian daha sıcakkanlı olduğu için eğilip annesinin yanağını öptü. “Daha iyiyiz.”

Pazar akşamı dolu dolu, ter içinde ama verimli geçen iki günün sonunda, Adrian yoga mindерinin üstünde bağdaş kurup avuçlarını yukarı bakacak şekilde dizlerine dayadı. “Ellerinizi dua eder gibi dizlerinize dayayın, az önce tamamladığınız egzersizi kabul etmek için eğilin. Ve Namaste.”

Gülümsedi. “Tebrikler, millet. Az önce *Fitness 101* dersinden geçtiniz. Hepiniz muhteşemdiniz.”

Ekip dağıldı ve herkes birbirine beşlik çakmaya, hatta sarılmaya başladı.

“Bize katıldığınız için teşekkür ederiz,” dedi Lina kameraya. “Unutmayın: Kendinize iyi bakın, çaba sarf edin.” Kolunu kızının omzuna attı. “Her gün yeni bir şanstır. Ben Lina Rizzo.”

“Ben de Adrian Rizzo. Dilediğiniz zaman geri gelin ve bizimle egzersiz yapın.”

Herkes etrafta dolanıp birbirine tekrar beşlik çakıp sarıldı.

“Tamamdır!” diye seslendi Hector. “Süperdi, millet.”

Set dağılana, ekipmanlar ve ekstra giysiler toplanana kadar hava kararmaya başlamıştı.

Dışarı çıktıklarında birisinin ona seslendiğini duyan Lina bir anda durdu.

Adrian yarı gölgelerin arasında bir adam görünce kalbi duracak gibi oldu. Sağ elini yumruk yapıp geriye kaydıldı.

Adam elinde kasketiyle öne doğru ufak bir adım atıp hafifçe gülümsedi. Adrian onun biraz tanıdık geldiğini düşündü ama her ihtimale karşın annesinin kolunu tuttu.

Her ihtimale karşın.

Ama annesi bir kahkaha patlattı. "Matt? Matt Weaver! Aman Tanrım. Matthew."

Annesi ona yaklaşıp boynuna sarıldı. Adrian, Matt'in bir an için gözlerini kapayıp nefesini dışarı verdiğini gördü.

"Adrian, bu benim eski bir arkadaşım. Matt, kızım Adrian."

"Memnun oldum. Annene çok benziyorsun. Çocuklarımız ne zaman yetişkin oldu, Lina?"

"Tanrı bilir."

"Öncelikle Bay Rizzo için ne kadar üzgün olduğumu söylemek isterim. Anma törenine gittim ama o kadar kalabalıktı ki sizi rahatsız etmek istemedim."

"Kalabalıktan hiçbir zaman hoşlanmazdm."

"Bu huyum değişmedi. Şey, kuzenimin oğlu Cliff de sizin çekime katılanlardan."

"Evet, Cliff. Futbolcu genç. Senin gibi."

"Hey gidi günler." Matt gülümseyince ağzının sağ köşesinde minik bir gamze belirdi.

"Sizi tutmak istemem. Bir ara bir şeyler atıştırıp sohbet etmek ister miydin diye soracaktım."

"Aslında, birazdan hep birlikte restorana gideceğiz."

Matt başını salladı ve elindeki kasketi evirip çevirdi. “Başka zaman o halde. Başka bir zaman konuşuruz.”

“Şey, herkes arka tarafta olacak, belki biraz etrafa dağılırlar. Ama bize bir masa bulabilirim. Restoran sahibine nazım geçer.”

Adrian gülümsedi. “Mutlaka bir masa bulurum.”

“Orada buluşuruz, Adrian. Hâlâ bir kamyonet mi kullanıyorsun, Matt?”

“Kamyonetlerden pek hoşlanmadığımı bildiğim için arabayla geldim.”

Adrian kendi arabasına doğru giderken neler olduğunu düşündü. Köşeli çeneli, şakakları ağarmış saman rengi saçlı, tıraşlı, utangaç, sevecen bakışlı bir adam. Hoş bir gülümsemesi ve gamzesi de vardı.

İlginç, dedi içinden.

Adrian gecenin sonunda hesabı ödemek için kalktığı anda ilginç bir durumla daha karşılaştı.

“Onları kaldıracam, Jan. Kusura bakma, kapanış saatine kadar oturduğumuzun farkındayım.”

“Benim için sorun değil. Burada büyük, mutlu ve aç grupların olmasını seviyoruz.”

“Aynen dediğin gibiydik.” Etrafına bakınca, ana yemek salonunda sadece birkaç masanın dolu olduğunu gördü. “Annemi ve arkadaşını göremedim.”

“Ha, evet. Yarım saat önce çıktılar. Annen sana Matt’in çiftliğine göz atmaya gideceğini söylememi istedi.” Jan ona kredi kartını ve fişini verdi. “Yerinde olsaydım, eve gidince onu beklemezdim.”

“Teşekkürler, ben... Ne dedin?”

Jan muzip bir gülümsemeyle tezgâha eğildi. “Bir restoranda benim kadar uzun süre çalışınca, insanları okumasını öğreni-

yorsun. Beden dili, ifadeler, ses tonları, mimikler gibi. Burada gördüğüm şey... Romantik bir finale doğru ilerleyen iki kişiydi. Onlar eski sevgili, tatlım.”

“Evet ama...”

“Matt’i senelerdir tanırım. İyi bir adamdır. Ayrıca, mutlu gözüküyorlardı ve uzun uzun sohbet ettiler.”

“Eh, bu... bir şey. Ne olduğundan emin değilim. Geriye kalanları götüreyim. Birçoğu benim eve geliyorlar zaten.”

Adrian bundan Harry ve Mimi’ye bile söz etmemeye karar verdi. Çok garip bir durumdu.

Eve döndüklerinde Harry, Lina’nın yatmış olabileceğini söyledi. Adrian gülmek için kendisini tutup, “Öyle herhalde,” dedi.

Sabahleyin erkenden kalktı, evdekiler hazır uyurken kısa bir egzersiz yaptı. Veda kahvaltısı için mutfığa girip *frittata*’lar hazırladı ve içinden iyi olması için dua edip fırına koydu.

Kahve makinesinin içinde su olup olmadığını kontrol etti, taze kahve çekirdekleri ekledi ve kendisine bir *smoothie* hazırladı.

Smoothie’sini alıp tezgâha oturdu ve tabletinden e-postalarını kontrol etmeye koyuldu. Ön kapının açılıp kapandığını duyduğunda, misafirlerden birinin hava almak için dışarı çıktığını düşündü.

Ama başını kaldırınca annesinin mutfığa doğru geldiğini gördü.

Lina eve geç geldiğini düşünmüştü ve gece orada kalacağını tahmin etmemişti. Bir an için ne diyeceğini düşündükten sonra içinden geleni söyledi.

“Cezalı olduğunu biliyorsundur herhalde.”

“Çok komik.”

Lina kendisine bir fincan alıp şık kahve makinesini çalıştırdı. Adrian şaşkınlıkla ona baktı.

“Kahve mi? Sen kahve mi içiyorsun?”

“Bazen içerim. Mesele kendini mahrum etmek değil, ölçülü davranmak ve iyi seçimler yapmak.”

“Keşke bunu zamanında kola seven kıza da söyleseydin.”

Lina ona baktı. “Keşke.”

“Kötü anlamda söylemedim. Boş ver. Şimdi, bir tane kola içeceğim.”

Adrian tezgâhtan atlayıp buzdolabından bir kola aldı. “Peki... Sen ve Matt Weaver.”

“Ciddi bir şey yok. İkimiz de bir ilişki peşinde değiliz.” Lina sade kahvesini alıp Adrian’ın yanına tezgâha oturdu.

“Heyecanlanacak bir durum yok yani.”

“Ha, çok şey var.” Lina düz saçlarını geriye attı. “Eskiden de öyleydi, şimdi de öyle. Onu yeniden görmek, aradan geçen zamanı telafi etmek güzeldi. Tanrım, aradan otuz sene geçmiş. O ve küçük oğlu çiftlikte çalışıyorlar. En büyük çocuğu hukuk okumuş ve komşu kasabada çalışıyormuş. Kızı lisanslı bir hemşire ve birkaç kilometre mesafede yaşıyormuş. Seneler önce boşanmış ve beş torunu varmış.”

Kahvesini yudumladı. “Ama eskiden olduğu gibi, çiftliğe çok bağlı. Ben de kariyerime çok bağlıyım. Aramızda hep bir şey vardı ve her zaman olacağını anladım. Ama hayatımız için çok farklı şeyler istiyoruz. Nostalji seksi yaptık ve çok güzeldi.”

Sonra, gülümsedi. “Bir de ikimiz de bekâr olduğumuz takdirde –ki bunu istiyoruz– kasabaya gelip gittikçe daha çok nostalji seksi yapmaya karar verdik.”

“Seks randevuları. Annem...”

“Otuz sene seks yapmamış değilim, Adrian. Sadece seçici ve ketum davranmayı biliyorum. Burada harika bir koku var.”

“*Frittata* yapıyorum.”

“*Frittata*.” Lina fincanının üstünden ona baktı. “Rizzo genleri sana geçmiş.”

“Ben de bu genleri geliştirmeye çalışıyorum. Hazır konu açılmışken, acaba bir yemek kitabı çıkarsak mı diye düşünüyordum. Sağlıklı ama leziz tarifler seçebiliriz. Rizzo ve Rizzo, *Fit Tarifler* gibi bir şey olabilir.”

“Düşünebiliriz. İkimiz de benim iyi bir aşçı olmadığımı biliyoruz ama... Biraz düşüneyim de tekrar geldiğimde ayrıntıları konuşuruz. Ama şu anda kahvemi yukarı götürüp üstümü de giştireceğim. Buna hâlâ utanç yürüyüşü mü diyorlar?”

“Daha çok arkadaşlar arasında bir espri olarak.”

“Biz bu ifadeyi kullanmayalım.”

Adrian gülümseyerek tekrar tabletine döndü. Kişisel hesabında dedektiften gelen yeni bir e-posta olduğunu fark etti.

Adrian,

DC'ye geri döndüm. Mümkünse bu hafta bir toplantı yapalım. Bu arada bir rapor yazacağım ama seninle özel olarak görüşmek istiyorum.

Lütfen, hangi gün ve saatin uygun olduğunu haber ver. Ben de programımı ona göre ayarlayayım.

Sevgiler,

Rachael

Adrian takvimine göz atıp gençlik merkezindeki randevularının saatlerine, Teesha'yla yapacağı restoranla ilgili toplantı zamanlarına ve forma girmesine yardım edeceği gençle yapacağı çalışmaların tarihlerine baktı.

Dedektife zor olabilecek tarihleri yazdı ama haftanın geri kalanı için programını boşalttı.

Kendi işlerini bu görüşmeye göre ayarlayabilirdi. İnsanın kendi işinin sahibi olmasının iyi yanı bu, diye düşündü.

Sonra, tableti kaldırdı ve e-postayı aklından çıkardı. Veda kahvaltıları karanlık düşüncelere kapılma vakti değildi.

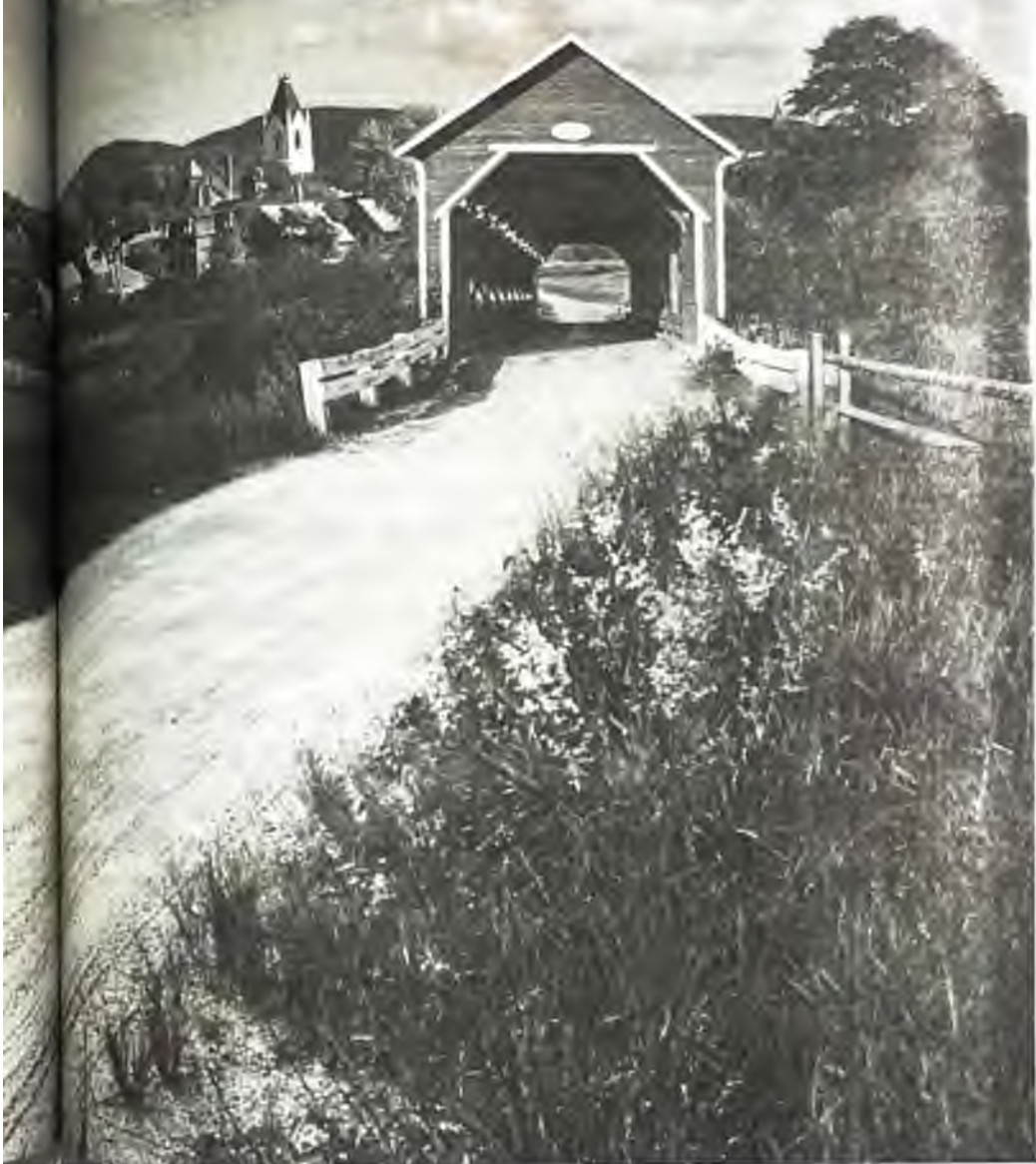

Ninova

ÜÇÜNCÜ KISIM

MİRASLAR

Gelecek, şimdiki zamanla satın alınır.
– Samuel Johnson

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Adrian bir sonraki şiiiri hafta ortasında, Rachael gelmeden birkaç saat önce okudu. Şair tek kâğıda, sade beyaz zarflı mektuplara geri dönmüştü.

Bu sefer, posta damgası Omaha'ya aitti.

Ön verandaya geçip ayaklarının dibinde oturan ve dikkatle onu izleyen Sadie'yle birlikte mektubu okudu.

“Merak etme, ben iyiyim.”

Nihayet yaz yaklaşıyor, başka yaz görmeyeceksin.

Artık beklemek zorunda değilim.

Senin, benim; ikimizin geçmişi birleşecek

Ve senin ölümünle tamamlanacak hayatım.

“İyiyim,” dedi yine. “Ama bunu kim yapıyorsa, çok uzaklarda olamaz. Senin, benim; ikimizin. Bu saçmalık ne anlama geliyor?”

Verandada volta atmaya başladığında, ısıldayan bir sinekkuşu hızla bir ağaca asmış olduğu kuş suluğuna kondu.

“Son dize ne anlama geliyor olabilir? Beni öldürecek ve bir amacı gerçekleştirmiş mi olacak, yoksa cinayet-intihar gibi bir şeyden mi söz ediyor? Beni öldürüp intihar mı edecek?”

“Neden bu manyağı anlamaya çalışıyorum ki?” Parmaklarını gözlerine bastırdı. “Birisinin onun ne yapmak istediğini anlaması gerek.”

Ellerini indirip irili ufaklı yemyeşil tepelere, yapraklara бүrүнmüş ağaçlara ve yan bahçedeki iri pembe tomurcuklu uzun orman güllerine baktı.

“Bir konuda haklı. Yaz kesinlikle yaklaşıyor. Biliyor musun? Ben de beklemekten sıkıldım artık.”

Bunu dürtüsel bir şekilde, ne dediğini düşünmeden söylemiş olabilirdi ama umurunda değildi.

O anda, kesinlikle umurunda değildi.

İçeri girdi, egzersiz giysilerini değiştirmek için yukarı kata çıktı. Özenle makyajını yaptı. Biraz düşündükten sonra saçlarına köpük sıkıp başının tepesinde bir at kuyruğu biçiminde güzelce topladı.

“Spor-seksi, değil mi Sadie? İnsan birisine meydan okurken iyi görünemez mi? Şimdi, gidip kendimizi gösterelim.”

Köpeği de onunla stüdyoya indi ve Adrian kayıt için ayarlama yaparken şöminenin önüne uzandı.

O videoyu bloguna koyacaktı. O çok iyi takip edilen bloguna. Sonra da bir şey atlamamak için bütün sosyal medya hesaplarına koyacaktı.

“Bakalım bunu beğenecek misin, sersem?” Kayıt düğmesine bakıp gülümsedi.

“Herkes merhaba. Ben Adrian Rizzo. Bu hafta ufak bir bonus seansı yapalım diye düşündüm. Tam ihtiyaç duyduğunuzda hızlı bir enerji ve rahatlama egzersiziyle buradayım. Zorlu bir egzersiz olacak. Ama bunu özellikle şaire yollamak istiyorum: Sen kim olduğunu biliyorsun! Bir şeyleri ertelemek kolaydır ama sonuç olarak sana ne kazandırır? Hiçbir şey. Hiçbir yere varamazsın, değil mi? Mutsuzsun, streslisin ve hedefine ulaşmak için harekete geçmeyi erteliyorsun. Başka birisini suçlayabilirsin, dünyayı suçlayabilirsin ama esas mesele senin içinde.”

Adrian hafifçe kalbine vurdu.

"Kendini o kadar kötü, hüznü ve kızgın hissettiğinde kalk ve hareket et. Şimdi, bu bölüm yeni başlayanlar için değil ama bu şair uzun süredir beni izlediği için, bu bonus daha deneyimli olanlarınıza uygun. Her biri otuz saniye uzunluğunda üçer bölümden oluşan üç set yapacağız. Bacak esnetme ve squat var."

Geriye adım atıp hareketi gösterdi.

"Sağ, sol, çömel. Bunları hızlı yapacağız. Önemli noktaları unutmayın; güvenlik ve performans."

Yine öne adım atıp bacağını esnetti. "Diz bilekten önde, ağırlığı öne verin, arkadaki dizinizi yere yaklaştırın. Sonra, bacak değiştirin. Ayağınızı yere hafifçe koyun. Sonra, squat hareketi. Doğrulmadan önce iyice esneyin, bacağınızı kaldırın -sağ- ve hızla diğer bacağına geçin." İkinci seferinde baştan yapıyoruz ama bu sefer sol bacağı kaldırıyoruz ve üçüncüde bacakları değiştiriyoruz."

Hareketleri gösterip at kuyruğunu arkaya savurdu.

"Dayanıklılık ve güç gerektiren, karın kaslarınızı çalıştıran bir egzersiz. Yapabiliyor musunuz? Dokuz dakika. Hedeften şaşmayın. Kronometremizi kurup başlıyoruz."

Kronometreyi başlatıp hareketleri söylerken gözlerini kame-rayaya dikti.

"Maksimum hıza ulaşırsanız durun, biraz toparlanın. Biraz toparlandıktan sonra tekrar başlayın. Maksimum hızınıza ulaşmaktan utanmayın. Esas utanılacak olan asla çaba sarf etmemektir. Göğsünüzü ve başınızı dik tutun. Squat hareketinde iyice çömelin, popo arkaya! Çömelin! Kalkın, bacak değiştirin, kalkın, bacak değiştirin. Haydi! Bana yazın yaklaştığını söylüyor. O yüzden bir güzel forma girelim. Siz de ben de. Hep birlikte. Bunu yapabiliriz! Dizler yukarı!"

Adrian duramıyordu ve durmayacaktı. Nihayet, mesajını vermişti.

“İkinci raunt. Yavaşlarsanız biraz mola verin, sonra tekrar başlayın. Size meydan okuyorum.”

Kalbi hem tatmin hissinden hem de yorgunluktan gümbür gümbür atıyordu. Terlemişti ama üçüncü raunda başlarken gözlerini yine kameraya gitmişti.

Onu izleyen kişiye.

“Ve dokuz dakikayı tamamladık. Soğuma ve esneme hareketlerine geçelim. Bu egzersizi deneyen herkesi tebrik ederim. Şimdi, en sevdiğiniz soğuma hareketlerine başlayın, kalp atışlarınızı yavaşlatın, sızlayan kaslarınızı esnetin. Ve unutmayın... Hayatım bana ait, güçlü yaşamak için. Yanılıyorsun beni durdurabileceğini sanıyorsan. Şüpheyi ve korkuyu bir kenara iterim çünkü kaderimi yazan benim.”

Güldü. “Evet, biraz basmakalıp ama gördüğünüz gibi herkes bir şair olabilir. Görüşmek üzere. Ben Adrian Rizzo. Fit kalın. Hareket edin.”

Videoyu bir kere izledikten sonra, blogundaki Bonus Raundu Egzersizi kısmında ve sosyal medyasında paylaştı.

“Bunun seni kızdıracığından eminim. Güzel.”

Su içip esneme hareketlerini yaptı.

“Dışarı çıkalım, Sadie. Telefon burada kalsın. Çünkü Teesha bunu görünce –büyük bir ihtimalle ilk görenlerden biri olacak- bana çok kızacak. Dışarı çıkıp domatesleri kontrol edelim.”

Teesha'nın hışımla bahçe kapısından içeri girmesi yirmi dakikadan kısa sürdü.

Adrian'ın, oyun oynadıkları için çok mutlu olan Sadie'ye topu fırlattığı arka bahçeye dolandı.

“Telefonuna yanıt vermemen, pamukla kulaklarını tıkayıp la-la-la demenle aynı şey.”

“Olabilir ama biraz sakinleşmek istedim. Ne çabuk geldin.”

“Senden o videoyu... her yerden kaldırmanı istiyorum. Bunu benim yapabileceğimi, yetkim olduğunu biliyorsun ama...”

“Bu, benim seçimim. Paylaşmak benim seçimim.”

“Yanlış seçim.”

“Öyle mi? Bunca sene buna katlanmak mı doğru seçim-di? Hedef ben olduğum halde bu işi başkalarına bırakmak mı? Doğru seçim bu mu?”

“Polis, Rizz. FBI, şimdi de bir özel dedektif. Profesyonel kişiler. Evet, akıllıca olan seçim bu.”

“Tüm bunlara rağmen bugün bir şiir daha geldi.”

“Tahmin etmiştim.” Teesha yüzünü ovuşturdu. “Üzgünüm. Üzgün olduğumu biliyorsun ama ona meydan okumanın ne faydası olacak?”

“Faydası olacak çünkü ödleğin teki. Bir zorba ve bunları bildiğimi ona söylemenin vakti geldi de geçti bile.”

“Bu seferkinde ne diyor?”

Adrian gözlerini yumdu, şiiri düşündü ve sözleri ezbere söyledi.

“Lanet olasıca psikopat!” Teesha ellerini beline dayayıp kendi etrafında döndü. “Özel dedektif ne zaman geliyor?”

“Dört, dört buçuk gibi.”

“Tamam, benimle eve gelip o saate kadar orada bekliyorsun. O psikopat yakınlarda olabilir, Adrian.”

“Ya da ta Omahada olabilir. Zaten bu yüzden bir şey yapmak zorundaydım. Böyle devam edemem. Yapmak istediklerinin bir kısmını başardı. Aklımı allak bullak etti. O aptal şiirlerden ödüm kopuyor. Evet evet, bana posta kutumu iptal edebileceğim de söylendi ama sonuç olarak başka bir yol bulabileceğini düşündüler.”

“Ama öteki türlü bir hata yapabilir.”

“Yapabilir, evet. Ama zarflarda yine de benim ismim olacak ve postaneye yollayacak. Üstünde iade adresi yok. Bu, bir yanıt değil. Bu yöntemin bir yanıt olup olmadığını bilmiyorum ama kendimi daha iyi hissediyorum. Ona bir darbe indirmişim gibi hissediyorum.”

Teesha telefonunun çaldığını duyunca sinir içinde telefonu cebinden çıkardı. “Harry arıyor. Selam, Harry. Evet, bir dakika. Evet, biliyorum. Şu anda yanındayım. Hı-hı.”

Teesha telefonu ona uzattı. “Seninle konuşmak istiyor.”
“Lanet olsun.”

Adrian, Harry’nin ona bağırıp çağırmasına ses çıkarmadı.
“Hayır, videoyu kaldırmayacağım. İki yüz kişi çoktan izledi. se bunun ne anlamı var? İzleyenlerden biri o adam ya da kadın. Her kimse işte. Bunu yaptığım için pişman değilim çünkü bir şey yapmam geriordu. Hayır, bir dakika.”

İçine derin bir nefes çekti. “Bunu ikinize birden söylüyorum. Sizi üzdüğü ve endişelendirdiği için üzgünüm. Annemi ve diğer herkesi üzeceği ve endişelendireceği için de üzgünüm. Ama... dedem öldükten sonra yolladığı kart beni altüst etti. Bu şiirse bardağı taşıran son damla oldu. Yeter artık, Harry. Yeter. Telefonu Teesha’ya geri veriyorum.”

Telefonu verdikten sonra gidip topu aldı ve yine fırlattı. Birkaç dakika sonra da Teesha yanına gelip arkadan ona sarıldı.

“Seni seviyoruz, Adrian.”

“Biliyorum, zaten o yüzden endişelendiğiniz için üzülüyorum. Biliyorum; güvenli, mantıklı bir şey yapmadım. Ama Teesha, en sonunda ona bir karşılık vermek zorundaydım. En azından, kontrolü biraz ele geçirdiğimi hissetmeliydim.”

“Bunu anlıyorum. Seni anlıyorum. Seni çok iyi anlayacak kadar uzun süredir arkadaşız.”

“Benim için de aynı şey geçerli. O yüzden, sizi daha da çok endişelendirdiğim için çok üzgünüm. Unutma, mantıklı olan diğer her şeyi yaptım. Polis, FBI, özel dedektif, güvenlik sistemi, nefsi müdafaa kursları, büyük köpek.”

Sadie topu ayaklarının dibine bırakıp sevgiyle ona baktı.

“Evet, çok vahşi bir hayvan. Tamam.” Teesha ona bir kez daha sıkıca sarıldı ve geriye adım attı. “Sonuç olarak, ben olsaydım

senin kadar dayanabilir miydim bilmiyorum. Ona karşılık verdiğinde, sıkı bir darbe indirdin. O sersemin eli ayağı birbirine dolanacak. Ve gitmem gerek. Yarın sana gençlik merkezinin bütçesiyle ilgili olarak işkence ettiğimde görüşürüz.”

“Rizzo Aile Gençlik Merkezi.”

“Tamam. İsme karar verdin demek.”

“Çok düşündüm. Dedemin ve anneannemin ismini mi versem, onun hayali olduğu için dedemin ismini mi versem? Ama o bu hayali anneannemle paylaşmıştı. Yine de dedemin ebeveynleri olmasaydı, burada yaşamazlar, o hayale sahip olmazlardı. Ben de onlar ve annem olmadan o hayali gerçeğe dönüştüremezdim. O yüzden, aile ismimizde karar kıldım. Bütçeye tabelayı da ekleyebilirsin.”

“Bunu konuşuruz.” Teesha sabırla yanlarında oturan Sadie’ye baktı. “En azından hırlamayı öğren.”

Teesha giderken, Adrian yine topu aldı. “Hırlamak senin tarzın değil, değil mi bebeğim?”

Rachael’a ne yaptığını nasıl açıklayacağını düşünürken, topu tekrar tekrar fırlattı.

“Nutuk, Sadie. Ben yine bir nutuk dinleyeceğim. Nutuk dinlemek neden insanın yüzüne inen sert bir tokattan daha kötüdür?”

Rachael biraz geç kalacağını söyleyen bir mesaj yolladığında, Adrian ona endişe etmemesini yazdı. Tabletini alıp ön verandaya geçti ve tabela modellerini araştırmaya başladı. Boyutlarına, materyallerine, şekillerine ve yazı puntolarına göz gezdirdi.

Kocaman, göz alıcı bir şey değil; daha ince, asil ve binaya uygun bir tabela istiyordu.

Dedesi ile anneannesinin beğeneceğinden emin olduğu bir şey olmalıydı.

En sevdiği üç modeli belirlediğinde bir mesaj daha geldi.

Adrian, trafik çok sıkışık. Altı gibi ancak orada olurum. Senin için çok geçse başka bir plan yapabiliriz.

Adrian saate baktı ve dedektifin yarı yolu geçtiğini tahmin etti.

Benim için çok geç değil. Bu akşam bir planım yok.

“Değil mi, Sadie? Sadece ikimiz takılıyoruz.”

Harika, yazdı Rachael. Yarım saate kadar görüşürüz.

Adrian arabanın tepeye tırmandığını gördüğünde aradan kırk dakika geçmişti. Ama o süreyi verimli kullanmış; tabelayı seçmiş, masaya bir peynir tabağı ve bir sürahi şarap koymuştu.

Sadie, Rachael arabadan inene ve kim olduğunu görene kadar bekleyip kuyruk sallamaya başladı.

“Çok özür dilerim,” dedi Rachael ama Adrian özrünü geçiştirdi.

“Sorun değil. Yapmam gereken her şeyi yaptım. Bir kadeh şarap içmek üzereydim. Geri dönüş yolunun uzun olduğunu biliyorum ama başka bir şey tercih etmediğin takdirde bence bir kadeh şarabı hak ettin.”

Rachael sürahiye bakıp iç çekti. “Çok güzel olur. Teşekkürler. Yolda iki kaza vardı,” dedi otururken. “Bir de bir araba arızalandı ve trafik kilitlendi.”

Adrian'ın verdiği kadehi alıp bir an için geriye yaslandı. Kehribar rengi bir güneş gözlüğü takmış, beyaz bir tişörtün üstüne açık mavi bir kazak giymişti.

“Burası resmen ufak bir cennet olmuş.”

“İyi bakmak için elimden geleni yapıyorum. Bu sene arka tarafta tek başıma bir sebze bahçesi ekdim. Birkaç domates ve biber çıktığı için çok mutluyum. Ama onları öldüreceğim diye de ödüm kopuyor.”

“Suyla karıştırılmış epsom tuzu.”

“Evet!” Adrian şaşkınlıkla güldü. “Anneannem de öyle demişti. Bahçen mi var?”

“Şehirde yaşadığım için saksılarım var. Dalından bir domates koparmak gibi yoktur. Evet...”

“Başlamadan önce sana bir şey söylemem ve göstermem gerek. Bu sabah bir şiir daha geldi.” Adrian, masanın yanındaki sandalyeye koymuş olduğu dosyayı aldı. “Omaha posta damgası var. Notun ve zarfın bir kopyasını aldım.”

Rachael okuma gözlüğünü takıp şiiri okudu. “Eskisinden daha açık bir tehdit ve bu sefer bir zaman dilimi de var.”

“Yaz mevsimi ve yaklaşıyor. Bu arada, ona yanıt verdim.”

Rachael gözlüğünün üstünden ona baktı. “Ne şekilde?”

Adrian tabletini açıp videoyu buldu ve Rachael’a çevirip oynattı.

Rachael şarabını yudumlayarak sessizce sonuna kadar izledi.

“Bunu bugün mü paylaştın?”

“Evet. Sosyal medya hesaplarımda da paylaştım. Birkaç yerdeki yorumlara baktım ama sıradışı bir şey göremedim.”

Rachael başını salladı, sonra gözlüğünü zincirinden sarkıtıp doğrudan ona baktı.

“Sen zeki bir kadınsın. Bu tür açık bir yanıtın olayların tırmanmasına, hatta bir yüzleşmeye neden olabileceğini biliyorsun. Bunu bu yüzden yaptın.”

“Evet.”

“Buraya sana emir vermeye gelmedim. Sadece iyi bir tavsiye verebilirim. Keşke bu toplantıyı yapana kadar bekleseydin.”

“On yedi yaşımdan beri bekliyorum. Durum hafifleyeceğine kötüye gitti.”

“Haklısın. Beklemediğine göre, durumu değerlendirelim. Bu video onu sosyal medyada bir yorum yapmaya iterse, IP adresini buluruz. Bunu da biliyorsun.”

“Evet. Bunu onun da bildiğinden eminim ama öfkeyle bir şeyler yazabilir. İnsanlar öfkeli olduklarında böyle şeyler yaparlar. Hasta ve takıntılı olmayanlar bile.”

“Doğru. O yüzden, yorumları yakından takip edeceğiz. Vakanla ilgilenen ajanla konuşup ona da aynı şeyi yapmasını söyleyebilirim.”

“Çok sevinirim.”

“Bu arada, bir rapor yazdım.” Çantasından bir dosya çıkardı. “Biraz ilerleme kaydettim, biraz da teoriler geliştirdim.”

“Pittsburgh’e gitmiştin.”

“Evet. Ailenle ilgili öyküyü yazan muhabir birkaç sene önce oraya taşınmış. Bir internet dedikodu sitesinde çalışıyor.”

“Bunu onun yaptığını düşünmüyorsun, değil mi?”

“Hayır. Şiirler sana yollanmaya başladığından beri onunla görüştüler. Georgetown’daki saldırı, Jonathan Bennett’in ölümü medyada çok ilgi çekti. Ondan önce annen ve seninle olan bağ genel olarak olumlu ama elbette birkaç da olumsuz yoruma neden oldu. Hiçbir olayda sadece iyi ya da kötü yorum gelmez.”

“Bazıları onu evli olmadığı için eleştirdi, birden fazla partneri –hafif bir ifadeyle– olabileceğini ima etti çünkü babamın kim olduğunu söylemiyordu.” Adrian tabletini kapatıp kenara koydu. “O zamanlar bunlardan haberim yoktu. Öykü yayımlandıktan sonra, Georgetown olayından sonra, bazıları annemi çok zorladılar. Köşe yazılarında oldukça çirkin şeyler yazıldı. Bunu da bilmiyordum çünkü beni buraya getirdi ve dedikodular durulana ya da kesilene kadar burada bıraktı.”

Biraz sakinleşmiş olan Adrian şarabını yudumladı. “Kendi yöntemleriyle beni bunlardan korudu ve arka planda tutup kariyerine odaklandı. Onu hiçbir şey durduramazdı. Bir zamanlar bu yüzden ona çok kızgındım. Artık sadece takdir edebiliyorum.”

“Zaman zaman başka öyküler çıktı. Bu muhabir, Dennis Browne, olayı tekrar gündeme getirmeye çalışmış çünkü kısa bir süre için bile olsa ismi duyulmuş.”

“Biliyorum ama o tür şeyleri görmezden gelmek daha kolaydı. Annem son derece kararlıydı. Röportajlarda asla bundan söz

etmedi. Hatta hiç söz etmedi. Lina Rizzo bir kapıyı kapattığında açmak imkânsızdır.”

“Aynı fikirdeyim. Zaten bu yüzden Pittsburgh’e gittim. Biyolojik babana da kapıyı kapatmıştı ama birisi bu kapıyı açtı. Nasıl ve neden? Yanıtları olmayan soruları sevmem. Bu mesele geçmişte kaldı mı, kalmadı mı? Bunu öğrenmek istedim.”

“Ne oldu? Öğrenebildin mi?”

“Bir bilgi kaynağını korumak için uzun bir zaman. Özellikle de o kaynak sadece kurumakla kalmayıp artık geçerli değilse. Polisin bakamadığı açılardan bakabiliyorum. Muhabir iki kere boşanmış, üç çocuk için nafaka ödüyor. Yani, gelirinin ciddi bir şekilde azaldığını söyleyebiliriz. Ama içkiyi seviyor.”

Adrian onun ne demek istediğini anlayınca gülümsedi. “Ona rüşvet verdin.”

“Masrafları annen karşıladığı için ondan izin aldım. Bin dolar verdim. Aslında, beş bine kadar çıkmak için izin almıştım ama adam çaresizdi. Bin doları alınca bülbül gibi öttü. Maker’s Mark şişesi dilinin çözülmesini sağladı.”

Rachael masadaki incecik krakere biraz peynir sürdü: “Tanrım, çok güzel bir şey bu. Nedir?”

“Kırmızı biberli lor peyniri.”

“Muhteşem. Adam parayı aldıktan ve birkaç kadeh burbon yuvarladıktan sonra öykünün tamamını öğrenebildim. Kaynağı Catherine Bennett.”

“A-anlamadım.”

“Karısı, Bennett’in genç kadın öğrencilerden hoşlandığını biliyormuş. Başını diğer yöne çevirip hayat tarzlarını, ailelerini, üniversitedeki ve toplumlarındaki yerlerini korumaya çalışmış. Sonra, seni öğrenmiş. Onun bir çocuğu olduğunu öğrenince, dünyası tepetaklak olmuş. Parçaları birleştirebildiğim kadarıyla, onunla yüzleşmek ve boşanmayı göze almak yerine sakinleştirici ilaçlar almaya başlamış. Ya da aldığı miktarı artırmış. Valium,

Xanax ve diğer ilaçlarla o dönemi atlatmaya çalışmış ama senden ve annenden kurtulamamış. Yoga Baby her evde bilinen bir isim olmak üzereymiş, hatta belki olmuş bile. Kocasının kaçamaklarına göz yummayı başardığı halde, hayatını büyük bir özenle sürdürdüğü dünyanın dışından olan birisinden bir çocuğu olduğunun bu şekilde gözüne gözüne sokulmasına katlanamamış.”

“O yüzden de muhabire o öyküyü anlatmış,” dedi Adrian. “Bennett annemi suçluyordu –asla sorumluluk kabul etmiyordu– ama onu mahveden karısı olmuş.”

“Ona göre kurban kendisiydi. Kocası onu rezil ettiği için onun bir bedel ödemesi gerektiğini düşünüyordu. Annen bir bedel ödeyecekti. Sen de. Öfkeyle mi hareket etti, yoksa uzun uzun düşünerek mi karar verdi bilmiyorum ama Browne’a gitmiş. Elinde isimler, tarihler, diğer kadınların isimleri varmış ve Browne hepsini araştırıp işin içyüzü öğrenmiş. O dönemde Bennett bir başka öğrenciyle bir ilişki yaşıyormuş. Yirmi yaşında genç bir kadın. Bilemiyorum, belki Catherine için bardağı taşıran son damla bu olabilir. Ama seni ve anneni hedef aldı ve o haber çıktı. Öğrencilerle yatıp kalkan bir öğretmen; aslında, söz konusu kişilerden başka kimseyi sarsacak bir haber olamazdı. Ama evlilik dışı bir ilişkiden çocuğu olması ve bu kadının o çocukla kariyerine başlamış olması mı? Browne köşeyi döneceğini düşünmüş.”

“Yani, Bennett’in karısı onu terk etmek yerine bizi ve onu mahvetmeye karar vermiş.”

“Hiç kimse aşta reddedilmiş bir kadının gazabından daha tehlikeli olamaz. Özellikle de bu kadın öfkesini on seneden uzun süre içinde tutmuşsa. Ama sana ve annene bir şey olmadı. Sizler hayatta kaldınız, başarılı oldunuz. Ya Jonathan Bennett? Sırf mahvolmakla kalmadı, öldü. Bir çocuğa, iki kadına saldırdıktan sonra öldü. Kendi öz çocuğuna saldırdıktan sonra. Dolayısıyla, Catherine acılara göğüs geren, kalbi kırık kurban olmak yerine;

bir zampananın, şiddet dolu saldırgan bir ayyaşın, bir çocuğa zarar veren bir adamın karısı oldu. Olanlar onu çok zor bir durumda bıraktı.”

“Bunu onun yaptığını mı düşünüyorsun? Şiirleri o mu yolluyor?”

“Hayır. Catherine neredeyse on dört sene önce aşırı miktarda hap içerek intihar etmiş ve ölmüş. Ama iki üvey kardeşin var.”

“Aman Tanrım.” Adrian kalkıp yürüme ihtiyacı hissetti ve kollarını sıkı sıkı etrafına doladı.

“Nikki, otuz yedi yaşında. Jonathan Junior otuz dört yaşında. Bir mola vermek ister misin?”

“Hayır. Hayır. Devam et.”

“Henüz ikisiyle de görüşemedim. Junior ortalıkta yok ve mirastan payını alır almaz –büyük bir miras çünkü annesinin ailesi çok varlıklıymış– ortadan kaybolmuş ve neredeyse on senedir ne yaptığını bilen yok. İzini bulmaya çalışıyorum. Kızı Nikki bir danışman. İş planları geliştirmek, var olan planları iyileştirmek, masrafları düzene koymak ve kârı arttırmak için müşterilerinin olduğu yerlere seyahat eden bir danışman. On beş senedir Ardaro Danışmanlık’ta çalışıyormuş.”

“Seyahat ediyor.”

“Sık sık ve ülkenin dört bir yanma.”

“Omaha. Son mektup oradan geldi.”

“Araştırmalarım göre, son seyahatinde San Diego, Sante Fe ve Billings’e gidecek ve önümüzdeki hafta sonuna doğru Georgetown’daki evine dönecek. Onunla biraz sohbet etmeyi düşünüyorum. Sabıkası yok, hiç evlenmemiş, çocuğu yok. Kardeşiyle birlikte büyüdükleri evde yaşıyor. Annesinin parasıyla alınmış olan evde. Onu sessiz, çalışkan ve boş bir kadın olarak tarif ediyorlar. Bulabildiğim yakın arkadaşları da yok, düşmanları da.”

“İçine kapanık demek. Hep böyle demezler mi?”

“Çoğu zaman. Erkek kardeşi başını birkaç kere belaya sokmuş. Sarhoş ve rahatsızlık verici davranışlarda bulunurken, içkili araba kullanırken yakalanmış ve birkaç saldırıya karışmış ama davalar düşmüş. Evlenmemiş, çocuğu yok. On, neredeyse on bir sene öncesine kadar ikametgâhını Georgetown’daki ev olarak göstermiş. İçine kapanık, soğuk birisi olarak tarif ediliyor. Bir sürü işe girip çıkmış, hiçbir yerde bir seneden fazla çalışmamış. Genellikle bir seneden kısa sürmüş. Eskiden birkaç arkadaşı varmış. Bunlardan biri, iyileşen bir alkolik. Bana eskiden onun hep ormanda, belki bir nehrin ya da gölün kenarında bir kulübe inşa etmek ve dünyaya meydan okumak istediğinden söz ettiğini anlattı. Bu hayalini gerçekleştirmiş olabilir. Nerede olduğunu bulmaya çalışıyorum.”

Adrian tekrar yerine oturdu. “Bennett’ları üvey kardeş olarak görmediğimi söylemem gerek.”

“Buna hakkın var.”

“Tesadüfi ve bana göre ufak bir biyolojik bağımız var, o kadar. Onlardan birinin –sanırım, Nikki seyahat ettiği için onun üstünde duruyorsun– bana kin beslediğini düşünüyorsun. Anneleri gibi.”

“Anneleri bunu onlara aşlamış olabilir.”

“Evet, bunu anlayabiliyorum. Babaları; annem beni, kendisini ve Mimi’yi koruduğu için gözden düşmüş bir halde öldü. Bu yüzden bizi suçlayabilirler. Anneleri öldü ve sanırım bunun için de bizi suçlayabilirler. Anneleri şiiirlerin gelmeye başlamasından kısa bir süre önce ölmüş.”

“Büyük bir ihtimalle bu son kayıp onlar için bir dönüm noktası olmuş olabilir. Üstüne senin DVD’in satışa sunuldu. Ama zamanlama kesinlikle teorime uyuyor. İçlerinden biri ya da her ikisinin birden bu olaydan sorumlu olabileceğine gerçekten de inanıyorum ama daha fazla görüşme yapmam gerek. Çünkü bunun şiiirlerden ibaret olmadığını düşünüyorum. Bennett’ın ilişki yaşadığı kadınlardan biriyle görüştüğüm için DC’den geç ayrıl-

dım. Kadın Foggy Bottom'da yaşıyor. Anladığıma göre Bennett annenle birlikte olmadan bir sene önce onunla ilişki yaşamış. Çok açık konuştu ve sohbetimiz sırasında ona herhangi bir tehdit, isimsiz şiirler aldı mı diye sordum. Tehdit edildiğini hissettiren herhangi bir olay oldu mu diye öğrenmek istedim. Mektup ya da telefonlar almamış,” dedi Rachael bir kraker daha alırken. “Ama bir soygun olayı ve bir trajedi yüzünden birkaç sene önce taşınmış. Boşandıktan kısa bir süre sonra, bir anda bir erkek arkadaş olmuş ve onunla uzun bir hafta sonu tatiline gitmiş. Bu arada kız kardeşi de onun evinde kalmış. Eve göz kulak olacakmış ama aslında ablası yeni işten çıkarıldığı için bir değişikliğin ona iyi geleceğini düşünmüş. Eve birisi girmiş. Kız kardeş uyurken vurulmuş, birkaç mermi yarası almış. Evden değerli birkaç eşya kaybolmuş ve bunun acemice bir soygun olduğu düşünülmüş.”

“Ama sen öyle düşünmüyorsun.”

“Doğru. Foggy Bottom'a, Catherine'in muhabire verdiği listedeki bir başka kadının annesiyle görüşmek için gittim.”

Rachael dalgın dalgın bir krakere daha peynir sürdü. “Listedeki herkese ulaşmanın biraz zaman alacağını söylemem gerek. Evlilikler, boşanmalar, farklı yerlere taşınmalar. Bu durumda, kadının annesi Bethesda'da oturduğu için ona ulaşmakta zorlanmadım. Kızının üniversite döneminde kendisinden büyük bir erkekle ilişkisi olduğunu biliyordu. Evli bir erkekle. Ciddi bir ilişki olmamış. Kadın birkaç sene önce her sabah yaptığı dağ yürüyüşü sırasında bıçaklanarak öldürüldüğü için annesiyle görüştüm. Kuzey California'da kocasıyla ve iki oğluyla yaşadığı yerde bir dağ yolunda saldırıya uğramış.”

Adrian büyük bir dikkatle şişeyi alıp kadehine biraz daha şarap koydu. “İki kadının da Jon Bennett'la ilişkisi olmuş.”

“İsimleri muhabire verilen listede. Dolayısıyla, onunla ilişkileri olsun olmasın, Catherine ilişkileri olduğuna inanmış. Bu liste polisin eline geçemezdi ya da DC'de bir evde meydana gelen

silahlı bir saldırıyla California'daki bir bıçaklanma olayını ilişkilendirmek için ellerinde bir neden yoktu. Aradaki tek bağlantı, ilk kurbanın vurulduğu evin sahibinin ikinci kurban gibi Georgetown Üniversitesi'nde okumuş olan bir kadın olması. Farklı zamanlarda okumuşlar. Bu bilgiyi sana bir an önce iletmek istedim. Derhal listedeki diğer isimleri araştırmaya başlayacağım.”

Adrian şarabından ufak bir yudum aldı. “Annemin ismi de o listede.”

“Onunla konuşlum. Dikkatli davranacak. Sana onun tehlikede olmadığını söyleyemem ama onların –şairden söz ederken kolaylık olsun diye şimdilik ‘onlar’ diyelim– sana odaklanmış olması daha büyük bir olasılık taşıyor. Daha sonradan sıra annene gelebilir ama şiirler sana yollanıyor. En başından beri böyle. Sırf var olduğun için senden nefret ediyorlar. Senin dünyaya gelmiş olman, ellerinden bir şeyi aldı, statülerini düşürdü. Ayrıca, babalarının ölümünden ve daha sonra annelerinin intihar etmesinden de seni sorumlu tutuyorlar. Şiirler bu teoriyi göze alarak okunduğunda, seni suçladıkları ve öfkeli oldukları anlaşılıyor.”

“Doğru,” dedi Adrian. “Öyle gözüküyor.”

“Dahası mı? İşinde başarılısın, bu sektörde tanınmış bir insansın. Dünyaya geldiğin için onlara hiçbir bedel ödemedin. Buna bir de maddi açıdan gayet rahat ve saygın bir aile mirası olan genç ve çok çekici bir kadın olmanı ekle. Onlara kalan miras zina, taciz, intihar ve toplum önünde küçük düşme.”

“Peşime düşmeleri bunu değiştirmez ama teorin mantıklı. Şimdi ne olacak? Bunu FBI'ya ve polise anlatacak mısın?”

“Evet ama önce mümkün olursa diğer kadınlara ulaşmak istiyorum. Ya da bulabildiğim kadarına. Nikki Bennett'la da konuşmak istiyorum. Teorimi biraz destekleyebilirsem, polis onu sorguya çekmeye ve erkek kardeşini bulmaya daha çabuk razı olur. Birini ya da ikisini birden bu cinayetlerle ilişkilendirebilirlerse suçlamada bulunabilirler.”

“Evet, evet,” dedi Adrian kararlılıkla başını sallayarak. “Bence haklısın. Gerçekten de korkutucu derecede mantıklı bir teori. Diğerlerinin senelerdir edinemediği bilgileri birkaç haftada ortaya çıkardın.”

“Bunu tek başıma yaptığımı söylemek isterdim ama bu olaya sonradan ve taze bir bakış açısıyla dahil oldum. Ayrıca, masamda ilgilenmem gereken bir sürü başka vaka yok. Sadece ve sadece buna odaklanabilirim. Zamanlama açısından da şansım yaver gitti. Dennis Browne konuşmaya hazırды. Bana anlattıklarından sonra, kayda değer bir bakış açısı oluştu.”

“Umurumda değil,” dedi Adrian kadehini kaldırarak. “Tek bildiğim, hayatımda ilk kez bu olayın arkasında mantıklı bir neden duyuyorum ve bunun gerçekten de sona erebileceğine inanıyorum. O kadınlar, o iki kadın...” Gözlerini yumdu. “Fazlası da olabilir.”

“Evet, daha çok kadın öldürülmüş olabilir.”

“Listede kaç kişi var?”

Rachael biraz düşünüp şarabının son yudumunu aldı. “Bennett’in ölümünden önceki on dört senelik döneme ait otuz dört kadın var. Daha doğrusu, bunlar Catherine’in öğrendikleri. Bennett ortalama olarak senede iki kadından fazlasıyla birlikte olmayı başarmış.”

“Otuz dört mü? Bu, bana çapkınlıktan çok seks bağımlısı birisinin davranışı gibi geliyor. Karısını için için kemirmiş olmalı. Bunu ne kadar normalleştirmeye çalışmış olsa da öyle olmuş olmalı. Çocuklar evlerinde bir terslik olduğunu anlarlar. Hissederler.”

“Haklısın. Peki, insanlar psikopat mı doğarlar, yoksa sonradan mı öyle olurlar? Bu konuda birçok teorim var. Bu durumda, her ikisinin de doğru olabileceğini düşünüyorum. Benden istediğin başka bir şey yoksa yavaş yavaş geri dönüş yoluna başlmalıyım.”

“Yok. Herhangi bir şey yok ama bana üstüne düşüneneğim pek çok şey anlattın.”

“Yazılı raporda başka ayrıntılar da var. Bir şey sormak istersen beni ara. Bu arada, kendine dikkat et.”

“Edeceğim. Umarım geri dönüş yolculuğu daha rahat geçer,” dedi Adrian kalkarlarken.

“Daha rahat döneceğimi düşünüyorum. Şarap ve şu peynir için teşekkürler.”

“Bir dakika, yanına alabilmen için peyniri sarayım.”

“Buna hiç gerek...”

Ama Adrian çoktan içeri girmişti bile. Peyniri şeffaf bir kâğıda sarmış, yanına krakerleri ve Rachael’ın sevdiğini fark ettiği zeytinleri de kapaklı ufak bir kavanoza koymuş bir halde dışarı fırladı. Elinde bir de bir şişe S. Pelegrino vardı.

“Ücretini annem ödüyor ama bu benden.”

“Kabul ediyorum. Çok teşekkürler. Seni arayacağım, Adrian.”

Adrian uzaklaşan arabanın arkasından bakarken, elini Sadie’nin başının üstüne koydu.

“Midem bulanıyor. Resmen hastalanmış gibiyim. Onun çocukları aklıma bile gelmedi... Onları hiç düşündüğümü hatırlamıyorum.” Bacakları boşa gidecek gibi olunca oturdu ve rahatlamak için köpeğine sarıldı. “Buna zamandır hastalıklı bir şekilde beni kafaya takmış olabileceklerini düşünmek midemi bulandırıyor.”

Biraz toparlanıncaya kadar oturdu. Sonra, duyduğu her şeyi baştan düşünmek için biraz daha oturdu.

Raporu okuması gerekiyordu. Bundan kaçış yoktu. Yemek yeme düşüncesine bile katlanamadığı için kendisine bir *smoothie* hazırlayacaktı ve içmeye zorlayacaktı.

Sonra da...

Sadie birden dikkat kesilince, Adrian midesinin düğümlendiğini hissetti ama ayağa kalkarken Raylan’ın arabasını gördü. Birden gevşedi.

Hatta Raylan arabadan inerken gülümsemeyi bile başardı. Sadie ve Jasper birbirlerine doğru koştular. “Çocuklardan kaçtın mı yoksa?”

“Kısa bir süre için. Kalamayacağım. Monroe, Bradley’ye gitar dersi veriyor. Mariah da Phin’le oyun oynayacak. Ama kalamayacağım.”

“Düşüncesiz davranışım için beni azarlamaya geldiysen, bir kadeh daha şarap almam gerek. Zaten bir buçuk kadeh içtim bile.”

“Hayır, o yüzden gelmedim.” Raylan verandaya çıktığında, Adrian çim ve ilkbahar kokusunu hissetti. “Çim biçmişsin.”

“Evet, biraz terliyim.” Raylan onun yüzünü tutup dudaklarından öptü. Adrian onun çok hafifçe, biraz hasta olan birisini öper gibi öptüğünü fark etti. “Teesha bana son durumu anlattı.”

“Hâlâ bana kızgın.”

Raylan elini salladı. “Onun ve Harry’nin sana neden çıktığını anlayabiliyorum. Neyse, videoyu ben de izledim. Günün birinde bana değerli bir şeyi kırmadan nasıl öyle zıpladığını anlatman gerek. Evet, biraz düşüncesiz bir davranış ama... muhteşem.”

“Ne?”

“Ona haddini bildirmek istedin, bunu kusursuz bir şekilde yaptın ve bu arada istifini bile bozmadın. Sadece kısa bir bonus egzersiz videosu çektin. Yeteri kadar güçlüysen, dayanıklıysan gel de yap, mesajını verdin. Bir darbe indirmen gerekiyordu ve bunu yaptın. Bu konuda arkadayım.”

“Bu konuda arkamda mısın?”

“Bunu yapmamış olmanı tercih eder miydim?” Raylan elini terden azıcık nemli gözüken saçlarının arasında gezdirdi. “Yeni bir şiir gelmemiş olmasını, ilk şiirin asla gelmemiş olmasını tercih eder miydim? Elbette. Ama hepimiz bir lambayı ovalayabileceğimiz halde, içinden cin çıkmaz. Elimizdekiyle başa çıkmaya çalışırız.”

Adrian ona bakakaldı ve ağlamaya başladı.

“Yapma.” Raylan ona sarıldı. “Kötü bir gün geçirdin.”

“Çok kötü bir gün. Ama sen geldin. Buraya geldin ve tam duymam gereken şeyi söyledin.” Raylan gerçekten de bunu yaptığı için Adrian kendisini serbest bıraktı ve ağlamaya devam etti.

“Misafirin varmış,” dedi Raylan. “İki şarap kadehi ve iki ufak tabak var burada.”

“Rachael McNee. Özel dedektif buradaydı.”

“Onun gelişi gününün daha da mı kötü geçmesine neden oldu?”

“Hem de nasıl.”

“Teesha’ya çocukları bir yarım saat daha oyalayabilir mi diye sorayım. Sonra, bana her şeyi anlatırsın.”

Adrian yüzünü biraz daha Raylan’ın omzuna bastırdı. “Evet, lütfen.”

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Adrian içeri girip yüzüne biraz su çarptı ve ikisine limonata koydu. O an için şaraptan daha iyi bir seçenek olduğunu düşündü.

Sonra, oturup ona her şeyi anlattı.

“Bir kere, annen süper bir özel dedektif bulmuş.”

“Evet, gerçekten de bulmuş. Rachael çok sakın ve... hislerime önem veriyormuş gibi. Gerçekler daha önemli ama ne hissettiğimi göz ardı etmiyor. Bunun faydası oluyor doğrusu.”

“Mutlaka oluyordur. İkincisi, teorisi doğru çıktığı takdirde, faili motive eden niyetin hiçbir önemi kalmaz. Bunu sana söylememe gerek bile yok; çünkü sen aptal da değilsin, kurban rolü oynamayı seven birisi de değilsin.”

“Bunlar... duymaya ihtiyaç duyduğum diğer sözlerdi. Bunları biliyorum, Raylan ama duymanın yine de faydası oluyor. Kendimi çok uzun süredir biyolojik babamdan ayırdım. Benim için hiçbir anlamı yok, eskiden de yoktu ve DNA'mız dışında içimde onu taşıdığımı hissetmiyorum. Hem de hiç. Dedem ve anneannem ve durup düşününce annem olmasaydı, bununla başa çıkmam çok daha zor olurdu. Mimi ve Harry, Teesha, Hector ve Loren. Maya ve annen. Tüm bunlar olmasaydı çok zorlanırdım,” dedi uzaktan görünen kasabayı işaret ederek.

“Ama başa çıkabildiğim, tüm bunlara sahip olduğum için onun çocuklarını ve karısını hiç düşünmedim.”

“Çünkü onlar hayatının bir parçası değil,” dedi Raylan. Bunu duymak da Adrian’ı rahatlatmıştı. “Neden hayatının bir parçası olacaklardı ki? Biri ya da ikisi sana ulaşmış ve –herhangi bir nedenle– bir bağ kurmaya çalışmış olsaydı, her şey farklı olurdu. Ama ulaşmadılar. Ya da belki de ulaşmaya çalıştılar ama bunu Oprah tarzında yapmadılar.”

“Kesinlikle yapmadılar. Raylan, onlardan biri ya da ikisi birden... O iki kadın...”

Raylan elini elinin üstüne koydu. “O iki kadın bir şey bilmiyorlardı. Dikkatli davranmaları için bir neden yoktu. Nedense senin diken üstünde yaşamayı istiyor. Ama durum...”

Raylan başka şartlar altında olsaydı Adrian’ın kalbini eritecek kadar romantik olduğunu düşüneceği bir şekilde elini öptü.

“Onların katil olduğuna işaret ediyor,” diye onun lafını tamamladı Adrian. “Çılgın, takıntılı ve şiddet sergileyen katiller ve babalarının beni merdivenlerden aşağı iterek başladığı işi bitirmek istiyorlar.”

Raylan yeşil gözlerini yüzüne dikerek yine ellerini öptü. “Ama hiçbir şeyi bitiremeyecekler. Senin o müthiş özel dedektif, parçaları onları tutuklatacak kadar birleştirecek. Ama o bunu yapana kadar kısa bir tatile çıkabilir; sessiz, özel ve güvenli bir yere gidebilirsin.”

“Nereye? Bir dağ kulübesine, deniz kenarında bir eve, Paris’te bir daireye mi? Raylan, o zaman yalnız kalırım. Yapayalnız olurum. Tehlikede olan ve kötü adamdan uzaklaşmak için ıssız, sözüm ona güvenli ve gizli bir yere giden kadınların başına ne gelir?”

“Onlar kurgu.”

“Ama genellikle gerçeklere dayanan kurgu. Kötü adam kadını bulur ve kadın tek başınadır. Gelecekse buraya gelmek zorunda.

Burada karakol beş dakika uzaklıkta, arkadaşlarım ve yakınlarım daha da yakındalar. Bu evin her karışını biliyorum. Burada yalnız değilim ve kendimi her yerden daha güvende hissediyorum. Rachael'in da dediği şeyi yapacağına inanıyorum. Yeteri kadar delil bulup tutuklanmalarını sağlayacak."

"Burada yalnız olmanın içimi rahatlatmadığını söylemem gerek"

"Biliyorum ama alternatifler daha kötü."

"Olabilir. Bu olasılık sana karşı çıkmamı engelliyor. Şuna ne dersin? Okul kapanır kapanmaz hep birlikte bir yere gideriz."

"Gider miyiz?"

Raylan gülümsedi. Ona meydan okuyormuş gibiydi. "İki çocukla ve iki köpekle bir yaz tatiline çıkmaktan korktuğunu söyleme."

"Hiçbir şeyden korkmuyorum. Uzun zamandır doğru dürüst bir tatile çıkmadım."

"O halde, bu yaz çıkacaksın. Oyumu deniz kenarından yana kullanıyorum. Çocuklar da bunu isteyeceği için senin oyun bir fark yaratmaz. Nereye gidebileceğimizi düşüneyim. Şimdi, geri dönmem gerek."

"Okul akşamı."

"Evet." Raylan onu ayağa kaldırdı ve bu sefer hasta birisiymiş gibi öpmedi. "Kapıları kilitle, tamam mı? Sonra, bütün kapıları tekrar kontrol et ve alarmı kur. Yatmadan önce de bana mesaj yaz."

"Tamam. Beni akşam yemeği için kendime hazırlayacağım karalahana *smoothie*'sinden daha iyi hissettirdin."

"Yüce Tanrım. Umarım." Raylan tekrar dudaklarına minik bir öpücük kondurdu ve basamaklardan indi. "Asla o içeceklerden içmeyeceğim," diye seslendi. "Gel, Jasper."

"Ama tadı hiç ummayacağın kadar güzel."

"Bu, çok korkunç bir yalan." Arabaya binmesi için Jasper'ı arkadan itmek zorunda kaldı. "Sana hiç yakışmıyor."

"Ben alıştığım için lezzetli geliyor olabilir."

Raylan başını salladı. "Sırf bunu söylediğin için çocuklar yattıktan sonra bir paket patates cipsi yiyeceğim. Mesaj atmayı unutma."

Adrian verandadaki masayı toplarken unutmayacağını düşündü.

Kapıları kilitleyecek, evi kontrol edecek ve alarmı kuracaktı.

Sonra da rahat uyuyacağını biliyordu çünkü Raylan ona gelmiş, duymaya ihtiyaç duyduğu sözleri söylemişti.

Adrian o haftanın geri kalanını doldurdu. Hatta o kadar çok şey planladı ki programı doldu taşı. Hector'ın ilk *Fitness 101* montajının da dahil olduğu kendi işi dışında, annesiyle uzun bir FaceTime görüşmesi yaptı.

Bu konuşma tahmin ettiği gibi uzun bir azarı ve videoyla ilgili fikir alışverişlerini de içeriyordu. Kayla'nın büyük yardımlarına rağmen, bir daha asla büyük bir tadilat işine girmeyeceğine yeminler etti.

Rachael onu cuma öğleden sonrası arayana dek kendisini normal işlerle meşgul etti.

Rachael üç kadına daha ulaşmayı başarmıştı. Biri kansere karşı verdiği uzun bir savaştan sonra doğal bir şekilde ölmüş gibi gözüküyordu. Diğer New Orleans'ta bir bar işlettiği bir ara sokakta soyulmuş ve dövülmüş bir halde bulunmuştu. Üçüncüsüyse evlilik dışı bir ilişki yaşadığı adamla vakit geçirdiği otel odasından çıktıktan sonra arabasında başının arkasından vurulmuştu.

Erie, Pennsylvania'daki polis uzun süre kadının kocasından şüphelenmişti ama adam nerede olduğunu kanıtlayabilmişti.

Dört oldu, diye düşündü Adrian. En azından dört kadın.

Saate baktı. Raylan yakında geleceği için mutluydu. Zihnini dolduracaktı ve az önce öğrendiklerini unutmasını sağlayacaktı.

Onun akşam yemeğine ne getireceğini bilmiyordu ama ne getirirse getirsin, verandada açık havada yiyebilirlerdi. Bütün sabah yağmur yağdığı için hava taze ve temiz kokuyordu.

Yemekleri görünce tabakları çıkarmaya karar verdi. Şaraba da o zaman karar verecekti.

Yapacak çok işi olmadığı için üstünü değiştirdi ve sade, ilkbahara uygun, canlı ve feminen bir elbise giydi. Saçlarını ensesinde alçak bir at kuyruğu biçiminde gevşekçe bağladı.

Ayakkabı giymemeye karar verdi. Aynanın karşısında şöyle bir kendi etrafında dönünce, evde sade –ve romantik olacağını umduğu– bir yemek için mükemmel olduğunu düşündü.

Arabanın sesinden önce Sadie'nin havladığını duydu ama ikinci katın balkonuna çıkınca Raylan'ın arabasının eve yaklaştığını gördü.

Raylan da onu gördü. Yanında kocaman bir köpek, etrafında içlerinden çiçekler fışkırmış saksılarla ve üstünde dökümlü bir elbiseyle yüksek balkonun tırabzanlarından dışarı bakan kadının harikulade olduğunu düşündü.

Adrian bütün gece ona ait olacaktı. Bunu bilmek bile müthiş bir histi.

“Yemekte ne var?”

“Aşağı gel de gör.”

Adrian–onun talimatlarına uyarak– kapıları kilitlediği için hemen aşağı kata indi. Ön kapıyı açtığında, Jasper, Sadie'yle neşeli ve enerjik kavuşmalarına başlayabilmek için içeri daldı.

“Sence günün birinde, ‘Hey, seni görmek güzel,’ gibi bir şey diyecekler mi?” dedi Adrian.

“Hayır.”

“Ben de onları örnek alıyorum.” Adrian boynuna sarıldı ve Raylan'ın gözleri keyifle geriye kayana dek onu öptü.

“Köpekler kesinlikle en iyi arkadaşlarım. Harika gözüküyorsun.”

“Bir elbise giyerek güneşin geri gelişini kutlamaya karar verdim. Neredeyse hiç elbise giymiyorum. Elindeki paket bir restorandan gelmiş benzemiyor.”

“Çünkü bir restorandan gelmedi. Mangalı yakıp sana bir biftek pişireceğim.”

“Biftek mi?”

“Karalahana *smoothie*’leri içen birisinin arada sırada kırmızı et yemesi gerekir.”

“Karalahanada ne kadar demir olduğunu biliyor musun?”

“Hayır ve umurumda olduğunu söyleyemeyeceğim.” Raylan torbayı tezgâha koyup biftekleri ve iki tane de kocaman patatesi çıkardı. “Kömürde pişmiş patates olmadan biftek olur mu?”

“Şunlardan her biri dört kişilik bir ailenin yemeği olabilir.” Adrian patateslerden birini alıp ağırlığını tarttı. “Ama bunlarla ilginç bir şey yapabilirim.”

Raylan kendisini savunmak istermiş gibi hemen ikinci patatesi kaptı. “Karalahanayla bir ilgisi olacak mı?”

“Hayır. Tereyağı, baharat, otlar ve mangalla ilgili.”

“O zaman, patates görevi senin.” Torbadan bir paket ayıklanmış salata malzemesi çıkardı. “Bunları getirdiğim için beni yargılamayacaksın.”

“Salata malzemelerini evdeki birkaç malzememle karıştırırsak yargılamam.”

“Anlaştık. O konuda deneyimliyim. Bana güvenebilirsin.” Raylan ikinci patatesi ona verdi. “Bunları senin becerikli ellerine bırakıp mangalı yakmaya gidiyorum.”

Raylan geri geldiğinde, Adrian tezgâhın başında patatesleri folyoya sarıyordu.

“Bahçen muhteşem gözüküyor. Biz de bir şeyler ektik. Çiçekler iyi durumda, sebzeler de idare eder. Ama bizimki senin bahçen gibi değil.”

“Gübre koyuyor musun?”

“Koymayı düşündüm.”

“Düşünmeyi kesip hemen koy.” Adrian konuşurken parmağını onun göğsüne bastırdı. “Gezegeni kurtarmaya yardım et. Gübre

yapıp kullanırsan, senin bahçen de muhteşem olabilir.” Ona patatesleri verdi. “Bunları hemen mangala koysan iyi olur. Bu büyüklükte pişmeleri bir, iki hafta sürebilir. Güzel bir şişe kırmızı şarap açacağım. Sonra, arka verandaya oturup muhteşem bahçemi izleyebiliriz. Rachael’dan son gelişmelerle ilgili bir rapor geldi. Sonradan konuyu aklımızdan çıkarabilmemiz ve gecenin geri kalanında hakkında konuşup düşünmememiz için bir an önce anlatmak istiyorum.”

“Tamam.” Raylan eğilip onu alnından öptü. “Her şey yoluna girecek.”

Adrian onun baba yanının konuştuğunu düşündü. Güven veriyor, onu teselli ediyordu. Adrian baba sorunları olduğunu düşünmüyordu; dedesi o rolü fazlasıyla doldurmuştu. Ayrıca, Harry de hep yanında olmuştu.

Ama Raylan’ın bu yanı çok hoşuna gidiyordu.

Raylan içeri geri geldi, biftekleri ve salata malzemelerini buzdolabına koyup açık duran şarap şişesini aldı. “Gel, dışarı çıkıp oturalım.”

Adrian zeytin ve badem dolu iki ufak kâseyi getirdi. Baba geni Raylan’ın bir parçasıysa, ruhu doyurma geni de onun bir parçasıydı. Raylan şaraplarını koyarken, Adrian iç çekti. “Bahçe konusunda haklısın. Çocukken bile anneannem ve dedemle burada bahçeyle uğraşmaktan her zaman keyif aldım. Artık bunu tek başıma yapıyorum ama yine de keyif alıyorum.”

“Eskiden yabani ot ayıklama ve bitkilerle ilgilenme içinden şikâyet ederdim. Çocuklar bu işten sıkılınca ben onların şikâyetlerini dinlemeye başlayacağım.”

“Ama günün birinde seninle beraber bahçeyle uğraştıklarını hatırlayacaklar ve kendi bitkilerini ekecekler.”

“Bunu yapmaları hoşuma gider.” Raylan sandalyesinde dönüp gözlerinin içine baktı. “Anlat bakalım.”

“Rachael listedeki üç kadını daha bulmuş. Hepsi ölü. Birinin doğal nedenlerden dolayı öldüğü kesin. Kemik kanseri savaşına yenik düşmüş. Ama diğer ikisi...”

“Doğal yollardan ölmemişler.”

Adrian başını salladı. “Aynen öyle. New Orleans’ta işlettiği barın arkasındaki ara sokakta ölene kadar dövülen bir kadın. Onu her kim öldürdüyse, saatini ve çantasını da almış.”

“Bir hırsızlık, gasp gibi gözüksün diye.”

“Evet. Diğeri Erie, Pennsylvania’daymış. Park halindeki ara-basında bulunmuş. Arka koltuktaki birisi onu başının arkasından vurmuş. Daha doğrusu, polis öyle düşünmüş. Kocasını olma-yan bir erkekle bir otelden çıkıp arabasına binmiş.”

“Kocasını sorgulamışlar mı?”

Adrian evet anlamında başını salladı. Izgaradan dumanlar yükselirken, çiçeklerinin etrafında beyaz kelebekler uçuşurken ve köpekler bahçede koşarken cinayetten söz ettiklerini düşündü.

“Bir iş seyahatine çıkmış, şehirdışındaymış ama şahitleri sağ-lam. Bir katil kiralamış olabilir mi diye araştırmışlar. Uzun süren araştırmalardan sonra, adamın evlilik dışı ilişkiden bile haberi olmadığı anlaşılmış. Her neyse, bu iki cinayet çok farklı zaman-larda, birbirinden binlerce kilometre uzaklıkta iki ayrı yerde ve farklı yöntemlerle işlenmiş. Aralarında bir bağ kurmak için her-hangi bir neden olmamış.”

“Şimdiye kadar. Bu durumda... Liste kaç kişilikti? Otuz dört kişiden dördü ölmüş. Yüzde 8.5’i.”

Adrian hafifçe güldü. “Aynı Teesha gibisin. İkkinizin de kafası matematiğe işliyor.”

“Matematik gerçek demektir. Bu rakam bir seri katile işaret ediyor. Bir seri katil olması için üç cinayet işlemesi gerekmiyor muydu?”

“Bilmiyorum. Ama Rachael bu sayının daha da yüksek olabi-leceğini düşünüyor. Aman Tanrım.” Adrian ürperince biraz daha

şarap içti. “Bulduğu en eski cinayet on iki seneden uzun bir süre önce, bana yollanan ilk şiiri takip eden bir sene içinde işlenmiş.”

“O zaman, katil üç seneden iki seneye inmiş. Rachael bu sonuca varmış. Katil beş sene cinayet işlemekten beklememiş olabilir. Üzgünüm.” Raylan onun elini tuttu. “Kulağa korkunç geliyor ama...”

“Hayır, hayır, duymak istediğim şey bu. Net, mantıklı, saçma olmayan bir sonuç. Nikki Bennett son iş toplantısından dönmek üzereymiş. Rachael’in onunla konuşmak için beklemesi gerekiyor. Birkaç gün daha var. Nikki başka yerlere de uğrayıp işyerlerinin ilerlemesini kontrol ediyor, destek veriyormuş. İşinin bir parçası. Bu arada, Rachael listedeki isimleri araştırmaya devam ediyor.”

“İnsanların bana işimi nasıl yapacağımı söylemesinden nefret ederim ama bu bilgileri FBI’a ya da polise aktarması gerekmez mi?”

“Aktaracak. Bir hafta daha bilgi toplamayı, onlara sağlam kanıtlar sunmayı düşünüyor. Bu cinayetler arasında bir bağlantı keşfetti –hepsi Catherine’in listesindeki kadınlar– ama hepsi farklı yerlerde yaşamış ve çalışmış, birbirlerini tanımıyorlarmış ve farklı yöntemlerle öldürülmüşler. Araştırmalara göre hiçbiri tehdit almamış. Hiçbirine şiir yollanmamış.”

“Onları ikna etmesi gerek. Bunu anlıyorum. Beni ikna etti doğrusu.”

Adrian şişeyi alıp önce onun kadehini, sonra kendi kadehini yeniden doldurdu. Üstünden dumanlar tüten bir mangal, kelekler, köpekler, şarap. Korkunç şeyleri dengeleyen normal şeylerdi bunlar.

“Onun da senin de söylemediğiniz şey, bu kadınlar esas hedef olmadıkları için şiir yollanmamış olması. Babalarının ifşa olmasının, ölmesinin, annelerinin intihar etmesinin nedeni onlar değil. Belki de şiirler korkutma amacı taşıyan bir şeydir ya da son eylemi geciktirmek için stres atmanın bir yoludur.”

Raylan bir süre bir şey demedi ama sonra elini tuttu. “Onlarla aranda bir bağ olduğunu hissetmediğini biliyorum. Neden hissedeceksin ki? Ama şiirleri yazan kişi seninle bir bağı olduğunu hissediyor. Sen aynı kanı taşıyorsun, kardeşlerisin. Daha önemlisin. Dikkatini çekmek istediler ya da buna ihtiyaç duydular. Onları fark etmeni istediler.”

“Ama şiirleri kimin yolladığını bilmiyordum.”

“Bu, son perde olacak. Bir kitap yazarken, özellikle de kötülere karşı iyilerin –ve aralardaki boşlukların– yer aldığı bir kitap yazarken, niyetlerini, eylemlerini ve tepkilerini düşünmen gerekiyor. Bu karakter neden bu zamanda bu seçimi yapıyor? Evet, sadece çizgi romanlardan söz ediyorum ama...”

“Sadece deme. Sen çok boyutlu, karmaşık karakterlerle ilgili öyküler yazıyorsun.”

“Eh, teşekkürler. Freud ya da Jung değilim ama sadece bir kahramanın değil, bir kötü adamın da özelliklerini göz önüne almamız gerek. Neyin peşinde, ne istiyor? Bu vakada mesele gayet açık gözüküyor. Suçlu olan kadın. Kadınlar.”

Adrian kaşlarını çatı ve kadehini kaldırdı. “Cinsiyet olarak mı kadınlar?”

“Bence öyle. Oteldeki kadın. Katil onun arabasında bekliyor ve onu öldürüyor. Ama kocasını aldattığı adamın peşine düşüyor. Adam neredeydi?”

“Rachael’in raporuna göre adam cinayet sırasında hâlâ otel odasındaymış. Adam düş alıp giyindiğini ve dışarı çıktığında kadının arabasının hâlâ orada olduğunu gördüğünü söylemiş. Arabaya yaklaşıncı da onu görmüş. Polise bildirmiş. Adamı da araştırmışlar.”

“Yani, katil isteseydi, odaya gidebilir, kapıyı çalıp adamı da öldürebilirdi. Mesele aldatmaksa, neden öldürmesin? Ama sorun kadınlar, suçlu olan onlar. Tekrar tekrar karısını aldatan babaları değil, onu aldattığı kadınlar.”

“Kadın düşmanlığı cinayeti. Bennett’in oğlu olduğunu düşünüyorsun.”

“Tam olarak değil. Bir sürü kadın, diğer kadınlardan nefret eder.”

“Doğru,” dedi Adrian. “Üzücü, ama doğru.”

“Ayrıca, farklı yerlerde bir şiiri postaya verebileceği kadar seyahat etmesini gerektiren bir işi olan Nikki. İkisinden biri, belki ikisi birden suçlu. Ama bence özel dedektifin parçaları birleştirmesine ve bunun geride kalmasına az kaldı.”

Adrian sessizce şarabını yudumladı ve üstünden dumanlar yükselen mangala baktı.

“Şöyle düşünüyorum,” dedi bir süre sonra. “Bu konuyu beni korumak için bir kenara atmaktansa benimle konuşan birisinin olması, benim bunu aklımdan çıkarmama yardımcı oluyor. Bunun geride kalacağına inanan birisinin olması da benim buna inanmamı kolaylaştırıyor.” Omuz silkti. “Kadınlar Havva’dan beri suçlanıyor. Acaba annelerinin bu olayları başlattığını biliyorlar mı?”

“Biliyorlarsa anneleri intihar etmemiş demektir.”

Adrian irkildi. “Ne dedin?”

“Pardon, fazla ileri gittim.”

“Hayır, bir dakika. Tanrım.” Geriye yaslanıp toparlanmaya çalıştı. “Korkunç ama çok mantıklı. O –yani, anne, kadın– babaya ihanet etti. Tabii, karısını aldattığı için babalarını değil, karısını aldattığı kadınları suçlarsak. Catherine ona ihanet etti. Olanları görmezden gelmeye devam etmiş olsaydı; babalarını, eski hayatlarını yitirmeyeceklerdi ve her şey yolunda olacaktı. Zaten haplara bağımlı olan birisine hap içirmek ne kadar zor olabilir ki? Ölene kadar hap vermeye devam etmek yeterli olur.”

“Kadın uykuya dalar ve bir daha uyanmaz. Daha sessiz bir ölüm. Hâlâ anneleri olduğu için şiddete başvurmazlar. Aralarında kan bağı vardır.”

“Sorun bir kan bağıyla başlar ve bir kan bağıyla sona erer. Benimle. Hiçbir şeyi değiştirmez ama her şeyin nasıl başladığını, geliştiğini görmek garip bir şekilde faydalı.”

“Tamamıyla yanılıyor da olabilirim.”

“Şu anda bana sağlam bir dayanak sunuyor. Birisi seni öldürmek istediğinde, bunun nedenini bilmek istersin. Rachael’la bunları konuşacağım. Yarın. Şu anda senden çok şey istiyor olabilirim ama bu konuyu bir kenara bırakalım.”

“Sen konuyu açmak isteyene kadar bir kenara kaldırabiliriz. Zihni farklı bölümlere ayırmadan çocuk büyütmek, bir iş sahibi olmak ve yaşamak için bir alan yaratmak imkânsız. Sana Kuzey Carolina’da Buck Adası’nda bulduğum yazlık evi anlatsam nasıl olur?”

Adrian’ın diğer konuyu geri plana atması bir dakika sürdü. “Sezon çoktan başladı. Bir yer bulmayı nasıl başardın?”

“Bağlantılarımla. Arkadaşım Spencer’i hatırlıyor musun?”

“Biraz.”

“Ona yalan söyleyip onu çok iyi hatırladığını söyleyeceğim. Neyse, kendisi karısıyla Connecticut’ta yaşıyor. Buck Adası’nda çok şık bir tatil evleri var ve genellikle yazın büyük bir kısmını orada geçirirler ama Bayan Spencer temmuzda ilk çocuklarını dünyaya getirecekmiş. Şimdi oradalar ama birkaç haftaya dönmeyi planlıyorlar. Her şey yolunda giderse, belki ağustosta geri dönüp ailelerinden yardım istemeyi düşünüyorlar. Ama 5 Temmuz’dan başlamak üzere iki hafta orada kalabileceğimizi söyledi. Onların da iki pug köpeği olduğu için köpek dostu bir ev. Var mısın?”

“İki hafta mı?” Adrian onun bunu başarabileceğini düşünmemişti. İki hafta... “Peki, bunlar ne olacak?”

Raylan da onun gibi bahçeye döndü.

“Bence ikimiz de bahçeyle ilgilenebilecek yeteri kadar insan tanıyoruz. Özellikle de domates ya da diğer sebzeleri toplayabiliyorlarsa.”

“Buradan hiç iki hafta ayrı kalmadım... Asla. İşle ilgili olmadığında bile iki hafta buradan uzak kalmadım.”

“İkimiz de gerektiği zaman orada çalışabiliriz. Bir spor odası varmış.”

“Dalga geçiyorsun.”

“Okyanus kıyısında yüzme havuzu olan bir ev. Sessiz bir bölge. Kumsala iniyorsun, muhteşem manzarayı izliyorsun. Biraz daha hareketli bir şeyler yapmak istersen, Nags Head ya da Myrtle Plajı’na gidiyorsun.”

“Hareketli bir şeyler yapmak istemiyorum. Kulağa harika geliyor.”

“Potansiyel kötü yanıysa uzun bir araba yolculuğu. İki çocuk ve iki köpekle.”

“Çocukları ve köpekleri seviyorum.”

“Fark ettim.”

“Bu fikir çocukların hoşuna gider mi?”

“Seni seviyorlar. Kumsalı da öyle.”

“O halde, gitmeyi çok isterim.”

İki hafta boyunca sadece... kumsalda olmak. Bunu hayal bile edemiyordu.

“Çocuklar isterse –yani, gerçekten de isterlerse– varım. İstemezlerse senin onları tatile götürmen gerek. Orası kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsat.”

“Onlarla konuşurum. Çocuklarımı tanıyorum. Bunu sorun etmezler.”

“Peki. Patatesleri kontrol edeceğim.”

“Ben de salatayı hazırlayayım. Bifteğini nasıl istersin?”

“Kocaman bir parça et yiyeceksem, az pişmiş isterim.”

“Şimdi oldu işte.”

Birlikte ilk yemeklerini hazırladılar ve güneş batıdaki dağlara doğru ilerlerken verandada yediler. Onun çocuklarından, gençlik merkezinden, onun ve Adrian’ın işinden söz ettiler. Adrian

günlük hayatta önemli olan konuları konuşmanın ne kadar güzel bir his olduğunu düşündü.

“Bundan böyle patateslerden sen sorumlusun.” Raylan tükenmiş bir halde elinde şarap kadehiyle geriye yaslandı.

“Ben de salatandan ve mangal becerilerinden çok etkilendim. Bir Rizzo olarak bunu öylesine söylemem.”

“Sen bir de peynirli makarnanın tadına bak. Sadece çok sıkışınca hazır olanlardan yaparım,” dedi Adrian gözlerini kısınca. “Annemin tarifini yapıyorum.”

“Hatırladığım kadarıyla Jan harika peynirli makarna yapardı.”

“Gördün mü? Kumsal evi menümüze onu da koyalım.” Bakışlarını ondan ayırmadan kalan şarabı ikisine bölüştürdü. “Yüzünü çok seviyorum.”

Adrian gülümseyerek çenesini eline dayadı. “Öyle mi?”

“Yüzler ve vücut tipleri tahmin edebileceğin nedenlerden dolayı özel ilgi alanıma giriyor. Bir keresinde çocukluğumuzda yüzünün resmini yapmıştım.”

“Sahi mi?”

“Pratik yapıyordum. Maya’nın yüzünü çok çizmiştim. Genellikle ona şeytan boynuzları ya da çatallı bir dil çizerdim. Dedenin ve anneannenin yüzleri çok güzeldi. Bazen annemin vardiyası olduğunda okuldan sonra Rizzo’da oturur, gelen müşterilerin yüzlerini çizmeye çalışırdım. Maskeli ya da pelerinli karakterler çizmek daha kolay olduğu için pratik yapmak istiyordum. Acaba o zaman sevdalanmış mıydım?”

“Resim yapmaya mı? Kesinlikle.”

“Hayır, sana. Belki biraz. Cassie’yi –onu hatırlıyor musun?– bir dişi yılan olarak çizdiğimi hatırlıyorum çünkü kurnaz bir kızdı. Gerçi bu yüzden onu sevmiyor değildim. Bu özelliğine hayrandım. Ama bir tek senin yüzünü çizdim. O yüzden sanırım senden biraz hoşlanmaya başlamıştım. Şu anda çok hoşlandığımı biliyorum.”

Adrian onun eline uzandı. “Çok rahatladım çünkü ben de senden hoşlanıyorum.”

“Burada olmadığında seni düşünmeyi seviyorum. Acaba şu anda ne yapıyor? Belki pencereden dışarı bakarsam, yan komşum Teesha’ya gittiğini görürüm. Ya da arabayla markete gittiğimde, onu dışarıda koşarken görürüm. Yeniden böyle hissedebileceğim hiç aklıma gelmemiştir. Böyle hissetmeyi isteyeceğim de.”

Adrian’ın kalbi duracak gibi oldu. Kalktı ve elinden çekip onu da kaldırdı. “Tabakları içeri götürelim de sonra yıkamak için dizelim.”

“Sonra yıkamak iyi fikir.”

“Biz yukarı çıkarken, uslu köpeklerimize de birer çiğneme kemiği verebiliriz.”

“Bunu hak ediyorlar.”

“Ve...” Adrian ona sokulup yüzüne baktı. “Daha sonra da bulaşıkları hallederiz ve ön verandaya oturup kapuçinolarımızı yudumlarken Traveler’s Creek’in şehir manzarasını izleyebilir, tekrar yukarı çıkmadan önce sessizliğin keyfini çıkarırız.”

“Hepsine tamam,” diye mırıldandı Raylan onu öpmeden önce. “Arabada bir torbam var.”

Adrian gülümsedi. “Onu da sonra alırsın. Köpekler ve bulaşıklar ve sonra sadece seninle birlikte olmak istiyorum. Sadece seninle, Raylan.”

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Adrian sabahleyin yatağın ortasında Raylan'a sarılmış bir halde uyandığında, dışarıda usul usul yağmur yağıyordu. Kesintisiz sesi kulağa müzik gibi geliyordu. Yumuşak ve tatlı gri ışık içeri sızıyor, açık pencerelerden fısıldar gibi içeriye dolan esintide parıldayan şeffaf bir perdeyi andırıyordu.

Başka bir gün olsaydı, havayı kasvetli, ıslak ve karamsar bulabilirdi. Ama o anda ona Camelot kadar romantik geldi.

Ona iyice sokuldu, ten tene olabilmek için vücudunu ona yasladı ve dudaklarını kirli sakalının üstünde gezdirdi. Raylan mahmur yeşil gözlerini açarken bile ereksiyonunu hissetti.

“Günaydın,” dedi Adrian.

“Yeni gün çoktan yeni fırsatlarla dolu.”

“Olasılıklarla,” dedi Adrian. Parmaklarını Raylan'ın saçlarının arasından geçirip yüzünü yüzüne çekti.

Ateş istediği için bunu ona verdi, yayılmasını, korların tutuşup bir kıvılcım çıkarmasını bekledi. Bir kıvılcım aheste aheste bir aleve dönüştü.

Adrian onu yönlendirmek, kontrolü ele almak için ona doğru döndü; ona keyif verirken kendisine de verdi.

Çılgınlar gibi atan nabzının üstüne Raylan'ın güçlü ellerini hissetti. Kalbi tıpkı yağmurun müziğine eşlik eden bir davul ritmi gibiydi. Dudakları birleştğinde, gümbür gümbür atan kalbinin ritmi Raylan'ınkiyle bir oldu. Onu tatmak istiyordu; boğazının yan tarafını, çenesini, omzunun sert kavisini.

Sonra, yine içinde harikulade hisler uyandıran dudaklarını ve birleşen dillerini ve birbirine sürtünen dişlerini hissetti. Onu uyarmak için hafifçe ısırды, Raylan hafifçe inleyerek yanıt verdi. Raylan'ın tatları, her duyusu birleşip hazza dönüşene dek içini kapladı.

Raylan gözlerini gözlerine dikti ve Adrian yer değiştirirken sessizce onu izledi.

Adrian üstüne oturduğunda, o müthiş hissi uzatmak için onu ağır ağır içine, derinliklerine aldı. Kendisi bu hisse teslim olurken Raylan'ı fethedişini izledi.

Adrian onu yumuşak, alev gibi ve afallatacak derecede güzel olan her şeyle bir rüyadan başka bir rüyaya götürmüştü. Raylan onda tamamıyla kaybolmuş; ona, o ana ve birlikte yarattıkları şeye teslim olmuştu.

Puslu ışıktaki Adrian'ın ince uzun vücudu onunkinin üstüne yükseldi, yağmurun sesi etraflarını kuşatırken ve onları sadece ikisinin var olduğu bir dünyaya götürürken her şeyden ve herkesten soyutladı.

Adrian'ın yeşil, buğulu gözleri gözlerine kilitlenmiş, onu delip geçiyordu. Raylan onun gözlerinde zevk ve güç, bilgi ve bir kadını çekici, tehlikeli ve karşı koyulmaz yapan her şeyi gördü.

Adrian doruk noktasına ulaştığında, kendisini o yükselen dalgaya bıraktı, başını geriye attı, sırtını gerdi ve kollarını kaldırıp ellerini o muhteşem gür saçlarının arasına daldırdı.

İnledi, iç çekti ve kendi gücünün, zaferinin keyfini çıkaran bir kadın oldu. Bir an için durmadı, aheste ritmini bir an olsun aksatmadı.

Adrian saçlarını geriye savurup ona gülümsediğinde, Raylan kontrolü ele geçirip boşalmamak için onun kalçalarını sıkıca kavramak zorunda kaldı.

Hâlâ hiç konuşmamışlardı.

Adrian bakışlarını ondan ayırmadan kesik kesik nefes alıp vermeye başladı. Ellerini kendi vücudunun, göğüslerinin üstünde gezdirdiğinde ve indirip onun göğsünü okşadığında, Raylan onun tadını hissettiğine yemin edebilirdi.

Adrian eğilip dudaklarını dudaklarına dayadı. Raylan onun titrediğini ve bir sonraki dalgaya teslim olduğunda hafifçe inlediğini duydu.

O alçak ses tüm kontrolü yitirmesine neden oldu. "Dayanamıyorum. Benim..."

Adrian'ı sırtüstü yatağa yatırdı ve kalçalarını yukarı kaldırdı. Kendisini tamamıyla o ana teslim ederek içine girdi ve o uzun bacaklar beline dolandığında aklını yitirecekmiş gibi hissetti.

Bu sefer, dalganın şiddeti ikisini de ele geçirdi.

Adrian kıpırdamadan yatarken, kalbinin göğüs kafesinden fırlayacağından endişelendi.

"Biraz burada kalalım," dedi. "Ya da bir saat kadar. Hayati belirtilerimiz normale dönene kadar bir gün böyle yatalım."

"Ne? Bir şey mi dedin? Kan akışım kulaklarımda çınlıyor, hiçbir şey duyamıyorum."

"Bir dakika önce kan akışın oraya hücum etmiyordu."

Raylan güldü, sırttı, tekrar güldü. Sonra başını kaldırdı ve gülümseyerek ona baktı. "Beni mahvettin."

"Planım buydu. Genellikle yağmurlu cumartesi günlerini sevmem ana bugün çok güzel başladı."

"Benim için de iyi çünkü yağmurlu bir cumartesi gününün geri kalanını iki çocuğu ve bir köpeği oyalayarak geçireceğim." Raylan eğilip burnunu onun boynuna sürttü. "Senden güç alıp bugünü atlatacağım."

“Yarın onları akşam yemeğine getirecek misin?”

“Yemeği dört gözle bekliyorlar. Mo bir kıyafet bile seçti. Gerçi bir sandviç yemek için bile ayrı bir kıyafet seçiyor.”

“Tarzını seviyorum.”

“Çok tarz sahibi. Lorilee ona hamileyken Vogue dergisinin sayfalarını inceleyip kendi kendine eleştirdiğini söylerdi.”

Raylan birden sustu ve Adrian’la çırlıçıplak yatakta yatarken ölmüş olan karısından söz etmek için iyi bir zaman olup olmadığını düşündü.

“Neyse... Duşa girebilir miyim?”

“Tabii. Ben de aşağı inip köpekleri bahçeye bırakayım. Ufak bir kahvaltı hazırlamam gerek.”

“Hazırlaman mı gerek?”

“Evet. Bu egzersizden sonra açlıktan ölüyorum.”

Raylan duş alırken, hisleriyle ilgili olarak ne yapması gerektiğini düşündü. Herhangi bir şey yapıp yapmaması gerektiğini. Bir şey yaparsa nasıl yapacağını.

Önceki gece ona söylediklerinde ciddiymi. Yine böyle hissedeceği hiç aklına gelmemişti. Ama hissediyordu.

Elini kaldırıp alyansına baktı. Yüzüğü o kadar uzun süre takmıştı ki bir parçası olmuş gibi hissediyordu. Ama başka bir kadınla yatarken hâlâ parmağında olması adilane miydi?

Başka bir kadına âşık olduğundan eminken.

Aralarındaki şey sadece seks değildi. Belki de kendisini biraz öyle olabileceğine, olacağına inandırmıştı ama kendisini çok iyi tanıyordu.

Adrian’ın o lanet ağırlıkları getirdiği gün söylediği şeyi hatırladı. Aşk her zaman seksle ilgili değildi, seks de her zaman aşkla ilgili değildi.

Çok doğruydı. Ama ikisi birlikte olduğunda mucizeviydi. Bunu biliyordu çünkü hayatında iki mucize vardı.

Ama... onun ne hissettiğini bilmiyordu. Elbette, Adrian onu önemsiyordu, ondan çok hoşlanıyordu. Ama kendisi bir paket teklif gibiydi.

İki çocuk ve bir köpek, diye düşündü yine.

Çoğu insan bir paket teklifi istemezdi.

Ona nasıl ve ne hissettiğini sorabilirdi. Genellikle bu tür soruları doğrudan sormayı tercih ederdi. Ama –bir ama daha vardı– Adrian'ın gerçek ve ciddi sorunları varken bu konuyu açmak adilane ya da doğru olur muydu?

Peşinde bir manyak vardı.

Herkesten fazla baskı altındayken, bir de onun baskısına ihtiyacı yoktu.

Adım adım git, diye düşündü kurulanırken.

Elinden geldiğince bu sorunla başa çıkmasına yardım edecekti. Her fırsatta onunla vakit geçirecekti. Dilediği kadar çocuklarıyla vakit geçirmesini sağlayacaktı.

Sonra neler olacağına bakacaktı.

Aşağı indiğinde, Adrian yan yana duran kâselere köpek maması koymuş onlara mama yediriyordu.

“Zamanlaman harika. Kahve makinesini kullanmayı biliyor musun? Ben de şunları bir araya getireyim.”

“Bir dakika, ‘şunları’ derken neden söz ediyorsun?”

“Sen tam buğdaylı bir ekmek dilimi üstünde domates ve ıspanakla birlikte poşe yumurta, yanında böğürtlen ve granolalı yoğurt yiyeceksin. İhtiyacın olan her şey var.”

“Peki. Kulağa o kadar da kötü gelmiyor. Sana kahve yapabilirim ama buzdolabında gördüğüm kolalardan bir tane alabilirim. Sabah kafeinimi koladan alırım.”

“Sahi mi?” Adrian durup ona döndü. Kahveyi tercih ettiğini düşünerek cumartesi sabahları ona otomatik olan kahve yapmıştı. “En sevdiğim içecek. Sabahları soğuk bir kola. Haftada bir içiyorum.”

“Neden haftada bir?”

“Birçok nedenden dolayı ama sana uyacağım.”

Yiyecekleri tabaklara koydu.

“Bunu dedem için hazırlardım; tabii, ondan önce mutfığa girdiğimde. Genellikle hafta içinde soğuk sütlü mısır gevreği yerdii ama hafta sonlarında buraya girer ve krep pişirirdi. Fransız tostuu, domuz pastırması ve daha çok domuz pastırması.”

“Domuz pastırması bütün yiyeceklerin kralıdır.”

Raylan onun yanına oturup sağlıklı alternatiften bir ısırık aldı. “Ama bu harika. Bunları bir araya getirmek aklıma gelmezdi. Çocuklar için de deneyebilirim – yağda yumurtayla.”

“Poşe yumurta yapmayı bilmiyor musun?”

“En ufak bir fikrim yok ama küçük kız kardeşiyle birlikte poşe yumurta yiyen sekiz yaşındaki bir çocuk mu? ‘Hey, Mo, baksana. Bir göz küresi!’ der. Sonra, yumurtayı bıçaklar. Ahhhh, korkunç, kanı sarı akıyor. Mo da bir daha yumurta yemez.”

“Senin de bir kız kardeşin olduğunu ve benzer iğrenç şeyler yaptığın için neler olacağını biliyorsun tabii.”

“Görevim buydu ve Wells erkekleri işlerini çok ciddiye alırlar.”

“Eskiden bir kardeşim olmasını istediğime inanamıyorum. Düşünüyorum da aslında kardeşlerim...”

Raylan onun kolunu tuttu. “Düşünme. Bunu düşünme.”

“Merak etme. Bugün zihnimi meşgul edecek yeteri kadar konu var. Egzersiz, sonra hafta sonu ev işleri, arkasından Hector’ın lise çekimleri üstünde yaptığı ilk montaj. Tüm bunlardan sonra da bir sonraki solo videomun içeriği üstüne plan yapmam gerek.”

Raylan artık onun zihnini başka nasıl meşgul edebileceğini biliyordu. “Peki, bunu nasıl belirliyorsun? İçeriği yani?”

“Farklı unsurları karıştırmak gerek. İnsanlar aynı rutinleri yapmaktan sıkılıyolarlar. Sevdikleri eski bir rutine geri dönebiliyorlar ama farklı bir şey de denemek isteyebiliyorlar. Güncel, güvenli, başlangıç ve ileri seviyeler için uygun olan egzersizler

bulmak gerekiyor. Ayrıca, biraz eğlenceli hale getirmem gerekiyor. Biraz da zorlamam gerekiyor. Sağlıklı bir kahvaltı gibi. Hep granola ve kinoa olursa sıkıcı gelir.”

Raylan son lokmasını da yutarken, Adrian gülümsedi. “Bir tane daha?”

“Yok, teşekkürler. Ama şaşırtıcı bir kahvaltıydı. Bir yemek kitabı çıkarmalısın.”

Adrian parmağıyla onun omzunu dürttü. “Anneme aynı şeyi söyledim. Bu fikri biraz geliştirmeye çalışıyorum.”

“Çok güzel bir kitap yazabilirsin.” Raylan onu yanağından öptü. Masayı ben toplarım. Yağmurlu cumartesi gününü çocuklara yazlık evden söz ederek eğlenceli hale getirmeyi düşünüyorum. Çok sevinecek, kutlama yapacaklar,” dedi tabakları bulaşık makinesine dizerken. “Sonra, Mariah yeni plaj giysilerine ihtiyacı olduğunu söyleyecek.”

“İhtiyacı yok mu?”

Raylan başını çevirip ona dik bir bakış fırlattı. “Bu konuda onu teşvik etmene gerek yok. Babaların en çok korktuğu şeye göğüs germem gerek: Giysi alışverişine çıkmak.”

“Onu alışverişe ben götürebilirim.”

Raylan tamamıyla ona döndü. “Ne dedin?”

“Benim de yeni plaj giysilerine ihtiyacım var. Onu ben götürürüm. Kız kıza alışverişe çıkar, öğle yemeği yer, sohbet ederiz. Çok eğlenceli olacak.”

“Nasıl bir işe bulaştığından haberin yok. Ciddiyim.”

Adrian kolasını yudumladı. “Meydan okumanı kabul ediyorum. Mariah ve ben bunu akşam yemeğinde konuşur, okul kapandıktan sonra alışverişe gitmek için bir gün kararlaştırırız.”

“Hemen şu anda bir konuda bana söz vermeni istiyorum.”

“Tanrı aşkına, Raylan. Onun karşıdan karşıya tek başına geçmesine ya da kibritle oynamasına izin verecek değilim.”

“Onlardan söz etmiyorum. Bu deneyimden sonra benimle yine seks yapacağına yemin et. Ne olursa olsun.”

Adrian elini kalbinin üstüne dayadı. “Yemin ederim.”

“Sen fikrini değiştirmeden gidiyorum. Sonra da seni bu eve kilitleyeceğim çünkü Mariah alışveriş konusunu açtığında –mutlaka açacak– ona seninle gidebileceğini söyleyeceğim.”

“Bana uyar.” Adrian kalkıp Raylan’ın beline sarıldı. “Erkekler. Alışveriş lafını duyduğunuz anda ödünüz kopuyor.”

“Doğru ve bundan utanmıyorum. Kendini fazla yorma, olur mu?”

“Yeteri kadar yorarım.”

Raylan onu öpüp sıkı sıkı sarıldı. “Yarın görüşürüz. Kız arkadaşını öpüp veda et, Jasper. Gitmemiz gerek.”

Raylan annesine gittiğinde, Babaanne Sihri’nin etkili olduğunu gördü. Çocukları yemek masasında –mutlu mutlu– bir yap-boz yapıyorlardı. Annesiyse kısa bir merdivene çıkmış, mutfaktaki üst rafları siliyordu.

“Çabuk in oradan. Neden bir merdivene çıktın?”

“Uçma becerim olmadığı için raflara böyle yetişebiliyorum.”

“Çabuk in,” dedi Raylan. “Ben yaparım. Senin merdivene çıkmaman gerek.”

Annesi merdivenin tepesinden ona baktı. Bir elinde sprey deterjan, diğer elinde bir temizlik bezi vardı. “Yaşlandığımı mı ima ediyorsun?”

“Hayır, annem olduğunu söylüyorum.”

“İyi yanıt. Zaten işim bitmişti.”

Annesi –onun dikkatli bakışları altında– merdivenden inerken, Raylan onun raflara serdiği örtüleri fark etti. Erişmesi kolay olsun diye alt raflara yemek kitaplarını koymuştu.

“Bir dakika,” dedi. “Bunları raflara ben koyarım. Bana verebilirsin. Ama bekle.”

Annesi ellerini beline dayadı. “Rafları silmem ya da örtüleri yıkamam gerek. Hem sen ne zamandan beri bana patronluk taslıyorsun?”

“Merdivene çıktığını gördüğümde beri. Biraz bekle, ben yaparım.” Oturma odasına gidip çocuklarının başını okşadı ve yapboza baktı.

“Şeker dükkânı, süper. Neredeyse bitmiş.”

“Yağmur yağıyor, babacığım.” Mariah elindeki büyük renkli parçayı bir sürü yere denedikten sonra nihayet doğru yeri buldu. “Babaannem yağmur yağmaya devam ederse yapbozlardan birini eve götürebileceğimizi söyledi.”

“Ona yardım edebilirsin ama buna yardım edemezsin.” Bradley dilini dişlerine dayayıp yapbozun tam ortasındaki büyük M&M paketinin yerini buldu.

“O zaman, sadece seni izlerim.”

Bradley kız kardeşini izlerken ve yapbozun sonlarına yaklaşırlarken, Raylan oğlunun eline gizlice iki yapboz parçası aldığını ve bir diğer parçaya uzandığını fark etti.

Geriye son birkaç parça kaldığında, Raylan tam onu dürtcekken annesi –o sırada mutfaktaydı ve arkası onlara dönüktü– başını onlara çevirdi.

Raylan o güne dek asla başının arkasında gözüm var mitinin doğru olabileceğini düşünmemişti. Seneler önce buna Anne Zihni ismini vermişti.

Sonra, annesi Bradley’ye dik bir bakış fırlattı.

Bu bakışın altında, Bradley bütün insanların, memelilerin, balıkların ya da tavukların veya dünya dışı varlıkların yapacağı gibi süklüm püklüm bir ifadeye büründü.

“Başka parça yok! Diğer parçalar nerede?”

Kız kardeşi eksik parçaları bulabilmek için masanın altına bakarken, Bradley parçalardan birini ona verdi.

“Burada. Son iki parça. Babaannemin dediği gibi, tamam mı?”

Mariah heyecanla –ve neyse ki ağabeyinin oyunundan bihaber bir şekilde– kendi parçasını eline aldı. “Geriye sayacağız! Üç, iki, bir!”

Aynı anda parçalarını yapboza yerleştirdiler.

“Yaşasın! Baba, bak, bunu kendi başımıza bitirdik. Hmm, en-
ies şekerler!”

“Babaannem bunu kavga etmeden bitirirsek birer tane çiko-
lata yiyebileceğimizi söyledi.” Bradley babasına baktı. “Yiyebilir
miyiz?”

“Babaannenin kuralları geçerli. Ama önce yukarı çıkıp eşya-
larınızı alın. Ben babaannenize bu işi bitirmesi için yardım ede-
ceğim. Sonra, eve dönmemiz gerek.”

Çocuklar peşlerinde Jasper’la yukarı koşturdular.

Raylan bir el havlusu alıp bulaşıkları kurulamaya koyuldu.

“Dünyamı renklendiriyorlar,” dedi annesi.

“Sen de onların dünyasını. Çocuklar hazır burada değilken,
senin süper güçlerin sayesinde Adrian’la yapboz yaptığımızı an-
ladığını düşünüyorum.”

Annesi gülümseyip ona Raylan’ın anneannesine ait olan eski
Delft çaydanlığı uzattı. “Evet. Ayrıca, birlikte yapboz yapmaktan
mutlu olduğunuzu da düşünüyorum.”

“Doğru. Mutluyuz. Bugünlerde nasıl tatsız bir şeyle uğraştı-
ğını biliyorsun.”

“Evet, beni endişelendirecek kadar. Maya bana onun –ya da
Lina’nın– bir özel dedektif tuttuğunu söyledi.”

“Evet, özel dedektif epey ilerleme kaydetti. Ama bu arada,
Adrian’ın biraz buradan uzaklaşması ve ilişkimizin nereye gide-
ceğini görmek için temmuzda iki haftalığına Spencer’in yazlık
evini kiraliyorum. Ondan benimle ve çocuklarla tatile gelmesini
istedim.”

“O halde, daha bir sürü yapboz yapacaksın demektir. Çık
bakalım. Önce en üst raf. Hislerini sorgulama,” dedi annesi ona
demliği uzatırken. “Sadece hisset. Temiz ve güçlü bir kalbin var
ve kalbinde daha çok yer var.”

“Bu konuyu çocuklarla konuşmam gerek. Sorun etmeyeceklerinden emin olmalıyım.”

“Elbette. İyi ve güçlü kalpli, kalplerinde bir sürü yer olan çocuklar yetiştiriyorsun.” Annesi ona buhran döneminden kalmamış cam bir kurabiye kavanozu uzattı. “Dikkat et.” Sonra elini oğlunun bacağına üstüne koydu. “Annelerini öz kızım gibi sevdim. O da dünyamı renklendirmişti.”

“Biliyorum.”

“Sevgi kısıtlı değildir, Raylan. Her zaman başkalarına yer açar.”

Raylan çocukları arabayla eve götürürken ve çocuklar ona babaannelerinde neler yaptıklarını anlatırken annesinin dediklerini düşündü.

Çarşaflardan bir kale inşa etmişler, marşmelovlu sandviçler yapmışlar ve Hayat Oyunu, Yahtzee ve Papaz Kaçtı gibi oyunlar oynamışlardı.

Çocukların akli yapbozda olduğu için, içeri girdikleri anda yeni bir taneye başlamak istediler. Yağmur devam ederken Raylan onları masaya oturtup yapbozlarını verdi ve Jasper şekerleme yapmak için bir köşeye uzandı.

“Okulun bitmesine kaç gün kaldı, Bradley?”

“On üç! Sadece on üç gün daha. Sonra, özgür olacağız!”

“Doğru. Yazın yapacağınız ev işlerinin bir listesini yaptım.”

“Baba!” Bradley abartılı bir tavırla omuzlarını düşürürken, Mariah pürdikkat yapbozun kenar parçalarını arıyordu.

“Evet. Bunlardan ilki bir basket potası kurmak. Bir süredir bunu yapmayı düşünüyordum. Sonra veranda süpürülecek, bitkiler sulanacak, odalar temizlenecek. Listem bir hayli uzun.”

“Yazın eğlenceli olması gerekir.”

“Bunu da düşünüyorum. Basket potası, yaz kitap okuma yarışması, bisiklete binme, arkadaşlarla oynama, parka gitme, kumsalda iki hafta, aile yemekleri...”

“Kumsal!” diye bağırdı Mariah. “Kumsala gidiyoruz! Geçen seferki evi tutabilir miyiz?”

“Hayır,” dedi Raylan. Bu arada, Bradley ayağa fırlayıp sevinçle dans etmeye başladı. “Çünkü farklı bir kumsala gideceğiz.”

“Neden?” dedi Bradley. “Geçen seferki güzel bir yerdi.”

“Evet ama bu da güzel. Farklı bir eyalet göreceksiniz. Kuzey Carolina. Size haritada yerini gösteririm. Arkadaşım Spencer, okyanus kıyısında olan yazlık evinde kalmamıza izin verdi. Bir yüzme havuzu bile var.”

“Bir yüzme havuzu!” Bradley yine dans etmeye başladı ama Mariah daha temkinliydi.

“Diğeri gibi güzel bir ev mi?”

“Çok güzel bir ev.”

“Yine kendi odam olacak mı? Kokan bir oğlanla paylaşmak zorunda kalmayacağım, değil mi?”

“Evet, kendi odan olacak.” Raylan oğlunun ağzıyla çıkardığı pırt sesini duymazdan geldi. “Kocaman bir ev, bir sürü de odası var. O yüzden, bir sakıncası yoksa Adrian’ı da çağırdım.”

Bradley sesler çıkarmayı kesip dikkatle ona baktı.

“İki kız, iki oğlan,” dedi Mariah başını sallayarak. “Adrian iyi birisi. Bir keresinde perende atmama yardım etmişti.”

“Bunu bilmiyordum.”

“Phin’le oynamaya gittiğimde, Teesha’yı görmeye geldi. Ve perende atmaya öğretti. O, arka arkaya bir sürü perende atabiliyor ve çok güzel kokuyor. Giysilerini seviyorum. Phin onu dudaklarından öptüğünü gördüğünü söyledi. Adrian kız arkadaşın mı?”

Eyvah, dedi Raylan içinden. Artık konuyu alıştırma alıştırma açması mümkün değildi. “O, bir kız ve arkadaşım ve birbirimizden hoşlanıyoruz.” Bradley’ye döndü. “Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?”

“Ellerinin üstünde yürüyebiliyor. Süper bir şey. Hem normal konuşuyor, ‘Ayyy, ne kadar büyü müsün,’ gibi şeyler demiyor,” dedi Bradley kusursuz bir falsetto ses tonuyla. Gözlerini devirdi.

"Joker'in neden Batman'in en büyük dūřmanı olduęu gibi řeyleri de biliyor."

"Gerekli bilgiler."

"Evet, ondan hoşlanıyorum."

"O zaman Sadie'yle birlikte bizimle gelmesinde bir sakıncası yok, değil mi?"

"Jasper, Sadie'ye bayılıyor. Sadie kesinlikle onun kız arkadaşı." Mariah ayağa fırladı. "Plaj giysileri almam gerek, babacığım. Kumsal için yeni giysilere ihtiyacım var. Alışverişe gidebilir miyiz?"

"Bunu sorman komik. Adrian bizimle gelirse kendisinin de yeni giysilere ihtiyacı olacağını ve belki ikinizin alışverişe çıkabileceğinizi söyledi."

Mariah'nın ağzı açık kaldı ve gözleri irileşti. "Bir kızla alışverişe çıkabilir miyim yani? Sadece bir kızla..."

"İstiyorsan. Yarın ona akşam yemeğine gideceğiz. Bunu onunla konuşabilirsin."

"Adrian'la alışverişe gitmek istiyorum. şimdi hemen odama gidip nelere ihtiyacım olacağına bir bakmam gerek. Sandalet, parmak arası terlik ve üç yeni mayo gerek."

"Yavaş ol. Üç tane mi?"

"Her gün aynı mayo giyilmez." Tipik bir kız gibi gözlerini devirdi. "Okyanusun tuzunu ve havuzun klorunu akıtman gerekeceği için üç tane mayo almam gerek. Yukarı çıkıyorum. Bir liste yapabilirim!"

Raylan'ın bu alışveriş teklifiyle büyük bir heyecan kapılan moda sevdalısı kızı koşarak odadan çıktı.

Bradley yerine oturdu. "Seninle konuşmam gerek. Özel bir konu."

"Tamam."

"Adrian'la seks yapacak mısın?"

Raylan beyninin havaya uçtuğunu hissetti. Alevlerin hayali olduğundan emin olmak için elini başının üstünde gezdirdi. "Vay canına. Böyle bir soru beklemiyordum doğrusu."

"Onu ağzından öpmüşsün."

"Doğru. İnsan her zaman dudaktan öpüşmez." Ama Bradley ona bakmaya devam edince, açık konuşması gerektiğini anladı. "Seks karmaşık ve özel bir şeydir. Öyle de olmalı zaten. Ama bu durumda... Adrian'a karşı hislerim var ve ikimiz de yetişkiniz. O yüzden... evet."

"Annemi ağızdan öperdin. Hem de çok. Ayrıca onunla seks de yaptın çünkü bebeklerinizin olması için seks yapmanız gerekir."

"Doğru, evet. Seni ve Mo'yu istedik. Ha, her zaman bebek yapmak için seks yapmazsın, yani..."

Sekiz yaşında, diye düşündü Raylan. Neredeyse dokuz olacaktı ama yine de... Ne kadar anlatması gerekiyordu?

"Annemi çok seviyordum."

"Artık sevmiyor musun?"

Raylan'ın kalbinin sızladığını hissetti.

"Ah, Bradley, tabii ki seviyorum."

Güven telkin etmemi istiyor, diye düşündü Raylan. Çocuğu bir biyoloji dersi değil, güvence istiyordu.

"Onu her zaman seveceğim." Onu sandalyeden kucağına çekti. "Yapmam gereken tek şey sana ve Mo'ya bakmak. Sizlerde onu görüyorum. Anneniz sizin içinizde ve onu sizde görmek çok hoşuma gidiyor."

"Mo onu fazla hatırlamıyor çünkü daha bebek sayılırdı. Ama ben hatırlıyorum. Bazen hâlâ içimden onunla konuşuyorum."

"Ben de."

Bradley ona baktı. "Sahi mi?"

"Evet. Onu her zaman özleyeceğim ama onu özlediğimde sana ve Mo'ya bakmam yeter. Onu seviyorum. Onunla seni ve Mariah'yı yapmış olmamızı seviyorum."

Raylan birden annesi o sözleri sanki tam da o an için söylemiş gibi hissetti.

“Sevgi yer açar, Brad. Sevgi için her zaman yer vardır.”

Uzun ve yağmurlu bir günden, öğleden sonra bir oyun randevusundan ve kendi akıl sağlığı için izin verdiği bir film maratonundan sonra, Raylan çocukları son kez kontrol etti. Her zamanki halleriyle uyuyorlardı. Mariah o hafta en sevdiği pelüş oyuncakına sarılmıştı, Bradley de aksiyon figürleriyle dolu yatağında sere serpe yatıyordu.

Kendi yatak odasına gitti, yatağın kenarına oturup alyansına baktı.

Karısı yanına oturduğunda, Raylan sadece iç çekerek ismini söyledi. “Lorilee.”

“Kalbinde bana bir yer ayırmasaydın üzülürdüm.”

“Sen her zaman kalbimdesin.”

“Bunu ikimiz de biliyoruz. Çocuklarımız da biliyor. Adrian’ın da bildiğinden eminim. Onu çok seviyorum. Bunu da biliyorsun.”

“Böyle bir şey olabileceğini düşünmemiştim. Başka birisi için böyle hissedeceğimi. Asla.”

“Ama hissediyorsun. Buna seviniyorum.”

Raylan onun için çok hoş ve gerçek olan karısına baktı. “Gerçekten mi?”

“Neden yalnız kalmanı isteyeceğimi düşündün? Hem seni sevip hem de yalnız kalmanı isteyemem. Artık yüzüğünü çıkarma vakti geldi canım. Vakit geldi. Alyansını çıkarırsan beni unutmazsın. Kendine ve çocuklara yeni bir hayat inşa ediyorsun. Burası güzel bir ev, Raylan. Mutlu bir yuva. Bunun vaktinin geldiğini biliyorsun. Bunu yapman gerektiğini biliyorsun.”

“Evet, biliyorum.”

Alyansını çekmecende duran, çocukların saçlarını, ultrason resimlerini ve tüm o tatlı ufak anıları koyduğumuz o hatura kutusuna koy. Orada sakla.”

Raylan başını sallayarak çekmeceyi açtı ve kutuyu çıkardı.

Tam alyansını çıkaracakken ona döndü. "Bundan sonra seni bir daha göremeyeceğim, değil mi?"

"Bu şekilde göremeyeceksin. Ama kendin de söyledin. Sadece çocuklarla ilgilenmen gerek."

"Lorilee. Sen dünyamı değiştirdin."

"Birbirimizin dünyasını değiştirdik."

"Seni ilk gördüğüm günü, güzel sanatlar dersine girdiğin anı hatırlıyorum. Nefesim kesilmişti. Seni son gördüğüm ... arabana atlayıp uzaklaştığın günü de hatırlıyorum. Bu ikisi arasında o kadar çok şey yaşadık ki Lorilee. Şu anda hepsini hatırlayabiliyorum ve o anları seninle yaşadığım için gülümsüyorum, kendimi muhteşem ve şanslı hissediyorum."

Lorilee elini kalbinin üstüne koydu. "Kalbindeki yerimi sakla. Orada başkalarının da olmasını sorun etmem, canım. Senin için mutlu olurum."

Raylan alyansa baktı ve gözlerini yumdu. Sonra da parmağın-
dan çıkardı.

"Parmağımda izi çıkmış, yüzüğün izi kalmış."

"Zamanla silinir. Artık güneş alacak."

Raylan alyansı hatıra kutusuna koydu ve Lorilee gözden kayboldu.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Güneşli bir haziran öğleden sonrası, Adrian kucağında Teesha'nın bebeğiyle onun ofisinde oturuyordu ve işlerini idare eden arkadaşı Rizzo restoranı ve gençlik merkezi için mali raporları, bütçeyle ilgili meseleleri ve pazarlama planlarını gözden geçiriyordu.

Anne sütüyle gürbüzleşmiş olan Thaddeus dış kaşıma oyuncakım sallarken, Phineas yerde Lego parçalarıyla fütüristik bir şehir inşa ediyordu.

Bu arada, yukarı kattan Monroe'nun piyanoda çaldığı ve Adrian'ın kalp kırıklığıyla ilgili bir balad olduğunu tahmin ettiği müziğin sesi geliyordu.

"Nihayet," dedi Teesha. "Jan, Barry'ye bir zam ve terfi verilmesi için çok sağlam ve iyi düşünülmüş bir öneride bulundu. Hemen hemen son bir senedir fiilen yardımcı işletmecilik yapan Bob-Ray emekli olacağı için, Barry'yi hem resmi olarak yardımcı işletmeci yapar mısın ve bu pozisyona uygun bir zam ve ek ödemeler vermeyi düşünür müsün diye soruyor. Tavsiye mektubu da yazdı. Ben bu öneriyi destekliyorum."

“Mektubu okuyacağım ama bu teklifi onaylayacağım çünkü Barry’yi, nasıl çalıştığını, ne kadar sadık olduğunu ve restoranı ne kadar sevdiğini biliyorum. Öyle değil mi?” dedi Thaddeus’u kucagında hoplatırken.

“Harika. Jan’e söylerim. Bu arada, bir daha Kayla’yla alışverişe çıktığınızda bütçeyi aşmayın.”

“Peki, hanımefendi. Gerçi ışıklandırma ve su tesisatı aksesuarları alırken bütçenin o kadar da dışına çıkmamıştık.”

“Oradan biraz, buradan biraz bütçeyi aştık derken bütçeyi epey aşmak zorunda kalabiliriz. Hem ışıklandırma için bütçeyi yüzde 1.6, su tesisatı aksesuarları için de tam yüzde 2 aşmışsınız.”

Adrian yine bebeği hoplattı. “Annen çok katı.”

“Babam değil.” Phineas dikkatle bir başka parça seçti. “Bazen uyku vakti olmasına rağmen biraz güreşebileceğimizi söylüyor.”

“Eh, birisinin hakemlik etmesi gerek, küçük adamım. Bu sefer ne inşa ediyorsun?”

“Phin Köyü’nü inşa ediyorum. Büyüdüğümde kendi kasabamı inşa edeceğim ve herkesin patronu olacağım.”

“Hem astronot olup hem de Phin Köyü’nü nasıl idare edeceksin?”

Phineas büyük bir sabırla annesine baktı. “Phin Köyü uzayda olacak.”

“Tabii ya. Neden soruyorum ki?”

“Bütün yaz anaokulu yok ama sonra anasınıfına başlayacağım. Bradley ve Mariah’yla aynı otobüse bineceğim. Collin’e yer ayıracağım çünkü otobüs önce bizim evlere uğruyor.”

“Kimi daha önce aldığını nereden biliyorsun?” diye sordu Adrian.

“Çünkü Mo’dan sonra onun arkadaşı Cissy’yi alıyor ve Cissy, Collin’lerin evinin tam karşısında oturuyor. En yakın arkadaşım olduğu için Collin’e yer ayıracağım. Phin Köyü’nde otobüse ihtiyacımız olmayacak. Herkes istediği yere ısınlanabilecek.”

Adrian minik çocuğun muhteşem kahverengi buklelerine, güzel kahverengi gözlerine baktı ve ona yeniden âşık oldu. “Çok pratik ve hızlı bir yöntem.”

“Otobüsler benzinle işliyor ve hava için iyi değil. Phin Köyü’nde hava yapmamız gerek çünkü uzayda olacak. Baba! Phin Köyü’nü inşa ediyorum.”

Monroe salına salına içeri girdi, yere çömeldi ve oğlunun inşa etmekte olduğu şehri dikkatle inceledi. “Şurada yaşayacaksın.” Kulelerden birini işaret etti. “Çünkü en yüksek bina bu. Pencereden dışarı bakıp her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol edebilirsin.”

Adrian’ın ayaklarının dibine uzanmış olan Sadie’nin başını okşadı. “Vardiya değişimi. Affedersin. Geldiğini duymadım. Duysaydım çocukları daha önce alırdım.”

“Hem bebeği kucağında tutabildim hem de Phin Köyü’nün inşa edilmesini izledim. Az önce çaldığın şarkı çok hoşuma gitti. Sözleri var mı?”

“Daha bitirmedim. Bu sefer, önce müzik ortaya çıktı. Phin, Thad’i biraz yürüyüşe çıkaralım. Hepimiz biraz temiz hava alalım. Annen şimdilik şehrini orada bırakmana bir şey demez, değil mi annesi?”

“Tabii, siz çıkın. Thad’in altının değişmesi gerekiyor olabilir.”

“Hallederiz, değil mi Phin?”

Monroe kucağına gelmek için harekete geçmiş olan bebeği aldı. Adrian da kollarını Phineas’a uzattı. “Hey, yakışıklı. Gel de sana bir kere sarılayım.”

Phin ona sıkı sıkı sarılıp Adrian’ın bayıldığı gibi iki yana sallandı. “Sen de Phin Köyü’nde yaşayabilirsin.”

“Heyecanla bekliyorum.”

Babasıyla dışarı çıkarken, Phineas’m ona fısıldadığını duydu. “Dondurma alacak mıyız, babacığım?”

“Evlat, başımı derde sokacaksın. Annenin kulakları çok keskindir.”

Adrian başını salladı. “Bir haziran öğleden sonrasında dondurmayı yasaklayacak kadar katı değilsin.”

“Bu oyunu oynamaya bayılıyorlar. Ben de. New Gen için de rakamların üstünden gitmemiz gerek ama yalnız kaldığımızı göre özel konulara geçiyorum. Önce zor sorulardan başlayayım. Özel dedektiften yeni bir haber var mı?”

“Aslında var. On dört kadına daha ulaştı; hepsi sağ ve iyi. Biri dışında hepsiyle görüştü ve şu anda son kadınla konuşmak için Richmond’a doğru gidiyor. Hatta varmış olabilir.”

“Tamam.” Teesha ağır ağır başını salladı. “Güzel, iyi bir rakam. Yüzde kırk birinden biraz fazlası sağ ve iyi demektir.”

“Çok rahatladığımı söylemem gerek.”

“Rahatlamalısın zaten. Öte yandan, o dört kadına sağ ve iyi olmayanları ekleyince hâlâ bulması gereken aynı oranda kişi var. Ama onları da bulacaktır. İşini iyi yapan bir kadın.”

“Doğru. Nikki Bennett henüz DC’ye dönmemiş. Yolunu uzatıp bir başka müşterisine daha uğramış sanırım. Henüz erkek kardeşi ortada yok. Dedektif komşularından bazılarıyla konuşmuş. Onu senelerdir gören olmamış.”

“Belki de ablası onu öldürüp bodrum katına gömmüştür.”

“Çok iç açıcı bir düşünce.”

“Dalga geçiyorum. Neyse, ikisinin de ortalıkta olmamasını duymak beni rahatlattı. Özel dedektif de sıkı araştırma yapıyor. Bu berbat olayın sona ermesini istiyorum. Yeteri kadar sıkıntı çektin. Olay çözümlensin artık.” Teesha ellerini birbirine vurdu. “Sonra, seksi komşumla kumsala gidip keyfine bakabilirsin.”

“Bahçemle ilgilenebileceğinden emin misin?”

“Sadece iki hafta, Adrian. Başa çıkabiliriz. Şimdi, eğlenceli konulara geçelim. Bay Seksi ile işler nasıl gidiyor?”

“Şey... Çocuklarla çok keyifli bir akşam yemeği yedik. Mariah çoktan alışveriş planları yapmaya başladı. Açıkçası, çocuğu alışverişe götürebilirim, ne olacak ki, diye düşünmüştüm. Ama bunu daha önce yapmadım. Belki de sen...”

“Hayır, hayır, hayır.” Teesha parmağını iki yana salladı. “Bir kere, benim sadece mecbur kaldığımda alışveriş yaptığımı biliyorsun. İkincisi Mariah seninle alışverişe gideceği için heyecanlı. Bu, bir bağ kurma operasyonu. Bu fırsatı kullan. O, iyi bir çocuk. İkisi de öyle. Yan komşuları olunca görüyorsun.”

“İyi de istediğini almasına izin mi vereceğim, yoksa onu dizginlemeye mi çalışacağım?”

“Şu anda hakemle konuşuyorsun, unuttun mu? Bence nötr davran. İç sesini dinle. Ayrıca, sorun aramaktan vazgeç.”

“Aramıyorum. Tamam. Sadece... Raylan alyansını çıkardı.”

“Öyle mi?” Teesha yanaklarını şişirip geriye yaslandı. “Önemli bir adım.”

“Evet. Bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyorum. Fark ettiğimi ona söylemeli miyim, söylememeli miyim? Görüşmeye başladığımızda böyle bir şey beklemiyordum.”

“Senin açısından mı, onun açısından mı?”

“İkimiz açısından da. Beni ta ne zamandan beri tanıyorsun, Teesh. Hiç ciddi bir ilişkim olmadı.”

“Çünkü ciddi ilişkilerden kaçındın.”

“Olabilir. Hayır, olabilir değil,” dedi Adrian arkadaşının dik dik baktığını görünce. “Evet, ciddi ilişkilerden kaçındım. Sonra, bu ilişkiye başladım. Biz nasıl... İkimizin de kendi işi, yoğun bir iş programı var. Onun programına iki de çocuk ekle. Benimkine Rizzo’yu, şimdi bir de gençlik merkezini ekle. Tüm bunları nasıl idare edeceğiz? Sen ve Monroe nasıl idare ediyorsunuz bilmiyorum.”

“İşin sırrı ritim ve ekip çalışması. Bir çıkış yolu mu arıyorsun?”

“Hayır ve bu beni endişelendiriyor. Aslında, öyle endişeye kapılan bir tip de değilimdir. İnsan neye ihtiyaç duyduğuna ya da neyi istediğine karar verir ve yapar.”

Adrian hep öyle olmuştu. Her zaman da öyle olacağını düşünmüştü.

“Ama bu konuda tam olarak neye ihtiyaç duyduğumdan ya da istediğimden emin değilim. Bugüne kadar hiçbir zaman bir çıkış

olu bulmak zorunda kalmadım. Büyük bir ihtimalle aşırı tepki veriyorum ama bunu da sık sık yapmam.”

Teesha başını eğip tavana baktı. “Eve gelip Monroe bana ilk kez evlenme teklif ettiğinde Güney Amerika’ya taşınmam gerektiğini söyledim diye bana güldüğünü hatırlıyorum.”

“Sana ilk kez seni sevdiğini söylediğinde de Batı Yakası’na taşınmaya karar vermiştin.”

“Doğru. Bu iki olay da mantıklı insanların bile âşık olduklarında endişelendiğini ve aşırı tepki verdiğini gösteriyor.”

“Tanrım. Böyle bir şeyin ne peşindeydim ne de âşık olmayı bekliyordum. Bunu bir programa ekleyemezsin, programlamazsın ya da sonra ne olacağına karar verip yapamazsın.”

“İşleri olurlarına bırakmakta zorlanıyorsun. Uzun zamandır kendi trenini idare ediyorsun, Adrian. Ama,” dedi parmağını havaya kaldırıp, “gerekli olduğunda nasıl hat değiştireceğini de biliyorsun. Seninle tanıştığımda yön değiştirdin ve bu kararın hayatını değiştirdi. Benimkini de. Buraya taşındığında aynı şeyi yaptın. Belki de şimdilik kontrolü birisiyle paylaşmayı ve bir süre manzaranın keyfini çıkarmayı deneyebilirsin.”

“Daha önceden bu konuda hiç endişeli değildim.”

“Çünkü alyansı parmağındaydı ve karısı bir nevi tampondu.”

“Aman Tanrım, Teesha, onu hiç öyle düşünmek istemiyorum.”

“Sanırım Raylan de bir süre öyle düşündü. Sadece o zamanın sona erdiğini senden önce fark etti. İşleri akışına bırak, Rizz. Manzaranın keyfine bak.”

“Sanırım, bunu denemek zorundayım çünkü buraya gelip Sadie’yi erkek arkadaşına götürmeden yapamam. Haydi, rakamlardan söz ederek canımı sık,” dedi Teesha’ya. “Rakamlardan söz ederek beynimi bu konudan uzaklaştır.”

“Rakamlar hayat, ışık ve gerçektir.”

Bir saat sonra beyni o rakamlar yüzünden uyuşmuş bir halde olan Adrian yandaki eve gitti. Rahat ol, kendine güven, normal

davran, dedi içinden. Sadie ve Jasper birbirlerini görebilsinler diye şöyle bir uğruyorsun. Zaten Raylan da çalışıyor olmalıydı.

Ama kapıyı çalmadan önce bangır bangır bir müzik sesi duydu, pencerelere vuran ışıklar gördü. Onun hiç o kadar gürültülü bir ortamda çalıştığını görmemişti ama belki de bir sahneyi canlandırıyordu.

Kapıyı çalacaktı ama Jasper havlayınca, Sadie kesik kesik üç kere havlayarak karşılık verdi.

Raylan kapıyı açtığında, müzik sesi dışarı yayıldı ve oturma odasında yanıp sönen renkli ışıkların altında okulda olduğunu düşündüğü çocukların çılgınlar gibi dans etmekte olduğunu gördü.

Raylan gökkuşağı renklerinde bir güneş gözlüğü, arkaya çevirdiği bir beysbol kasketi takmıştı ve tişörtünün üstünde mor yıldızlı bir yelek giymişti.

“İşte, bunu beklemiyordum,” dedi, Adrian.

Mariah sırtında bir çift peri kanadı, üstünde bir bale tütüsü ve başında plastik bir taçla koşarak kapıya geldi. “Bir dans partisi veriyoruz! Gel, sen de dans et.”

“Bir dans partisi mi?”

“Okul Bitti, Yaz Geldi Dans Partisi,” dedi Raylan. Bradley biraz müziği kısar mısın?”

“Hayır, hayır, buna gerek yok.”

Ama başına yeşil bir peruk geçirmiş, bir Batman tişörtü giymiş ve kedi gözleri biçiminde bir maske takmış olan Bradley müziği kıstı. “Hepsini babam ayarladı! Otobüsten inip eve girdiğimizde her şey hazır. Tatil Kulübü partisi bu.”

Raylan eşyaları kenarlara itip bir dans pisti oluşturmuştu ve bir tür ışık makinesi duvarlara renkli ışıklar yansıtıyordu. Tavandan süs kâğıtları ve balonlar sarkıyordu.

Adrian’ın tüm endişeleri bir anda silindi.

“Kostümsüz dans partisi olmaz,” dedi Raylan.

“Dans edebilirsin.” Mariah onu elinden tutup çekti.

“Dans edebilirsin.”

“Ne yazık ki bir partiye uygun giyinmedim.”

“Bizde bir sürü kostüm var!” Mariah bir sandığa koşup kapağını açtı ve bir başka plastik taç ve pembe renkli bir otrişe geri geldi.

“İnanılmaz. Kim bir taç takmak istemez ki? Aile partinizi bölmek istemem,” dedi.

“Tatil Kulübü herkese açıktır,” dedi Raylan. Bradley dikkatle Adrian’a bakıyordu. Adrian bir başka mazeret uydurmak üzereyken, küçük çocuk yanına geldi.

“Ellerinin üstünde yürüyebiliyorsun. Peki, dans edebilir misin?”

“Ellerimin üstüne kalkıp dans etmek mi?”

“Bacaklarını iki yana açabilir misin?” dedi Mariah.

“Ha, şimdi anladım.” Adrian başını sallayarak tacı taktı ve otrişi boynuna doladı. “Bu, bir seçme. Tamam, Bradley başlat bakalım.”

“Neyi başlatayım?”

“Müziğin sesini aç demek istiyor.”

Bradley müziğin sesini açtıktan sonra, tayı giydiğine sevinen Adrian ayakkabılarını çıkardı.

Birkaç kere kalçalarını salladı, çocuklarla omuz tokuşturdu ve bir anda ellerinin üstüne kalktı. Müziğin ritmine uyarak ileri geri, sağa sola yürüdü. Bir daire çizerken bacaklarını iki yana açtı, sonra köprü pozisyonuna geçti ve rahatlıkla oturup bacaklarını yerde iki yana açtı. Kollarını abartılı bir hareketle iki yana uzattı.

Çocuklar onu alkışlarken, otrişin uzun ucunu omzundan geriye attı.

“Seçmeyi kazandım mı?”

“Süperdi,” dedi Bradley.

“En büyük iltifatıdır.” Raylan ona elini uzattı. “Dans edeceğiz sanırım.”

Adrian dans ederken, Rachael, Tracie Potter'ın Richmond merkezindeki şık müstakil evinin düzenli oturma odasında oturuyordu.

Onun geçmişini araştırdığı için, Tracie'nin Lina'dan bir sene sonra Georgetown'a girdiğini, gazetecilik ve iletişim bölümünden mezun olduğunu biliyordu. Kariyerinde yükselmişti ve o sırada altı ve on bir yayınlarına çıktığı NBC'nin yerel bir kanalında bir spiker olarak çalışıyordu.

Yerel bir ünlü olan Tracie, yirmili yaşlarının sonlarında evlenmiş, iki çocuğu olmuş ve otuzlarının ortalarında boşanmıştı. Kırk yaşında bir emlakçıyla evlenmişti.

Biri en büyük kızından, ikisi üvey oğlundan olmak üzere üç torunu vardı.

O ve kocası şehir kulübüne üyeydiler, golf oynamayı seviyorlardı ve San Simeon'da ikinci bir evleri vardı.

Rachael onun yakından bile kırk yaşından büyük göstermediğini düşündü. Yani, genleri harika olsa bile yüzüne kusursuz bir müdahale yapılmıştı. Gür ve profesyonelce küllü sarı röfleler atılmış olan saçları açık tenli yüzünü çevreliyordu, keskin mavi gözleri ve kusursuzca koyu gül rengi bir ruj sürülmüş dudakları vardı.

Dar beyaz blucininin içinde bacak bacak üstüne attı ve Wedgwood kahve fincanını eline alıp geriye yaslandı.

"Size yarım saat ayırabilirim," dedi. "Bu konuşmayı ofisimde değil de burada yapmak istedim. Bu, eski bir haber ama yine de dedikodu çarklarını tetiklemek istemem."

"Görüşmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Meraklandım. Jon Bennett'la olan seneler önceki, uygunsuz ve kısa ilişkim neden gündeme geldi?"

"Profesör Bennett'ın onlarca sene önce Georgetown'da Lina Rizzo, küçük kızı ve bir kadın aile dostlarına saldırırken öldüğünü biliyorsunuzdur."

"Bütün haber kanallarında çıkmıştı. Ben bir muhabirim. O ölmeden hemen hemen on sene önce onunla birlikte olmamış

olsaydım bile olayı duymuştum. Ayrıca, çocuğun biyolojik babası olduğunu da hatırlıyorum. İki kadına ve çocuğa fiziksel saldırıda bulunmuştu. Uygunsuz bir ilişki yaşadığımı söylemiş miydim?”

“Evet. Bu olaydan önce ilişkinizin uygunsuz olduğunu düşünüp düşünmediğini sorabilir miyim?”

“Jon’un fiziksel olarak Lina Rizzo’ya ofisinde saldırdığını gördüğümde –gerçi o zamanlar onun kim olduğunu bilmiyordum– uygunsuz olduğunu düşündüm. Onunla ofisinde birlikte olmak için oraya gitmiştim.”

Yine kahvesini yudumladı.

“Onu Rizzo’yu duvara itmiş boğazını sıkarken gördüğünde çok geçirdim. Aslında, buna şaşırırmamam gerekirdi. Bir an için yüzündeki o öfkeyi ve şiddeti gördüm. Başıma böyle bir şey gelme riskini göze almak istemedim ve ondan ayrıldım. Zaten ciddi bir ilişki değildi.”

Tracie sustu, Rachael devam etmesini bekledi.

“On dokuz yaşındaydım, aptaldım ama o kadar da aptal değildim. Evli bir erkekle seks yapacak kadar aptaldım –karmaşık bir boşanma sürecinin ortasında olduğunu söylemişti ama bu bir yalandı– ama heyecan verici, evlilik dışı seks yaparken saldırıya uğramayı göze alacak kadar değildim.

“Lina Rizzo neden bunca zaman sonra ismimi verdi?”

“O vermedi. İsminizi bilmediğini ya da hatırlamadığını düşünüyorum. İsminizi bir listede buldum, Bayan Potter.”

“Ne listesi?”

“Sizin gibi Jonathan Bennett’la yatmış olan kadınların isimlerinden oluşan bir liste. Listede otuz dört isim var. Dördü ölü: Cinayet ya da saldırı kurbanları. Dördünü bulup bunu teyit ettim.”

Tracie fincanını kucağına indirdi. Rachael onu takdir etti. Kadın ne irkilmişti ne de hayret dolu bir ses çıkarmıştı. Sadece dikkatle uzun uzun ona baktı.

“Doğru anlamak istiyorum. Kayıt dışı olarak. Az önce bir tür cinayet listesinde olduğumu mu söylediniz?”

“Elimdeki bilgileri sizinle paylaşırım. Hiç tehdit aldınız mı?”

“Hayır. Ha, birkaç kere yaptığım haberler hoşlarına gitmeyince internette eleştirildiğim oldu. Ama bu tür bir tehdit almadım. Bu olaylar ne zaman oldu?”

“Cinayetler mi? Son on üç sene içinde.”

“On üç sene mi? Ciddi misiniz? Siz bir polis memurusunuz; bu görüşmeden önce araştırmamı yaptım. İnsanlar ölür, cinayete kurban giderler. O kadar uzun bir süreçte dört kişinin...”

“Hepsi aynı listede. Daha ulaşamadığım kişiler var.”

“Sanırım, Lina Rizzo da listede. Müşteriniz olmalı.”

“Evet, o da listede. Jonathan Bennett’in karısıyla ya da çocuklarıyla hiç görüştünüz mü?”

“Hayır, neden görüşeyim? Onunla kısa bir süre görüştüm, Bayan McNee. Sadece birkaç hafta sürdü. Geriye dönüp düşününce onu rapor etmiş olmalıydım. Lina Rizzo da öyle.”

“Neden rapor etmediniz?”

“Korktum. Gerçek yüzünü görünce bir an için korktum. Hem daha *Me Too* akımı bile başlamamıştı. Sizce birisi eleştirilecek olsaydı, kim olurdu? Kadrolu profesör mü –fakültede onun nasıl birisi olduğunu bilen başkaları da olmalı– yoksa onunla yatan genç kadın öğrenci mi? İsteyerek yatan.”

“Anlıyorum. Bunun can sıkıcı bir konu olduğunu biliyorum. Sadece müşteriye değil, önlem alabilsinler diye o listede olan, ulaşabildiğim herkese karşı bir sorumluluk hissediyorum.”

“Adam seneler önce öldü. Bu liste nereden çıktı şimdi? Yapmayın,” dedi Tracie ters bir ses tonuyla. “Nasıl bir şeyle karşı karşıya olduğumu bilmeden nasıl önlem alabilirim?”

“Listeyi karısı hazırlamış. Kocasının ilişkilerini biliyordu.”

“Demek onun düşündüğü kadar saf değilmiş. Bunca zaman sonra onun yatıp kalktığı kadınları karısının mı öldürdüğünü düşünüyorsunuz?”

“Karısı aşırı doz uyku hapından ölmüş. Yaklaşık olarak on üç sene önce.”

“Ah.” Tracie fincanını kenara koydu. “Yeniden evlenmiş mi? Ailesi, bir erkek ya da kız kardeşi var mı?”

“Hayır.”

“Zamanlamayı düşünecek olursak, belli ki karısıyla bağlantılı birisi. Çocukları var mı? Kaç yaşındalar? O zamanlar çocukları olduğunu duymuş muydum hatırlamıyorum.”

“Yeteri kadar büyükler, Bayan Potter. Eminim ki mesleğiniz sayesinde elinizde epey kaynak vardır ama bir kez daha sizi uyar-mak zorundayım. En kısa zamanda Profesör Bennett’in kızıyla ve oğluyla görüşmeyi istiyorum. Sonra, elde ettiğim bilgileri FBI’a ve bu işi takip eden polis karakollarına vermek istiyorum.”

“Sizin isminiz o listede mi?”

“Hayır.”

“O halde, bu sizin için bir iş. Benim için bundan biraz daha fazlası.”

“Bu kişilere ulaşırsanız ya da yaptığım araştırmayla ilgili bilgi vererseniz, suçlular kaçabilir. Daha kötü bir durumda kalırsınız. En azından birkaç güne kadar kızıyla görüşebileceğimi umu-yorum. Müşterimi korumak için elimden geleni yapacağım ve bunu yaparak listedeki bütün kadınları da korumuş olacağım.”

“Bundan eminim. Saygın bir isminiz var. Beni uyardığınız için teşekkür ederim. Kesinlikle önlem alacağım. Ama şimdi üs-tümü değiştirip stüdyoya gitmem gerek.”

Yapacak bir şey yok, diye düşündü Rachael geri dönmek için arabasına giderken. Kadın bu işi kurcalayacaktı. Doğasında vardı.

Bunun katili telaşlandırmayacağını umdu.

Yaz ayları bekâr bir baba için bambaşka bir dünya demekti ve ciddi bir planlama gerektiriyordu. Çocukları kaldırıp giydirmek, karınlarını doyurup otobüse bindirmek ve kesintisiz birkaç saat sessiz sakin işiyle uğraşmak gibi bir şansı yoktu.

İşsel saatini işlerini tamamlamak ve geri döndüklerinde atıştırmalık, sohbet ve ev ödevi vakti için ayarlamayacaktı.

Uzun yaz günleri, çocukların saç saça baş başa kavga etmeden oynayacaklarını ummak demekti çünkü arada sırada kapışıyorlardı. Ya da arkadaşlarının evlerinde oyun oynamaları için ayarlama yapmak demekti. Bu da ebeveynlik kurallarına göre, diğer çocukları kendi evlerinde ağırlaması anlamına geliyordu.

Çocukların iyi bir öğle yemeği yemesini ve günün büyük bir kısmını bir ekrana bakarak geçirmemelerini sağlamak zorundaydı.

Elbette, annesi sabah ya da öğleden sonra izinli olduğunda onlara seve seve birkaç saat bakıyordu. Haftada bir kere annesi birkaç saatliğine onları restorana götürmek için ısrar ediyordu.

Onlara işin arka yüzünü göstermek istediğini söylemişti. Haftada bir de Maya onları evine davet ediyordu.

Bazen Raylan'ın arka bahçesi çocuklarla doluyordu ve kendi çocukları da başkalarının bahçelerini doldurduğu için bunu sorun etmiyordu.

Bazen çocuklarının boyuna göre ayarladığı basket potasını kullanarak bir saat onlarla basket oynayıp deşarj oluyordu.

Büyük bir hata yapmadığını umarak Bradley ve en yakın iki arkadaşı için arka bahçeye bir çadır kurmuştu.

Üç tane neredeyse dokuz yaşında olan çocuk arka bahçede kamp kuracaklardı. Ne gibi bir terslik olabilirdi?

Bir sürü.

Ama annesinin onun için yaptığı gibi bir çadır kurmuş, içine atıştırmalıklar, içecekler ve el fenerleri koymuştu.

Bir çadırda uyuma fikrinden hiç hoşlanmamış olan Mariah sadece heyecanla alışveriş gününü bekliyordu.

O gün ne gibi bir terslik olabilirdi? Raylan bunu düşünmek bile istemiyordu.

“Phin bir süreliğine aya ve yıldızlara bakabilmemiz için teleskopunu getirecek.” Bradley dilini ısırarak çadırın ayaklarından birini çakmaya çalıştı. Raylan bunu görünce bir kez daha yeni, kendiliğinden açılan bir çadır almak yerine, nostalji olsun diye eski çadırını kullanmış olmanın ne kadar yerinde olduğunu sorguladı.

“Bir ateş çukurumuz olsaydı, sosisli sandviç yapıp marşmelov
eritebilirdik.”

“Ama bir ateş çukurumuz yok ve ateş yakmayacaksınız.”

“Ya da Ollie’nin babasının kamp ocağını...”

“Yine hayır. Belki çift haneli yaşlarda. Belki on yaşında oldu-
ğunda. Sosisli sandviç istiyorsan ben içeride yaparım.”

“Aynı şey olmaz ki. Kararlaştırdığımız gibi pizza yeriz.”

“Güzel.”

“Cumartesi gecesi maça gittiğimizde sosisli alabiliriz.”

Bu da Raylan’a çocukluğunu hatırlatan başka bir şeydi. Ilık
bir yaz gecesi, beyzbol ve ufaklar ligi oyuncularına sahada dur-
duğunuz hissettirecek kadar yakın olmak.

Durup oğlunun saçlarını karıştırdı. “Bol bol sosisli alırsınız.”

“Bir de *nachos*. Ve patates kızartması.”

“Karnım acıkmaya başladı. Sanırım çadır tamam, evlat. Şişme
şilteyi de içeri koyalım.”

“Kovboylar yerde uyurlarmış.”

“Sen de yerde mi uyumak istiyorsun?”

“Hayır. Ben bir kovboy değilim.” Bradley karın üstü sürüne
sürüne çadırın içindeki şilteye gitti. “Ama istersek geç saate ka-
dar oturabiliriz. Öyle demiştin.”

“Doğru. “Ama bahçeden çıkmak yok.”

“Biliyorum, biliyorum.”

Raylan de çocukluğunda bahçeden çıkmaması gerektiğini
bildiği halde, Spencer, Mick ve Nate’le ormanda bir gece yarısı
yürüyüşüne çıkmıştı. Hatırladığı kadarıyla ödleri kopmuştu.
Spencer tökezleyip baldırını sıyırmıştı ve bir süre kanaması dur-
mamıştı.

Güzel zamanlardı.

“Bu akşam çadır keyfi,” dedi Monroe şarkı söyler gibi çitlerin
diğer tarafından.

“Antik bir çadır. Çok gürültü yaparlarsa pencereyi açıp bir
şeyler fırlat.”

Artık yakın arkadaş ve komşu oldukları için, Monroe çitlerin üstünden atladı ve eğilip diğer tarafta kalan Phineas'ı aldı.

Hep birlikte çadırı süzdüler.

"Yarasalar geceleri dışarı çıkarlar," dedi Phineas bir faydası varmış gibi. "Ama sizi rahatsız etmezler. Onlar böcek avlar."

"Yarasalar mı?" dedi Bradley.

"Sen Batman'e benziyorsun. Yarasaları arayabilirsin. Basket oynayabilir miyim?"

"Tabii." Raylan küçük çocuğun gidip topu alışını, basket potasına atışını izledi.

Şak.

"Her seferinde potaya giriyor. Raylan başını sallamaktan başka bir şey yapamadı.

"Çok yetenekli. Hayalet öyküleri düşündünüz mü?" diye sordu Monroe, Bradley'ye.

"Çok iyi bir öykü biliyorum."

"Hayaletler -belki- bir an için zaman ve uzay sürek... Ne deniyordu ona?"

"Sürekliliği," dedi Monroe.

"Sürekliliğine yakalanmış insanlar olabilir," dedi Phineas.

Çat.

"Uzay Yolu gibi mi?"

"Uzay Yolu'nu severim." Phineas topu tekrar atmadan Bradley'ye baktı. "Kimsenin gitmediği yerlere cesurca gidiyorlar. Ben de öyle yapacağım. En çok Spock'ı seviyorum."

"Çok şaşırdım." Raylan güldü.

Tam o sırada, Sadie havladı.

"Kızlar geri dönmüş olmalı." Raylan saate baktı. "Bir bira ister misin?"

"Harika olur."

"Phin, zencefilli gazoz içer misin?"

"Teşekkür ederim. Zencefilli gazozu severim. Gazoz biraz biraya benziyor ama zencefilli gazoz benzemiyor."

Çat.

Raylan yine başını salladı. "Daha sonra pizza isteyeceğiz. Gelmek isterseniz ona göre sipariş edeyim."

"Pizzaya hayır diyemem. Patronla konuşayım ama bana uyar. Biz de meyveli dondurma yapacaktık."

"Çırpılmış kremalı mı?" diye sordu Bradley.

Monroe alaycı bir sesle güldü. "Çırpılmış kremasız meyveli dondurma olmaz, evlat. Sadece çıplak dondurma olur."

"Bu dediklerinizi unutmayın." Raylan içecekleri almak ve hanımların ne durumda olduğunu görmek için içeri girdi.

İçeri girdiğinde, Adrian ile Mariah'nın ellerindeki torbaları içeri taşıdıklarını gördü.

"Vay canına. Alışveriş başarılı oldu galiba." Adrian'ın solgun ya da sarsılmış olmadığını ve baygın baygın bakmadığını fark etti.

"Yeni sandaletlerime bak, babacığım!" Mariah tek bacağına üstünde durup pembe-beyaz çiçekli kayışları olan parlak mor sandaletlerini gösterdi. "Bir çift de beyaz sandalet, parmak arası terlikler -üstünde bir kelebek olan mavi bir çift ve çiçekler olan mor bir çift- ve normal bir çift terlik aldık. Adrian'ın markasından bir çift spor ayakkabı da seçtim. Benim için getirecek."

"Yine vay canına diyorum. Hesabıma göre altı çift ayakkabı oldu."

Adrian elindeki iki torbayı yere koydu. "Yani?"

"Şortlar, elbiseler, bluzlar, etek şortlar..."

Kızı aldıklarını sayarken, Raylan etek şortun ne anlama geldiğini bilen yetişkin bir erkek olduğunu düşündü.

"Her şeyi denedim, hepsi mükemmel oldu! Soran bir bistroda yemek yedik ve bir şarap kadehinde soda içtim. Sonra, manikür ve pediküre gittik. Yeni sandaletlerime uysun diye ayak tırnaklarına mor, ellerime pembe oje sürdürdüm."

"Anladım. Güzel seçim."

"Şimdi, yeni ayakkabılarımı alıp kaldıracacağım." Küçük kız arkasına dönüp Adrian'a sarıldı. "Seninle alışverişe gitmeye bayıldım. Hayatımın en eğlenceli zamanını geçirdim."

"Ben de."

Mariah iki alışveriş torbasını basamaklara çarpa çarpa heyecanla yukarı koştu.

“Arabada iki torba daha var. Hangi torbada ne olduğunu biliyorum, gidip ben alayım.”

“Bir dakika. İki tane daha mı? O daha minnacık. Altı torbaya kaç tane minik giysi sığabilir?”

“Kulaklarını deldirerek sana vakit kazandırdığım için haline şükret.”

“Ne? Ne dedin? Ne!”

“Bana borçlusun,” dedi Adrian ve dışarı çıktı.

Raylan peşinden gitti. “Daha altı yaşında.”

“Birkaç aya kadar yediye basacak. Kulaklarını yeni deldirmiş olan arkadaşlarından birine kuaförde rastladığımızda aynen böyle dedi.” Adrian iki torbayı alıp ona uzattı. “Büyük bir savaşa girmek üzeresin.”

Raylan bunu düşünmek istemiyordu. Ama arabada kalan torbalara göz atmayı ihmal etmedi. “Bunlar seninkiler.”

“Şunun dışında.” Adrian bir torba daha çıkardı. “Bunlar sen ve Bradley için kızının ısrarları üstüne –ama çok tatlı ısrar etti- aldığımız yeni mayolar, koruyucu giysiler ve terlikler. İsrar etmesinin bir nedeni fedakârlık. Esas nedeniyse kumsala indiğimizde biz kızları utandırmamamız.”

Adrian kapıyı kapattı. “Bradley ile senin birbirine uymayan giysiler giydiğinizde dair beni uyardı. Hatta kırmızı mayonun üstüne mor koruyucu giysiler giydiğinizi söyledi. Bunu duyduktan sonra öğle yemeğimizden keyif almamız zor oldu ama size acıdığımız için aklımızdan atmaya çalıştık.”

“Her anından keyif almışsın.”

“Teesha’yı en temel şeyler için bile alışverişe götürmek işkenceden farksız. Maya alışverişi sever. Ama Mo? O, resmen bir alışveriş tanrıçası. Hayretler içindeyim.”

“Hayretler içindeyken, biraz şarap ister miydin?”

“Tanrıçanın öğretilerini izleyip eşyalarımı kaldırırsam iyi olur. Ama önce bir kadeh şarap içebilirim.”

“Daha fazlasını iç.” Raylan onun elini tutabilmek için torbaları tek eline aldı. “Bradley arka bahçedeki çadırda birkaç arkadaşını ağırlayacak.”

“Arka bahçede bir çadır mı var? Neden?”

“Kızlar.” Raylan başını iki yana sallayarak onu eve doğru götürdü. “Teesha, Monroe ve çocuklar akşam yemeğine gelecekler. Pizza sipariş edeceğiz. Bir de dondurma yiyeceğimize dair bir söylenti var. Sen de kal.”

“Şarap, pizza ve dondurma mı, yoksa kendime yapmayı planladığım Tayland eriştesi salatası mı? Sen kazandın.”

“Pizza her zaman kazanır.” Raylan onun elini bırakmadan kapidaydı. “O halde kal. Bu gece burada kal.”

Raylan onun bunu teklif etmesine çok şaşırdığını görebiliyordu. O da bunu planlamamıştı. Ama bu ona doğal ve doğru gelmişti.

“Çocuklar evdeyken emin değilim...”

“Yakında birlikte yazlık eve gideceğiz. Hem seni dudaklarından öptüğümü de biliyorlar. Her şeyi gören, duyan ve bilen Phineas bizi gammazlamış. Bunu sorun etmediler. O yüzden burada kal.”

“Arka bahçedeki kampçılara yardım etmem için kalmamı istiyor olabilirsiniz.”

Raylan gülümseyip onu kendisine çekti. “Bu da nedenlerden biri. En önemli neden değil ama kesinlikle bir neden.”

“Pizza ve dondurma yiyeceğim için sana yardım edebilirim sanırım.”

Bir sonraki büyük adımı attıklarını bilen Raylan, onu dudaklarından öptü.

YIRMI BEŞİNCİ BÖLÜM

Adrian stüdyosunun dışındaki bahçede ağırlık kaldırarak bir yoga rutini üstünde çalışıyordu. On beş dakikayı hedeflediği için kronometresini kurmuştu. Yeni bir program için aradığı temayı bulmuştu. Tamamıyla yoga olacaktı (belki biraz annesinin alanına girecekti) ve on beş dakika boyunca dört farklı odak noktası olacaktı.

Canlı egzersiz programlarına güzel bir destek olacağını düşünüyordu. Tamamını dışarıda yapabilirse, omuz çalışırken bir ağaca sarılma pozu verebilirse eğlenceli olurdu.

Sadie dilediği gibi içeri girip çıkabilsin diye cam kapıları açık bırakmıştı.

Kronometre durduğunda minderinde köprü pozisyonundaydı ve göğüs kaslarını çalıştırıyordu.

“Lanet olsun, çok uzun oldu.”

Kalkıp ağırlıkları yere bıraktı ve tabletindeki planı gözden geçirip değişiklikler yaptı.

Kronometreyi tekrar on beş dakikaya kurup en baştan başladı.

Bu sefer on beş dakika sona erdiğinde minderinde bağdaş kurmuş oturuyordu, kolları iki yanındaydı ve avuçları yukarı bakıyordu. Ellerini birleştirip öne eğildi.

“Şimdi tamam. Bu işe yarar.”

Vücudu bir hayli esnek olduğu için arkaya doğru eğildi ve kabarık beyaz bir bulutun masmavi gökte sürüklendiğini gördü. Sadie yanına gelip uzandı.

Kuşların cıvıltısını, hafifçe esen rüzgârın sesini dinledi. Burnuna çim, biberiye ve yakındaki veranda saksısındaki güneş çiçeğinin kokuları geldi.

Keşke her şey öyle kalabilseydi diye düşündü. Güzel, sessiz, ılık ve parlak. Ya da Raylan’ın evinde geçirdiği akşam gibi: gürültü, heyecan, etrafta koşturan çocuklar, sohbet eden arkadaşlar, banjo çalan Monroe ve her şeyin yolunda olduğu bir dünya.

Ama her şey öyle kalamazdı ve dünyada her şey yolunda değildi.

Rachael’in dört kadına daha ulaştığını biliyordu. Üçü hayatıydı, birisi çalıştığı hastanenin otoparkında öldürülmüştü.

Bunun oranı yine değiştirdiğini biliyordu. Matematik hesabını yapmasına gerek yoktu.

Rachael’in ertesi gün Nikki Bennett’la görüşmeyi planladığını da biliyordu. Nikki nihayet ofisine geri dönüğü için, Rachael oraya gidecek, durumu açıklayıp yanıtları arayacaktı.

Tabii, Nikki yanıt verirse.

Yanıtları mutlaka bulmalıydı. Dünyasında yine her şeyin yolunda olduğu bir zaman gelmeliydi.

Çünkü masmavi göğün altında köpeğiyle çimlerin üstüne uzanabilmek ve hayatında hiç karşılaşmadığı bir insanın onu incitmek istediğini düşünmek zorunda olmamak istiyordu.

Nedenini de düşünmek istemiyordu.

“Dahası da var,” dedi Sadie’yi okşarken. “Önümüzdeki hafta annem geliyor. Bunu kesinlikle sorun etmiyorum. Sadece bir şey daha; o buraya gelip değişiklikler yapmamı istemeden bu rutini son haline getirmem gerek.” İç çekti. “Büyük bir ihtimalle çok iyi tavsiyelerde bulunacak. Surat asıyorum çünkü Raylan yarın New York’a gidiyor. Bir gece kalacağı halde surat asıyorum. Hiçbir erkek için surat astığımı gördün mü? Doğru, görmedin.”

Yana dönüp köpeğine sokuldu. “O yüzden, şimdi surat asma-
yı kesip karın kaslarıyla ilgili bölümü tamamlayacağım.”

Ağlıkları kaldırmak için ayağa kalktığında biraz kafa dağıt-
mak için tabletine göz attı. Ama tam kronometreyi kurduğu
anda Sadie havladı –dostane bir havlamaydı– ve evin yan tara-
fına doğru gitti.

Köpeğinin peşinden giden Adrian, Teesha ve Maya’nın araba-
larından indiklerini gördü.

“Aa, ne güzel bir sürpriz.”

Maya kollarını iki yana açtı. “Çocuklar yanımızda değil.”

“Evet, görüyorum.”

“Annem Collin’e ve Phineas’a bakıyor; önceden ayarlamıştık.
Sonra, kız torunu da yanında olsun istedi. Ben de sütümü pom-
palayıp bebeği ona bıraktım.”

“Ben de Thad için süt pompaladım. Şu anda Monroe’nun vardiya-
sı... O yüzden, arayıp biraz daha uzun dışarıda kalacağımı söyledim.”

“Biz de gelip iş gününü mahvedelim de bizimle vakit geçir-
istedik,” dedi Maya arka tarafa vardıklarında.

“Bunu yapabilirim. İşimin büyük bir kısmını bitirdim.”

“O minderi topla, kızım,” dedi Teesha. “Kendimize soğuk bi-
rer içecek alalım.”

“Keşke margarita içebilseydik” Maya gözlerini yumup iç çek-
ti. “Keşke öğleden sonrayı etrafına misket limonu ve tuz sürül-
müş kocaman bardaklarda köpüklü, donmuş margaritalar içerek
geçirebilseydik. Margarita içtiğin zamanları hatırlıyor musun,
Teesha?”

“Evet. Güzel anılar. Önümüzdeki yaz memelerimiz yine bize ait
olacak ve dilediğimiz kadar köpüklü donmuş margarita içeceğiz.”

“Bu sabah limonata yaptım,” dedi Adrian düşünceli bir tavrı-
la. “Şimdi canım limonatamın içine tekila koymak istedi.”

“Bize işkence etme. Limonata yaptın demek. Kurabiye var
mı?” diye sordu Teesha.

“Hayır, kusura bakma. Evde...”

“Sakın humus var deme.” Maya parmağını kaldırdı. “Sakın çiğ sebze deme. Seni incitmek istemiyoruz.”

“Başka bir şey bulurum. Ön veranda mı, arka veranda mı?”

“Burası gayet güzel. Verandaya çıkalım.” Maya Teesha’nın koluna girdi. “Böylece, humus olmayan şeyleri uzağa taşıman gerekmez.”

Adrian egzersiz malzemelerini kaldırdı ve mutfağın verandaya bakan kapısını açtı.

Teesha bardakları, Maya da sürahiyi alırken, Adrian arkadaşlarının standartlarını karşılayacağını düşündüğü atıştırma malzemelerini çıkardı. Guacamole, patates cipsi, otlukrakerler ve çok güzel bir Gouda peyniri vardı. Buzdolabında buz gibi böğürtlen ve üzüm de vardı.

“Güzel.” Maya yerine geçip at kuyruğu biçiminde bağladığı güneşten sararmış saçlarını geriye savurdu. Sonra, “Hmmm,” dedi. “Çok uzun zamandır kız kızı bir öğleden sonra geçiremedim, kızlar. Bunu nasıl yapacağımızı planlamalıyız. Ayda bir kere. Çocuklar, erkekler olmadan.”

“Bir kitap kulübü yerine bir kızlar kulübü,” dedi Teesha bir parça guacamole alırken. “Çocuklarımı çok seviyorum ama...”

“Yanımdayım, kardeşim.” Maya kadehini onunla tokuşturdu. “Birkaç saat kimse beni çağırmadan, bebek bezi ve giysisi değiştirmeden, emzirmeden oturmak istiyorum. Üstelik ikimiz de annem gibi bunları tek başımıza yapmıyoruz. Tanrım, Raylan tek başına yapıyor.”

Maya, Adrian’a gülümsedi. “Moda kraliçesini alışverişe götürdüğünü duydum. Nasıl gitti?”

“Beni kendim için planladığım kadarının ya da ihtiyacım olanın iki misli giysi almaya ikna etti. O arada, hayatımın yüzde doksanını egzersiz giysileriyle ya da eşofmanla geçirdiğimi düşünüyordum. Şu şirin kapri pantolona ihtiyacım yok diyordum.

Ama Mariah üstünüze yakışan bir kıyafet olduğunda öyle şeyler söylüyor ki kendinizi harika hissediyorsunuz. Öyle olunca da insanlara daha iyi davranıyorsunuz. O yüzden kapri pantolonu insanlığın iyiliği için aldım.”

“Üstüne titreyen halası olarak, yanında onun doğal becerilerini destekleyen birisi olduğuna çok seviniyorum. Peki... Raylan’la nasıl gidiyor?”

Adrian tabaktan dikkatle iri bir böğürtlen aldı. “Her şey iyi gidiyor.”

“Çok muğlak bir yanıt.” Maya, Teesha’ya döndü. “Sence de bu yanıt çok muğlak değil mi?”

“Çok acıklı ve bencilce bir tavırla ayrıntıları gizliyor. Oysa biz aktif çocuklar, emzirme, oradan oraya koşuşturma, işyeri idare etme ve bebek bezi değiştirme arasma sıkışmış seks hayatları olan iki kadın, seni dinliyoruz.”

“Soruları yanıtlıyoruz, oyuncakları tamir ediyoruz, gözyaşlarını dindiriyoruz,” diye devam etti Maya. “En son ne zaman ön sevişme ve tekrar dahil kesintisiz seks için enerji ya da fırsat buldun?”

“Tekrar mı? Aman Tanrım.” Teesha geriye yaslanıp gözlerini göğe dikti. “Sanırım, en son büyükanneleri Phineas’ı uzun bir hafta sonu için Hershey Parkı’na götürdüklerinde. Thaddeus öyle oldu zaten. Tekrar kısmında olduğundan eminim.”

“Annem iki çocuğumu da birkaç hafta önce yatıya çağırdı ama kızımız hâlâ sabahın ikisinde meme ya da biberon istiyor. Joe’yla birinci raundu sorunsuz tamamladık ama sonra on saat kesintisiz uyuduk. Bunu bir daha denememiz gerek.”

Dönüp Adrian’a gülümsedi. “Sıra sende.” Adrian başını iki yana sallayınca parmağını ona doğrulttu. “Haksızlık. Joe’yla çıkmaya başladığımızda sana bütün ayrıntıları anlatmıştım.”

“Ben de Monroe’yla çıkmaya başladığımda anlatmıştım.”

“İkisi de erkek kardeşim değil,” dedi Adrian ağzına bir üzüm atıp. “Arkadaşımın ağabeyiyle seks yapmaktan söz etmek, benim için huzursuzluk yaratan bir histen öteye geçiyor ve resmen garip bir his oluyor.”

“Benim ağabeyim değil.” Teesha elindeki kadehini ona doğrulttu, diğer eliyle de biraz peynir kesti. “Maya biraz yürüyüşe çıkarsa, bana anlatırsın. Ben de sonra ona anlatırım.”

“Şöyle anlatayım: Raylan’ın sizinkilerden büyük iki çocuğu olduğu için, ikiniz için de bu mahrem alanda şans var.”

“Hâlâ muğlak,” dedi Maya, “ama insanın moralini yükseltiyor.”

“Şu ana kadar bir şeyleri kaldırmada sorun çekmedi.”

Teesha çılgılık attı. “Şimdi, oldu işte!” Bacaklarını önüne uzattı. “Tanrım, ne güzel bir his. Bunu akıl ettiğin için çok yaşa, Maya. Eve dönüp işlerime devam edecektim.”

“Ben de web sitesini güncellemeye devam etmek için dükkâna gidecektim. Dükkânıma bayılıyorum. Zanaatkârlarla, ressamlarla çalışmaktan, tezgaâhta durmaktan, her gün insanlarla sohbet etmekten büyük bir keyif alıyorum. Ama bazen işler o kadar rutin oluyor ki bir eş ve anne olmak dışında kim olduğunuzu unutuyorsunuz.”

Kadehini kaldırdı. “Arkadaş olduğumuzu hatırlamanın şerefine.”

“İkiniz bugüne kadar sahip olduğum en iyi arkadaşlarımsınız.” Adrian da kadehini kaldırdı. “İkiniz de hayatımın büyük dönüm noktalarısınız. Burada geçirdiğim o ilk yaz tatilinde, beni arkadaş grubuna almıştın Maya. Gerçekten de bir arkadaşaya ihtiyacım vardı.”

“Sana ne yapmadığımı anlatayım. Annem neler olduğunu, yazı burada geçireceğini duyduğunda beni karşısına aldı. Olanları açıkladı ve bir sürü çocuğun sana sorular sorabileceğini söyledi. Bazılarının seninle alay edebileceğini ya da kötü şeyler söyleyebileceğini anlattı. Sonra, çocuklar bunu bana yapsa nasıl hissederdim diye sordu. Ben de kötü hissederdim ve utanırdım

dedim. Doğru yanıtı verdiğimi ve bunu yapmayacağımı bildiğini söyledi. Bir arkadaşına çok ihtiyacın olabileceğini söyledi.”

“Annene bayılıyorum,” diye mırıldandı Teesha.

“Dünyanın en iyi annesidir. Elbette, ben de ya aptalsa, kötü kalpliye ya da ondan hoşlanmazsam ne olacak diye sordum. Seni tanımaya çalışmamı söyledi. Deddiğini yaptım. Sonra da bugünlere kadar geldik.”

“Bana evine gelip Barbie bebeklerini görmek ister miyim diye sormuştun ve hüznü ve yalnız geçebilecek bir yazı tamamıyla değiştirmiştin. Evet, işte buradayız. Ve sen.”

Teesha’ya döndü. “Beni kimseyi tanımadığımı, girmek istemediğim o okula yazdırdığı için anneme o kadar kızgındım ki. Ona neler yapabileceğimi, tek başıma başarılı olabileceğimi göstermek istedim. Kafeteryadaki o masaya gidip bir video ekibi aradığımı söyledim. Sonrasında, çok daha fazlasına sahip oldum.”

“Yanımıza ilk geldiğinde bizi şok içinde bırakmıştın. Yeni kız popüler çocukların masasına değil, bizim masamıza gelmiş ve yanımıza oturmuştu. Cesur bir davranıştı. Sen her zaman cesurdun.”

“Öfkeli ve kararlıydım. Bugünlere geldik işte.”

Adrian içinden geldiği için kadehini bırakıp arkadaşlarının ellerini tuttu. “Bir dahaki sefere size kurabiye ikram edeceğim.”

Rachael aklında bir planla Kuzeybatı CD’deki Ardaro Danışmanlık ofisine girdi. Gerekli olursa planını biraz değiştirebilirdi. Birkaç gün önce, Nikki Bennett’in lisesinin mezunlar komitesinde olduğunu söylemişti. Konuşkan ve neşeli bir tavırla konuşmuştu ve Nikki’nin asistanı onun tam olarak nerede olduğunu söylemeyecek kadar temkinli davranmış olsa da Nikki iki gün sonra ofiste olacağı zaman tekrar aramasını önermişti.

Bugün onun amacı, Bethesda, Maryland’de, işini yeniden yapılandırmak için yardıma ihtiyacı olan bağımsız bir kitapçının yorgun sahibi olarak Nikki’yi ofisinde köşeye sıkıştırmaktı.

En azından, ofise girip onunla yüz yüze kalana kadar.

Bu görüşmeye uygun giyinmişti: gri bir pantolon, en güzel siyah topuklu ayakkabıları, gri renkli boğazı dökümlü bir bluz ve açık mavi bir hırka. Kız kardeşinin elmas küpelerini ödünç almış, parıltı birkaç zincir kolye ve sade alyansının yerine gerçek elmas gibi gözükeceğini umduğu şık küp biçimli zirkonyum taşlı yüzüğü takmıştı.

Varlıklı bir kadın gibi gözüküyordu. İşlerinin gidişatını değiştirebilecek iyi bir şirkette çalışan, işini bilen ve deneyimli bir danışman tutabilecek bir kadın gibi.

Şık lobiye adım attı, yüzüne hoş ama biraz küstah bir ifade yerleştirip resepsiyoniste doğru gitti.

“Günaydın. Size yardımcı olabilir miyim?”

“Umarım olabilirsiniz. Ben...” Parmağını kaldırıp -ödünç aldığı- Max Mara çantasından telefonunu çıkardı. “Evet. Nikki Bennett’la görüşmek istiyordum.”

“Bir randevunuz var mı?”

Rachael dikkatle ona baktı. “Bana hararetle tavsiye edildi. Bir başka randevum için binadaydım. Sadece beş dakikasını rica edecektim. Lütfen, Bayan Salina Mathias’ın beklediğini söyleyin. Belki erkek kardeşimin ismini duymuşsunuzdur. Senatör Charles Mathias.”

“Çok affedersiniz, Bayan Mathias. Bayan Bennett şu anda bir müşterisiyle yapacağı görüşme için dışarıda. Sizi seve seve diğer danışmanlarımıza yönlendirebilirim ya da Bayan Bennett’in asistanının bir randevu ayarlamasını sağlayabilirim.”

“Peki, ofise ne zaman dönecek?”

“Yarın. Görüşmesinden sonra evden çalışacak.”

“Evden mi çalışacak?” Rachael alaycı bir tavırla güldü.

“Vaktimi boşa harcamışım demek.”

Binadan çıkıp gitti.

Sonra da resepsiyonistin molasında iş arkadaşına şikâyet edeceği küstah kadın rolü oynamaktan bu kadar hoşlanmasının ne anlama geldiğini düşündü.

Arabasına geri dönünce topuklu ayakkabılarını çıkarıp spor ayakkabılarını giydi ve Georgetown'a gitmek üzere otoparktan çıktı.

Atıştırmalık almak, tuvalete gitmek için durdu. Sonra, Bennett'ların şık evinin sokağının karşısında yarım blok kadar ileriye park etti.

Nikki geri dönene kadar bekleyecekti. Kesinlikle salak gibi davranmak kadar eğlenceli bir iş değildi.

Güzel, sessiz, yerleşik bir mahalle diye düşündü. Varlıklı.

Birisi yabancı bir arabayı polise bildirmeye kalkarsa, gelen polislerle sohbet edip durumu açıklayabilirdi. Ne de olsa kendisi de eski bir polis memuruydu. Sabah yaptıklarını ve ne kadar zamanını aldığını not etti ve kulaklıklarını takıp o günlerde dinlemekte olduğu sesli kitaba devam etti.

Sonraki saati İskoçya'da ve patates cipsi yiyerek geçirdi; en büyük zaafının biriydi.

Sert klan reisi ve sevdiği ateşli kadın maceralarını tamamladıklarında, kocasını ve ofisini aradı. Sonra, diğer sesli kitap seçeneklerini gözden geçirdi.

Ciddi görünümlü siyah Mercedes şık evin önünde durdu. Kısa kahverengi saçları esintide etrafa savrulan Nikki Bennett arabadan indi. Üstünde açık gri renkli yazlık bir pantolon ceket takım, daha koyu gri renkli alçak topuklu ayakkabılar vardı. Arka koltuktan kumaş bir alışveriş torbasını almadan önce, siyah evrak çantasını omzuna attı.

Rachael bir süre arabada bekledi, sonra inip kapıları kilitledi ve sokağın karşısına geçti.

Zili çaldı.

Birkaç saniye sonra, Nikki kapıyı açtı ve yorgun, şüpheli gözlerle onu süzdü. "Evet?"

“Bayan Bennett, ben Rachael McNee.” Kimliğini gösterdi. “Birkaç dakika sizinle konuşmak istiyordum. İçeri gelebilir miyim?”

“Hayır. Konu nedir? Şehir dışındaydım. Mahallede bir sorun olduğuyla ilgili bir şey duymadım.”

“Onu bilemiyorum. İsminiz araştırdığım vakayla ilgili olarak önüme geldi.”

“Hangi vaka?”

“Şiirler.”

Nikki dik dik yüzüne baktı. “Neden söz ettiğinizi bilmiyorum. İşim var.”

Nikki kapıyı kapatmaya fırsat bulamadan, Rachael kapı aralığına adım attı. “Bayan Bennett,” diye başladı ve listeden birkaç isim okuyup cinayete kurban giden beş kadının ismini söyledi.

“Bu insanları tanımıyorum. Benim ya da şirketimin müşterileriye ofisimden bir randevu alın. Burası evim.”

“Adrian Rizzo.”

Bu isim yorgun gözlerinde belirip kaybolan bir parıltıyla bir tepki uyandırmıştı. “O konuyla ilgili bir haber yapmaya çalışan bir muhabirsensiz...”

“Bir muhabir değilim.” Rachael tekrar kimliğini gösterdi. “Hepsi babanızla ilgili olan bir dizi tehdidi ve bir dizi cinayeti araştırıyorum.”

“Babam yirmi seneden uzun süre önce öldü. Gitmezseniz polisi arayacağım.”

“Peki. Benimle konuşmazsanız ben de oraya gideceğim. Yetkililere. Ben içeri girebilirim, siz birkaç soruyu yanıtlayabilirsiniz. Bu meseleyi açıklığa kavuştururuz. Ya da polisle konuşursunuz.”

“Evime girmeyeceksiniz.” Nikki dışarı adım atıp kollarını açık kapının önünde göğsünde kavuşturdu. “Babam öldüğünde küçüktüm. Erkek kardeşim ve ben küçüktük.”

“Adrian Rizzo da öyle. Hatta ikinizden de küçüktü.”

“Bunların benimle hiçbir ilgisi yok. Ama yine de bedelini ödedik. Babamızı kaybettik. O skandalla, basınla, sorularla yaşadık. Bir bedel ödedik. Annem en sonunda dayanamadı ve bu yüzden intihar etti. Bedelini ödedik ve artık geride kaldı.”

“Birisi öyle düşünmüyor. Size verdiğim beş isim, o beş kadının şiddet görerek öldü. Cinayete kurban gittiler. Size söylediğim isimlerin ve daha pek çok kadının babanızla ilişkisi olmuş.”

Nikki’nin gözleri sağa, sola ve tekrar sağa gitti. Gergin olduğu belliydi.

“Bunun benimle bir ilgisi yok.”

“Bunu garip bulmuyor musunuz?”

“İnsanlar ölür. Babam öldü. Annem de öldü.”

“Nikki, annenizin hazırladığı bir listedeki isimler cinayete kurban gittiler.”

“Yalan söylüyorsunuz.” Öfkelenmişti. “Annem bu konuda hiçbir şey bilmiyordu. Diğer kadınlardan haberi yoktu. Elinde bir liste falan yoktu.”

“O listeyi bir muhabire vermiş, o da babanız Lina ve Adrian Rizzo ile Mimi Krentz’e saldırmadan bir gün önce haber yapmış.”

“Bu bir yalan.” Ama yine sağa sola baktı.

“Yalan söylemek için bir nedenim yok. Çok seyahat ediyorsunuz.”

“Yani? Sizi hiç ilgilendirmez.” Sesi yükseltmişti. “İşim bu. Kendime bir kariyer inşa ettim. Bir hayat inşa ettim. Burada gelip çocukluğumda babamın yaptığı bir şey yüzünden bunu mahvetmenize izin veremem.”

“Şiir yazar mısınız, Nikki?”

“Bu kadar yeter artık.”

“Son on üç senedir, annenizin ölümünden hemen sonra başlamak üzere, Adrian Rizzo onu tehdit eden isimsiz şiirler almaya başladı. Posta damgaları seyahat eden birisinin farklı yerlerden

yollayabileceği gibi değişkenlik gösteriyor. Babamz başka konuların yanı sıra şiir dersi de veriyordu.”

“Ben şiir yazmam. İsimsiz tehdit mektupları yollamam.” Ama kesik kesik, hızlı hızlı nefes alıp vermeye başlamıştı. “Babam başına bir şey gelmeden annemi aldatabileceğini düşündüğü için öldü. Sarhoş ve şiddet sergileyen birisi olduğu için öldü. Fahişelerinden biri hamile kaldığı, bir piçin babası olduğu ve bunu bir erkek gibi kabul etmediği için öldü.”

“Tüm bunlar sizi incitmiştir. Sizi incitti ve anneniz intihar ettiğinde her şeyi baştan yaşadınız. Daha çok acı çektiniz. O kadınlar annenize büyük bir acı yaşatmıştı. Babası olduğu o çocuk da o acının canlı bir hatırlatıcısıydı. Bir bedel ödediğinizi söylediniz. Onların bir bedel ödemesi gerektiğini düşünüyor musunuz?”

“Hepsi cehennemde çürüyebilir. Aklıma bile gelmiyorlar. Benim için hiçbir anlamları yok.”

“Son şiir Omaha’dan yollandı. Son seyahatinizde oradan geçtiniz mi, Nikki?”

“Hayır. Sizi ilgilendirmez. Evimden gidin, yoksa haneye tecavüz ve tacizden sizi içeri attırırım.”

“Erkek kardeşiniz nerede, Nikki?”

“Bilmiyorum. Umurumda değil. Cehenneme git!”

Nikki içeri girip kapıyı çarptı.

Rachael kartvizitliğinden bir kart çıkarıp kapının altında içeri itti. Belli olmazdı.

Arabasına geri dönerken, bir şeyden emin olduğunu düşündü. Nikki Bennett yalan söylüyordu ve kötü bir yalancıydı.

Kapının diğer tarafındaki Nikki titremeye başladı. Esas olarak öfkeden titriyordu. Bir kez daha umursamadığı insanlar yüzünden; ayyaş, yalancı babasının onun gençliğinde yaptığı şey yüzünden hayatının mahvolmasına izin vermeyecekti.

Annesinin, babasının yatıp kalktığı kadınlardan haberi olduğuna bir saniye bile inanmamıştı.

Ama haberi vardı. Evet, haberi vardı, diye düşündü ve elleriyle yüzünü kapattı.

Onca sene sadece daha fazla yalan söylenmişti.

Yalanlar, ihanetler, içki ve haplar. Tüm hayatı yalanların üstüne kurulmuştu.

Hayır, hayır hayır, onun hayatı değil. Hayatını kendisini inşa etmişti. Geri kalanı cehenneme gidebilirdi.

Ellerini indirdiğinde, merdivenlerin zarif kıvrımından inen erkek kardeşini gördü ve gözleri şok içinde irileşti.

“Selam, abla. Bir şeye mi üzüldün?”

“JJ.” Dağınık sakalı ve neredeyse omuzlarına kadar uzanan saçlarıyla onu zor tanımıştı. Üstü çizik deri kovboy çizmeleriyle ve tabanca kemeriyle taşralı kaba bir adam ile babasının havasını taşıyan bir havari karşımı bir görünüme bürünmüştü. “Ne işin var burada? İçeri nasıl girdin?”

“Söyleyeyim,” dedi kardeşi. Sonra, yüzüne bir yumruk indirdi.

Rachael depoyu doldurmak için bir Sheetz benzinliğinde durdu, soğuk bir içecek aldı ve bir kere daha tuvalete gitti. Adrian’ı aramak için arabasına bindi.

“Ben Rachael. Nikki Bennett’la konuştuğumu söylemek için aradım.”

“Ne dedi?”

“Neden söz ettiğimi bilmediğini, dediğim listedeki kadınların hiçbirini tanımadığını iddia etti. Her şeyi reddetti ve çok öfkелendi. Birkaç yalanını yakaladım. Sana yapılan tehditler ve cinayetler için doğrudan sorumlu olmasa bile bir şeyler biliyor.”

“Şimdi ne olacak?”

“Son birkaç seneye ait olan seyahat bilgilerini araştırmayı istiyorum. Onun cinayetlerin işlendiği eyaletlerde olduğunu kanıtlayabilecek miyim diye bakacağım. Bu bilgilere erişmek zor olacak.”

“Bunu yapabilir misin?”

“Özel dedektif olarak çalıştığım için bir arama izni alamam. Hâlâ bir polis memuru olsaydım bile bu bilgilere erişmeyi başaramayabilirdim.” Saatine baktı. “Şimdi eve dönmem gerek. Birkaç saate bir aile toplantımız var ama senin de izninle öğrendiklerimi amcama anlatmak istiyorum. Kendisi hâlâ polis teşkilatında görevli.”

“Yapabileceğin her şey faydalı olabilir. Nasıl istersen.”

“O halde, ona danışayım. Teşkilatta arkadaşlarım ve bağlantılarım var. Amcamın çok tanıdığı var. Ama içgüdülerim bana onun bir şeyler bildiğini ve sarsıldığını söylüyor. Tüm bunları, gözlemlerimi ve düşüncelerimi yazılı bir rapor olarak sana yollayacağım.”

“Şirketinin web sitesine baktım. Aslında bakmayacaktım ama nasıl birisi olduğunu görmek istedim. Çok...”

“Sıradan mı gözüküyor?” dedi Rachael.

“Evet. Sadece hoş profesyonel bir kadın gibi. Georgetown’daki olayla ilgili haberlerdeki birkaç fotoğraf dışında erkek kardeşinin bir fotoğrafını bulamadım. Bulduklarında çocukluk dönemine ait. Okuldaki bir fotoğraf günü için giyinmiş sıradan bir çocuk gibi gözüküyor.”

“Artık küçük bir çocuk değil. İkisi de değil. Biri ya da ikisi birden bu işten sorumluysa, bunu mutlaka öğreneceğim.”

Çünkü Nikki’yle ilgili bir şey beni şüphelendiriyor, diye düşündü Rachael. Onunla ilgili bir şey aklını kurcalıyordu.

“Yanımda olduğun için mutluyum.”

“Her zaman. Amcamla biraz beyin fırtınası yapayım. Seni tekrar arayacağım.”

Rachael otoparktan çıkarken, bir kırılma noktasına yaklaşıtlıklarını hissediyordu. Nikki’den yayılan öfke, korku ve suçluluk dalgalarını görmüş ve hissetmişti.

O dalgalar kırılmak üzereydi.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Her yanı ağrıyordu. Acı hissi düşünmesini engelliyordu ve vücudu şoktan titriyordu.

Bir kâbus bu, diye düşündü Nikki. Uyan. Uyan.

Kendisine gelmeye çalışırken ağzına kan tadı geldi.

Rüya görürken bir şeyin tadını hissetmek mümkün müydü?

Ama ağzındaki tat bakırımsı ve keskindi. İçinden öksürmek ve tükürmek geçiyordu. Ama esas yüzü fena halde sızlıyor ve acıyordu. Gözlerini açıp toparlanmaya çalışırken başının içi de dışı da zonkluyordu.

Kendisini fazla parlak bir ışığın altında, buz gibi karoların üstünde yatarken buldu. Işık gözlerinin sızlamasına ve sulanmasına neden oldu.

Doğrulmaya, kalkmaya çalıştı ama sağ kolu bir yere sıkışmıştı. Hâlâ bulanık ve çift görüyordu ama bileğindeki kelepçeye baktı.

Dehşet içinde kelepçeye bağlı olan zinciri, zincirin de karo kaplı duvara çakılmış kalın bir cıvataya bağlı olduğunu gördü.

Merdivenlerin altındaki ufak tuvaletteydi. Asla gelmeyen misafirleri için şık misafir havlularını koyduğu güzel tuvaletteydi.

Panik içinde kolunu kelepçeden kurtarmaya çalıştı ama kelepçe bileğini sıyrınca canı daha çok yandı.

Başının içinde resmen bir patlama meydana gelmiş gibi hissetmesine rağmen çığlıklar attı.

Ayak sesleri duyunca geriye kayıp uzaklaşmaya çalıştı. Çünkü neler olduğunu hatırlamıştı. Yüce Tanrım, diye düşündü olanları hatırlarken.

JJ kapıya gitti. Elinde ablasının dosya kutularından biri vardı. Bunu yere koydu.

Çömeliş ona sıırttı. "Eyvah, o sümüklü burnunu kırmış olabilirim, Nik. Gözlerin fena moraracak."

"Bana vurdun. Bana vurdun."

"Var gücümle vurmadım. Bana teşekkür etmen gerek."

"Ne yapıyorsun? Ne yaptığını sanıyorsun?"

JJ tıpkı Nikki'nin hatırladığı gibi ona gülümsedi. Dudaklarını iyice gererek ve buz gibi bir ifadeyle.

"Seni öldürmüyorum. Bana sonra teşekkür edebilirsin. O meraklı kaltağı içeri alsaydın, ikinizi de öldürürdüm. Ama direndin, Nik. O yüzden, buru bu şekilde yapacağız."

"Ne yaptın, JJ?"

JJ parmağını salladı. "Biliyorsun. Daha önceden anlamadıysan da şimdi biliyorsun. Ciğerlerin kanayana kadar bağırabileceğini ve kimsenin duymayacağını bildiğin gibi. Kapalı oda, abla. Güzel, kalın sıvalı duvarlar var ve hiç pencere yok. O yüzden..."

Kutunun içinden bir kutu Advil ve bir şişe su çıkardı. Bunları ona itti. "Yerinde olsaydın dört tane alırdım."

"O kadınları sen öldürdün. Dedektifin dediği kadınları."

"Hak etmişlerdi. Hepsi hak ediyorlar ve hepsini haklayacağım. Burada oyalandım ama artık biraz hızlanmam gerektiğini anladım. O kaltak seni azarlamaya geldiğinde burada olmam büyük şanstı. Senden biraz borç isteyecek; sıcak bir duş alabilir miyim, birkaç tas sıcak yemek yiyebilir miyim diye soracaktım. Burada olmam büyük bir bonus oldu."

“Neden? Neden? Neden?” Nikki’nin şişmiş olan gözlerinden yine yaşlar akmaya başladı. “O anneme ihanet etti, o...”

“Ondan söz etmeyi kes! Kadınlar onun için bacaklarını açmadılar mı?” JJ yumruğunu ufak tuvalet masasına indirdi. “Sana kaç kere onların suçlu olduğunu anlatacağım? Bir erkek ona sunulanı alır, doğasında vardır. Babamın ölmesinin, bizim utanç içinde büyümemizin nedeni onlar. Bu dünyada yerleri yok ve bunu biliyor olman gerek! Özellikle de sürtük annesinin rahminde öldürmediği o zavallı şey. Babamızı öldürdü. Esas neden o.”

Nikki bunları pek çok kere duymuştu ve ona laf atmanın mümkün olmadığını biliyordu. Özellikle de onu utandıran korkunç bir yanı ona hak verdiği için.

Titreyen ellerle su şişesinin ve hap şişesinin kapağını açtı. Ağrılarını dindirip düşünmeliydi.

“Ona şiirler mi yolladın? Rizzo’nun kızına?”

“Eskiden beri iyi şiir yazardım, değil mi? Babam öyle derdi. Annem de ama babam bu işten anlardı. Benimle gurur duyardı. Seninle gurur duyduğundan daha çok gurur duyardı.” JJ kapı aralığında yere oturup ablasının başının üstünden ileriye baktı. “Babam beni severdi. Annem çoğu zaman beni azarlardı ama babam beni severdi. ‘Çocuğu rahat bırak,’ derdi anneme. ‘Çocuk enerjik. Oğlanlar böyledir,’ derdi.”

Doğru, diye düşündü Nikki. JJ’in bir marketten bir şey çaldığını, bir kavga başlattığını ya da gece gizlice dışarı çıktığını öğrendiklerinde bile babaları öyle derdi.

“Annem sadece başının belaya girmesini engellemeye çalışıyordu.”

“Annem zayıftı. Dırdır etmeye başladığında, ‘Bir hap daha al, Catherine,’ derdi babam. Annem ona ihtiyaç duyduğu şeyi vermiyordu. Aksi takdirde babam ihtiyaçlarını fahişelerle ve sürüklerle tatmin etmezdi, değil mi?”

“Annemin zayıf olduğunu biliyorum,” dedi Nikki dikkatle. “Hap kullanıyordu. Ben de sana bakıyordum, JJ. Bunu biliyorsun. Evimizde çalışan kimse kalmadığında, karnının doymasını sağlıyordum. Ev ödevlerine yardım ediyordum, çamaşırlarını yıkıyordum.”

“Kurallara uymamı bekliyordun. Yerleri ovمامı, bulaşıkları yıkamamı bekliyordun.”

“Hepsini tek başıma yapamazdım.” Nikki ona gülümsemeye çalıştı ama yüzü çok acıyordu. “Yardıma ihtiyacım vardı.”

“Ama sonra üniversiteye başladın. Beni yalnız bıraktın.”

“Evden ayrılmadım ama bir diplomam olması gerekiyordu. İyi bir iş bulmam gerekiyordu.”

“Yalancı. Yeteri kadar paramız vardı.”

“Ailemizden kalan para vardı.” Nikki yine içinden sakın kalması gerektiğini düşündü. “Ama annem dengeli değildi, JJ. Dengeli değildi, bunu biliyorsun. Paranın kontrolü ondaydı.”

Sen de dengeli değildin, diye düşündü. Biliyordum. Her zaman biliyordum.

Elimden geleni yaptım! Benim suçum değil.

Sözcükler boğazından yükselerek dilinin ucuna kadar giderken, kendisini kontrol edebilmek için içine derin nefesler çekmek zorunda kaldı.

“Üniversite döneminde evden ayrılmadım. İş bulduğumda da evde kaldım. Senin üniversiteye gitmeni istedim, JJ. Buradan gitmen, hayatına başlaman için ama...”

“Okul aptallara göredir. Sen iş kıyafetlerinde oradan oraya gidiyordun.”

“Her mümkün olduğunda seni de götürdüm. Özellikle de annem öldükten sonra.”

“Daha önceleri beni sık sık onunla bıraktın ve pislüğünü temizlemem, hapları gizlemem, dırdırlarını dinlemem gerekti. Sen o dırdırları, kendisini kaybettiğinde babama ettiği hakaretleri dinlemek zorunda kalmadın. Kahkahalar arasında onun öldüğüne

ne kadar mutlu olduğunu söylediğini duymadın. Tüm dünyaya onun zina yapan bir hergele olduğunu ifşa edilmesine yardım ettiği için ne kadar mutlu olduğunu duymadın. Kahkahalardan sonra ağlama krizlerine girdiğini görmedin.”

Nikki özel bir ilişkisi olmadığını düşündü. Kulüplere, sinemaya gitmemişti. Tüm hayatı okul, sonra da iş ve ev olmuştu.

Seyahatler mi? İşinin gereği çıktığı o seyahatler aklını yitir. memesini sağlamıştı.

Ama JJ’i kızdırmamalı, onu bırakmaya ikna etmeliydi.

“Üzgünüm, JJ. Hep burada olamadığım için üzgünüm ama...”

“Annem başından beri her şeyi bildiğini, elinde babamın onu aldattığı kadınların bir listesi olduğunu söylediğinde burada değildin. Gerçek bir erkek olmayı istiyorsam, ölü bir adama tapmaktan vazgeçmem gerektiğini söylediğinde de burada değildin. O listeyi annem hazırladı. Sonra, gizlediği yerden çıkarıp ayaklarımın dibine fırlattı. Baban beni o çok kadar çok seviyor olsaydı, verdiği sözleri tutardı dedi. Korkunç şeyler söylemeye devam etti. Onu oracıkta gırtlaklayabilirdim. Ama bir şey yapmadım.”

Nikki midesine buz gibi bir his çöktüğünü hissetti. Korkudan daha yoğun bir histi. “Ne yaptın?”

“Ona istediği şeyi verdim. Haplarını. Daha da çok hap verdim. Yukarı çıkmasına, yatağına yatmasına yardım ettim ve yine hap verdim. Sonra ölmesini izledim, dışarı çıktım ve birkaç bira içtim.”

“O, annemizdi.”

“Babamızı öldüren, hap bağımlısı bir kaltaktı. Geride kalan kadınlar kadar babamızı öldürdü. Sonra, sen eve gelip onu buldun, 911’i aradın ve ben o biralari içerken bana ulaştın. Sanki senelerdir sırtımızda bir yük değilmiş gibi ağılıyordun.”

Yine gülümsedi. “Hem parayı da aldık, değil mi?”

Kutudan bir paket Frosted Mini-Wheats mısır gevreği çıkarıp yemeye başladı. “Seninle iş seyahatlerine gelmeye başladım çünkü farklı eyaletleri, bana uygun bir yer olup olmadığını gör-

mek istedim. Sürekli olarak üniversiteye ya da meslek okuluna gitmem, iyi bir iş bulmam için başımın etini yiyordun. Ellerimi iyi kullandığımı söylüyordun ve bu konuda haklıydın. Ellerimi kullanarak evlere girip çıktım, istediğim bir şey olduğunda aldım. Ama o liste aklımdan çıkmıyordu.” Ağzına bir parça mısır gevreği attı. “Elbette, hırsızlık eğlenceliydi ama gerçek bir amacı yoktu. Bir erkeğin hayatta gerçek bir amacı olması gerekir. Babamı öldüren kadınları öldürmeyi düşündüm. Canımın çok sıkıldığı, senin insanlara yardım etmek için çıktığın bir gün televizyonda ne göreyim? O küçük sürtük bir sohbet programında kendisini övüp duruyordu. Yeni bir nesilden söz ediyordu. Saçmalayıp duruyordu.

“Böylece, oturup ona bir şiir yazdım. *Siktir git, ölmen gerekirdi. Günün birinde seni ben öldüreceğim.* Ama bunu şiirsel bir dille yazdım.” Söylediği şey komik gelince kahkahalarla gülmeye başladı.

Nikki kardeşinin annelerine çok benzediğini düşündü.

“Onu hemen öldürmek istedim ama o kadar tatlı bir şeyin biraz beklemesi gerektiğini düşündüm. Sadece soğuk servis edilen bir yemek değil, en lezzetli olacak şekilde yeniden ısıtılacağı bir yemek olmalıydı. O yüzden, diğerlerinden birini öldürdüm. Çok güzel bir histi. Bir süre o hisle idare ettim. Şiirleri yazmak hoşuma gitti. Önceleri senede bir tane yazdım. Her sene bir şiir geleceğini bileceği için korku içinde yaşamasını sağlayacaktım.”

“JJ, lütfen beni dinle.”

JJ onu dinlemiyordu, duymuyordu. Duyduğu tek şey kendi düşünceleriydi.

“Ama o sürekli o lanet DVD’leri çıkardı, dilediğini yapmaya devam etti. Her neyse.” Mısır gevreği paketini kapattı. “Uzun süre devam edemeyecek.”

“JJ, beni bırakman gerek.”

Kardeş o kanını donduran ifadeyle yine gülümsedi.

“O cıvataı duvara akmak için o kadar uğraştıktan sonra mı? Hazır olduğumda bunu onun için kullanacaktım. Ben onu dve dve öldürmeden önce güzel uzun bir sohbet ederiz diye plan yapıyordum. Onu yle öldürmek istiyorum.”

“JJ, bundan kimseye söz etmeyeceğimi biliyorsun. Her zaman seni kolladım.”

“Beni işine geldiğinde kolladın.”

“Doğru değil bu, olmadığını biliyorsun. Senin için korkuyorum. Buna bir son vermek gerek, yoksa yakalanacaksın. Senin suçun değil ama artık durman gerek. Nerede olduğunu bilmiyorlar. O yüzden, geri dönebilirsin ve dilediğin kadar saklanabilirsin. Onlara asla yerini söylemem. Ailemden geriye kalan tek kişi sensin.”

“Aileymiş,” dedi JJ alaycı bir sesle. Gözleri parıldıadı. Fazla parıldıadı.

“Ailemden olmasaydın, seni de öldürürdüm. Ama öldürmek yerine buraya tıktım. Burada tuvalet ve su iebilmen için musluk var. Bu kutuya yiyecek bir şeyler koydum.”

JJ kutuya hafifçe vurup ona itti.

“Ofisi merak etme. Telefonundan mesaj yazdım. şehir dışında ailevi bir acil durum olduğunu ve iki hafta izin alman gerektiğini söyledim. Ha, temizlik servisini de aradım. Birkaç hafta gelmeyecekler.”

Nikki güçlükle nefes alabildiğini hissetti. Kesik kesik ve hızlı nefes alıp veriyordu.

“Lütfen, lütfen, lütfen, beni böyle zincirli bırakma. Bulanık görüyorum ve başım dönüyor, JJ. Beyin sarsıntısı geçirmiş olabilirim.”

“Yaşarsın.” Ayağa kalktı. “şimdi gidip o güzel sıcak duşu alacağım. Bir süredir yoldayım. Sonra da bu evdeki her şey sana ait olduğu kadar bana da ait olduğu için istediğim şeyleri alacağım. Kansas’ta çaldığım kamyoneti tehlikeli bir mahallede bıraktığım için çoktan parçalamışlardır. O yüzden senin arabanı alacağım.”

“Yapma bunu. Yapma. Ben ablanım.”

“Tuvalete ve musluğa erişebilirsin. Dünyanın bu bölgesinde işim bitince döneceğim.”

“JJ, lütfen. Beni böyle bırakma.”

JJ kapıyı arkasından kapattı.

Nikki çığlık atmamak için sert bir şekilde eliyle ağzını kapatmak zorunda kaldı.

JJ geri gelebilir, ona yine vurabilirdi. Ya da daha kötü şeyler yapabilirdi.

Onun eninde sonunda daha kötü şeyler yapacağını anlamıştı. Çünkü artık her zaman bildiği şeyi görmüş ve kabullenmişti.

Ebeveynlerinin de ikisi de dengesiz insanlardı. Erkek kardeşiye zır delinin tekiydi.

Bir süre ağladı, zihninde ona erkek kardeşinin normal olmadığını her zaman bildiğini söyleyen sesleri duymamaya çalıştı. Annelerini onun öldürdüğünü bilmiyordu; bunu bilmiyordu. Ama şüphelenmişti. Onu annelerinin öldüğünü söylemek için aradığında sesinin nasıl soğukkanlı ve rahat çıktığını hatırladı. Eve geldiğinde üzgünmüş gibi görünmeye çalıştığı halde ne kadar donuk baktığını anımsadı.

Ama bunları yapabileceğini bilememişti. Onun suçu değildi.

Annesi zaman zaman ona erkeklerin sadakatsiz olduğunu, hiç kimseye güvenmemesi gerektiğini söyleyip durduğunda, kesin olarak emin olamamıştı. Annesi bir numara çevirdiyse, hatta kadınların isimlerini ifşa ettiyse bile onun bir muhabirle konuştuğundan haberi yoktu. Bilmiyordu. O yüzden onun suçu değildi.

Bunun bedelini ödemek zorunda kalmamalıydı. Bu yüzden zarar görmemeliydi. Korkmamalıydı.

Elinden geleni yapmıştı. Başkalarının sorunlarını çözmek için çok çaba sarf etmişti.

Kim bilir kaç kere JJ'i korumuştı ve karşılığında kardeşi ona bunu yapıyordu.

Acı dolu gözyaşları arasında kulaklarındaki çınlama tuvalete kusmasına neden olana dek ağladı.

Tükenmiş bir halde uyukladı ama ön kapının kapandığını duyunca bir anda uyandı.

İsteriye yenik düştü ve bileği kanayana dek zinciri çekti.

Sesi kısılana dek çığlık attı.

Sesini kimse duymadı. Kimse onu kurtarmak için gelmedi.

Genellikle, JJ cinayet işleyeceğinde avı hakkında bilgi edinmek için onu haftalarca, bazen aylarca izler, gözlemler, alışkanlıklarını öğrenir, zayıf noktalarını incelerdi.

Onun için bu sürecin keyifli bir yanıydı bu.

Kendisini bir entelektüel olarak görüyordu. Ne de olsa, babası da bir entelektüeldi. Ülkenin en prestijli üniversitelerinden birinde bir profesördü. Kendisi senelerce o sınıflarda okumak istememiş, buna ihtiyaç duymamıştı.

Okumak sıkıcıydı!

Tüm o kurallar ve ilkeler, doğuştan gelen zekâsını geliştirmek yerine boğardı.

Tamamıyla kendi başına kilit açmayı, alarm sistemlerini etkisiz hale getirmeyi, araba çalmayı öğrenmemiş miydi? En önemlisi de sırta kadem basmayı öğrenmişti.

Kalabalığa karışmayı, ortamın bir parçası olmayı öğrenmişti.

Arabayla hız limitinin tam olarak dört buçuk kilometre üstünde giderken bunun tıraş olması ve saçlarını kestirmesi gerektiği anlamına geldiğini düşündü.

Son birkaç seneyi Wyoming ormanlarında tek başına kıyamete hazırlanıyormuş gibi geçirmişti. Kendi başına kalmış, pek ortalıkta gözükmemişti. Nadiren, uzun aralıklarla ve göze batmadan pespaye kasabaya erzak almak için inen, kendi ufak arazisinde yaşayan çetin, aşırı vatansever (uygun olan durumlarda) bir hayatta kalma ustasıydı.

Arkadaş da dost da edinmemişti.

Hayat misyonu dediği iş için uzun seyahatlerinden birine çıktığında onu ne fark eden ne de önemseyen oluyordu.

Gerektiği zaman kalabalığa karışıyordu. Kâh bir hipster, kâh bir iş insanı, kâh hayat yolunda ilerleyen bir gezgin oluyordu.

Zararsız görünmeyi biliyordu. Sıradan bir boya ve kiloya sahip, göze batan herhangi bir yara izi ya da lekesi olmayan beyaz bir adamdı.

Yanında her zaman iki tane sahte kimlik taşıyordu. Ortadan ilk kaybolduğunda bunlar için fahiş bir ücret ödedikten sonra, nasıl sahte kimlik yapıldığını öğrenmişti.

Kimliklerini ve nakit parasını kulübesinin parkelerinin altındaki ateş geçirmez çelik bir kasada tutuyordu.

Bunların yanı sıra öldürdüğü bütün kadınların fotoğraflarını da saklıyordu. Onları gizlice izlediği zamanlarda –uzun odaklı bir mercek kullanarak– çektiği, sosyal medya sitelerinden ya da makalelerden bulup çıktısını aldığı fotoğraflardı bunlar.

Foggy Bottom'da yanlış kadını öldürdükten sonra, bir daha asla aynı hatayı yapmamak için ölü kadının bir fotoğrafını çekmişti.

Yaşadıkça öğrenmişti.

O arada yolculuğu için yanına kimliklerini, ehliyetlerini, bir Visa kartını, seçmen kaydını ve silah ruhsatlarını almıştı. Yolda birisinin onu durdurmasını beklemiyordu ama insanlar salak olduğu için kazalar olabiliyordu. Elbette, o yolculuktaki sorunu ablasının arabasını kullanmasıydı. Daha doğrusu, herhangi bir sıradan çevirme sırasında göze batmayan sahte bir ruhsat yapmak için zaman ve çaba sarf etmemiş olmasıydı.

Gerekli olan bütün önlemleri almış, ayarlamaları yapmıştı.

DC'den kuzeye ve batıya gitmeyi, Traveler's Creek yakınlarında bir süre kamp kurmayı düşünüyordu.

Senelerce Adrian Rizzo'yu izlediği için, onu en geç bir haftaya kadar öldüreceğini hesaplamıştı.

O kaltak ona meydan okumuştı. Onunla dalga geçmek için o salak, küstah, saçma videoyu seçmişti ve buna izin veremezdi.

Ağustos ayına, sakın yaz günlerine kadar beklemeyi planlamıştı ama planlarını öne çekmişti.

Öyle yapması iyi olmuştu ve şansı yaver gitmişti. Erken gitmemiş, salak ablası o gerzek sürtüğe kapıyı açtığında evde olmamış olsaydı, birisinin parçaları birleştirdiğinden haberi olmazdı. Birisinin onu aradığını öğrenemeyebilirdi.

Aklını esas kurcalayan mesele bunu nasıl başardıklarıydı. Akıllı ve temkinli davranmıştı.

O muhabir konuşmuş olmalıydı ama neden bunca sene sonra böyle bir şey yapmıştı? Onu öldürmeden önce bunu ona sormalıydı. Ama o anda biraz kendisine gelmesi gerekiyordu.

Özel dedektif –büyük bir ihtimalle lezbiyendi– listedeki isimleri söylemişti. İsimlerden biri pek de uzakta yaşamayan bir muhabirdi. O yüzden, Pittsburgh'deki o gerzeğin yerine o geçecekti.

Tracie Potter'la ilgili genel bir araştırma yapmıştı ama yeteri kadar bilgi sahibiydi ve daha fazla bilgi edinecekti.

Böylece, Richmond'a doğru yola çıktı. Bir iki günlüğüne ucuz bir pansiyonda kalacaktı. En fazla üç gün. Şansı yaver giderse bir gün.

Ama bir gün de olsa üç gün de olsa, Richmond'dan ayrılmadan önce kadın ölmüş olacaktı.

O lezbiyen kartvizitini bıraktığı için Traveler's Creek'e giderken onu da arayacaktı.

Adrian'ı hemen haklamayacaktı. Evet, babasını öldüren ve hayatını mahveden o sürtüğü öldürmek için senelerce beklemişti.

Onu öldürene kadar dövdükten sonra –adilane olan tek yöntem buydu– DC'ye geri dönecekti. O zamana kadar Nikki'ye ne yapacağına karar vermiş olurdu.

Onu ya serbest bırakacaktı ya da kafasına bir mermi sıkacaktı.

İkinci seçeneğin daha iyi olacağını düşündü çünkü bir kadına güven olmayacağını çok iyi biliyordu.

Birkaç hafta içinde dört kadını öldüreceğini -tüm bunları başlatan dahil- düşününce, kendini aylardır olmadığı kadar mutlu hissetti.

Yeni bir rekor! Yüksek bir skor!

Pittsburgh'de Browne'in izini bulursa, Wyoming'e dönmeden önce esas rekorunu kırarak, mesajını açıkça vermiş olacaktı.

Sonra da bir sonraki adımının ne ya da kim olacağına karar verecekti.

Kusursuz bir yaz gecesi, Adrian verandasında oturmuş, tabletinde Kayla'nın mobilya ve dekor linklerini gözden geçiriyordu. Yanında bir kadeh şarap ve bir kâse diri yeşil üzüm vardı ve köpeği ayaklarının dibinde uyuyordu.

Neredeyse kusursuz bir gece olduğunu düşünürken, Sadie başını kaldırıp bir kere havladı.

Raylan'ın arabasının tepeden yukarı doğru ilerlediğini görünce, tam anlamıyla kusursuz bir gece olduğuna karar verdi.

Belli ki Sadie de aynı fikirdeydi çünkü hızlı hızlı kuyruk sallamaya başlamıştı.

Adrian, Raylan'ın arabadan indiğini, Jasper'ın dışarı fırladığını gördü. "Geri kalanın nerede?"

"Bradley'nin gitar dersi var. Mariah da en yakın ikinci arkadaşında bir yaş günü partisi yatışma kalıyor. Birinci en yakın arkadaşının da olduğu altı diğer arkadaşı da partide olacak. Kızın ebeveynlerinin akıllarını yitirmemeleri için dua ediyorum."

Raylan verandaya çıkarken, Sadie ile Jasper birbirlerinin yüzünü yaladılar.

"Jasper kız arkadaşını görmek istedi. Ben de kendi kız arkadaşımı görmek istedim. Bir de ona şunu vermek istedim."

Çizgi romanı masaya koydu. "Deyim yerindeyse taze taze matbaadan çıktı."

“Aman Tanrım, gerçekten de basıldı! Çok güzel!” Adrian kitabı alıp parmağını elinde bir mızrak, ejderhasının üstünde uçan Kobalt Ateşi’nin resminin üstünde gezdirdi. “Bayıldım, bayıldım.” Sayfaları karıştırdı. “Ah, bu resimler, Raylan. Hepsi muhteşem. Yeniden bütün sayfaları yutarcasına okuyacağım.”

Başını kaldırdı, onu öpmek için onun başını aşağı çekti.

“Bununla çok gurur duyuyoruz ve ön siparişlere yetişemiyoruz.”

“Sana hemen bir kadeh şarap koyayım da şerefe kadeh kaldıralım.”

“Kola olsun. Ben alırım. Sadece yarım saat kalabilirim. Bradley’yle bir erkekler gecesi yapacağız. Eve giderken pizza alacağım. Evde patlamış mısır var ve bir X-Men filmi maratonu yapacağız.”

“Önce buraya uğradığına çok sevindim. Ben de kızlar gecemi Kobalt Ateşi’nin ilk romanını okuyarak geçireceğim.”

“Hazır içeri girmişken şarabını tazelememi ister misin?”

“Yok, böyle iyiyim.”

Raylan içeri girerken Adrian ilk sayfayı açıp ithaf kısmını okudu.

Raylan dışarı çıktığında, şaşkınlıkla ona baktı. “İsmimi ithaf kısmına yazmışsın. ‘Adrian Rizzo, ilhamım.’ Bana bunu yapacağını söylememiştin. Taslakta ismim yoktu. Ben çok... onur duydum. Gerçekten de büyük bir onur duydum.”

“Sen olmasaydın bu kitap da olmazdı.” Raylan oturup bacaklarını önüne uzattı. “Bence yaptığımız en iyi işlerden biri. Gerçekten de böyle düşünüyorum. Ayrıca, Öncü Muhafızlar için de bir sıçrama tahtası olacak.”

“O proje nasıl gidiyor?”

“Ufak tefek engellerden ve birkaç değişiklikten sonra çok sağlam gidiyor. Sen nasılsın?”

“Gayet iyiyim. Gençlik merkezi için birkaç seçeneğe daha göz atıyordum. Her şey harika gözüküyor, Raylan. Artık dış alanlarla, spor sahalarıyla ve oyun bahçesiyle uğraşıyorlar. Sonbahardaki

yeni canlı egzersiz yayınlarım içinde temayı buldum. O yüzden, her şey yolunda.”

Raylan elini elinin üstüne koydu. “Her şey mi?”

Adrian ofladı. “Rachael nihayet Nikki Bennett’la yüz yüze konuştu ve onun tam olarak dürüst davranmadığını düşünüyor. Bir polis memuru olan amcasıyla konuşup sonraki adım için fikir isteyecek. Nikki’yi sorguya çekebilecek veya evini arayacak kadar kanıt olup olmadığını bilmiyorum. Ya da başka ne yapmaları gerekiyorsa.”

Bir an için tereddüt etti. “Nedense... bu olay sadece benimle bağlantılı değilmiş gibi hissediyorum. Öyle olmadığını biliyorum ama öyle hissediyorum. Onu tanımıyorum. Erkek kardeşini de tanımıyorum. Bu güzel gecede, oldukça verimli bir günün sonunda burada otururken, benimle bir bağlantısı yokmuş gibi hissettim.”

“Olmaması gerekir.”

“Ama bağlantılı. Öyle olduğunu biliyorum.”

“O tepeden herhangi birisinin arabayla buraya gelebileceği bir yerde oturuyordun.”

“Kendimi eve kilitleyemem. Beni bunu yapmaya zorlama. Annem New York’a gidip kendimi dairesine kilitlemem için ısrar ediyor. Gitmeyeceğimi söylediğim için o buraya geliyor. Teesha, Maya, Monroe ya da Jan hemen hemen her gün uğruyorlar. Bir de sen.”

“Seni seviyoruz. Ben seni seviyorum.”

“Raylan.”

Raylan elini biraz daha sıkıca tuttu. “Yeniden âşık olabileceğimi ya da olacağımı hiç düşünmemiştim. Ama oldum.”

“Alyansını çıkarmışsın.”

“Evet, çıkardım. Aramızda sadece seks ilişkisi olsaydı, hâlâ takıyor olurdu. Ama sen bunu biliyorsun zaten.”

“İşin aslı...” Adrian tam olarak ne hissettiğini ya da ne söylemek istediğini bilemiyordu. “Ben... Ben kasıtlı olarak ve özellikle ciddi bir ilişkiden kaçındım. O yüzden, hiç ciddi bir ilişkim olmadı.”

“Şu anda var. Bunu da biliyorsun.”

“Bu konuda başarılı olup olmadığımı bilemiyorum.”

“Şu ana kadar gayet iyi gittin.”

“Henüz ilk başlardayız, değil mi? Henüz kusurlarımı görmüyorsun.”

“Görüyorum.”

Adrian saçlarını geriye savurup yüzüne baktı. “Öyle mi?”

“Elbette. Özellikle de kızgın ya da üzgün olduğunda dürtüselisin. Zaten bu yüzden, öfkeyle o salak şaire mesaj vermek için o videoyu çektin. İnsanı korkutacak derecede hedef odaklısın. *Bırak da sana yardım edeyim* tavrının altında ısrarcısın. *Bak, sırf senin için ufak bir egzersiz kılavuzu getirdim. Ekipmanları da yanına ekledim*, gibi şeyler yapıyorsun. Her şeyi kendin yapmak için ısrar ediyorsun. Sanırım, bunun nedeni annenin sana aşırı düzenli bir hayatı diretmiş olması ve bu yüzden bu kalıbı ilk fırsatta dürtüsel bir şekilde kırmış olman. Haksız değilsin.”

Adrian istifini bozmadan şarabını yudumladı. “Bazıları bunları olumlu özellikler olarak görebilir.”

“Bazıları görebilir.” Raylan onun yanıtını geçiştirdi. “Bazılarının benim planlarıma bağlı kalmak istememi takıntılı bulabileceği gibi. Ya da takıntılı bir şekilde plan yaptıktan sonra geç kalmamı düşüncesiz bulabileceği gibi. Bazıları alyansımı çıkarmakla ilgili olarak ölmüş karımla konuşmamı çılgınlık olarak görebilir.”

Adrian iç çekti. “Takıntılı derecede plan program yapan birisi olarak bunu bir kusur olarak görmüyorum. Dahası, senin hiç düşüncesiz olduğunu düşünmedim. Lorilee’yle konuşman kesinlikle çılgınca değil. Yine de... Bir ilişkiyi yürütmekte başarılı olup

olmadığımı bilmiyorum. Gerekenleri yapıp yapmadığımı bilmiyorum ve çaba sarf etmek gerektiğini biliyorum.”

“Ekip çalışması. Her iki tarafın ayrı ayrı sorumlulukları var,” dedi Raylan. “Ciddi bir ekip çalışması gerekiyor.”

Adrian onun gözlerinin ve kalbinin ne kadar güzel olduğunu düşündü.

“Hiç kimseye karşı sana hissettiklerimi hissetmediğimi biliyorum. Yaptığım şeylerde çok başarılı olmaya dair derin, yıkılmaz bir ihtiyacım olduğunu da biliyorum ve bunu bir kusur olarak görmeyi reddediyorum. Konuştuğumuz konuda çok ama çok başarılı olan birisiyle birlikteydin. Belki de kusursuzdu. Bu durum gözümü korkutuyor.”

“Evet, konuştuğumuz konuda çok ama çok başarılıydı. Ama klişe bir laf edeceğim: Kimse kusursuz değildir.”

Raylan susup biraz kola içti. “Sana onun hakkında bunu söylemek zor.”

Adrian afallamış bir halde ellerini kaldırdı. “Hayır, söyleme. Raylan, senden kıyaslama yapmanı, şüphelerimi gidermeye çalışmanı istemiyorum.”

“Bence söyleyeceklerimi duymalısın. Ne kadar zor olsa da bir ilişkide sevdiğin insanla ilgili olarak başa çıkmayı, tahammül etmeyi öğrenmen, hatta bilmen gereken şeyler olduğunu anlamana yardımcı olacak. Lorilee...”

Raylan susup başını salladı. “Söyleyip kurtulacağım. Lorilee’yle birlikte olduğumuz senelerde, kaç kere bunu konuşmuş olsak da yine de... *Yıldız Savaşları*’nı *Uzay Yolu*’yla karıştırıyordu.”

Adrian bir an için ona bakakaldı. Boğazına kadar bir kahkaha yükseldiğini hissetti. Gülmemek için yutkundu. “Tanrım, Raylan, bu... Bu şekilde nasıl yaşayabildiğini bilemiyorum.”

“Onu seviyordum. Bu yanını sayısız başka şekilde telafi etmeye çalıştı ama... Spock’a ‘Dr. Spock’ diyordu. Her seferinde.

Sanırım, sırf bana işkence etmek için özellikle öyle demeye başlamıştı.”

“Olamaz!” Adrian elini kaldırıp başını çevirdi. “Daha fazla duymaya dayanabilir miyim bilmiyorum.”

“Bir keresinde, Brad’e oyuncak bir ışın kılıcı getirmiştım. Lorilee ona *Uzay Yolu*’na ait bir şey getirmemin çok tatlı olduğunu düşünmüştü. Ya da bir gün *Milenyum Şahini*’nin tarihi ve becerileriyle ilgili bir konuşma yaparken, bana bunun Kaptan Kirk’ün uzay gemisi olup olmadığını sormuştu. Çok utanç vericiydi.”

“Tamam, artık sus. Yeteri kadar anlattın.”

“Devam edebilirim ama etmeyeceğim. Demek istediğim, sevgi kusurlara ağır basar. Onu sevdim. Seni seviyorum. Şanslı bir adamım sanırım.”

“Bu akşam verandada otururken yapmayı beklediğim bir konuşma değildi bu.”

“Gitar dersleri ve pizza arasında daha sık uğramam gerek” Raylan saatine baktı ve ayağa fırladı. “Lanet olsun, lanet olsun. Eve geç kalacağım. Gördün mü? Ne kadar zamanım olduğunu biliyordum, plan yapmıştım ama yine de Bradley’yi Monroe’nun evinden almaya geç kalacağım.”

Eğilip onu öptü ve Adrian elini kendisine çekti.

“Ben de seni seviyorum dersem, daha da geç kalır mısın?”

Raylan duraksadı ve Adrian’ın yüzünü tuttu. “Gitmem gerek ama yine de söyle.”

“Ben de seni seviyorum.”

Raylan gözlerini kapatmadan, yüzüne bakarak onu öptü. “Bunu biliyordum ama söylediğini duymak çok güzel.”

“Bu da bir başka kusur. Senin ukalalık kusurun.”

“Yine de gitmem gerek. Jasper! Gidiyoruz. Kahretsin, neden burada otururken pizza sipariş etmedim ki? Jasper, derhal buraya gel!”

“Nasıl bir pizza istiyorsun?” diye seslendi Adrian, Raylan arasına koşarken. “Sen yoldayken ben sipariş edeyim.”

“Büyük, salamlı ve İtalyan sosisli. Sakın etli pizza diye dalga geçme. Biz erke iz. Arabaya, Jasper.” Tereddüt eden k pe ini iterek arabaya bindirdi.

Yine duraksadı. “ ocukları yarından sonra panayır yerindeki festivale g t rece ime söz verdim. Bizimle gel.”

“Karnavalları severim.”

“Huni kek, fıstık yaşında kızartma ve mini sandviçler yiyece iz. O yüzden, bunlara hazırlıklı ol.”

Raylan arabaya bindi inde, Adrian geriye yaslandı. Bunları yiyece ini düşündü. Pizza sipariş etmek için telefonu aldığında iki kişilik de yaz salatası istemeye karar verdi. Raylan’ın dediği yiyeceklere hazırlıklı olacaktı çünkü insan birisini sevdi inde öyle yapardı.

Duzenleme

Ny.ozlem

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Amcasıyla konuşan Rachael, elindeki bilgileri DC polisine aktarmaya karar verdi. Bir arama izni çıkarmak, hatta Nikki'nin sorgulanması için bile yeterli kanıt olmadığını biliyordu ama eve gitmek için tanıdığı bir dedektifle görüştü.

Bir polis rozeti, bir özel dedektif rozetinden daha büyük bir etki yaratırdı.

Seneler önce birlikte çalıştığı dedektif dosyasına göz atınca, şüpheli bir durum olduğunu onayladı.

Öncelik vereceği dosya bu olmayacaktı ve Rachael'in bunu kabul etmesi gerekiyordu ama dedektif ortağıyla bu konuyu araştıracaktı.

Özellikle de Rachael, Adrian'ın vakasıyla ilgilenen FBI ajanıyla bir kere daha konuşacağını söylediği için.

İşleri hızlandırmak için biraz rekabet ortamı yaratmak gibisi yoktu.

Böylece, bir iki gün içinde yerel emniyet kurumları ve FBI, Nikki'nin evini ziyaret edecekti.

Ortalığı biraz karıştır, diye düşündü. Mutlaka bir şeyler olacaktı.

Görüşmelerinden sonra -korkunç bir trafikte- raporunu yazmak için ofisine döndü. Sağanak yağmur arasında kendi ofisinin, ufak bir hukuk firmasının (genellikle ona iş paslarlardı) ve bir fotoğraf stüdyosunun olduğu binaya girdi.

İkinci kata merdivenlerden çıktı, buzlu cam kapılardan ofisinin resepsiyonuna girdi. Yandaki iki duvarın önünde üç deri sandalye ve paltoları asmak için ayrılmış dar bir bölme vardı. Çift kanatlı pencerelerin önündeki parlak mavi bir saksıda boyu onunkine ulaşmış olan bir paşa kılıcı bitkisi vardı. Resepsiyonisti bitkiye çok iyi bakıyordu.

İşyeri *Forbes* ve *Vanity Fair* gibi birkaç dergiye aboneydi. Rachael açık kahverengi duvarlara yerel bir ressamın üç karakalem çalışmasını asmıştı.

Bir pazarlama dâhisi olan kocası şık bir resepsiyon alanının yüksek profilili müşterileri çekeceğini söylemişti.

Seneler içinde McNee Araştırma Bürosu'nu açtığından beri kocası haklı çıkmıştı.

"Trafik," dedi Rachael gözlerini devirerek Şemsiyesini vestiyere astı. "Korkunç. Bardaktan boşanırcasına yağıyor."

"Güneye doğru ilerliyormuş ama ağır ağır gidiyor. İş çıkış saatleri feci olacak."

"Harika. Dört gözle bekleyeceğimiz bir şey."

Ofisine giderken, iki meslektaşıyla güncel vakalarla ilgili kısa bir durum değerlendirmesi konuşması yaptı ve kahve içmek için ufak dinlenme alanına yöneldi. Ofis müdürüyle yaptığı bir başka uzun konuşmadan sonra -buna evlilik planları da dahildi- nihayet ofisine girdi.

Arkasına yaslanıp kahvesini yudumladı ve bir yaz sağanağında DC trafiğinin yarattığı gerilimi üstünden atabilmek için gözlerini yumdu.

Sağanak, aynı zamanda kocasının *softball* maçının iptal olması demekti. Yani, ikisinden birisinin akşam yemeğine ne ya-

pacaklarını düşünmesi gerekiyordu. Bir şey sipariş ederiz, diye düşündü. İkisi de sıkışık trafikte eve varmak için mücadele edeceğinden sorun olmazdı.

Eğer eve iş getirmezlerse bir şişe güzel şarap açar, ikisinin de hazırlamak zorunda kalmadığı güzel bir yemek yerlerdi. Hatta yatmadan önce belki seks bile yapabilirlerdi.

Kısacası, bunları yapmak istiyorsa çıkmadan işlerini bitirmek zorundaydı.

Raporunu yazdı ve ücretini ödeyen müşterisi Lina öyle tercih ettiği için ona bir e-posta olarak yolladı.

Ofis müdürünün ücretlendirme yapabilmesi için Lina için kaç saat çalıştığını gösteren çizelgeyi yolladı. Tam -ikisinin de tercih ettiği gibi- rapor vermek için Adrian'ı arayacakken telefon çaldı.

"McNee Araştırma Bürosu, Rachael McNee."

"Bayan McNee, ben Tracie Potter."

"Sizin için ne yapabilirim?"

"Belki ben sizin için bir şey yapabilirim. Biraz araştırma yaptım. Evet, yapmamamı önermiştiniz ama işim bu. Her neyse, araştırma yaparken birkaç şey hatırladım. Bunlardan biri Jon'in karısıyla yaptığı bir telefon görüşmesi. Evet, konuşmayı gizlice dinlemiştim."

"Ben olsam ben de dinlerdim." Her halükârda dinlerdim, diye düşündü Rachael. Meraklı olmak bir dedektifin DNA'sında vardı.

"Onu geçiştirdiğini hatırlıyorum. Çocuklarla ya da onlardan biriyle ilgili bir konuydu. Her şeyi bırakıp eve gidemeyeceğini söylüyordu. Bitirmesi gereken işleri vardı. Bununla onun başa çıkması gerektiğini söyledi. Sonra, ona ters bir yanıt verdiğini hatırlıyorum. 'Bununla başa çıkamayacaksan, bir hap daha al. İşim bitince eve geleceğim,' gibisinden bir şey söyledi."

"Peki."

"İtiraf edeyim ki konuşma bana komik gelmişti. Maceraları için kiraladığı ufak dairedaki yatak odasının kapısında duru-

yordum. Ona, 'Evde sorun mu var?' ya da 'Cennette sorun mu var?' gibi bir soru sordum. Yanıtını çok iyi hatırlıyorum çünkü o zamanlar ben de aynen öyle düşünüyordum: 'Asla evlenme, evlenirsen de sakın çocuk yapma.'

Tracie hafifçe güldü. "İşte, on dokuz yaşında bunları yaşıyordum. Sonra, bir süre onları çekiştirdi. Bu da beni şaşırttı çünkü ailesinden asla söz etmezdi. Ben de onlardan söz etmezdim. Ama ikimiz de birkaç kadeh içki içmiştik."

"Ne dediğini hatırlıyor musunuz?"

"Ana hatlarıyla hatırlıyorum. Karısının o veletleri doğurmak istediğini ve kendisinin onlar doğmadan önce karsının onlardan kurtulması için bir şey yapmış olması gerektiğini söyledi. Karısının yemek ve temizlik işlerine bakan yardımcıları olmasına rağmen, çocuklarla başa çıkamadığını söyledi."

Tracie biraz duraksadı. "Ailevi sorunlarıyla ilgilenmiyordum ama maaşıyla nasıl o evi çekip çevirdiğini merak ettiğimi hatırlıyorum. O zamanlar, karısının varlıklı bir aileden geldiğini biliyordum ve durumuna şaşıırıyordum. Genel olarak onlarla ilgili konuşmalar beni sıktığı için, 'Neden yatağa gelip benimle başa çıkmayı denemiyorsun?' gibi bir şey demiştim. O kadar."

"İlginç."

"Bence de. Çocuklardan hoşlanmadığı için hamile bıraktığı tek kadın Lina Rizzo olmayabilir diye düşündüm."

Rachael zaten bu olasılığı düşünmüş, bunu da araştırmıştı.

"Bu, sizin için geçerli değil sanırım."

"Doğru. Ama ilişkimiz kısa sürdü. Doğum kontrol hapı kullanıyordum ve onun bir prezervatif kullanmasını şart koşuyordum. Bunu istemiyordu, şikâyet ediyor, direniyordu ama benim için olmazsa olmazdı. Önyargılı olabilirim ama karısından nefret ettiğini, çocuklarını bir yük olarak gördüğünü düşünmüştüm. Bu da hayal meyal başka bir şeyi hatırlamama neden oldu."

"Devam edin."

“Açıkçası bana gösterdiğiniz listedeki isimlerin hiçbirini tanımıyorum ama üniversite dönemi çok geride kaldı. Ama bu anımı hatırlayınca, aklıma Jon’ın başkanlık ettiği Shakespeare Kulübü’ndeki kız geldi. Kulüpten çıkmamıştım çünkü Jon nasıl bir adam olursa olsun kusursuz bir öğretmendi ve Shakespeare’le ilgili fikirleri muhteşemdi. Kızı uzun uzun düşündüğüm halde ismini hatırlayamadım. Ama yeni bir öğrenciydi, birinci sınıftaydı ve sanırım ben o zaman ya üçüncü ya da son sınıf öğrencisiydim.”

“Onun Jon’la bir ilişki yaşadığını düşünüyorsunuz.”

“Sanırım, Jon’ın belirli bir tipi vardı. Genç, zeki, çekici ve formda olan kızları severdi. O kız da bunların hepsine sahipti. Biraz utangaçtı ama o kulüpte açılmıştı. Jon’la eskiden kısa bir ilişkim olduğu için işaretleri kaçırmadım.”

“Peki, o kızı şimdi hatırlamanıza neden olan şey nedir?”

“Kız birden kulübe gelmeyi kesmişti ve dediğim gibi orada kendisini bulmuştu. İlişkilerinde ters giden bir şey olduğunu ve kalbinin kırıldığını ya da utandığını düşündüm. Aynı yurttaki kalan bir arkadaşuma ne olduğunu sordum. Biliyorum, arkadan iş çevirmiş gibi oldum. Ama sonra olanları öğrendim.

“Üniversiteden o eski arkadaşuma sorunca kızın ismini hatırladı: Jessica. Bir gece, yurda dayak yemiş bir halde gelmiş. Elbette, bunu üçüncü ağızdan anlatıyorum çünkü aynı yurttaki olmalarına rağmen arkadaşım onunla aynı katta değilmiş. Ama duyduğuna göre, Jessica yüzünde morluklarla, tek gözü şişip kapanmış bir halde ve diğer yaralanmalarla sendeleyerek yurda girmiş. Pantolonu kan içindeymiş. Düşük yapmış.”

Rachael aldığı notlarda Jessica ismini daire içine aldı ve “düşük” sözcüğünün altını çizdi. “Polis raporu ya da tıbbi kayıtlar var mı?”

“Dediklerine göre Jessica soyulduğunu, saldırganı görmediğini söylemiş. Zaten görse bile onu teşhis etmezdi. Yurttaki ar-

kadaşlarının ambulans ya da polis çağırmasını engellemiş. Gerçi bunu yine de yapmış olmaları gerekirdi. Arkadaşım onun okulu bıraktığını söyledi.”

“Arkadaşınızın ismini ve iletişim bilgilerini rica edeyim.”

“Ona sordum ve bu bilgileri paylaşmamamı istedi. Tabii, doğrudan bir kanıt oluşturmadığı takdirde.”

“Bu bilgiler bütünün bir parçası, Bayan Potter.”

“Haklısınız ama bir kaynak da gizli kalmalı. Ona çok ısrar ettim ama şimdilik bu bilgiyi size veremiyorum. O zamanlar Jessica’nın nerede yaşadığını ya da soy ismini hatırlamıyorum. Ama Jon’un o sıralarda sağ eli bandajlı bir halde derslere geldiğinden eminim. Yüzde yetmiş oranında eminim. İngilizce profesörlerinin evde tamir işine hiç girişmemeleri gerektiği gibi bir espri yapmıştı. Hepimiz glmştk. Hatırladıklarım bu kadar.”

“ok faydalı bilgiler verdiniz.”

“Listede Jessica diye birisi var mı?”

“İki Jessica var. Yaygın bir isim. Onun neye benzediğini hatırlıyor musunuz?”

“Dşuneyim... Kahverengi saçlıydı ve gözümün önünde genç, enerjik ve güzel bir kız var. İnce yapılı ama kıvrımlı bir vücudu vardı. O kadar. Onu görsem bile tanımam, zgnm. Kulpte konuşurduk ama birkaç aylığına haftada sadece bir kere gördüğüm birisiydi.

“Bu olayın ne zaman olduğunu hatırlıyor musunuz?”

“O sırada üçüncü sınıfta olduğumdan ve yarı yıl tatilinden sonra olduğundan eminim. Havanın soğuk olduğunu hatırlıyorum. Kamp dışındaki bir grup evine taşınmıştım. Bir dakika, şimdi düşününce daha iyi hatırlıyorum. Ocak başlarıydı. Yarı yıl tatilinden sonra ilk ya da ikinci kulüp toplantısı olmalı. Sanırım, ilk toplantıydı.”

Rachael başını sallayarak notlarına o sene olabileceğini yazıp daire içine aldı. “Tamam.”

“Onu bulursanız haberim olması isterim. Onu uyarabileceğim halde uyaradım. Belki bana kulak asmazdı ama ona Jon’ın nasıl birisi olduğunu söyleyebilirdim.

“Şimdi, makyaja gitmem gerek. *Saat Beş Haberleri*’nden önce yapmam gereken birkaç tanıtım var.”

“Başka bir şey hatırlarsanız duymak isterim. Bu bilgileri aktardığınız için teşekkür ederim.”

Rachael geriye yaslanıp duyduklarını düşündü.

Listedeki iki Jessica’nın da nerede olduğunu öğrenebilmişti. Birinin Bennett’la Lina’dan önce bir ilişkisi olmuştu ve Londra’da yaşıyordu. İngiltere’de doğup büyümüşü ve Tracie aksanını mutlaka hatırlardı. Dahası, eski bir ilişkiydi.

Ama ikinci Jessica doğru yaşıyordu. Hararetle Bennett’la cinsel ilişkisi olduğunu reddetmişti ama o kısa telefon konuşmasında bile bunun öfkeli bir yalan olduğu belliydi.

Rachael notlarını çıkardı. Evet, Jessica Kingsley. Kızlık soyadı Peters’dı. Robert Kingsley’yle –Kurtarıcı Kilisesi vaiziydi– yirmi dört senedir evliydi; dört çocuğu vardı ve doğduğu yerde, Eldora, Iowa’da yaşıyordu.

Rachael onun, üniversiteye başladığında ilk kez evinden ayrı kaldığını, utangaç ve heyecanlı bir kız olduğunu tahmin etti. Çekici profesöre âşık olmuştu. Yarı yıl tatilinde evine gittiğinde, hamile olduğunu anlamıştı. Lina Rizzo’ya verdiği tepkiyi veren Bennett’a durumu anlatmıştı ama Jessica kendisini savunabilecek bir kız değildi. Utanç ve şok içinde yurduna varmıştı ama düşük yapmıştı. Bir mazeret uydurup evine geri dönmüştü.

Büyük bir ihtimalle kendisini suçladığı için olayı gizlemiş, kimseye anlatmamıştı.

Acaba nikâhtan önce ya da sonra müstakbel kocasına anlatmış mıydı? Anlatmış olması pek olası değildi. Ufak kasabasında yaşamış ve bu olayı gizlemişti.

“Onu uyarabilirdim,” demişti Tracie. Rachael daha önceden denediği halde, yine denemesi gerektiğini biliyordu.

Ufak buzdolabından bir şişe su aldı ve suyunu yudumlarken ofisinde dolandı.

Denemezse ve Jessica Kingsley’nin başına bir şey gelirse hayatının sonuna kadar vicdan azabı çekerdi. Böyle olmasını istemiyordu.

Ofisinin kapısını kapattı –rahatsız etmeyin tabelasını astı– ve yerine oturup dosyasından telefon numarasını buldu.

Jessica telaşlı bir sesle yanıt verdi. “Bir dakika. Fırından bir kek çıkarıyorum.”

Rachael tangır tungur sesler ve sonra ayak sesleri duydu. “Pardon. Merhaba.”

“Bayan Kingsley, ben Rachael McNee. Birkaç hafta önce konuşmuştuk.”

“Size bununla bir ilgim olmadığını ve beni aramamanızı söylemiştim.”

“Lütfen telefonu kapatmayın. Bir şey söylemenize gerek yok. Sizden sadece biraz beni dinlemenizi rica ediyorum. Georgetown’da bir şey olduysa da olmadıysa da isminiz bir listede. Sizinle görüştüğümde o listeden beş kadının ölü olduğunu bilmiyordum ama artık bu teyit edilmiş bir bilgi. Kadınlar cinayete kurban gitmişler. Henüz ulaşamadığım daha çok cinayet kurbanı kadın olabilir. Polis ve FBI da bu olayları inceliyor ve sizi arayabilirler. Bu bilgiyi sizden gizleseydim vicdanım rahat etmezdi. Sizden sadece önlem almanızı rica ediyorum.”

“Size neden inanayım?”

“Neden yalan söyleyeyim?”

“Diğerleri gibi sahte haber yaymaya çalışan bir muhabir olabilirsiniz.”

Rachael gözlerini yumdu. “Google’dan ismimi, büromu araştırabilirsiniz. Size Georgetown Üniversitesi’nde okumuş, isimleri

bir listede olan kadınların öldürüldüğünü söylüyorum. Siz de o listedesiniz.”

“Tamam. Bana söylediniz. Şimdi beni rahat bırakın.”

Telefon yüzüne kapanınca, Rachael başını sallamaktan başka bir şey yapamadı. Belli ki Jessica sadece bu olayı gizlemekle kalmamış, beton bir sandığın içini reddedişle doldurmuş ve okyanusun derinliklerine atmıştı.

“Elimden geleni yaptım,” diye mırıldandı.

Trafikte eve dönme mücadelesine girişmeden önce bir saati daha vardı çünkü belki yağış güneye doğru ilerlerdi ama o sırada hiç de kesilecekmiş gibi gözükmüyordu. O süreyi listedeki isimlerden birini daha bulmaya çalışarak geçirecekti.

O gece için sadece bir isim daha.

Neredeyse iki saat sürdü. Eve geri dönebilmek için ciddi bir savaş vermek zorunda kalacaktı ama iki isim bulmayı başarmıştı.

Biri hayattaydı. Sadece Bennett’la ilişki yaşadığını itiraf etmekle kalmayan, Rachael’ı ciddiye de alan Boston Üniversitesi’nden bir profesördü.

Diğeri ölmüştü. Oregon’daki evinden birkaç kilometre ötede-ki bir süpermarketin otoparkında defalara bıçaklanarak öldürülmüş olan bir avukattı. Çantası ve saati bulunamadığı ve arabası bir haftadan uzun bir süre sonra Kuzey California’da bulunduğu için, araba kaçırma ve hırsızlık vakası olarak değerlendirilmişti.

“Arabayı almış. Peki, otoparka nasıl gitmiş? Onu başka bir araçla takip etmiş olmalı. O araç da çalıntı olabilir mi? Evet, kesinlikle. Ama öğrenmeye çalışalım.”

Saatine bakınca bir küfür savurdu.

“Sonra.” Eşyalarını alıp bilgisayarını kapattı.

Bir kez daha ofiste sona kaldığını fark etti. Artık buna bir son vermesi gerekiyordu.

Şemsiyesini aldı ve kapısını kilitledi. Kocasını arayıp ofisten çıktığını haber verdi.

Bir de pizza sipariş etmesini ve bir şişe şarap açmasını söyledi. Ailesiyle yemek yedi, şarap içti, hatta kocasıyla sessizce –ve hızlıca– seks bile yaptı.

Ama gözüne uyku girmeyeceğini biliyordu.

Sessizce yataktan çıktı, eşofmanını giydi ve çalışma odasına gitti. Oturma odasında televizyonun açık olduğunu duydu ve kapağı kapattı.

DC’de saat gece on biri geçmiş olabilirdi ama Oregon’da daha yeni sekiz olmuştu. Şansı yaver gidebilir, beş sene önce Alice McGuire’in –kızlık soyadı Wendell’dı– öldürüldüğü otoparktan alınan çalıntı arabaları kontrol edebilecek birisini bulabilirdi.

Rachel Portland Polis Teşkilatı’ndan bir dedektif üstünde ikna güçlerini kullanırken, Tracie Potter ufak soyunma odasında çekim makyajını temizliyordu. Akşam on birdeki yayın sonrasında, yüzünde bir ton ağırlık varmış gibi hissediyordu.

Nemlendiricisi sürerken, minnettar kalan derisinin kremi emerken sesler çıkardığına yemin edebilirdi.

Sağanak yağış olduğundan, ekran karşısına çıkarken giydiği giysilerini ve topuklu ayakkabılarını çıkarıp o gibi geceler için iş yerinde tuttuğu lastik botları giymeye karar verdi.

Günde on bin adım yürüyemediğinde yaptığı gibi otoparkın ta öteki ucuna park ettiğine lanetler okudu.

Çoğu zaman öyle oluyordu.

Eve vardığında, kocası derin bir uykuda olacaktı. Onu kim suçlayabilirdi ki? Ama ona katılmadan önce rahatlamak için ufak bir kadeh brendi içebileceğini düşündü.

Çekim ekibi çoktan giymişti. Geriye kalan birkaç kişiye iyi geceler diledi. Arka kapıdan çıktı ve şemsiyesini açarken kapıyı sıkı sıkı kapattı.

Güvenlik ışıklarına rağmen rüzgârla bir perde gibi önünü kesen yağmurda iki adım ötesini bile zor görüyordu.

Botlarını giydiğine sevinirken, bacaklarını ıslatan şiddetli yağmura çıkmadan blucinini giydiği için de akıllı davrandığını düşündü.

Anahtarı elinde olduğu için uzaktan kumandaya basıp arabasının kapılarını açtı.

Arabasının ışıkları yanıp söndü. Kilitlerin açılırken her zaman çıkardığı sesi duymadı ama yağmurun sesi her şeyi bastırıyordu. Yolun geri kalanını koşarak gitti, şemsiyesini kapatıp arabaya daldı.

“Yüce Tanrım,” diye mırıldanıp marş düğmesine uzandı.

Çılgılık atacak vakti olmadı. Birisi onu saçlarından tutup sert bir şekilde arkaya çekti. Bıçak boğazında derin bir yarık bıraktı.

Nefes almaya çalıştı, gözleri geriye kayd ve kollarını salladı.

“Oltaya takılmış bir balık gibi,” dedi JJ gülerek. Onu yolcu koltuğuna itti. Bir kere giyilip atılan boyacı giysileriyle –başlık, eldiven ve çizmeler dahil– arka taraftan dışarı fırladı.

Sürücü koltuğuna otururken onu –artık nefes almaya çalışmıyordu– sert bir şekilde yine yana itti.

“Ortalığı berbat ettin,” dedi arabayı çalıştırırken. “Ama sorun değil. Uzağa gitmeyeceğiz.”

O gecenin doğru gece olduğu konusunda yanılmadığı için kendisini tebrik etti. Yağmur, kusursuz bir işaret, kusursuz bir kılıf olmuştu. Birkaç blok ötede ablasının arabasını park ettiği ufak alışveriş merkezinin otoparkında kadının arabasını bırakacaktı.

Koruyucu giysilerini bir torbaya tıkıp arabayla DC'ye giderken yolda bir yerde atacaktı. İyi bir mola yeri olabilirdi.

Tracie'ye bakıp, “Kaltaklardan biri gitti, üç tane kaldı! diye düşündü.

Adrian genellikle Maya'yı ya da Teesha'yı kobay faresi olarak kullanırdı. O gün, bir projesi için hazırladığı kardiyo dansı bölümünü son haline getirmek için Teesha'yı kullanıyordu.

“Gel, Teesh, çok eğlenceli olacak.”

“Bebeğim diş çıkarıyor. Kesintisiz uyumuyorum. Göğüslerim emzirmekten yıprandı.”

“Bunun gibi bir kardiyo sana güzel bir enerji takviyesi yapar. Üçlü adım. Sağ, sol, sağ. Kalçalarını oynat! Bu hareketler gövdeyi çalıştırıyor. Ritmine ne oldu? Sen siyahi bir kızsın.”

“Sakın beni stereotipleştirme!” Ama Teesha buna güldü. “Ritmim şekerleme yapmak için can atıyor.”

“Yana adım at, sağ, sol, sağ. Şimdi, dön. Mutlu kalçaları unutma.”

“Kıçıma anlat!”

“Orası için de faydalı.”

Adrian onu teşvik etti, tatlı dille cesaret verdi ve sert bir dille uyardı. “İşe yarayacak.”

“Kaydı görmeyi istemiyorum.”

“Sadece ben izleyeceğim. Biraz daha hareketli olsa iyi olur. Çok kolay oldu galiba.”

“Yine, kıçıma anlat.”

Teesha stüdyoda bir sandalyeye çöktüğünde, Adrian ona bir enerji içeceği getirdi. “Canlan biraz. Güç yogası üstünde çalışmam gerek.”

“Onu yapmayacağım.”

“Zaten önce benim bir deneme yapmam gerek. Annem gelmeden önce bütün programdan emin olmak istiyorum. Bir haftanın büyük bir kısmını bunun için kullanabilirim. Ama bugün kısa bir deneme yapacağım. Daha sonra Raylan ve çocuklarla karnavala gideceğim.”

“Çocuklarla karnaval. Yanmışsın sen Adrian.”

“Evet. İki gün önce yarım saatliğine uğradı ve her şey birbirini izledi...”

Teesha öne eğildi. “Her şeyi anlat bakayım.”

“Öyle demek istemedim. Tanrım, aklında hep seks var.”

“Keşke öyle olsa. Monroe ve ben haftada bir nokta altına düştük.”

“Bir nokta altı mı?”

“Seks arası. Şu anki ortalamamız bu. Bu rakamı kesin olarak ikiye çıkarmaya ve Phin ağustos ayının sonunda anaokuluna

başlayınca -şükürler olsun- artırmaya yemin ettik. Haftada bir kere şekerleme vaktinde şipşak bir şeyler yapabiliyoruz.”

“Güzel bir plan.”

“Spontane seks çok abartılıyor... Öyle hatırlıyorum. Neyse. Raylan sana geldiğinde ne oldu?”

“Beni sevdiğini söyledi. Ödüm koptu. Böyle bir şey olacağını biliyordum -aptal değilim- ama yine de ödüm koptu.”

“Ayyy.”

Ayyy yorumunu duyan Adrian ellerini havaya savurdu. “Ben mazeretler ya da nedenler uydururken veya engeller yaratırken, o sabırlı bir kararlılıkla beni bekliyor. Ya da kararlı bir sabırla mı? Her ikisi de ve kendinden çok emin. Benden de. Bizden de. Bana kusurlarımı söyledi.”

“İşte, bu romantikmiş.”

“Gerçekten de öyleydi. Çünkü kusurlarımı görüyor, biliyor ve sorun etmiyor. Kendi kusurlarını da söyledi ve aklımdan bir tek benim de bunları sorun etmediğim geçti. Sonra... ben de ona onu sevdiğimi söyledim. Çünkü seviyorum.”

“A harfiyle başlayan sözcüğü, dünyanın en önemli üç harfli sözcüğünü söylediniz demek. Yaşasın! Vakti gelmişti.”

“Vakti gelmiş miydi? Teesh, sadece birkaç aydır birlikteyiz. Hemen hemen.”

Teesha bu yanıtı aldırış etmedi. “Birbirinizi çocukluğunuzdan beri tanıyorsunuz. Hem ondan her zaman hoşlanmıştın.”

“Hayır, her zaman hoşlanmadım.”

Bu sefer, Teesha işaretparmağını ona doğrulttu. “Hoşlandın... Sakın beni Phin gibi konuşturma. Ta eskiden beri bana Mayadan söz ederken, ağabeyinden de söz ederdin. Ortada bir kıvılcım vardı.”

“Hayır, yoktu.”

“Vardı. On seneden uzun bir zamandan söz ediyorum. Ondan çok söz ederdin.”

“Öyle mi?”

“Çizimlerinden, yeşil gözlerinden.”

“Tanrım.” Adrian oturup kendisine güldü. “Haklısın. Ondan çok söz ederdim. Geriye dönüp düşününce, odasının duvarlarındaki o çizimleri gördüğüm gün ona vuruldum sanırım. Sonra, bir de resimlerini çok beğendiğimi söylediğimde bana nasıl baktığını –o gözlerle– unutamıyorum.

“Kaç yaşındaydım? Yedi mi? Tanrım.” Adrian hem şaşkınlıkla hem de gülümseyerek ellerini yüzünün iki yanına indirdi ve başını salladı. “Sonra, on yaşındaki her saygılı çocuk gibi kapıyı yüzüme kapatmıştı. Sanırım, özellikle Lorilee’den sonra hislerimin yüzeye çıkmasına hiç izin vermedim.”

“Çünkü sonsuz uzay-zaman sürekliliğinin akışında, bunun olması gereken zaman ve yer bu dönem ve burasıydı.”

“Elbette, çok güzel bir açıklama.”

“Evet, gayet güzel. Birlikte iyisiniz, Adrian. Bu, bir numaralı neden çünkü âşık olan bir sürü insan birbiri için iyi değil. Şimdi gitmem gerek.” Ayağa kalktı. “Biliyor musun, Raylan’ın çocukları Phineas’a karnavaladan söz edecekler. Sonuç olarak ben de karnavala gelmek zorunda kalacağım.”

“Evet! Orada buluşalım. Çok eğlenceli olacak. Maya’ya mesaj atıp o, Joe ve çocuklar gelir mi diye sorayım.”

“Âşkını gizlemek için kalabalık olmasını mı istiyorsun?”

“Hayır. Hepimiz biraz eğlenmeyi hak ediyoruz. Bir karnavala gidiyoruz.”

Çok geçmeden yaz güneşi battı; bangır bangır müzik çalmaya, eğlence trenleri hızla ilerlemeye ve dönmeye, çocuklar –ve bir sürü yetişkin– cıyıklamaya başladı. Havada yanık şeker, ızgara et, fokurdayan yağ, etrafa yayılan ısı ve nem kokusu vardı.

Panayır oyunları iki dolarlık bir oyuncak kazanmak uğruna yirmi dolar harcayabilecek umutlu insanları çekiyordu. Çanlar çalıyor, tekerlekler dönüyor ve havalı tüfekler patlıyordu.

Onlarca arabanın olduğu alana park ettikleri anda, Bradley babasının eline yapıştı. “Gidelim, baba! Açlıktan ölüyorum. İki sosisli, patates kızartması, huni kek, dondurma ve...”

“Bu dediklerini yarısını bile yiyip o trenlere binersen kusarsın.”

“Hayır, kusmam!”

“Kusarsın. Önce nelere bineceğini seç, sonra yemek ye. Ondan sonra da başka şeylere binmeden önce oyunlara göz atarız.”

“Matterhorn, Balerin ve dönmedolaba binmek istiyorum.”
Mariah heyecanla çok güzel bir perende attı.

“Hazır mısınız?” diye sordu Raylan, Adrian’a.

“Kesinlikle.”

Raylan gişeden dört tane tam bilet aldı. Sonra, yan yana dizilmiş bölmelere, eğlence trenlerine, salıncaklara ve arabalara baktı. “Matterhorn ilk sırada galiba.”

“Bu sene ben de binebilirim.” Mariah, Adrian’ın elini tuttu. “Geçen sene boyum yetişmiyordu ama büyüdüm. Artık bebek trenlerine sadece istersem binerim.”

“Benimle bir şeye binmeye ne dersin, Mo?”

“Adrian’la binebilirim, babacığım. Biz kızız.”

“Gayet iyiyiz,” dedi Adrian, Raylan’a.

Böylece kızak biçimli salıncağa bindiler ve dünya bulanıklaşana kadar giderek daha büyük bir hızla ileri geri sallanmaya başladılar. Mariah, Adrian’ın yanında çığlıklar attı, kahkahalarla güldü ve yine çığlıklar attı.

Yavaşladıklarında mutlulukla Adrian’a baktı. “Hayatımın en eğlenceli günü!”

“Daha binebileceğimiz çok şey var.”

Ayaklarını yere bastıkları anda, Mariah babasının kucağına atıldı. “Yine binebilir miyiz? Olur mu?”

“Korkusuz kadını.” Raylan yanağını kızının yanağına sürüttü. “Elbette. Ama neden önce başka bir şeyi denemiyoruz?”

“Teeshad’ın mesaj geldi. Arabayı park ediyorlar. Maya ve Joe da şimdi gelmiş.”

“Neden onlara Balerin’e gelmelerini söylemiyorsun?”

“Bir şey yiyeceğimiz zaman pamuk şeker alabilir miyim?”

Yürürlerken Raylan önce kızma, sonra Adrian’a baktı. “Bizi görmemek için güneş gözlüğünü takabilirsin.”

“Halka atışı yap, baba. Kazandığında bir çakı alabilir miyim?”

“On üç yaşında olur,” dedi Raylan oğluna.

“Ama daha çok var!”

“O halde, nasıl daha geçen gün ergenliğe adım attığını söylüyordun?”

Bradley lafı hemen değiştirdi. “Neredeyse ergen sayılırım. O yüzden, bir çakımın olması gerek.”

“Bir anlamı yok.” Ama Raylan halka oyununun orada durup bilet aldı. Pembe renkli havalı bir çakı görünce, halkayı ona fırlattı. Halka, çakının yanındaki şişeye geçti.

“Bunu nasıl yaptın?” diye sordu Adrian.

“Sadece el-göz koordinasyonu ve biraz temel fizik bilgisi gerekiyor.” Raylan ödülü ona verdi. “Sen bunu kullanabilecek yaştasın. Temkinli kullan.”

Mariah için gösterişli bir kolye, Bradley için de içinde farklı renklerde mürekkep olan bir kalem kazandı.

“Üst üste kazanman mümkün olmamalıydı,” dedi Adrian, bir sonraki eğlenceye giderlerken.

“Evet, genellikle bu oyunların başındaki kişiler bana bunu söylerler.”

Grubun geri kalanıyla buluştuklarında, Phineas Balerin'i üzgün üzgün süzdü. “Buna binebilecek kadar uzun değilim.”

“Önümüzdeki sene olacaksın,” dedi Mariah. “Ben bu sene binebilecek kadar uzadım.”

“Sorun değil, dostum. Ben yeteri kadar uzun boyliyum ama insanı kusturan o makinelere binmem.” Bebek arabasında Thaddeus, Monroe'nun bacaklarına tekmeler atmaya başlamıştı bile. “Sen, ben ve Thad diğer eğlence trenlerine bakacağız. Maya, bana senin ufaklığı versene. O da bizimle gelsin.”

“Üçe bir mi?” Maya anne kucağındaki Quinn'in poposuna vurarak başını salladı. “Bu seferlik sizinle kalacağım.”

“Seninle değişimli olarak trenlere bineriz.” Joe eğilip Maya'yı öptü. Sonra, ellerini ovuşturdu. “Kusturan makinelere bayılırım. İlk maceran için hazır mısın, Collin? Boyun yeteri kadar uzadı.”

Collin dudağını ısırdı. "Sanırım."

"Mecbur değilsin. Bizimle gelebilirsin," dedi Maya.

"Hayır, bunu yapabilirim."

Collin gerçekten de eğlence trenine bindi ama Mariah'nın aksine gözleri fal taşı gibi açılmış, yüzünde bir şok ifadesiyle geri geldi.

Masmavi gözleri irileşmiş bir halde iki eğlence trenine daha binmeyi başardı.

"Annene de bir şans verelim, olur mu? Ufaklıklara bakan Monroe'ya yardım edelim."

"Tamam. Adilane davranmak gerek." Collin azıcık titreyen bacaklarla babasının elini tuttu ve çocuk eğlence trenlerine doğru gittiler. "Kusmadım."

"Çelik gibi bir miden var."

İlk raunttan sonra, Adrian'ın inanılmaz bir miktar dediği kadar et, şeker ve yağ tükettiler. Sonra da alacakaranlık çökerken ve ışıklar yanmaya başlarken, yürüyüş yolunda biraz yürüyüp eritebildikleri kadarını erittiler.

Sihirli gözüküyor, diye düşündü Adrian.

Raylan sihir yapmış gibi dart oklarıyla balonlar patlatarak Mariah'ya kocaman pelüş bir boynuzlu at kazandı. Atış poligonunda dönüp duran kurtları, horozları, ayıları ve çakalları vurdu ve Bradley için bir robot kazandı.

"Yok, artık," dedi Adrian. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

Raylan omzunu silkti. "Süper gücüm bu. Şurada basket oyunu var." O yönü işaret etti. "Hoşuna giden bir şey var mı?"

Adrian güldü. "Karnavalcılara acı biraz, Oyun Adamı."

"Ahtapotu beğendim," dedi Phineas. "Octo sekiz demek ve ahtapotların sekiz dokunacı vardır."

"Şansımı deneyeyim."

Raylan, Phineas için ahtapotu, Collin için de pelüş bir yılan kazandı.

"Ben şunu deneyeceğim." Joe balyoz oyununu işaret etti. "Çok çekiç kullandım. O zili çalacağım." Maya'ya kazandığı ışın kılıcı m verip omuzlarını döndürdü.

Çekici yukarı kaldırıp sert bir şekilde indirdi. Ağırlık yukarı kadar çıktı ama zil çalmanınca bunu deneme raundu olduğunu söyleyip birkaç bilet daha aldı.

İkinci denemesinde zil çaldı ve ışıklar yanıp söndü.

“Güçlü erkeğim benim.” Maya kirpiklerini kırıştıtırıp iri göz-lü pelüş ineği ondan aldı.

“Bana bakmayın.” Monroe gülerek ellerini havaya kaldırdı. “Şu sihirli kristalleri sırf şans eseri kazandım. Ben Thor değilim, sadece bir müzik adamıyım.”

Raylan öne çıkmaya fırsat bulamadan, Adrian elini kaldırdı. “Ben deneyeyim.”

Oyunun başındaki adam ona gülümsedi. “Bol şans küçük hanım.”

Çekiç Adrian’ın düşündüğünden ağırdı ama ayaklarını sıkıca yere bastı, çekici kaldırdı ve küt diye indirdi.

Ağırlık zilden on iki santim aşağıda kaldı.

“İyi denemeydi, küçük hanım.” Adam ona parıltılı, iri çiçekli bir saç bandı uzattı.

Adrian saç bandını taktı, omuzlarını ileri geri oynattı. “Bir kere daha.”

Raylan ona biletleri verdi.

Adrian çekici sıkıca kavradı, pozisyon aldı ve başını yana eğdi. İçine derin bir nefes çekti. Nefesini dışarı verdi. Tekrar nefes aldı ve dışarı verirken çekici indirdi.

Ağırlık yukarı fırlayıp zile çarptı ve ışıklar yanıp sönmeye başladı. “Küçük hanımlarda bunlar yoktur.” Kol kaslarını gerdi.

Adam güldü. “Haklısınız galiba.”

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Adrian zili çaldırırken, Rachael iki ölü kadın daha bulmuştu ve toplam ölü sayısı sekize yükselmişti.

Yüzde yirmiden fazla, diye düşündü. Bunu kimse göz ardı edemezdi. Kimse.

Raporunu yazıp kopyalarını DC'deki vakayla ilgilenen polis memuruna ve FBI ajanına yolladı.

Her ikisi için de sesli mesajlar bıraktı ve Nikki Bennett'in sorguya çekilmesi için harekete geçilmesi gerektiğini vurguladı.

Lanet olsun, diye düşündü. Bir deneme daha yapmaya karar verdi.

Kocasına bir mesaj yazdı.

Özür dilerim. Özür dilerim. Bir özür daha. Zaten çok geç kaldığımı biliyorum ama ufak bir işim daha var. Bir, bir buçuk saat sürebilir.

Boş ofisleri kapatırken, kocasından yanıt geldi.

Çok çalışıyorsun, Rach. Evde her şey yolunda. Maggie bu akşam Kiki'ye gidecek. Sam beni Fortnight'ta iki kere yendi, o yüzden kendimi kitap okumaya vereceğim. Vaktin olursa, kurabi-yeli dondurma alıver. Biraz daha rahatlamaya ihtiyacım olabilir.

Rachael kapıyı arkasından kapatırken gülümsedi.

Vakit ayıracağım ve birlikte keyif yapacağız. Seni seviyorum.

Cep telefonu çaldı ve ekranda bilinmeyen numara yazısını gördü. Mesleği ona bu bilinmeyen numaraları göz ardı etmemesini öğretmişti.

“Rachael McNee.”

“Bayan McNee, ben Richmond Polis Teşkilatı, Nitelikli Suçlar Ünitesi'nden Dedektif Robert Morestead.”

“Richmond,” dedi Rachael buz kestiğini hissederken.

“Tracie Potter'ın adres defterinde isminizi ve numaranızı bulduk. Rachael sırtını kilitli kapıya yasladı. “Kimliğinizi kontrol edebilmem için rozet numaranızı alabilir miyim?”

Dedektif ona komiserinin ismi dahil bilgilerini verirken, Rachael kapıyı tekrar açıp ışıkları yaktı.

“Bir dakika, lütfen.”

Masasına geçip dedektifin bilgilerini kontrol etmek için sabit telefonu kullandı. Sonra, geriye yaslanıp gözlerini kapattı.

“Dedektif Morestead, yürütmekte olduğum bir araştırmayla ilgili olarak Tracie Potter'a ulaştım ve kendisiyle iki kere konuştum. Ona ne oldu? Dedektif, on sene DC'de çalıştım. Kontrol edebilirsiniz. Şu anda, eyalet polis teşkilatından Dedektif Bower ve Dedektif Wochowski'yle ve FBI'dan Özel Ajan Marlene Krebs'le çalışıyorum.”

Konuşurken bir şişe su almak için ayağa kalktı. “Nitelikli Suçlar'dan olduğunuz için, Tracie Potter'ın yaralı ya da ölü olduğunu tahmin ediyorum.”

“Bayan Potter’un kurban gittiği cinayet haberi burada bütün kanallarında veriliyor.”

“Richmond’da değil, DC’deyim.” Lanet olsun, dedi içinden. Lanet olsun, dokuz kadın oldu.

“Potter, elimdeki otuz dört kadından oluşan listedeki dokuzuncu cinayet kurbanı. O aramaları yapın, dedektif. Sonra da bana size şu ana kadar bulduğum bilgileri ve kanıtları yollayabileceğim bir irtibat numarası verin. Aramaları yaptıktan sonra da o polis memurlarının harekete geçmesini sağlayın. Onlara baş şüphelinin ismini verdim ama henüz onu sorguya bile çekmediler.”

“Bu listeyi nereden buldunuz?”

“Size dosyalarımın ve raporlarımın kopyalarını yollayacağım. Hepsi oldukça ayrıntılı.” Rachael bilgisayarının düğmesine basıp açılmasını bekledi.

“Bu cinayetler uzun seneleri, farklı yöntemleri ve ülkenin dört bir yanındaki farklı yargı alanlarını kapsıyor.”

“Aradaki bağlantı?”

“İntikam. Siz dosyaları okuyup gerekli görüşmeleri yaptıktan sonra sorularınızı yanıtlarım.”

“Tamam, aramaları yapacağım. Dosyaları yollamanız için bir irtibat numarası vereceğim. Sorular da soracağım. Şu anda dışarıdayız ve iki saate kalmadan size geri dönebiliriz.”

Saat zaten neredeyse dokuz buçuk, diye düşündü. Tamam. Lanet olsun, tamam.

“Peki. Hâlâ ofisteyim ama birazdan eve geçmem gerek. Bana evimden ulaşırsınız.” Adresini verdi. “Size tek bir sorum var, dedektif. Potter’ın nasıl öldürüldüğünü bilmek istiyorum. Medyaya verdiğiniz bilgiler yeterli.”

“Kurban dün akşam on bir ile gece yarısı arasında bir saatte öldürülmüş. Cesedi bu sabah sekizde stüdyosundan birkaç blok ötedeki ufak bir alışveriş merkezinin otoparkında bulundu. Ters giden bir araba kaçırma olayı gibi gözüküyor.”

“Değil. Kiminle bağlantı kuracağım?”

Dedektif e-posta adresini verince, Rachael dosyaları yollamaya başladı.

“Buraya doğru gelirken, şu kişileri araştırın. Jonathan Bennett Junior, Nikki Bennett. Kardeşler. Birkaç saate görüşürüz.”

Midesi bulanır halde, öfkeyle telefonu kapattı. Bu gece bana huzur yok, diye düşündü. Nikki Bennett’i köşeye sıkıştırmak için onu ziyaret etmeyecekti. Eve gidip sakinleşmeli ve Richmond memurlarıyla konuşmaya hazırlanmalıydı.

Ofisten çıkmadan önce telefon görüşmesini bir rapor haline getirdi, Richmond’daki dedektifin ismini, zamanı ve tarihi ekledi. Sonra, Dedektif Morestead’le ilgili kısa bir araştırma yaptı.

Yirmi iki senedir polisti ve son dokuz senedir Nitelikli Suçlar Ünitesi’nde çalışıyordu. İyi ve sağlam bir polis memuruydu.

Richmond gazetelerini buldu ve vicdan azabı içinde cinayetin ayrıntılarını okudu.

“Araba kaçırmakmış,” diye mırıldandı. Morestead’in de öyle olmadığını bildiğini tahmin etti.

Ama dedektif onu tanımıyordu. Rachael onun yerine de vicdan azabı çekecekti.

Katil arabaya binmiş, arka koltukta gizlenmişti; Erie’de Jayne Arlo’yu öldürdüğü zamanki gibi. Onu arabasında öldürmüştü, ama neden bu riski göze almıştı? Arabayı stüdyodan alışveriş merkezine götürmüştü. Cesedi bulmaları daha uzun sürsün, diye düşündü Rachael. Biraz uzaklaşabilmek için zaman kazanacaktı.

Onu arabada bıraktığına göre, katilin büyük bir ihtimalle aynı otoparkta bir arabası vardı. Kendi arabasına atlayıp uzaklaşmıştı.

Dosyasına koymak için haberlerin kopyalarını çıkardı ve tekrar bilgisayarını kapatıp ofisinin kapısını kilitledi.

Dokuz ölü oldu, diye düşündü. En azından dokuz kadın ölmüştü. Ama bu işe bir son verecekti. Bu ölümcül intikam maratonuna bir son vereceklerdi.

Amcasını aramayı düşündü ama eve gidip biraz dinlenene kadar beklemeye karar verdi.

Saat onu geçmişti ama amcası ayakta olmalıydı.

Lanet dondurmayı almak için yolda duracaktı. Bu mesele yüzünden gecenin büyük bir kısmında uyumayacağı ve polis memurlarını eve çağıracağı için en azından bunu yapabiliirdi.

Suçluluk ve kızgınlık hislerine direnmeye çalışarak dışarı çıktı ve arabasına doğru yürümeye başladı.

Parıltıyı gördüğü anda kolunda keskin bir acı hissetti.

Hızla arkasına dönüp anahtarlarının arasındaki panik düğmesine bastı. Acı hissi göğsüne ve omzuna yayılmaya başladı. Geriye doğru sendelerken başını arabasının kapısına çarptı ve bilincini kaybetmeye başladığını hissetti.

Katil harekete geçti. Ses çıkmasın diye yirmi iki kalibrelik yarı otomatik bir tabanca kullanmıştı. Ama önce ona yaklaşmış olması gerektiğini biliyordu. Tabanca o kadar da güçlü değildi!

İtiraf etmesi gerekiyordu: Bıçakları tabancalardan daha iyi kullanıyordu.

Ama bir tabancanın elindeyken çıkardığı ses, mermilerin insanlara saplanması hoşuna gidiyordu.

Kadından oluk oluk kanlar akıyordu ama her ihtimale karşın bir el daha ateş edecekti.

Ona yaklaşıırken birilerinin kahkahalarla güldüğünü, konuşa konuşa onlara doğru geldiğini duydu.

Eğilip doğrulmadan geldiği yöne doğru yürürken, kadının kan kaybından ölmesi için onu öylece bırakabileceğini düşündü. O meraklı kaltak yerde kanlar içinde ölebilirdi. "İki sürtüğ gitti," diye mırıldandı.

Yeteri kadar uzaklaştıktan sonra karanlığa sığınarak binanın etrafından dolandı ve kaldırıma çıkıp ıslık çalarak uzaklaşmaya başladı.

Uyanık kal, dedi Rachael içinden. Sakın uyuma. Tanrım, Yüce Tanrım. Ethan, çocuklarımız. Hayır, hayır, hayır, bunu onlara yapamazdı. Orada ölüp onları bırakamazdı.

Yardım istemek için bağırmaya çalıştı ama sesi boğuk çıktı.

Titreyerek –canı çok yanıyordu!– cebinden telefonunu çıkaracak kadar kıpırdayabildi. Telefon parmaklarının arasından –ter, kan, şok, titreme yüzünden– kaydı ama yine tutmayı başardı. 911'i tuşladı.

“911. Acil durumunuz nedir?”

“Ateş edildi. Ateş edildi. Polis memuru yaralı. Hayır, hayır, şu anda polis memuru değilim. Vuruldum. Vuruldum. Otopark.” Dişleri birbirine çarpmaya başladığında adresi söyledi.

“Bulunduğunuz yere devriye arabasını ve bir ambulans yolluyorum. Konuşmaya devam edin. Benimle kalın. İsminiz ne?”

“Rachael McNee. Üç kere ateş etti. Belki dört. Sanırım, dört kere. Başımı vurdum. Başımdan vuruldum mu? Bilmiyorum. Göğsüm çok acıyor. Kan kaybediyorum. Şüpheli...”

“Benimle kal, Rachael. Yardım geliyor.”

“Be-beyaz bir erkek. Onu gördüm. Onu gördüm. Otuzlu yaşlarının ortalarında. Bir seksen, yetmiş kilo kadar olmalı. Sarışın, sakalı var, kirli sakalı var ve... hatırlayamıyorum. Bayılmak üzereyim.”

“Benimle kal, Rachael. Sana yaklaşan siren seslerini duyabiliyorum. Benimle kal.”

“Yapamıyorum...”

Bayıldı.

Bir an için kendisine geldiğinde bütün dünya hızla dönüyordu. Gözlerine vuran ışık çok parlaktı. Sesler fazla yüksekti. Bunların arasında düşünemiyordu.

Kesin sesinizi, diye düşündü. Kesin sesinizi de düşünebileyim.

Birisi –bir yabancı– üstüne eğildiğinde, elini sallamaya çalıştı.
“Tamam, yetiştik. Dayanın.”

“Bennett.” Dili dolanıyordu. Dilini hissedemiyordu. “Junior, Beni vurdu.”

“Tamam. Sorun yok. Dayanın.”

Ama yine bilincini kaybetmeye başladı.

Nikki tuvalette bir köşeye sığınmıştı. Zaman zaman o kadar üşüyordu ki tepeden tırnağa titriyordu. Bazen de her yanından terler boşalıyordu.

Kokuyordu. Üstünü başını temizlemeye çalışmıştı ama yine de kokuyordu. Işık düğmesine yetişemiyordu.

Ara ara biraz karanlıkta kalabilsin diye ampullerin patlaması için dua ediyordu. Ama sonra zifiri karanlıkta kalma fikir onu korkutuyordu. Morarmış ve kanlar içinde olan sağ bileği sızlıyordu. Darbe yediği yüzü zonkluyordu. JJ’in ona bıraktığı hapları almıştı ve haplar biraz iyi gelmişti. Gözlerinin önüne bir kapandan kurtulmak için kendi patilerini koparan hayvanlar geliyordu.

Bunu yapabilir miydi? Denemeli miydi?

Bunu düşününce yine kusmuştu.

Aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Bir gün mü? Bir hafta mı?

Kuru mısır gevreğini ve krakerleri yemişti. Bir elma. Bir muz. Sonra, yiyeceği kalmayacak ve yavaş yavaş açlıktan ölecek diye korkmaya başlamıştı.

Onun geri dönmeyeceğinden korkuyordu.

Geri döneceğinden de.

Biliyordu.

Ne zaman ağlamaya başlasa, kendisine onun ne olduğunu bildiğini itiraf ediyordu. Asla normal olmamıştı. Kötülük yapmaya ve şiddet sergilemeye meyilliydi ve bu yanını babasına fırlattığı tatlı gülümsemelerle örtbas etmişti.

Kardeşi ondan hep nefret etmişti. Bunu da biliyordu.

Çünkü ona bir keresinde ondan daha önce dünyaya geldiğini söylemişti. Babasının onun hakkı olan sevgisini ve ilgisini çalmıştı.

Ama kardeşini yine de korumamış mıydı?

Geceleri gizlice dışarı çıktığında bunu kimseye söylememişti. Kimse görmeden önce kanlı giysilerini yıkamıştı. Annesi ona öfkelenildiğinde onun dikkatini dağıtmıştı ve bunda hiç zorlanmamıştı.

Kardeşi annelerini öldürmüştü.

Bunu da biliyor muydu? Hayır, hayır, bunu bildiğini sanmıyordu.

Belki şüphelenmişti. Biraz. Ama kesin olarak bilmiyordu.

İhtiyacı olduğunda ona para yollamıştı. Asla soru sormamıştı.

Yanıtları duymak istememişti. Ortalıkta olmaması onu rahatlatmıştı. Kendi hayatı vardı, öyle değil mi? Öyle değil mi? Değil mi?

Köşeye sığındı, ağladı, güldü, her yanının sızladığını, zonkladığını hissetti ve kendi kendine konuşurken sesini dinledi.

Bir hayatı olmasını istediği için aklını yitirdiğinden korktu.

Şiirlerden haberi yoktu. Cinayetlerden, öldürdüğü kadınlardan haberi yoktu.

Ama o dedektif geldiğinde neler olduğunu anlamıştı.

Olanları bildiği halde kardeşini korumuştü.

Babası ona tekrar tekrar bunun onun görevi olduğunu söylemişti. Sadece görevini yerine getirmek istemişti.

Görevini yerine getirdiği için ölmek istemiyordu.

Dedektif Morestead, Rachael'in dosyalarını okurken, partneri arabayı kullanıyordu. Tiril tiril giyinen Morestead kravatını özenle bağlamış, ayakkabılarını kusursuzca parlatmıştı. Yirmi iki senedir bu işi yapıyordu ve neredeyse on senedir Nitelikli Suçlar Ünitesi'ndeydi. Saçlarını kısa kestirir, sert hatlı yüzü her zaman tıraşlı olurdu.

Her zaman ayrıntılara önem veren bir adam olmuştu ve her zaman öyle olacaktı.

Rachael'in raporunda bir sürü ayrıntı görmüştü.

Beş senedir partneri olan Lola Deeks daha rahat bir görünümüne sahipti. Saçlarını kısacık kestirirdi ama Morestead bunu sırf

daha önemli şeylere vakit kalsın diye yaptığını –kendisi söylemişti– biliyordu.

Uyumak gibi.

Pantolon-çeket takımlar ya da ceketler giyerdi ama çarpıcı renkler seçerdi. Genellikle, içine gömlek yerine bir tişört giyerdi. Kışın kar yağdığında bile spor ayakkabı giyerdi.

Morestead onun her zaman en azından bir düzine kadar spor ayakkabısı olduğunu tahmin ediyordu. Kendisi sadece ayrıntılara düşkünse, Deeks genel görünümüne önem veriyordu.

95. otoyolda ilerlerken, Morestead raporları okumaya devam etti. Bu bilgileri kendi aralarında konuşup tartıştılar.

“Cinayet silahı dışında elimizdeki vakaya benzeyen bir vaka var. Yirmi iki kalibrelik bir silahla kurbanı başının arkasından vurmuş. Ama bunu kadının arabasında, arka koltuktan yapmış.”

“Potter cinayetinde olduğu gibi katil onu arabada bekliyormuş. Dedektif biz Potter’ı eklemeden önce otuz dört kişilik listeden sekizine mi ulaşmıştı? Bu sadece talihsizlik değil, Bobby. Kadın –dedektif şu Nikki Bennett’la ilgili olarak haklıysa– iş seyahatlerine çıkıyor. Bir hedef seç, onu öldür ve şehri terk et.”

“İstatistiklere göre...”

“Evet, evet.” Deeks ona şöyle bir baktı. “Bunlar tipik kadın silahları ya da yöntemleri değil. Kadın seri katiller nadir bulunan kuşlar gibiler. Bazen o nadir kuşlardan birini yakalıyorsun, Bobby.”

“Doğru, bazen yakalıyorsun. Dedektif yetkililerden Bennett’in iş seyahati programına erişmek için izin istemiş. Bu noktada ağırlığımızı koyacağız.” Kulağını çekti. “Cinayet işlemek için nedenleri zayıf.”

“Pek de zayıf değil. İntikam almaya karar verip Rizzo’ların peşine düşer: Anne, kız ve bakıcı. Sonra, babasıyla yatıp kalkmış olan bütün kadınların suçlu olduğuna, bu yüzden hepsinin bir bedel ödemesi gerektiğine karar verir.”

“Çok uzun bir zamandan söz ediyoruz, Lola. Çok sabırlı olmalı. Genç Rizzo dışında şiiir ya da tehdit alan da olmamış.”

“Kız dediğin kişi otuz yaşında, Bobby. Artık ‘kız’ değil, dostum. En önemli kurban o olduğu için, şiirleri ona yollamış olabilir.”

“Kan bağları var.”

“Bağlantı kurup ona işkence çektirmek istemiştir. Aptalca ama egoist bir davranış. Yakında bu lanet otoyoldan çıkacağız.”

“DC’deki baş dedektifi arayacağım. Belki hazır oradayken onunla konuşabiliriz.”

Dosyadan telefon numarasını buldu. DC’deki polis memuru telefona ilk çalışta yanıt verince şaşırdı.

“Dedektif Bower.”

“Dedektif Bower, ben Richmond Polis Teşkilatı’ndan Dedektif Morestead. Bir cinayet vakası üstünde çalışıyoruz ve sizin vakalarınızdan biriyle bir bağı olduğunu düşünüyoruz. Şu anda Georgetown’da Rachael McNee isimli bir özel dedektifle konuşmak üzere oraya gidiyoruz.”

Partneri omuzlarını geri atınca, Lola merakla ona baktı. Onun beden dilini iyi biliyordu. Bir şey olmuştu. İyi bir şey de değildi.

“Ne zaman?” Morestead dosyalarla ilgili kişisel notlarını tuttuğu deftere bir şeyler yazmaya koyuldu. “Şu anda nerede? Sizinle orada buluşuruz.” GPS’e bakıp hesap yapmaya çalıştı. “On beş dakika.”

“Bir kurban daha mı var?”

“Özel dedektif ofisinin dışına dört mermi yarası almış. Belki ben onunla konuştuktan yarım saat sonra.”

“Ölmüş mü?”

“Hâlâ hayatta. Hastanede plan yaparım. Kadın şu anda ameliyatta.”

]] arabayı uzun süreli otoparkta bırakmak ve başka bir araba çalmak için Reagan Ulusal Havaalanı’na girdi. Kanlı giysilerle dolu olan ucu bağlı çöp torbasını bir çöp bidonuna attı.

Rahat arabadan vazgeçmek hoşuna gitmiyordu ama lanet olasıca polislerin elinde kız kardeşinin ismi olduğu için arabayı rahatlıkla bulabilirlerdi.

Bir değişiklik yapma vakti gelmişti.

Alarm sistemi olmayan eski, sade bir kamyonet buldu. Kapıyı kurcalayıp açtı; çantalarını, silahlarını ve aletlerini arabaya yükledi. Kontağa kısa devre yaptırmak çocuk oyuncağı olduğundan, on dakika içinde yeniden yola koyuldu.

Benzin alması gerektiğini fark etti. Plakaları değiştirmek için daha güvenli bir yer bulacaktı. Üzülmektense tedbirli olmak daha iyiydi!

Belki bir kamyon mola alanında durup biraz atıştırmalık alabilir, şekerleme yapabiliirdi. Yanında hâlâ ona enerji verebilecek birkaç hap vardı ama vakti olduğu için biraz uyuyabiliirdi.

Aslında, hiç acelesi yoktu. Yolun keyfini çıkarmak istiyordu. Defalarca gördüğü gibi polis Virginia'da bir muhabirin –sadece bir haber spikeriydi– bıçaklanarak öldürölmesini DC'deki özel bir dedektifin vurulmasıyla ilişkilendiremeyecek kadar aptaldı.

Kendisi o ufak kasabaya giderken ve babasının piçiyle güzelce vakit geçirirken, polis memurları kendi kuyruklarını kovalayacaklardı.

Babasının katili oydu.

Telefonundan yoldaki bir kamyon mola alanını buldu. Kamyon mola alanlarını, uzun yol kamyon şoförlerini severdi. Kim bilir kaç kere onlardan bir sonraki molalarında sevgilisine yazdığı mektubu postalamalarını istemişti. Sevgiliyle arasında ufak bir oyun olduğunu söyler, onlara kahve ısmarlardı.

Bu sefer postaya vereceği bir şiir yoktu. Ama belki yine de bir tane yazabiliirdi. Son bir şiir ve onun kanlı, parçalanmış cesedinin üstüne bırakabiliirdi.

Evet, öyle yapacaktı. Aynen öyle yapacaktı! O şiir gazetelerde ve internette çıkacaktı. O öldürdüğü spiker kaltak gibi olan başka spikerler bunu ciddi ciddi ekranlarda okuyacaklardı.

Meşhur olacaktı. Babasını gururlandıracaktı!

O yüzden, bu sefer altına imzasını atmalıydı. İsmi yazmayacaktı elbette ama bir unvan yazabiliirdi.

Ozan, diye düşündü. Babası, Shakespeare'i kardeşi gibi severdi. Kendisine bu lakabı takarsa, babasını onurlandırmış olurdu.

Kendisine biftek ve omlet, patates mcveri ve sade, sert bir kamyon mola alanı kahvesi alacak ve en güzel Őiirini yazacaktı.

İŞini bitirmeden önce Şiiri o kaltaĒa okuyacaktı.

İŞini bitirince, cesedinin ve yüzünün iyi fotoĒraflarını çekin-
ce, ablasının işini bitirmek için hıızla eski evine geri dönecekti.

Ona Şiir yok, diye düşündü. Sadece beynine bir mermi. Hızlı ve kolay.

Artık para kaynaĒı kesileceĒi için zgnd ama ablası çok Şey biliyordu. Kadınlar o salak aĒızlarını kapalı tutmasını bece-
remezlerdi.

Hem evde yanına alabileceĒi bol bol deĒerli eşya vardı.

Sonra, bir uzun yol kamyon Őoförü gibi Wyoming'e geri d-
necekti. DilediĒi gibi listesindeki kaltakları öldürmeye devam
edecekti.

Her zamanki gibi onları sere serpe yere yatıracaktı.

Bir erkek işini aceleye getirmezdi.

JJ bifteĒini ve omletini tıkınırken, Morestead ve Deeks hastane-
nin asansrnden ıktılar. Birkaç adım ötede volta atmakta olan
polis memurunu gördüler.

Morestead rozetine uzandı. "Dedektif Bower?"

"Hayır." Bir tişört ve bol bir blucin giymiş olan iri yarı adam
onlara dik dik baktı. "Komiser Yardımcısı Mooney. Kız karde-
Őimin kızını, yeĒenimi ameliyata aldılar. Bower ve Wochowski
dışarı ıktılar."

"YeĒeniniz için zgnz, Memur Mooney." Deeks ona isimle-
rini söyledi. "Ne durumda olduĒunu biliyor musunuz?"

"Dört mermi yediĒinden başka bir Şey bilmiyorum. Mermileri
ıkardılar ve kanıt olarak aldılar. GĒsne iki mermi isabet et-
miş." Kendi gĒsne vurdu. "911'i kendisi aramış. İŞte, o böyle
bir kadın."

"Bir Şüpheli var mı?"

Adam sert bakışlarını Morestead'e çevirdi. "Burada durup ap-
tal aptal sorular sormayın. Parçaları birleŐtirdiĒiniz için onunla

konuşmaya geliyordunuz. Ya da o sizin yerinize birleştirdiği için. Siz cinayet masasındaki Bennett için bir sorgulama izni bile ıkarmadınız. Gidip bir yargıcı uyandıracayı ve o izni kendim alacağım.”

“Komiser Yardımcısı Mooney.” Deeks tatlı bir ses tonuyla konuşuyordu. Yetenekli olduğu konulardan biri buydu. “Bu vaka- dan on sekiz saatten kısa bir süredir haberdarız. Bu olay olma- dan önce, partnerim yeğeninizle konuşmuş olan son kişi olabilir. Parçaları gerçekten de bizim için birleştirdi. Buraya gelirken, bize yolladığı dosyaları da gözden geçirdik. Bower ve Wochowski, Nikki Bennett’i sorguya getirmek, evini, ofisini ve araçlarını ara- mak için izin almayı başaramazsa bunu biz alacağız.”

Mooney elini kaldırıp nefesini dışarı verdi. “Size kaba davran- dım. Bekleme odasından ıkamam gerekiyordu. Rachael’in kocası, iki çocuğu, kız kardeşim, kayınbiraderim, karım ve Rachael’in er- kek kardeşi, kız kardeşi, akrabalarımızın birçoğu burada. Ya içeri- de bekliyoruz ya da volta atarak ameliyattan çıkmasını bekliyoruz.”

“Erkek kardeşim vurulmuştu. Virginia Teknik Üniversitesi’ne gidiyordu; 2007 senesiydi. Ben daha ocuk sayılırdım. O bekle- me odasında otururken hiç o kadar korktuğumu hatırlamıyo- rum. Bu yüzden polis olmaya karar verdim.”

“Kurtuldu mu?” diye sordu Mooney, Deeks’e.

“Evet. Ailemizde üniversiteden mezun olan ilk kişilerden biri oldu.”

“Bunu duyduğuma sevindim.” Mooney elini kırıllaşmış saç- larının arasında gezdirdi.

“Size kahve alalım.”

Asansörün kapıları tekrar açıldı.

“Bower, Wochowski... Morestead ve Deeks.”

Mooney herkesin tokalaşmasını bekledi. “İzin alabildiniz mi?”

“Almaya çalışıyoruz, efendim,” dedi Bower. “Elimizden geleni yapıyoruz. şu anda bir yargıcı yatağından kaldırıyorlar.” Ensesini ovuşturdu. “Wochowski komiserle görüşürken, ben de savcıyla görüştüm; onu yataktan kaldırdım.”

“Bir ekip toparlıyoruz,” dedi Wochowski diğerlerine. “Katili arayıp bulacak olan bir ekip: Bowers ve ben kadını sorguya alacağız. Hepiniz izleyebilirsiniz. Kadının parası var. İyi bir avukat tutabilir. Ciddi kanıtlara ihtiyacımız var. Fiziksel kanıtlara.”

“Bu kadın Rachael’ı vurduysa,” dedi Bower, “Rachael için bu işi bitireceğiz. Bu bir söz, efendim. Arama ekibinin kadını Rachael’la ve Rachael’ın bu kadının öldürdüğünü düşündüğü kadınlarla ilişkilendiren kanıtlar bulması gerek.”

“Ameliyat devam ediyor mu?” diye sordu Wochowski. Mooney başını sallamakla yetindi. “Rachael ameliyattan çıkınca ve kendisine gelince, bize neler olduğunu anlatır.”

“Bu işin peşine düşmüştük.” Bower yumruğunu hafifçe bacağına indirdi. “Bugün Bennett’la görüşecektik. Bir türlü fırsat olmadı. Sonra, Rachael’ı duyduk.”

Mooney onun yanıtını geçiştirdi. “Ben de acil bir durum olduğunu anlamadım. Tahmin etmeliydim. Ama edemedim.”

Ameliyat giysili bir doktor görünce hemen o yöne gitti. Kalp atışlarını boğazında ve kulaklarında hissediyordu. “Rachael McNee’nin ameliyatındaydınız, değil mi? Ben amcasıyım. Ben...”

“Hatırlıyorum.” Alçak sesle konuşan yorgun görünümlü kadın doktor başını salladı. “İsmim Dr. Stinger. Yeğeniniz stabil durumda. Güçlü ve stabil. Durumu hâlâ ciddiyetini koruyor ve önümüzdeki on iki saat boyunca gözlem altında olacak. Ama ameliyatı iyi atlattı.”

“Aileye söyleyebilir misiniz? Onu görmek isteyeceklerdir. Herkesin yanına giremeyeceğini biliyorum ama kocası, çocukları ve annesi... Onu görmeleri gerekiyor.”

“Gece boyunca uyutulacak, ama olur. Ayarlarız.”

“O kendisine gelene dek kimse bir yere gitmeyecek.”

“Kafeterya yirmi dört saat açık. Biraz kendisine geldiğinde odasına kocası için bir yatak getirilmesini sağladım. Omuz ve kol yaraları ciddi değil. Daha önce de konuştuğumuz gibi, göğüs yaraları daha ciddi. Ayrıca düşerken başının arkası da incinmiş sanırım. İnanın ki bilincini kaybetmemiş ve 911’i aramış olması bir mucize.”

“Onu tanımıyorsunuz.”

Doktor gülümsedi. “Artık tanıyorum. Umarım ona bunu yapan kişiyi yakalarsınız.”

“Bundan emin olabilirsiniz. Ailesi bu işin peşinde. Daha doğrusu, çoğu peşinde.”

Diğer polisler döndü. “Bana ailemle beş dakika verin. Sonra, ben de ekibe katılacağım.”

“Efendim...”

“Sakın beni engellemeye kalkma. Neredeyse senin yaşın kadar polislik yaptım Bower. Yeğenimi hastanelik eden kadına karşı kozlarımızı tehlikeye atacak bir şey yapmayacağım. Kadını yakaladığınızda ben de yanınızda olacağım.”

“Beş dakika. Eve gitmemiz, hazırlanıp ekibe bilgi vermemiz gerekiyor.”

“Biz de geliyoruz.” Morestead gözlerini devirmelerini bekledi. “Sadece gözlem yapmak ve yardımcı olmak için. Bu, sizin operasyonunuz, dedektifler. Ama kurbanımızla ilgili olarak şüpheliyi sorguya çekmemiz gerekiyor.”

“Tamam. Beş dakika aileyle görüşün, Mooney. Efendim, Rachael’in stabil durumda olduğuna çok sevindim.”

Deeks ağlama sesleri duyunca bekleme odasına baktı. “Mutluluk gözyaşları,” dedi. “Hüzün gözyaşlarından çok farklı geliyor kulağa. Bu sesi duymak güzel.”

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Ağrıları geçmeyince, Nikki birkaç hap daha yuttu. Arada sızıp ayılıyor, biraz daha hap yutuyordu. Kulakları çınılıyordu ve nasıl mümkün olduğunu bilmiyordu ama başı daha çok zonkluyordu. Sanki birisi çekiçe beynine vuruyordu. Zincir çok uzun olmadığından, sadece çömelebiliyordu ama çömelmeyi denediğinde başı dönüyordu ve tekrar oturmak zorunda kalıyordu.

Ya da yine kusuyordu.

O yüzden yine hap alıyordu.

Bazen sesler duyuyordu ama yardım istemek ve bağırarak için nefesini tuttuğunda seslerin kendisine ait olduğunu anlıyordu. Eve JJ'den başka kimse giremezdi ve JJ ona yardım etmek için gelmeyecekti.

Midesi bulanır, titrer bir halde, gözyaşları ve kulak çınlaması arasında yine kendisine geldi. Bir zonklama hissetti. Başı, evet başı zonkluyordu ama başka ses daha duyuyordu. Birisi kapıyı mı yumrukluyordu? İçeri giremezlerdi, kimse giremezdi ama belki çığlık atarsa sesini duyabilirlerdi. Ayağa kalkabilirse ya da biraz doğrulabilirse ciğerlerini doldurup çığlık atabilirdi.

Belki.

Gözyaşları arasında titreyen, uyuşmuş bacaklarının üstüne kalkmaya çalıştı. İçine nefes çekti, çatlak bir ses çıkardı ve baş dönmesi onu bir dalga gibi sarıp sarmaladı. Öne doğru sendeledi ve yüzüstü klozete çarptı.

Kırılan burnundan yeniden kanlar fışkırdı. İki ön dişi sert bir şekilde dudağına saplandı ve çatladı. Bir an için feci, keskin bir acı hissetti ve pelte gibi yere yığıldı.

Evin dışında Bower yine kapıyı yumrukladı.

“İçerisi karanlık.” Deeks koşarak yanına geldi. “Garaj yolunda araba yok. Bir Mercedes sedanı var ve kendi ismine kayıtlı.”

“Kaçmış olabilir.” Bower geri çekildi. Arkasındaki üniformalı polise işaret verdi. “Kapıyı kırın.”

Koçbaşı, kalın maun kapıyı üçüncü denemede kırdı.

“Polis!” diye bağırdı Bower, polis memurları içeri dolarken.

“Evinize girme iznimiz var. Ellerinizi kaldırıp dışarı çıkın.”

Deeks ışığı açtı. “Lanet olsun, burada kan var.” Yere çömeldi. “Yerde kurumuş kan lekeleri var. Belki de kaçmamıştır.”

“Evi gezelim.”

“Bunun gibi eski evler labirenti andıran odalarla doludur,” dedi Mooney. Bower bir ekibi ikinci ve üçüncü katlara yönlendirdi.

Deeks tabancasını çekerek bir antre dolabının kapağını açarken, Morestead polis ekibinin evde olduğunu yüksek sesle söylemeye devam ederek arka tarafa doğru ilerledi.

Wochowski ön odayı, yan tarafta kalan küçük salonu gezdi. Mooney merdivenlerin altındaki kapıya doğru gitti.

Bir başka dolap ya da ufak bir tuvalet olabilir diye düşündü. Kapı koluna vardığı anda kokuyu hissetti.

Kan ve kusmuk.

“Burada bir şey var,” diye seslenip hızla kapıyı açtı. “Kahretsin. Ambulans çağırın!” Tabancasını kılıfına koyup içeri girdi ve yere çömeldi. Parmaklarını Nikki’nin boğazına dayadı. “Hayatta. Baygın. Tanrım, bir süredir burada olmalı.”

Deeks oraya gidip Mooney'nin arkasından içeri baktı. "Kan lekelerinin bir kısmı taze. Cıvata keskisi gerek!"

"Birkaç dişi kırılmış. Bu da yeni olmuş." Mooney Nikki'yi yana çevirip kendi kanında boğulmasını engellemeye çalıştı. "Başını klozete çarpmış. Kan damlacıklarına bak. Sert bir şekilde vurmuş ama yüzünde eski morluklar da var. Yüzünü buraya çarpmadan önce burnunun kırık olduğuna bahse girerim."

"Kutuda yiyecek var. Mısır gevreği, kraker, çürümüş elma çöpleri, muz kabukları. Neredeyse boşalmış bir şişe Advil. Onu duvara zincirleyen her kimse ölmesini istememiş."

"Bir erkek kardeşi var."

Bower yanlarına geldi. "Tanrım, berbat durumda. Ambulans geliyor. Arabası için suçlu anonsu yaptırдық."

"Erkek kardeşi için bir yakalama emri çıkarabiliriz," dedi Mooney.

Bower baygın kadına, zincire ve yiyecek dolu kutuya baktı. Başını salladı.

Nikki ambulansda biraz kendisine gelir gibi oldu. Cam gibi parıldayan gözlerini açtı, gözbebekleri geriye ve iki yana kaydı.

"Şu anda iyisin, Nikki." Sağlık görevlisi hayati belirtilerini kontrol ederken, Bower üstüne eğildi. "Güvendesin. Ben bir polis memuruyum ve seni hastaneye götürüyorlar."

"Neden?" dedi peltek bir şekilde ve inledi. "Ah, yüzüm. Yüzümü hissedemiyorum."

"Ağrıyı gidermesi için size bir şey verdik," dedi sağlık görevlisi. "Şok geçiriyor, dedektif."

"Görebiliyorum. Neredeyse geldik, Nikki. Seninle ilgilenecekler. Bana neler olduğunu anlatabilir misin? Bunu sana kimin yaptığını söyleyebilir misin?"

Nikki bayılacakmış gibi hissediyordu, midesi bulanıyordu, uyuşmuştu ve çok üşüyordu. Ama üstüne düşeni yaptı. Elinde değildi.

“Bilmiyorum. Kapıda bir adam vardı. Beni itti. Sonra, bana vurdu. Onda sonra kendimi tuvalette buldum. Zincir.”

Ağlamaya başladı.

“Onu tanıyor muydun? Kim olduğunu biliyor musun?”

“Hayır. Bana vurdu. Neden?” Gözlerini kapatıp düşünmeye çalıştı. “Deney dedi galiba,” dedi konuşmaya çalışarak. “Öyle mi demişti? Hatırlayamıyorum. Güldü. Canım acıdı. Her yanımda acıdı.”

“Neye benziyordu? Hatırlıyor musun?”

Nikki üniversitede hoşlandığı, kendisini beğendirmeye çalıştığında ona gülen genci hatırladı. Onu çirkin ve aptal hissettiren genci. Onu tarif etti.

“Uzun boyluydu. Gençti. Kahverengi dalgalı saçlı. Mavi gözlü. Masmavi. Hatırlıyorum. Güzel bir yüzü vardı. Gülümsediğinde gamzeleri vardı. Aksanlı konuşuyordu. Hafif bir Güney aksanı. Canımı acıttı. Yorgun hissediyorum.”

Gözlerini yumdu ve uyanık kalmaya çalıştığı halde dalmak üzere olduğunu hissetti. JJ’in ona orada zarar veremeyeceğini düşündü. Artık hayata devam edebilecekti. Yakında. Onun birisine zarar vermesi umurunda değildi. Yeteri kadar büyük bir bedel ödemişti. Onun suçu değildi.

Bower hastanede partneri, Mooney ve Richmond’dan gelen iki dedektifle bir köşeye çekildi.

“Onu tuvalete kilitleyen adamı tanımadığını söyledi. Çok kötü ve hap almış durumdaydı ama oldukça ayrıntılı bir şekilde adamı tarif etti. Erkek kardeşinin son fotoğrafına hiç benzemeyen birisini tarif etti. Daha fazla ayrıntı veremedi sızdı ama kahverengi saçlı, mavi gözlü –dalgalı saçlı– genç ve uzun boylu. Gamzeleri ve Güneyli aksam var.”

“Adamın teki kapısını çalıyor, ona yumruk atıyor, tuvalete kilitliyor ve arabasını çalıyor ama ona yiyecek ve ağır kesici mi bırakıyor? Yeğenim saldırıya uğramadan iki gün önce hem de.” Mooney kaşlarını çatı. “Bana palavra gibi geliyor.”

“Onunla tekrar konuşur, ayrıntıları öğreniriz. Yalan söylediye yüzüne vururuz. Ama adamı öyle tarif etti. Bir deneyden söz etti. Bunu emin değilmiş gibi söyledi.”

“Erkek kardeşi aranıyor. Arabayı da arıyoruz,” dedi Wochowski. “Mooney’ye bunun palavra olduğu konusunda hak veriyorum ama şunu sormak gerek: Neden yalan söylesin? Erkek kardeşiniz size yumruk atsa, duvara zincirlese, neden bu kadar yalan söylersiniz?”

“Belki de bütün aile çatlaktır.” Morestead omzunu silkti. “Elbette, kayıtlarında sıradışı bir şey yok. Hatta fazla bilgi de yok. Kendimize tüm bunların bir parçası mıydı diye de sorabiliriz. İkisi birlikte çalışmış ama sonra bozuşmuş olabilir mi?”

“Hemfikirim.” Deeks başını salladı. “Bu bakış açısı hoşuma gitti. Ama onu neden hemen ele vermediğini de düşünmek gerek. *Aman Tanrım, kardeşim. Ne yaptı? Şunu şunu dedi, aklımı yitirmiş. Hiçbir fikrim yoktu!* gibi bir şey demedi. Hem kim erkek kardeşi tarafından yumruklanan, duvara zincirlenen ve onu en azından iki, üç gün bir kutu mısır gevreğiyle bırakan bir kadına acımaz ki?”

“Biraz kendisine gelince onunla tekrar konuşuruz.”

Saate baktı. “Kahretsin. Ben gidip durumunu kontrol edeceğim. Bence birkaç saat dinlenip yeni bir bakış açısıyla tekrar düşünelim. Buralarda mısın, Richmond?”

“Onunla konuşana kadar gitmeyeceğiz.” Morestead partnerine bakınca, Deeks evet anlamında başını salladı.

“Karakolda bir çekyat var ama konaklama masraflarınızı karşılıyorlarsa tavsiye etmem.”

“Rachael’in yanına gidiyorum. Ayılmasını beklemek ve siz onunla konuşurken odada bulunmak istiyorum ama sonra ailemin yanında olacağım. Aynı hastanedeler. Nasıl bir tesadüf bu?”

Mooney acil servisin kapılarına baktı. “Şunu biliyoruz. Kadın, yeğenimi vuran kişi değil. Ama onu vurmamış olması olaylara bulaşmadığı anlamına gelmez.”

“Arama ekibi kadının evinde. Olaylarla bir bağlantısı varsa, bunu bulacaklardır. Gidip onu kontrol edeyim.”

Bower standart tıbbi tavsiyeleri dinledi. Hastanın dinlenmesi ve rahatsız edilmemesi gerekiyordu. Bunun yanı sıra, yüzünde ki morlukların kırk sekiz saatten daha önce oluşmuş olduğunu, bileğindeki sıyrıkların ve yaraların da aynı zamanlarda meydana geldiğini öğrendi.

Yani, Richmond cinayetini işlemiş olamazdı.

Kırık bir burun, çatlak bir elmacık kemiği, ağzına ve sağ bileğine aldığı ciddi darbelerin dışında bir beyin sarsıntısı da geçirmişti.

Büyük bir ihtimalle kafası karışık olacaktı ve olanları pek iyi hatırlamayacaktı.

Çok direttikten sonra onunla beş dakika konuşabilmek için izin almayı başardı ama bu süreyi uzatmayı planlıyordu. Doktor onun sekiz saat dinlenmesi için ısrar etmişti.

Adilane olabilmek adına, Mooney’yi ve bir kadın bakış açısı duyabilme umuduyla Deeks’i de yanına çağırdı.

Nikki’nin yatağına yaklaşırken “iyi polis” ifadesine büründü.

“Nasılsın, Nikki?”

“Bilmiyorum. Çok yorgunum. Hastanedeyim.”

“Ama güvendesin. Kimse sana zarar veremez. Ambulansta yanındaydım. Biraz sohbet ettik. Ben Dedektif Bower.”

“Ambulans mı? Hatırlamıyorum.”

“Evet. Sana saldıran kişiyi tarif ettin. Sana birkaç soru sormam gerek. Sonra, seni rahat bırakacağız. Onun genç birisi olduğunu söyledin. Tam olarak ne demek istediğini söyleyebilir misin?”

“Onlar kim?” Nikki şişmiş olan gözlerini Mooney ve Deeks’e çevirdi. “Onları tanımıyorum!”

“Benim gibi polis memurları. Sana yardım etmek, seni güvende tutmak için buradayız. Sana saldıran adam kaç yaşlardaydı?”

“Adam.” Nikki yine gözlerini yumdu. Az kalsın yirmi yaşlarında diyecekti çünkü aklındaki kişi o yaştaydı. Ama bunun kuşağa fazla genç geleceğinden endişelendi. “Emin değilim. Yirmili yaşlarının sonlarında. Belki otuzlarında. Üzgünüm.”

“Sorun değil, hiç sorun değil. Beyaz bir erkek miydi?”

“Evet.”

“Kılık kıyafeti nasıldı?”

“Ben emin... Üniformalı mıydı? Hayır, sanmıyorum... belki. Hayır, hatırlayamıyorum. Üzgünüm.”

“Elinden geldiğince onu yine tarif edebilir misin?”

“Ben... Uzun boyluydu.”

“Ne kadar uzundu?”

“Sanırım, sizden daha uzundu. Galiba. Biraz. Kuvvetliydi. Kuvvetliydi sanırım. Kahverengi dalgalı saçları ve güzel mavi gözleri vardı. Çok yakışıklı, hoş birisiydi. Gamzeleri, aksanı. Bir film yıldızı gibiydi.”

“Kendini biraz daha iyi hissedince polis ressamına tarif eder misin?”

“Denerim. Şu anda çok yorgunum.”

“Bir deneyden söz ettin. Sana bir deney mi yaptığını söyledi?”

“Deney mi? Öyle mi dedi? Ağladım. Ağlıyordum, o da gülüyordu. Tuvaletteydim, değil mi? Su içebilirdim, değil mi? Al sana yiyecek. Bu hapları al. Geri geleceğim.”

“Geri geleceğini mi söyledi?”

“Ben... evet. Geri gelmeyeceğinden korktum. Sonra geri geleceğinden. Korkmuştum.”

“Geri geldi mi?”

“Sanmıyorum... Bilmiyorum. Arada sırada sesler duyduğumu düşündüm. Ama bilmiyorum.”

“Anahtarların nerede? Evinin ve arabanın anahtarları.”

“Kapının yanındaki masada duran kâsenin içinde. Kolay bulabilmek için hep oraya koyarım. Şimdi uyumak istiyorum. Sadece uyumak istiyorum.”

Mooney ona biraz yaklaştı. “Rachael McNee sizi görmeye geldiğinde adam evde miydi?”

Nikki sırtının buz kestiğini hissetti. “Kim?”

“Rachael McNee. Sizi görmeye gelmiş. Bir özel dedektif.”

“Evet, evet. Hayır. Birisinin geldiğini hatırlıyorum. Eve yeni mi girmiştim? Sanırım eve yeni varmışım. Elimde torbalar vardı. Neden bana geldi? Bunların hiçbirisi benim suçum değildi. Ben küçük bir çocuktum. Ondan gitmesini istedim. Beni sinirlendirdi. Onu içeri almadım, değil mi? Gitti. Adam onun yanında mıydı? Ondan hemen sonra geldi galiba. Yine o kadının geldiğini sandım. Gitmesini istiyordum. Kızgındım. Kapıyı açtım ama o değildi. Adam gülümsedi ve yüzüme vurdu.”

“Sana kapıda mı vurdu?” dedi Deeks. “Kapıyı açtığında mı?”

“Ben...” Daha önce ne demişti? Nasıl hatırlayacaktı? “Emin değilim. Her şey bulanık. Çok hoş gözüküyordu. Bana neden o kadar kötü davrandığını bilmiyorum. Uyumak istiyorum. Uyumam gerek.”

“Tamam, Nikki.” Bower onun elini okşadı. “Biraz dinlen.”

Mooney tereddütle dışarı çıktı. “Bazı şeyleri çok net hatırlaması, bazılarını da hiç hatırlayamaması işine geliyormuş gibi.”

“Hemfikir olmadığımı söyleyemem ama travma yüzünden olabilir. Öyle ya da böyle travmanın etkileri gerçek.”

“Travma onun yalan söylemediği anlamına gelmez,” dedi Deeks. “Bence yalan söylüyor.”

“Bence de. Sen neden yalan söylediğini düşünüyorsun?”

“Adamı hülyalı hülyalı tarif ediyor. Sanki ondan hoşlanıyormuş gibi. Onu tanımiyorsa, adam o eve daha önce hiç adım atmadıysa, nasıl oldu da pencereleri olmayan bir oda seçebildi? Onun su içecek kadar musluğa yakın olmasını ama kapıya erişememesini sağlayacak uzunlukta bir zinciri nereden buldu? Mooney’ye onun yalan söylediği konusunda katılıyorum. Adamın ona kötü davrandığını söyledi. Suratını dağıtması ve onu duvara zincirlemesi ‘kötü’ davranmak mı? Bir gariplik var.”

“Sana da katılıyorum. Belki de sevgilisiydi ve araları bozulunca böyle bir olay yaşandı. Ama bu gece ağzından başka laf alamayacağız. Sabah olur olmaz memurlarımızı mahalleye yollayıp kapı kapı dolaşmalarını sağlayalım. Adamı gören olmuş mu öğrenmeye çalışalım. Üniforma diyecek oldu ama fikrini değiştirdi. Belki de adam bir paket teslimatçısı, bir tamirci ya da bir polis memuru gibi görünmek için kılık değiştirmişti.

“Yarın onunla her şeyin üstünden bir daha geçeriz. Belki geri dönüş yolunda bir şeyler öğreniriz. Ama neredeyse yirmi dört saattir ayaktayım. Birkaç saat dinlenmem gerek. Hepinizin dinlenmesi gerek. Saat sekizde karakolda buluşabiliriz, en kısa zamanda onu tekrar sorguya çekeriz. Daha önce bir geişme olursa haberleşiriz. Bu arada, kapıya bir nöbetçi koyalım. İçeri girmesi gereken kimse girmesin, Nikki de dışarı çıkmasın.”

“Rachael’in durumuna bakacağım.”

“Saat sekizden önce kendisine gelir de bir şeyler hatırlarsa bana haber verin. Bu işi çözeceğiz, efendim.”

JJ kamyoneti Traveler’s Creek’ten yaklaşık olarak yarım kilometre ilerideki eski bir kereste yükleme patikasına çekti. Kamyonet patikada ilerlemekte zorlanıyordu ama ona daha fazla ihtiyacı olmayacaktı. Biraz uyuması gerekiyordu ve salak polislerin ya da iyi vatandaşların yolun kenarına çekmiş bir kamyonetten şüphelenip kontrol etmesini istemiyordu.

Adrian uyurken evine girmeyi düşünmüştü ama –o aptal blogu yüzünden–bir köpeği olduğunu biliyordu. İri bir köpekti. Evde bir alarm sistemi olduğunu da tahmin ediyordu.

Alarm sistemini etkisiz hale getirebilirdi ama köpekler havlardı. Bir de ısırdırlardı.

Beklemesi ve köpeğin işini dışarıda bitirmesi daha akıllıca olacaktı.

Bir plan yaptığı için biraz uyuyabilir, telefonun alarmini şafak vaktinden otuz dakika öncesine kurabilirdi. Sonra, aletlerini koyduğu sırt çantasıyla ormana yürüyebilirdi. Adrian fitness saçmalıklarını orada yapmayı sevdiği için bölgeyi iyi araştırmıştı. Evini izlemek için iyi bir gözetleme noktası bulacaktı.

Köpeği hallettikten sonra, küçük kız kardeşi olan o kaltağa güzel bir ziyarette bulunacaktı.

Senelerdir buna hazırlanıyorum, diye düşündü uyumak için yatarken. Son şiiri ona yüz yüze verecekti.

Adrian iyi uyuyamamıştı. Aklının çok dolu olduğunu düşünüp pes etti ve şafak vakti kalktı.

Âşık olmuştu ve bununla nasıl başa çıkabileceğini bilememişti. Bir şeyle iyi başa çıkamadığında, bir çözüm, bir yöntem bulana dek aklını kurcaladığını da çok iyi biliyordu.

Ama bu bir program, bir yemek tarifi ya da bir saç modeli değildi.

Aşk kendine has bir durumdu.

Üstüne üstlük annesi de geliyordu. İlişkilerinin bu yeni aşamasıyla, o temkinli adımlarla da başa çıkması gerekiyordu. O kendine has durumla ilgili bir konuşma da yapabilirlerdi.

Annesiyle asla böyle bir konuyu konuşmamış, böyle bir paylaşımında bulunmayı düşünmemişti. Peki, bunu nasıl yapacaktı?

Verandanın kapılarını açabilmek için telefonuyla alarmı kapattı. Dışarı adım attı, doğu yönündeki ormanın üstünde yükselen ateş topuna baktı ve köpeği yanına gelince elini onun başının üstüne koydu.

“Çok güzel bir sabah, Sadie. Bu da olumlu bir şey.”

Gençlik merkeziyle ilgili olarak büyük ve küçük bir sürü karar vermesi gerekiyordu. Orasının doğru ve dedesi ile anneannesinin istediği gibi olması gerekiyordu. Oyun alanındaki mantar zemin için düz bir renk yerine kareli bir desen seçse umurlarında

olur muydu? Büyük bir ihtimalle olmazdı ama sabahın dördünde aklına takılmıştı.

Bunu, bahçeye dikilecek olan bitkileri ve meyve suyu barının tarzını düşünmüştü. Onu öldürmek istiyor olabilecek iki üvey kardeşi olduğunu düşünmemek için bunları ve başka şeyleri düşünmüştü.

Kontrolüm dışında, diye düşündü. Kontrolü dışında olan şeylerden nefret ederdi. Bu konuda Rachael'a güvenmek zorundaydı ve gün sona ermeden ondan haber alabileceğini umuyordu.

"Bir şeyler öğrendiğinde bizi arar, değil mi?" eğilip köpeğini okşadı. "O yüzden bekleyeceğiz. Ne dersin, gidip güneşi selamlayalım mı? Biraz zihnimizi boşaltalım."

Üstüne bir yoga pantolonu ve askılı bir bluz giyip saçlarını topladı. Minderini alıp yalınayak mutfığa indi. Uykusuz bir gece geçirmiş olsa da sabahın erken saatlerini, o sessizliği, havayı ve kuşlar hâlâ uykudayken sadece Sadie'yle dışarıda olmayı çok severdi.

Sadie'nin kâsesine su ekledi, su şişesini doldurdu ve verandaya çıktıktan sonra kapıları açık bıraktı. Onun minderini yere serdiğini gören Sadie bahçeye çıktı.

Adrian bir an için ağaçların hemen üstündeki pembe-altın rengi ışığa döndü. Bir yerde bir ağaçkakan sabırla kahvaltısını arıyordu ve tepede daireler çizen bir şahin av peşindeydi.

Ektiği domatesler dallarında olgunlaşmaya başlamıştı ve dedesi ile anneannesinin seneler önce ektiği güzel ortancalar yakında masmavi olacaktı.

Çok güzel bir sabah, diye düşündü yine. Bir başka yeni başlangıç. Ellerini dua eder gibi birleştirdi, içine derin bir nefes çekti ve kollarını havaya kaldırdı.

JJ ormanda gizlendiği yerden onu izliyordu. Heyecanlanmıştı.

İşte, oradaydı! Bir ekranda, seneler önce onun *Today* programına çıkacağını öğrenip New York'a gittiği zamanki gibi bir kalabalığın arasında değildi.

Gerçekten oradaydı ve yalnızdı. Güne ne güzel başlamıştı!

O kadar erken dışarı çıkacağını tahmin etmemişti. Dahası, kapıyı açık bırakmıştı. Onun ikinci katın verandasına çıkıp tam gizlendiği yere baktığını gördüğünde az kalsın sevinçle çığlık atacaktı.

Köpek düşündüğünden de iri olabilirdi ama o işi halledecekti. Blogdan isminin Sadie olduğunu hatırlıyordu. Bir kaltağa kaltak bir köpek.

Köpekleri severdi. Kedilere tahammül edemezdi ve zamanında epey sokak kedisi öldürmüştü ama köpekleri severdi. Belki yakında bir köpek alabileceğini düşündü tüfeğini doldururken.

Ama bir kancık almayacaktı. Köpeğinin taşaklarını da asla kestirmeyecekti. Bir erkeğin bir erkek olarak kalması gerekirdi, öyle değil mi?

Köpek ormana doğru yaklaşıncı, JJ tüfeğini omzuna dayadı.

Biraz daha yaklaş koca kız, dedi içinden.

Ama köpek başını kaldırıp havayı koklayınca –belki de onun kokusunu almıştı– ateş etti.

Adrian minderinin üstünde Chaturanga pozisyonu alırken susturucunun kestiği cılız sesi duymadı. JJ köpeğin sendeleyerek bir adım attığını ve bir adım daha attıktan sonra yere yıkıldığını gördü.

İyi uykular, diye düşündü.

Zihnini boşaltıp düzenli nefesler alıp veren Adrian egzersizine devam etti. Kasları ısındı, keyfi biraz yerine geldi. Savaşçı I pozisyonunda esneme hareketinin sihrini konuşturmasını bekledi ve hızla Savaşçı II pozisyonuna geçti.

İçine derin bir nefes çektiğinde vücudu adeta iç çekti. Bakışlarını öne uzatmış olduğu sağ eline odakladığında, ormandan çıkan adamı gördü. Her şey donuverdi ve o anda seneler öncesine, Georgetown'a gitti. Mümkün değildi. Mümkün değildi çünkü onun tırabzanlardan aşağı düştüğünü görmüştü.

Öldüğünü görmüştü.

Ama dehşet verici bir gülümsemeyle ona yaklaşıyordu.

“Kaç!” diye çılgılık attığını duydu zihnindeki sesin. Ama yana dönüp basamaklardan çıkacak olduğunda adam silahı ona doğrulttu. “Bir adım bile atarsan, seni vururum. Seni öldürmem ama yaralarım.”

Adamın arkasında, hemen sol tarafında Sadie’nin yerde yatışını gördü.

Adam onu uyarmış olsa da dehşet ve hüznün birbirine karıştı. “Sadie!”

Köpeğine doğru koşmaya başladığında, adam yolunu kesti. “Bir adım daha atarsan seni dizinden vururum. Feci bir acı hissedersin ve bir daha koşamazsın. Köpek sadece uyuyor.”

Ona yine ölü adamın yüzünden gülümsedi. Korkunç bir an için, Adrian kendisini yine yedi yaşında ve çaresiz hissetti.

“Köpekleri öldürmem, beni ne sandın? Yatıştırıcı tabancasıyla vurdum onu. O tabancayı sırf onun için, bugün için Wyoming’dan aldım. Şimdi, biraz baş başa kalabilmemiz için eve gireceksin.”

Yine aynı ifadeyle gülümsedi. “Arayı epey kapatmamız gerek Kardeşim.”

O adam değil, diye düşündü. Oğlu. Neredeyse onun aynısıydı ama daha dikkatlice bakınca biraz farklı olduğunu gördü. Oğlu daha ufak tefekti ve şakakları gümüş rengi değildi. Saçları da belli bir modele göre değil, gelişigüzel kesilmişti.

Ama o gözler aynıydı. Gülümsemesine rağmen, gözlerinden derin bir öfke ve çılgınlık yansıyor.

Ama artık yedi yaşında değildi. Çaresiz de değildi. “Sen Jonathan Bennett’sın.”

“Bana JJ de.”

“Bana şiirler yolluyorsun. Çok uzun zamandır yolluyorsun.”

“Sana bir şiir daha yazdım ama biraz bekleyebilir. İçeride konuşalım.”

Adrian onu dışarıda tutabilirse bir boşluktan yararlanıp kaçabileceğini düşündü.

Ya da Sadie –adam doğruyu söylediye– uyanabilirdi.

“Çok küçüktük. Sen, ablan ve ben. Biz hiçbir şey yapmadık.”

“Çocuk duruma göre büyüünce ya erkek olur ya da fahişe-kaltak.”

“Ablan da burada mı? Benimle konuşmak ister mi?”

“Sadece ikimiziz. Nikki mi? O etrafına bir duvar örmeyi, yalnız kalmayı sever. O açıdan annemize benziyor ama haplar ve içki olmadan. Eh, şu anda dört duvar arasında ve orada kalacak.”

Adrian sesinin keyifli çıktığını fark etti. Öfkeli ya da kızgın değil, tatlı bir hayal âlemindeymiş gibi konuşuyordu. Belki onu ikna edebilirdi.

“Senin hakkında ya da onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ben sadece...”

“Çok şey öğreneceksin. Şimdi, yavaş yavaş basamaklardan çık. Kaçmaya çalışırsan dizini havaya uçururum. Haydi!”

Gözleri öfke ve hiddetle parıldıyordu. “Ya da seni vururum ve kanlar içinde sürüklerim.”

Bunu yapabileceğini görebiliyordu. Basamaklara döndü, dehşet hissi içerisinde düşünmeye çalıştı.

Adrian evin her karışını biliyordu. O, bilmiyordu. İhtiyacı olan tek şey bir an için dikkatini dağıtmaktı.

Gizlenebileceği onlarca yer, karşı koymanın onlarca yolu vardı.

Ama dikkatini dağıtması gerekiyordu. Adam sırtına bir silah dayamışken bir şey yapamazdı.

Telefonuna ulaşmalıydı. Yatak odasında şarjda bırakmıştı. Telefonuna ulaşıp yardım istemeliydi.

Mutfığa girdiğinde, tezgâhtaki bıçak setine baktı. Belki bir fırsatını bulursa...

“Kapıları kapat ve kilitle.”

Dediğini yaptı ama düşünmeye başlamıştı.

Onu hemen öldürmek istiyor olsaydı bunu çoktan yapardı. Önce konuşmak istiyordu. Ona öyküsünü, içindeki nefreti ya da her ikisini birden anlatmak istiyordu.

Onu öldürmeden önce canını yakmak istiyordu.

Bu da ona zaman kazandırır ve zamanla birlikte fırsatlar-
dan faydalanabilir, dikkatini dağıtabilirdi.

“Müthiş bir yer,” dedi JJ. “Devasa bir ev. Ben de büyük bir evde büyüdüm ama bir süredir ufak bir kulübede yaşıyorum. Yukarı.”

“Yukarı mı?”

“Orada da açık bıraktığın kapılar var. Burada, bu kocaman evde güvende olduğunu sanıyorsun, değil mi?”

Yukarı kat, diye düşündü Adrian. Şarjda bıraktığı telefonu oradaydı.

Adrian yürürken gizlenebileceği ya da direnebileceği yerleri, kullanabileceği silahları düşünüyordu. Bir lamba, ağır bir vazo, bir kâğıt ağırlığı, bir zarf açacağı.

“Neden şiirler? Neden bana şiirler yolladın?”

“Çünkü iyi şiir yazarım. Çocukluğumda bile iyi yazardım. Babam şiirlerimle gurur duyardı.”

“Onu kaybetmek senin için zor olmuş olmalı.”

“Onu kaybetmedim. Sen onu öldürdün.” Tabancayı ensesine dayadı. “Sen doğmamış olsaydın, babam hayatta olurdu.”

Adrian egzersizlerini hatırlayıp nefes alarak rahatlamaya çalıştı. “O güne kadar ondan haberim bile yoktu. Annem bana ondan hiç söz etmedi. Kimseye söylemedi.”

“Kime söyleyip söylemediği umurumda değil. Sen hayatta olduğun için öldü.”

Adrian üst katın koridorundaki masada duran bronz heykele baktı.

Ağır, diye düşündü.

Bunun yanından geçip yatak odasına girdi.

“Kapıyı kapatıp kilitle.”

Telefon birkaç adım ötede şarja takılıydı. Dikkatini dağıt.

Ona döndü ve hissettiği tüm korkuyu titrek sesine yansıttı. “Bunu neden yaptığını bilmiyorum. Neden...”

JJ ona elinin tersiyle öyle bir tokat attı ki Adrian yere düştü ve yüzüne keskin bir acı yayıldı.

“Kapıları kapat ve kilitle. Ne diyorsam anında yap, yoksa bir dahaki sefere dişlerini kırarım.”

Adrian güçlükle kalktı, kapıları kapattı ve kilitledi. JJ yana adım atıp telefonunu alınca umutları yıkıldı.

JJ telefonu yere atıp üstüne bastı. Sırıttı. “Ayy, pardon!”

Silahla okuma koltuğuna oturmasını işaret etti. “Otur. Hemen! Bir tokat daha yemek istemiyorsan otur.”

Adrian bir dahaki sefere tokada hazır olacaktı ve nasıl karşılık vereceğini iyi biliyordu.

JJ ondan en azından birkaç santim daha uzundu ama Adrian’ın kolları ve bacakları daha uzundu. JJ kaslıydı ama Adrian’ın da ondan aşağı kalır yanı yoktu.

Ona karşı koymak zorundaydı.

Ama silah hâlâ elindeydi.

Adrian koltuğun en ucuna, kapıya en yakın yerine oturdu.

JJ sırt çantasını çıkarıp yere koydu ve sandalyeye oturdu. “Şimdi, baş başa kaldık işte.”

OTUZUNCU BÖLÜM

Bahçede ve giderek güçlenen güneş ışınlarının altında, Sadie'nin bacakları kıpırdamaya başladı. Gözlerini açtı.

Kalkmaya çalıştığında, bacakları onu taşımayınca şaşkınlıkla, nefes nefese yere çöktü.

Midesindeki pis şeyi kustu ve yattığı yerde inlemeye başladı. Adrian'ı istiyordu, soğuk su içmek istiyordu.

Kalkmayı başarinca, sendeleyerek birkaç adım attı. Tekrar kustu. Ağır ağır, sarhoş gibi eve doğru yürüdü. İçinden uyumak geçiyordu ama Adrian'ı ve su içmeyi daha çok istiyordu.

Yoga minderinde durdu, kokladı, Adrian'ın kokusunu alınca biraz rahatladı. Ama orada canı yanmadan, midesi bulanmadan önce kokladığı başka bir koku daha vardı.

İnsandı ama tanıdık değildi. Hoşuna gitmemişti. Hırlamaya başladı.

Verandanın kapılarına gitti ama kapılar kapalıydı. Adrian'ı içeride göremiyordu. Basamaklardan çıkmak zordu. Uzun sürdü ama suyu oradaydı. Kana kana su içti.

Yiyecek kasesi boştu ama canı bir şey yemek istemiyordu.

Adrian onu içeri almak için gelmeyince, ona öğretildiği gibi oturup beklemeye başladı. Yine ağladı, Adrian'ın geleceğini umdu. Sonra, basamaklardan yukarı baktı.

Yukarı çıkmak değil, içeri girmek istiyordu. Ama basamaklara doğru gitti ve tatlı bir iç çekişle yukarı çıkmaya başladı.

Yatak odasında, JJ silahı sıkı sıkı tutuyordu. "Sıska bir kadın için çok büyük bir ev burası."

"Ailemin evi."

"Deden ve anneannen göçtüler, değil mi? Anneannen bir arabada parçalandı, deden de yaşlılıktan öldü. Lanet olasıca pizza, değil mi? Belki buradaki işimiz bitince bir tane pizza alırım. Özel olduğunu sanıyorsun. DVD'lerinle, yayınlarıyla ve blogunla önemli olduğunu sanıyorsun, insanlara nasıl yaşamaları, ne yemeleri gerektiğini söylüyorsun, hoplatıp zıplatıyorsun ve pahalı saçmalıklarını satın almaya zorluyorsun."

"Babam önemli bir adamdı. Dr. Jonathan Bennett. Benim babam. Anladın mı?"

"Evet. Bir öğretmendi. Bu, çok önemli bir şey."

"Zekiydi. Senden daha zekiydi. Herkesten daha zekiydi. Hapçı annemizle sadece benim yüzümden birlikteydi. Beni seviyordu."

"Biliyorum."

"Beni koruyordu."

"Elbette. Sen oğlusun."

"Ama senin yüzünden öldü. Çünkü sürtük annen hamile kaldı ve onu oyuna getirmeye çalıştı. Sende onu hiç göremiyorum, hiçbir zaman görmedim. O yüzden, annen büyük bir ihtimalle yalan söylemişti. Olanları değiştirmez tabii. Diğer kadınlar gibi ona asıldı. Kendisine sunulan bir şeyi almayan erkek aptaldır ve babam aptal değildi."

Bırak öyküsünü anlatsın, diye düşündü Adrian. Ellerini kucağına koymuş, sessizce onu dinliyordu. Ama bir yandan da odada silah olarak kullanabileceği neler var diye düşünüyordu.

Anneannesinin şamdanları. Bunlar ağırdı, kavraması ve savurması kolay şeylerdi. Maya'nın dükkânından satın aldığı bakır kâse. Ağır sayılırdı ve bunu ona fırlatabilirdi. Çalışma masasındaki zarf açacağı ve orta çekmecedeki makas. Bunlar keskindi.

Onu konuşturmaya devam et.

"Diğer kadınlardan hiçbirinin babandan çocuğu olmadı ya da... ondan hamile kalmışlar gibi numara yapmadılar. Onları neden öldürdün?"

"Tuttuğun şu meraklı kaltak o muhabiri buldu, değil mi? Adam buna pişman olacak. Kadın çoktan pişman oldu."

Adrian buz kestiğini, her yanının karıncalandığını hissetti. Midesi bir anda düğüm düğüm oldu. "Ne demek istiyorsun?"

"O da çok zeki olduğunu sanıyordu ama benim kadar değil. Ben babamın oğluyum. Dün gece onu öldürdüm. Sokakta kanlar içinde ölüme terk ettim."

"Aman Tanrım." Adrian dirseklerini tutup sallanmaya başladı.

"Evime gelip ablamı beni gammazlamaya zorladığı için hak ettiğini buldu. Eh, Nikki artık bunu yapamayacak."

Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

"Sen... kız kardeşini mi öldürdün?"

"Henüz öldürmedim." Alaycı bir tavırla yine güldü. "Ama öldürdüğüm zaman bunun suçlusu yine sen olacaksın. Meraklı kadını tutun, Nikki'yi bu işe bulaştırdın. O yüzden, ikisini de öldürmüş sayılırsın. Lanet olasıca hayatımı mahvettin, sürtük. Bu dünyada beni seven tek kişiyi elimden aldın. Asla dünyaya gelmemeliydin."

"Bunları hiçbirisi babanı geri getirmeyecek."

"Biliyorum!" Yumruğunu sandalyenin koluna indirdi. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Aptal olduğumu mu sanıyorsun?"

Adrian'ın kalbi gümbür gümbür atıyor, onun bakışlarındaki öfke gibi kontrolsüz bir hal alıyordu. "Hayır ama insanları öldürerek ne yapmaya çalıştığını anlamıyorum. Anlamaya çalışıyorum."

"Onun intikamını alıyorum, salak. Bir evlat, gerçek bir oğul, babası öldürüldüğünde ne yapıyorsa onu yapıyorum."

Adrian ona laf anlatmanın imkânsız olduğunu anladı. Ama onu oyalayabilirdi.

"Sence bunu yapmanı ister miydi? Hayatını böyle geçirmeni ister miydi? Onun seni koruduğunu söyledin. Senin için en iyisini isterdi. Onun gibi bir öğretmen olabilirdin. Ya da bir şair. Şiirlerin çok ilginç."

"Bana hakkımı korumayı öğretti." Başparmağını göğsüne bastırdı. "Kendi haklarımı ve onun haklarını koruyorum. Şiirlerim ona bir atıf. En iyisini de sona sakladım."

Sol eliyle sırt çantasının üst kısmındaki bölmenin fermuarını açtı, dikkatle katlanmış bir kâğıdı çıkardı. "Sana okumama ne dersin?"

Adrian bir şey demedi ama onu dinlemeye hazırlandı. Üstüne atılmaya karar verdi. JJ onu vuracaksa, kendisi çaresiz bir halde otururken vurmayacaktı.

JJ hafifçe öksürdü.

"En sonunda, nihayet karşılaştığımızda, gerçek adalet, benim adaletim bulacak yerini. Güçlkle son nefesini aldığında, cesedine bakıp gülümseyeceğim sana. Çünkü kanın ellerimden damlarken, şarkılar söyleyip bağıracağım büyük bir heyecanla."

Kâğıdı yana koyarken kahkahalar attı. "Büyük bir heyecanla! Buna birkaç dize daha ekledim çünkü biraz esprili bir dille bitirmek istedim. Benim için mutlu bir gün, unutulmaz bir tarih! Biraz ironik de olsun istedim çünkü seni döve döve öldüreceğim."

Ayağa kalktı. Adrian ona saldırmaya hazırlanırken içine derin bir nefes aldı.

Derken, havlamalar ve hırlamalar arasında Sadie cam kapılara atıldı. Dikkat dağıt, diye düşündü Adrian. Kendi için olduğu kadar köpeği için de korktuğu halde JJ'in silahını düşürmek için bir tekme attı. Yüzü yerine omzuna bir yumruk indirmeyi başlarken, tabanca JJ'in elinden fırlayıp ileriye uçtu.

Adrian koşmaya başladı. "Koş," diye bağırdı Sadie'ye. "Koş, Sadie. Koş!"

Merdivenlere varabilmeyi umuyordu ama JJ'in peşinden geldiğini duyabiliyordu. Hemen yatak odalarından birine daldı.

Gizlenecek yerler, diye düşündü. Ona karşı koymak için yapabileceğim şeyler.

"Şimdi, canını daha çok yakacağım. Artık her şey daha kötü olacak."

Adrian misafir odasındaki çalışma masasından antika bir zarf açacağı aldı, odayı yandakiyle birleştiren banyoya girdi ve sessizce diğer odaya geçti.

Her şey daha mı kötü olacak göreceklerdi.

Raylan erken kalktığı için çocukları uyanmadan ve gününü karahindiba yaprakları gibi dağıtmadan biraz çalışmaya karar vermişti.

Mariah bisikletinin eğitim tekerleklerini çıkarmak istiyordu ve bu isteği Raylan'm ödünü koparıyordu. Ama ağabeyi iki tekerlekli bir bisiklete biniyordu ve Mariah kendi bisikletinin de öyle olmasını istiyordu.

O yüzden, ona iki tekerlekli bisiklete binmeyi öğreteceğine söz vermişti.

Çalışacağı için blucinini ve tişörtünü giyip mutfığa indi ve kahve mi kola mı diye düşündü.

Genellikle kola kazanırdı. O sabah da öyle oldu.

Jasper'ı dışarı bıraktı, o ilk kafein akımının ve evin sessizliğinin keyfini çıkardı. Her zamanki rutinini izleyerek Jasper'a

mama verdi, kendisine bir çörek ısıttı ve ikisi de huzur içinde kahvaltılarını edebilsinler diye köpeği tekrar içeri aldı.

Çöreğinden tam bir ısırık almıştı ki Jasper mama yerken aniden başını kaldırdı. Sonra da ulumaya başladı.

“Sessiz ol, Tanrım, çocukları uyandıracaksın. Bir saat çalışmam gerek!” Hızla kapıya gitti. “Erkenden koşuya çıkmış olmalılar. Tamam, tamam.”

Jasper uluyor, Sadie dışarıda çılginlar gibi havlıyordu. Kapıyı açtığı anda, Jasper fişek gibi dışarı fırladı. “İkimiz de sabah erkenden kız arkadaşlarımızı göreceğiz. Ama ikiniz de susun artık.”

“Hey, Sadie, sus artık kızım.” Bir eliyle bahçe kapısını açarken, diğer eliyle Sadie’nin başını okşadı.

“Titriyorsun. Adrian nerede?”

İki köpek de havlamaya başladı ve o anda Raylan, Sadie’nin kayışının olmadığını gördü.

Adrian onu asla kayışını bağlamadan koşuya çıkarmazdı.

“Tanrım, aman Tanrım.” Raylan dehşet içinde koşarak telefonunu ve anahtarlarını kaptı. Koşmaya devam ederek Monroe ile Teesha’nın telefonunu kaydettiği tuşa bastı.

“Selam!” dedi Teesha neşeli bir sesle. “Evet, köpeklerin sesini duyabiliyorum, Phineas.”

“O, eve girmiş. Sanırım, Adrian’ı yakaladı. Polisi ara, çocuklara göz kulak ol. Ben oraya gidiyorum.”

“Ne? Ne? Monroe, Raylan o hergelenin Adrian’ı yakaladığını söylüyor. Oraya gidiyor. Arıyorum, Raylan. Çocuklarla ilgilenirim. Sen git. Dur, Monroe da geliyor. 911’i arıyorum.”

Raylan’dan önce iki köpek arabaya girdi. Monroe üstünde bir tişört ve spor şortuyla ön kapıdan dışarı fırladı. Ayakları çıplaktı ve elinde bir beyzbol sopası vardı.

“Neler oluyor?” dedi arabaya resmen dalarken.

“Sadie... Titriyor. Adrian yanında değil, kayışı da yok. Bildiklerim bu kadar.”

Raylan geri geri garaj yolundan çıkıp hızla diğer yöne döndü. “İçimde kötü bir his var.”

“Sadie boşu boşuna kaçmaz.” Monroe, Adrian’i ararken dönüp Sadie’nin kesik kesik nefes aldığı, hırladığı ve titrediği arka koltuğa baktı. “Yanıt vermiyor. Şimdi de benim içime kötü bir his çöktü. Gaza bas.”

Rachael hastane yatağında inleme ve iç çekme arasında bir ses çıkardı. Gözlerini kırpıştırarak açtı. Yatağının yanında oturan kocası elini sıktı.

“Haydi, bebeğim, bize geri dön.”

Rachael gözlerini açtı, birkaç saniye ona baktı ve nihayet odaklandı. “Ethan?”

“Evet, işte böyle.” Kocası gözyaşlarına hâkim olmaya çalışarak onun elini öptü. “Uyandın. İyisin, canım. Her şey yoluna girecek.”

“Bir Mooney’yi engelleyemezsiniz.” Amcası yatağın diğer tarafına geçip onu alnından öptü. “Hemşireyi çağrayım.”

“Bir dakika. Bir dakika.” Rachael amcasının elini tutmaya çalıştı. “Beni vurdu. Beni vurdu. Jonathan Bennett. Babasma benziyor. Ateş etmeden onu gördüm. Onu gördüm.”

“Şu anda onu arıyoruz. Merak etme.”

“Bir dakika. Richmond’lı polis memurları aramıştı. Dondurma alacaktım ama Richmond polisi aramıştı. İsimlerini hatırlamıyorum. Adam orada Tracie Potter’ı öldürmüş. Buraya da beni öldürmek için geldi.”

“Richmond polisi de burada. Birkaç blok ötede bir otelde kalıyorlar. Onlara uyandığını haber vereyim.”

“Adam bir şey demişti. Bir şey demişti.” Rachael hatırlamaya çalıştı. Yavaş yavaş olanları hatırlamaya başlamıştı ve canı çok yanıyordu. “İşimi bitirmekle ilgili bir şey söyledi. Neden bitirmediğini bilmiyorum. Öldüğümü mü sandı acaba? Şey dedi... İkisi gitti. İki kaltak gitti.” Aniden gözlerini açtı. “Potter, ben. Şimdi

Adrian Rizzo'nun peşine düşecek: Traveler's Creek. Onlara haber..."

"Hemen arıyorum," dedi amcası. Odadan çıktı. Kapı kapandıktan sonra, Rachael başını Ethan'a çevirdi. "Çocuklar?"

"Buradaydılar, herkes geldi. Onlar iyiler ama uyandığını söylediğimde daha iyi olacaklar."

"Şu anda iyi bir ağrı kesici harika olurdu." Hafifçe gülümsedi. "Dondurmayı alamadım. Kusura bakma, canım."

Kocası karısının elini yanağına dayadı ve gözyaşları akmaya başladı.

JJ sesini kesmiyordu. Adrian onun nerede olduğunu, hangi yöne gittiğini biliyordu çünkü JJ sürekli olarak konuşuyordu. Küfürler savuruyor, onunla alay ediyordu. Bu arada, çıplak ayak olan Adrian kontrollü bir şekilde nefes alıyor, sessizce hareket ediyordu. Onun tabancasını almak için geri gittiğini biliyordu çünkü kendisi de aynı şeyi yapmak için geri dönecek olmuştı ama JJ ondan hızlı davranmıştı.

Adrian ona görünmeden merdivenlere gidip aşağı inmenin bir yolunu bulamamıştı. Ama verandaya açılan kapılara varmanın ne kadar süreceğini hesaplamıştı. Kapıların kilidini açıp kilitleri içeri doğru çekmesi gerekiyordu ama mutlaka ses çıkacaktı. Koşarak dışarı fırlaması ve bir mermiden kaçması ne kadar sürerdi?

Bunu düşününce korkudan ter içinde kaldığını hissetti. Hızlı koşabilirdi ama kimse bir mermiden kaçabilecek kadar hızlı olamazdı.

Yine de bunu deneyecekti. Başka seçeneği yoksa denemek zorundaydı. Aklına başka bir fikir gelmiyordu.

Zarf açacağını sıkıca kavrayarak ufak bir kâseyi kaptığı gibi koridorun karşısındaki odaya doğru fırlattı.

Onun paldır küldür sese doğru geldiğini duyunca, sessizce diğer odaya geçti. Sessizce, dikkatle geri geri gitmeye başladı ve

bu sefer aralarına biraz mesafe koymayı başardı. Sırtından terler akarken, beklemek, nefes alıp vermek ve onun odadan odaya girişini dinlemek zorunda kaldı.

O noktadan sonra daha da dikkatli olması, düşünerek hareket etmesi gerekiyordu.

Gitme vakti gelmişti. Harekete geçmeliydi. Fırlamaya hazırlandı, gizlendiği yerden çıkarak birkaç saniyeliğine savunmasız kaldı ve hızla tekrar kendi yatak odasına koştu.

Verandaya açılan kapıların kilidini çevirip kapıları açtı.

Menteşelerin gıcirtısı kulağına çığlık gibi geldi.

Ona birkaç saniye gibi gelen bir süre sonra JJ gözlerinde çılginca bir ifadeyle odaya daldı ve silahını etrafa çevirdi. Onu aramak için kapılara koşup verandaya adım attığında, Adrian gizlendiği yerden çıktı.

Zarf açacağını kürek kemiklerinin tam ortasına sapladı. JJ acı içinde bağırıp arkasına döndüğünde, Adrian darbeyi biraz olsun savuşturmayı başardı. Ama elmacık kemiğine inen yumruk yüzünün zonklamasına neden olmuştu bile.

Acı hissinden güç alarak ona direndi. JJ'in tabancayı tuttuğu elini sıkıca kavradı, tırnaklarını sert bir şekilde derisine geçirdi. Onun görüldüğünden daha kuvvetli olduğunu öğrenmişti ama boğuşurlarken onu yere devirmesine ramak kalmıştı. JJ sol eliyle yumruk atmaya çalıştı ama eli sadece Adrian'ın omzuna çarptı. Adrian dizini var gücüyle yukarı savurdu. Apış arası yerine daha çok bacağına bir darbe indirilebildiği halde, JJ'in acı içinde yüzünü buruşturduğunu gördü.

Yüzleri birbirine çok yaklaştığı anda, Adrian tabancanın kabzasını tuttu.

Silah tavana doğru iki el ateşlendi.

Raylan daha araba durmadan dışarı atladı. Omzunu ön kapıya geçirdi. Sonra, hızla dönüp pencereye gitti.

Dirseğiyle camı kırdı, cam parçalarına aldırış etmeden elini içeri sokup kilide uzandı, sürgüyü kenara itmeyi ve içeri girmeyi başardı. Uçarcasına yukarı kata çıkarken ateş sesleri yankılandı.

O anda hissettiği şey dehşet değil; saf, şiddetli bir öfkeydi.

Adrian elini tabancadan çekti ve JJ'in boğazına yakın mesafeden bir yumruk attı. JJ'in nefes kesildi, öğürdü ama Adrian ikinci bir darbe indirmeden dirseğini öne savurdu. Adrian'ın çenesinin altına isabet eden dirseği başını arkaya savurdu.

Adrian'ın gözlerinin önünde bin tane yıldız belirdi. JJ seneler önce tıpkı babasının yaptığı gibi onu diğer tarafa çevirince, Adrian verandanın zeminine savruldu.

İçgüdüsel bir hareketle ve kas hafızasıyla ellerini yere dayayıp bacaklarını yukarı kaldırdı. JJ geri gitmeye, nişan almaya çalıştı.

Ama Raylan birden arkasında belirdi.

Adrian, Raylan'ın yumruğu JJ'in yüzüne indikten sonra feci bir kemik çatırtısı duydu ve başını sallayarak kendisine gelmeye çalışırken, Raylan'ın silahı almaya çalıştığını gördü. Kan gördü, Raylan'a ait olduğunu fark etti ve doğrulup saldırmaya hazırlanarak yumruklarını sıktı.

“Kaç.”

Adrian çenesini sıktı. “Hayatta olmaz.” Hırlar gibi bir ses çıkardı ve JJ'in sırtından yere düşmüş olan kanlı zarf açacağını aldı.

Silah yine ateşlendi ve mermi ahşap tırabzanlara saplandı. Ses Adrian'ın kulaklarında çınlarken, köpekler hırlayarak, öfkeyle içeri daldılar.

Köpeklerin dişleri baldırına, uyluğuna ve omzuna saplanınca JJ çığlık attı.

Raylan elinden tabancayı almayı başarırken, JJ geri geri gitti.

Tırabzanlara çarptı. Çatlayan ahşap tırabzanlar ateşlenmiş bir silah gibi bir ses çıkarırken, tıpkı babası gibi aşağı uçtu.

Bir beyzbol maçında vuruş yapmaya hazırlanmış gibi sopayı tutmakta olan Monroe sopayı yere fırlattı ve Adrian'ı geri çekti.

“Polis gelmek üzere. Sirenleri duyabiliyorum. Bir ambulans çağıralım. Sakın aşağı bakma canım.”

“Ben iyiyim. Ben iyiyim.”

“İyi olduğundan eminim.” Monroe ona sıkı sıkı sarılıp onu Raylan’a doğru çevirdi. “Bir dahaki sefere kapının kilidini açık bırak, kardeşim.”

“Affedersin.” Raylan, Adrian’a sarılıp yüzünü saçlarına dayadı.

“Sorun değil. Şimdi aşağı gidip onu kontrol edeceğim ve Teesha’yı arayacağım. Çok endişelenmiştir.”

Köpekler tırabzanlardan aşağı bakarken hâlâ öfkeyle hırılıyorlardı. Adrian onlara seslendi. “Sessiz olun. Aferin size. Oturun. Orada kalın. Oturun.” Raylan’a baktı. “Burada kal.”

“Kalacağımdan emin olabilirsin.”

“Nabzını hissedebiliyorum,” diye seslendi Monroe aşağıdan. “Çok kötü düşmüş ama nefes alıyor. Polis memurlarını buraya getireceğim.”

“Şükürler olsun.” Adrian başını Raylan’ın omzuna yasladı. “Ölmesini istemiyorum. Bu şekilde, bu evde ölmesini istemiyorum. Bu evde ölmesin. Buraya gelmen gerektiğini nasıl anladın? Sana ihtiyacım olduğunu nereden bildin?”

“Sadie söyledi.”

“Sadie mi?” Adrian bunu duyunca kontrolünü yitirdi ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü.

Raylan onu kucakladığı gibi kaldırdı, Adrian başını omzuna dayadığında saçlarını öptü ve onu aşağı kata taşıdı.

Yirmi dört saatten kısa bir süre sonra, Adrian’ın evi yine tıka basa doluydu. Annesi, Mimi, Harry, Hector ve Loren onu ziyarete gelmişlerdi ve Adrian onlara Traveler’s Creek birliği ismini takmıştı.

Gençlik merkezi ve Rizzo personeli çiçekler yollamışlardı. Diğerleri ya aramış ya da onu görmek için evine gelmişlerdi.

Köpekler çiğneme kemikleri, toplar ve kutu kutu köpek bisküvisi gibi hediyeler almışlardı.

Arkadaşlar ve aile, diye düşündü. Aile olan arkadaşlar.

Şanslı hissediyordu; çok ama çok şanslıydı. Nihayet ve tamamıyla güvende hissediyordu.

Rachael'la uzun bir telefon konuşması yapmış, bol bol ağlamıştı.

Jonathan Bennett Junior iyileşecekti. Kürek kemiklerinin arasındaki bıçak yarası, moraran gözü ve Adrian'ın yumruğuyla incinen boğazı. Raylan'ın kırdığı burnu ve birden fazla köpek ısırtığı. Beyin sarsıntısı, kırık bacağı, çatlayan dirseği ve düştüğünde oluşan iç yaralanmalar.

Adrian'a onun hayatının sonuna kadar hapisten çıkmayacağı söylenmişti. Ablası sorgu sırasında pes etmiş, hastane yatağında kardeşinin annelerini öldürdüğü de dahil olmak üzere uzun ve ayrıntılı bir itirafta bulunmuştu.

O şartlar altında Nikki Bennett'a dava açılmayacaktı.

Yine o şartlar altında, Adrian şanslı olduğunu ve sadece birkaç çürük, şişlik ve sıyrıkla o saldırıdan kurtulmasının büyük bir lütuf olduğunu düşünüyordu.

Polisle, FBI'la defalarca konuşmuştu ve en azından o an için medyanın sorularını yanıtlamayı reddetmişti.

İsteddiği tek şey, olanları bir kenara atmak ve hayatını yaşamaktı.

Ekibin üst katın tırabzanlarını tamir ettiği ve alt katta kanla kaplanan panelleri değiştirdiği yerden uzak bir noktada oturuyordu. Polis etrafı temizledikten sonra hiçbir soru sormadan geldikleri için derin bir minnet hissediyordu.

En eski iki kız arkadaşıyla oturmuş limonata içiyordu. Jan ve Mimi mutfakta Monroe'nun dünyanın en muhteşem yemeği dediği bir şeye yardım ediyorlardı.

Monroe, bir şarkı dışında sesini yükselttiğini asla duymadığı tatlı arkadaşı, resmen ona yardım etmek için camı kırmıştı.

Bahçenin bulunduğu tepeden ilerideki dağlara, aşağıdaki çatlara ve Traveler's Creek'in üstü kapalı köprülerine baktı.

"Burası dünyanın en güzel yeri olmalı."

"Kesinlikle," dedi Teesha. "Bir kez daha Hector ve Loren'in benim evimde kalabileceğini hatırlatayım. Böylece, bu geceyi sessiz sakın geçirebilirsin."

"Burada olmaları hoşuma gidiyor. Hemen gelmeleri çok hoşuma gitti. Geleceklerini biliyordum. İyi olduğumu kendi gözleriyle görmek istemeleri benim için çok anlamlı." Maya'ya bakıp başını salladı. "Joe'nun onları balığa çıkmaya ikna ettiğine inanmıyorum."

"İkisinin de bir kere bile olta sallamadığını duyunca büyük bir şok geçirdi. Bu akşam taze sazan balığı yiyeceğimize yemin etti."

"Phin, Collin ve Bradley'yi de yanına aldığı için şükürler olsun," dedi Teesha.

"Mo'yu da alacaktı ama şöyle dedi:" –Maya yüzüne büyük bir şaşkınlık ifadesi yerleştirdi– "Joe, neden balık tutmaya gitmek isteyeyim ki? Solucanlar kaygan olur. Tanrım, o kıza bayılıyorum."

"Ben de." Adrian iç çekti. "Dünyamıza da bayılıyorum." Sadie ve Jasper'ın birbirine sokulmuş şekerleme yaptıkları yere baktı. "Her şeyine bayılıyorum."

Lina elinde buzlu bir bardakla dışarı çıktı. Masaya gelip biraz limonata aldı. "Mutfaktan kovuldum," dedi otururken. "Çok beceriksiz ve yetersiz olduğumu söylediler. Mariah'yı kabul ettiler ve kalp biçimli kurabiyeler yapmasına yardım ediyorlar. Resmen dışlandım."

"İyi ki yemek pişirmeyi sevmiyorsun."

Lina kızına bakıp başını salladı. "İyi ki. Monroe da kabul edildi ve ciddi bir tartışmadan sonra onu acılı yumurta yapmakla görevlendirdiler."

“Acılı yumurta tarihindeki en iyi acılı yumurtaları yapar.”

“O, Jan ve Mimi kabukları kolay soyulsun diye yumurtaları haşlamanın çeşitli yollarını tartıştılar.” Lina güldü. “Beni kovduklarına gayet memnunum.”

Maya ve Teesha bakiştılar.

“Bebekleri kontrol edeyim,” dedi Maya birlikte kalkarlarken. Teesha bebek monitörünü aldı.

Onlar içeri girerlerken Lina arkalarından baktı. “İyi arkadaşlar. İnsanın iyi arkadaşlarının olmasının nasıl bir şey olduğunu iyi bilirim. Hayatımın büyük bir kısmında Mimi yanımdaydı. Harry ve Marshall da öyle ama Mimi... Hayat boyu arkadaşım olacak.”

Adrian’a baktı ve morarmış olan yanağını okşadı. “Bu konuyu tekrar açacağım. Georgetown’da olanlardan sonra yaptığımız gibi tekrar tekrar bundan söz etmek zorunda kaldığını biliyorum. Gücün, cesaretin ve zekân için sana ne kadar minnettar olduğumu söylemek istiyorum.”

“Çoğunu senden aldım.”

“Sen kendini geliştirdin. Georgetown’daki o gün: Bu olay onu tanımlamayacak. Beni de. Ama kesinlikle onu tanımlamayacak, buna izin vermeyeceğim, diye düşündüm. Bizi tanımlamadı ama hiçbir zaman tam olarak unutamadık. Umarım artık geride bırakabiliriz.”

“Bırakabiliriz ve bırakacağız.”

“Adrian; tüm o kadınlar, diğerleri ve az kalsın sen. Kendime tekrar tekrar bunların olmasını engellemek için ne yapmış olablirdim diye soruyorum.”

“Hiçbir şey. Anne.” Adrian elini annesinin elinin üstüne koydu. “Hiçbir şey. O, sadece görünüş olarak babasına benzemiyor. İçinde aynı yokluk, aynı çarpıklık var. Bunu ikisinde de gördüm. Onları öfkeden çılgına çeviren şey benim var olmam. JJ bana bir şey dedi. Bende babasımı zerre kadar göremediğini söyledi. Ben de göremiyorum. Ben kesinlikle her konuda bir Rizzo’yum.”

“Doğru, öylesin.”

Sadie birden başını kaldırdı. Bir saniye sonra Jasper da aynı şeyi yaptı.

“Raylan’ın arabası. Birkaç işi olduğunu söylemişti. Sanırım, işlerini bitirmiş.”

Araba tepeye çıktığında, Lina kalktı ve bahçe kapısına gitti. Raylan’ın yanına gidip boynuna sarıldı. Onu iki yanağından öpüp eve geri girdi.

Raylan bir an için şaşkın bir gülümsemeyle ve duygulanmış bir halde öylece kalakaldı ama sonra verandaya doğru gitti.

“Annem sık sık birilerine sarılmaz. Önemli bir an yaşadınız,” dedi Adrian.

“Bana da öyle geldi.” Raylan nazıkçe çenesini tutup yüzünü inceledi.

“Kobalt Ateşi, darbe aldın.”

“Sen de Panayır Adamı.”

“Ama kötü adama gününü gösterdik. Arkadaşlarımızdan biraz yardım alarak tabii. Bu yüzden, bu onlar için.” Raylan oturduktan sonra elindeki torbadan biri koyu kırmızı, diğeri koyu mavi renkli iki köpek tasma çıkardı. Bunları Adrian’a uzattı.

Adrian tasmaların üstündeki yazıyı okudu. “Bayan Sadie Wells. Bay Jasper Rizzo.”

“Soyadlarımızı paylaşarak işi resmileştirelim dedim.”

“Ne tatlısın. Gel bakalım, Sadie. Yeni tasmanı takalım.”

“Şimdi sıra bizde,” dedi Raylan, Adrian yeni tasmaları takarken. “Bence bunu resmileştirmemiz gerek.”

“Ne dedin?” Adrian gülümseyerek başını kaldırdı ve Raylan’ın ifadesini görünce şaşkınlıkla ona baktı. “Ne dedin?” dedi yine.

“Sana biraz daha zaman vermeyi planlıyordum. Bol bol zaman vermeyi düşünüyordum. Ama bunu yapamam. Anlar önemli ve anlar bir şeyleri değiştiriyor. Artık daha fazla vakit harcamak istemiyorum. Seni seviyorum. Her şeyini seviyorum. Her şeyini istiyorum. Her şeyine ihtiyaç duyuyorum. O yüzden, evlen benimle. Seninle evlenmeme izin ver. Bir aile kuralım.”

“Ah, Raylan, biz daha yeni bu duruma alışmaya...”

“Âşık olmaya asla alışamazsın. Asla. Ben bir aile adamıyım, Adrian. Evli olmayı beceriyorum.”

“Evet haklısın, öylesin. Öyleydin. Öylesin. Ama ben kendimden emin değilim.”

“Sen hızlı öğrenen birisin. Bir paket şeklinde geldiğimi biliyorum ve bu paketin tamamı seni çok seviyor. İstersen pakete eklemeler yapabiliriz.”

“Daha çok çocuk mu istiyorsun?”

“Sen de istersen. İkimiz de çocuklarla iyi anlaşıyoruz ama istemen gerek tabii.”

“Benim biraz...” Adrian kalkıp tırabzanlara gitti ve manzaraya baktı.

Kalabalık bir ev, diye düşündü. Bir aileye ve çocuklara uygun bir yer bırakılmıştı ona. Mirası buydu.

“Her zaman çocuk sahibi olmayı istedim,” diye mırıldandı.

“O halde, benimle çocuklarımı paylaş. Benimle daha çok çocuk yap. Bayan Adrian Wells ol. Ben de Bay Raylan Rizzo olayım.”

“Böyle bir anda beni bir tek sen güldürebilirdin.” Gözlerini yumdu. “Sadie içeri giremediğinde, nereye gideceğini biliyordu. Sana ve Jasper’a gitti. Yardıma ihtiyacı vardı, ona kimin yardım edebileceğini biliyordu. Ben de yardıma ihtiyacım olduğunda nereye gideceğimi biliyorum.”

Adrian ona döndü. “Gideceğim kişi her zaman sen olacaksın.”

Raylan kalkıp yanına gitti ve ellerini tuttu. “İster yarın ister bir sene sonra evlenebiliriz. Nasıl bir düğün istersen planlayabilirsin.”

Raylan cebinden bir kutu çıkarıp kapağını açtı. İçinden bir yüzük çıkardı.

Gösterişli değil, diye düşündü Adrian. Raylan onun gösterişli bir şey takmak istemeyeceğini biliyordu. Beyaz altın üstüne sade elmas taşlı bir yüzüktü.

“Ama şu anda gerçekten de evet diyeceğini umuyorum. Gerisi ayrıntı. İkimiz ayrıntılar konusunda da gayet başarılıyız.”

“Gidip benim gibi birisi için kusursuz yüzüğü seçmişsin. Benim yaptığım şeyi yapan, benim olduğum gibi birisi için.”

“Kim olduğunu biliyorum. Olduğun kişiyi seviyorum. Evet de bana.”

“Ben de olduğun kişiyi seviyorum.” Adrian o muhteşem yeşil gözlere baktı, elini Raylan’ın onunki gibi morarmış olan yanağının üstüne koydu. “Bana bir daha böyle hissedebileceğini hiç düşünmediğini söylemiştin. Ben de böyle hissedebileceğime inanmıyordum.”

“Evet mi diyorsun?”

“Önce bir şey sormam gerek.”

“Elbette.”

“Sen, çocuklar ve Jasper ne kadar kısa sürede buraya taşınabilirsiniz?”

Raylan gülümseyerek Adrian’ın yüzünü tuttu. “Yarına ne dersin?”

“Önce onlara sorman gerek.”

“Sen bu sabah egzersiz yaparken sordum.” Raylan onun alnını ve ellerini öptü. “Seni seviyorlar. Ben seni seviyorum. Evet de, Adrian. Sadece evet de.”

Adrian bu yanıtın çok basit olduğunu düşündü. Ona çok doğru geliyordu.

Çünkü doğru kişi her zaman o olacaktı. Belki en başından beri oydu.

“Çocukları seviyorum. Seni seviyorum. Evet, Raylan. Sadece evet.”

Raylan onu ağır ağır ama tutkuyla öptüğünde ve yüzüğü parmağına taktığında, Adrian hayatının parçalarının yerine oturduğunu hissetti.

Ona sıkı sıkı sarılırken, burası dünyanın en güzel yeri, diye düşündü.

Ve artık bize ait.

**Nemesis Kitap YouTube kanalımızı yukarıdaki
QR kodunu okutarak ziyaret edebilirsiniz.**

